

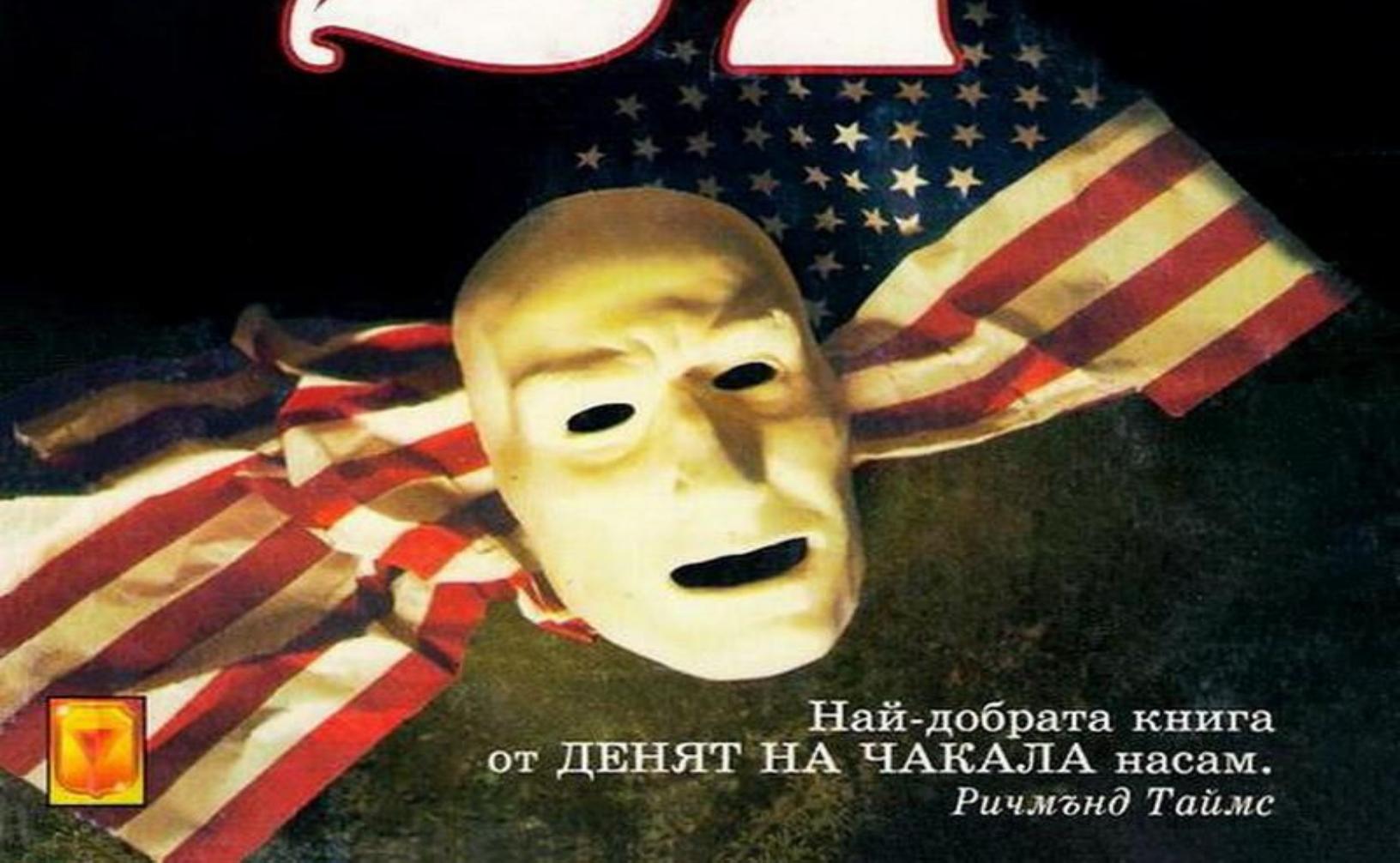
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

УИЛЯМ ДИЙЛ

27

Най-добрата книга
от ДЕНЯТ НА ЧАКАЛА насам.
Ричмънд Таймс

УИЛЯМ ДИЙЛ

27

Светът е настръхнал от приближаването на Втората световна война. Една жена е убита от палачите на Хитлер. Убийството завинаги променя живота на мъжа, който я е обичал. Френсиз Скот Киган се превръща от известен американски милионер в ревностен антинацист. Но задачата, пред която е изправен, изглежда прекалено тежка за него. Оказва се, че е въвлечен в една смъртоносна игра на котка и мишка с може би най-добрая агент на Третия Райх — човек, готов на всичко, за да изпълни секретната си мисия в САЩ, кодирана с числото 27...

Най-добрата книга от ДЕНЯТ НА ЧАКАЛА насам.
Ричмънд Таймс П.С.

*На четиримата души,
които обичат този остров толкова много,
колкото и аз:
Покойният велик Боби Бърд,
моята дъщеря Темпъл,
Марк Вoon,
и завинаги, на Вирджиния.*

„Миналото е пролог към настоящето.“
Уилям Шекспир

ПЪРВА КНИГА

*„Съдбата води желаещите и влачи
нежелаещите.“*

Сенека

1.

Приличаше на ужасно привидение — фантастичен урод, смесица между човешко и полуживотинско. Това оскърбление на човешкия род, покрито с белези, задъхано и с див поглед, бе сякаш потвърждение, че не всички неща в природата са идеални и че дори Господ в безграничната си свобода може да допусне чудовищен гаф.

Лицето му бе оплетено в мрежа от червени изпъкнали белези; лявото му око бе вечно полу затворено. Носът — смачкана буза с плоски ноздри, изпъкващо върху мъртвешки бледото лице като свинска зурла. Дебелите устни разкриваха изкривени, изпочупени зъби, които стърчаха така, сякаш след пророчески размисъл са били напъхани във венците на слуки. Косата — светла спълстена грива, падаше от двете страни на лицето, сякаш за да подчертава неговите аномалии.

Тялото също не бе избегнало разрушата. Той бе нисък — едва метър и петдесет. Извити от прегърбения гръбнак, раменете притискаха врата и стояха постоянно повдигнати; единият му крак бе обърнат навътре и изкривен така, че той вървеше на една страна със странно накуцване.

Всяка пора и сухожилие на това измъчено създание бяха пропити с горест и омраза.

Здравото му око намекваше за разгневената душа, затворена в тази саката клетка от кожа и кости — страшна, сива, искряща орбита, неспособна да скрие безспирната ненавист към човешките същества, които в редките случаи, когато го бяха виждали, така се отврещаваха от ужасните му деформации, че в ужас извръщаха очи.

Само ръцете му се бяха спасили от проклятието на гените, които го бяха моделирали в човешка развалина. Бяха мускулести и силни, а пръстите дълги, изразителни и дори деликатни. И тъй като тяхната красота сякаш му напомняше какъв би могъл да бъде, той ги държеше пъхнати под мишниците, което правеше странната му походка още пострашна.

Същински хищник, той се появяваше само след здрач да тършува за храна и да открадне малкото пари, които му бяха необходими.

И да убива.

Загърнат в дълго тъмнозелено палто, чиято качулка прикриваше лицето му, той се прокрадваше в сенките, отбягвайки полицията и кафявите униформи, и търсеше жертви. Яростта му бе толкова голяма, че той дебнеше само най-красивите и невинни на вид жени и когато ги намираше, ги убиваше и обезобразяваше телата им с касапски нож, сякаш отмъщаваше на съдбата за това, което бе направила с него.

До тази пролет — пролетта на 1932 година, бе заклал повече от двайсет жени. Върлуващо вече трета година.

Берлинската полиция бе безпомощна пред този чудовищен убиец, който сякаш се стопяваше в сенките на града. Не оставаха никакви следи. Нищо не отличаваше неговите убийства освен младостта и красотата на жертвите му.

На всички, които четяха вестници или слушаха радио, той бе известен като *Der Nacht Hund*, Нощното куче.

Der Nacht Hund дебнеше в тъмните сенки на три метра над мрачната, неясно осветена алея, която се виеше между градската болница и моргата в Берлин и завършваше малко по-нататък при автобусната спирка на Гелдерщрасе. Беше се притиснал към стената, качен на тръбите, които я опасваха.

Чакаше да излязат последните от нощната смяна. Докторите, стажантите и сестрите се разотиваха и си приказваха, докато се качваха в колите си или вървяха по алеята към автобуса.

Минаха петнайсет минути. Вече няколко нощи той бе наблюдавал алеята, кацнал в сенките — търсеше най-красивата от сестрите и чакаше момента, когато тя непредпазливо ще тръгне по алеята.

Der Nacht Hund бе безкрайно търпелив.

Две сестри излязоха от служебната врата на болницата и спряха за минутка под ярките светлини на входа за спешни случаи. Едната бе ниска и пълна, другата — висока и слаба, с дълги конски черти.

Високата напусна осветеното място, запали цигара, дръпна и я подаде на другата. Двете жени се кикотеха играво, докато си подаваха цигарата, нащрек да не ги хване някой доктор или старша сестра. На жените бе забранено да пушат на територията на болницата; хванеха ли ги, и двете щяха да бъдат строго наказани. След малко двете сестри тръгнаха по алеята.

Убиецът не понасяше жени, които пушат. Според него пшенето бе отвратителен навик, присъщ само на мъжете.

Излезе още една сестра — млада, едва двайсетгодишна, с ангелско лице, което изльчваше невинност и учудване. Обучаваше се само от няколко седмици. Огледа се и извика:

— Ана? Софи? Никакъв отговор.

Младата жена внимателно доближи началото на алеята, наведе се и се взря в тъмните ѝ дълбини. На петдесетина метра алеята завиваше. Жената видя дългите сенки на двете си приятелки, които уличните лампи на автобусната спирка хвърляха върху тухлената стена, и дочу приглушения им смях.

Вдигна яката си и забърза след тях.

Дългото палто леко изпърха, когато изродът скочи зад жертвата си, и тя понечи да се обърне.

Зърна разкривените му черти, но преди да успее да извика, той ѝ запуши устата и я бутна към стената. Очите ѝ изскочиха от ужас. Нападателят я удари по слепоочието с юмрук — силен удар, който я хвърли в безсъзнание. Жената изхълца, коленете ѝ се подгънаха и тя политна назад, а той я хвана и ловко я набута в някаква врата.

Не се чуваше никакъв звук. Алеята изведнъж бе опустяла.

— Стоп!

Режисьорът се надигна от брезентовия стол и заръкопляска.

— Wunderbar, wunderbar. — И закрачи към полумрака на алеята.

— От това ще им настръхне косата.

Жената — почти момиче, пристъпи на площадката с въздишка.

— Чудесно, мила — изгуга режисьорът и я целуна по бузата.

Бе слаб, фин мъж с изискани обноски.

— Благодаря, Фриц — каза тя, искрено зарадвана от похвалата.

Това бе третият ѝ филм, за пръв път в партньорство със звезда. Тя все още изпитваше боязън от късмета си да играе заедно с Йохан Ингерсол, най-популярния германски актьор, при това под режисурата на Фриц Юргенс, прочутия режисьор.

„Убиецът“ се появи зад нея.

— Превъзходно, Йохан. Великолепно както винаги. — Юргенс стисна ръката на чудовището. — Можете да обядвате. Ще направим близките планове след почивката.

Ингерсол кимна сдържано, пресече площадката със странната си рачешка походка и влезе в съблекалнята в ъгъла на солидната сцена.

Камериерът Ото Хайнц го очакваше както винаги. Щом актьорът затвори вратата, ниският побелял мъж му наля чаша бренди. Ингерсол сякаш изведнъж се удължи: изправи рамене, застана в цял ръст, разкърши се, извади гротескната протеза, която покриваше истинските му зъби, и я постави в чашата с вода, която Хайнц учтиво му подаде. После внимателно свали спълствената перука и докато Хайнц я нагласяваше на калъпа на масата, уморено се отпусна в креслото в ъгъла на стаята.

— Още малко — каза Хайнц застанал зад него. Нисък, към края на петдесетте, Хайнц все още имаше мищци и тяло на щангист. Започна да разтрива с мускулестите си ръце раменете на Ингерсол.

— Цели десет дни — въздъхна Ингерсол. — Този бе най-трудният досега. Следващия път доста ще си помисля, преди да се захвана с филм.

Хайнц се засмя. Познаваше агонията да издържиш седем, понякога осем часа на ден с тежка дегизация. Беше нетърпимо горещо под слоевете латекс и козметика, неудобно чак до болка.

Но той разбираше и амбицията на Ингерсол да направи всеки герой по-изключителен, по-страшен и оригинален от предишния.

Ингерсол измисляше свой собствен грим, ставаше няколко часа преди да отиде на снимачната площадка и си го поставяше сам, асистиран само от Хайнц, който бе и негов готвач и шофьор.

— Всеки път го повтаряш — каза Хайнц.

— Този път съм сериозен. Кълна се в себе си.

— Разбира се.

Хайнц се беше отказал от кариерата си на най-добър гримър, за да стане камериер и довереник на Ингерсол. Той бе ключова фигура в една от най-популярните германски мистерии — КОЙ Е ИСТИНСКИЯТ ЙОХАН ИНГЕРСОЛ?

Артистът бе направил седем невероятно популярни филма на ужаса, пет от които говорящи, сравняваха го с най-големия американски актьор Лан Чейни. Но все още никой не знаеше нищо за Йохан Ингерсол. Нямаше други негови снимки освен тези с гротескния грим, който той измисляше за всеки пореден филм. Биографията му се състоеше само от неговите филми. Той никога не

даваше интервюта и правеше всичко възможно да скрие своята самоличност. Тайнствеността се допълваше от ексцентричния навик на Ингерсол да пристига на снимачната площадка всеки ден с грим и да я напуска по същия начин, като се прокрадваше през подземните тунели, които водеха към страничните крила и съседните сцени, или тичаше към някое уговорено място, където Хайнц го чакаше с лимузина. За четири години той бе успял да избегне и журналистите, и почитателите, които се опитваха да погледнат под маските му и да разбулят тайната на истинския Йохан Ингерсол.

Тази тактика бе повишила неимоверно актьорската му популярност. Неговото положение сега бе на равнището на това на Конрад Вайт, Емил Дженингс и Питър Лор. Те четиридесета бяха най-популярните актьори, появили се в младата германска филмова индустрия.

На вратата се почука и Ингерсол изстена:

— Кой е пък сега?

— Ja? — каза Хайнц.

— Аз съм, Фридрих. Съжалявам, че ви беспокоя, но е важно.

— Влез, влез — каза нетърпеливо Ингерсол.

Фридрих Крайслер бе висок стегнат мъж, в средата на трийсетте, бонвиван. Обличаше се по последната мода, меката му шапка бе наперено килната на една страна, винаги беше с монокъл и бастун. Той бе посредник и именно артистът го бе направил богат човек в банкрутирана Германия, където такъв подвиг бе почти невъзможен. Само още един човек освен Хайнц знаеше истината за Ингерсол и този човек бе Крайслер. Но пък именно Крайслер бе дал идеята за филмовата звезда, която никой не познава, и пак той го бе придружил на първите снимачни преби, когато Ингерсол бе удивил студиото, пристигайки преоблечен като героя — според собственото си демонично въображение.

И пак Крайслер бе този, който уговаряше всички договори и който боравеше с всички търговски сделки на Ингерсол.

За всички други приятели и съседи Ингерсол бе Ханс Волф, саможив берлински бизнесмен, който често пребиваваше със седмици в чужбина.

— Е, как върви? — попита Крайслер.

Хайнц извъртя очи, сякаш казваше: „Не питай“.

— Имам нужда от почивка — каза Ингерсол.

— Три месеца. Няма да започнем „Das Mitternchtige Tier“^[1] до пролетта.

— Толкова ще ми трябва само да създам героя. Аз съм играл веднъж върколак, този трябва да е различен.

— О, ще идеш на ски в Австрия за месец и ще мислиш за тези неща нощем край огъня.

— Лесно ти е на тебе...

— Аз... всъщност имаш посетител — каза Крайслер внимателно.

Ингерсол остро вдигна поглед и процеди:

— Не приемам посетители по време на снимки. Знаеш го много добре.

— Мисля, че този път ще направиш изключение.

— Никакви изключения.

Крайслер извади от джоба си едно писмо, подаде му го и каза:

— Чака отвън.

Ингерсол обърна писмото, погледна официалния восьчен печат на гърба, раздръзнато отвори плика и зачете:

„Хер Ингерсол,

С настоящето писмо Ви препоръчвам д-р Вилхелм
Фирхаус от личния ми персонал. Ще Ви бъда задължен, ако
му отделите малко от времето си по въпроси от голямо
значение и за двама ни. А.Хитлер.“

[1] Среднощен звяр (нем.) — Б.пр. ↑

2.

Когато Фирхаус влезе в съблекалнята, Ингерсол за момент се стъпира — тялото на посетителя можеше да служи за модел на неговия герой. Фирхаус бе гърбав, с изкривено ляво рамо, частично прикрито с наметалото му, но държеше главата си изправена, вместо на една страна, и стоеше изпънат, та физическата му деформация да личи възможно по-малко. Дебелите очила правеха острите му, наблюдални сини очи да изглеждат по-големи. Косата му бе гладко подстригана и къса, но не както би могло да се очаква от човек на висок пост в нацистката йерархия. Ако не се броеше куцането и дебелите очила, Фирхаус можеше да мине за хубав, тъй като чертите му бяха изваяни и перфектни, а челюстта му — яка и твърда. Всичко около Фирхаус излъчващо сила освен физическия недъг, получен по рождение — една зловеща шега, която той успяваше да скрие със самонадеяност и самочувствие. Здрависването му бе твърдо и предпазливо, а усмивката — топла и искрена.

— Моля да простите това беспокойство — извини се той. — Но ме уведомиха, че човек трудно може да се срецне с вас в края на деня. Хер Крайслер мисли, че това е най-доброто време за разговор.

— Разбира се, разбира се — каза Ингерсол.

Хайнц му донесе поднос със салата и чаша чай и Ингерсол го сложи в скута си.

— Ще обядвате ли с мен?

— Nein, nein — каза Фирхаус и махна с ръка. — Danke. Закусих късно. Но моля, продължавайте, знам, че времето ви е ограничено.

Ингерсол кимна и разрови салатата с вилицата, без да спира да гледа Фирхаус със сивите си очи.

— И така, хер доктор, защо изведенъж съм станал толкова важен за вас и фюрера?

— Много просто — каза Фирхаус. — Нашият фюрер е голям ваш почитател, Herr Schauspieler^[1]. Гледал е всичките ви филми. Заедно с приятели той ще се оттегли на почивка в Бергхоф, просто малко

непринудени разговори и ски, ако ранният сняг е добър. И ще се радва да го придружите.

Ингерсол беше изненадан, дори въодушевен от поканата. Въпреки че всяка се опитваше да остане спокоен, сърцето му биеше от вълнение — току-що бе поканен на най-дискретния прием на лидерите в къщата, позната като Орловото гнездо, високо в Баварските Алпи над Берхтесгаден.

Хитлер искаше да се срещне с него.

— Разбрах, че ще завършите „Der Nacht Hund“ до десет дни — бързо продължи Фирхаус. — Така че ще ви бъде удобно. Фюрерът няма да замине преди втората седмица на февруари. Според личния му план ще отидете от Берлин в Мюнхен и неговата кола ще ви вземе оттам. Уверявам ви, ще прекарате чудесно.

— Сигурен съм в това — отговори Ингерсол. Зловещият грим му помогна да скрие вълнението си. Дори спрямо фюрера Ингерсол не искаше да изглежда ентузиазиран. — И, разбира се, съм поласкан от поканата. Хайнц, графикът ми подръка ли ти е?

— Един момент, господине... — почна Фирхаус.

— Не, нищо, което да не може да се отмени — бързо отговори Ингерсол.

— Чудесно. Значи той ще може да разчита на вас? Ингерсол не можеше вече да крие задоволството си от мисълта, че ще срещне новия германски лидер, тъй като бе горещ привърженик на нацистката партия и нескрит почитател на Хитлер. Както много други германци, той виждаше в този нахакан и магнетичен лидер отговора на проблемите на страната. Хитлер проповядваше различен вид патриотизъм от кайзера и неговите предшественици. Във всяка негова дума имаше огън, а енергията пращеше около него като светковица. За първи път след войната един човек възвръщаше гордостта на хората, даваше им надежда, обещаваше реванш за страшната несправедливост, която съюзниците бяха оформили във Версай. Тази мисъл атакува паметта му и я върна обратно във времето.

Когато Ингерсол влезе в германската армия през 1916 година, всички вече мислеха, че войната е почти спечелена. И нещата продължаваха да вървят добре. Европа бе един голям окоп от Ламанша до Черно море и новините от къщи бяха винаги окуражаващи. Турците бяха убили 6000 британски войници при Газа, в Палестина. В снега и

дъжда в Капорето, Италия, 400 000 бяха дезертирали, след като 10 000 техни другари били убити за два дни и други 40 000 ранени. Само за един ден при Сома бяха загинали над 19 000 британски войници. Русия бе разпокъсана от революции и се сражаваше с германците по границите си и със собствения си народ по улиците на Петроград и Москва. Имаше слухове за бунт по целия фронт, говореше се, че британците, а също и французите, си хвърляли пушките и бягали. Наистина окуражаващи новини!

Но при първата си отпуска през 1917 година той разбра, че слуховете за победа са лъжа. Тригодишният кървав конфликт бе превърнал Берлин в град, в който се водеше гражданска война. Нямаше достатъчно храна и страната банкротираше. През първия ден на отпуската той попадна на един уличен бунт и с невярващи очи наблюдаваше как германските войници бият стачниците.

Сви се в един вход, онемял от ужас.

— Върнете се на работа или ще бъдете разстреляни — настояваше един армейски капитан. — Заповед на кайзера.

И когато стачниците отказаха, той наистина даде заповед на хората си да стрелят. Войниците — на коне — атакуваха групата, прегазваха мъже и жени, съсичаха ги със саби, разстрелваха ги.

Същата вечер в един ресторант му сервираха конско мясо. Когато той се оплака, келнерът, безкрак инвалид с железен кръст на сакото, грубо му отвърна:

— И в Париж ядат конско мясо! Когато отидеш на фронта, ще разбереш, че не е останала нито една ферма, само кал и заграждения.

— Оттам идват — сопна се Ингерсол.

Тогава за първи път му мина през ума, че Германия може да загуби войната. След отпуската, в ужаса на битката, Ингерсол за пръв път видя германските войници да си хвърлят оръжието и да бягат без ред пред американските моряци.

Американските моряци, с прякора Дяволските кучета, атакуваха безумно и прииждаха с рев. Ревяха, а германците бягаха, като се бълскаха един друг, търкаляха се в калта и крещяха от болка и ужас. Накрая в отчаяние германците хвърлиха бомба с отровен газ, но за зла участ вятырът смени посоката си и смъртоносните облаци заплуваха обратно към германските редици. Задушаващите се войници трескаво заизваждаха противогазите си, ала мнозина ги бяха захвърлили и сега

нападаха собствените си другари и отчаяно си дърпаха спасителните апарати, които така безгрижно бяха зарязали.

Ингерсол се сниши в една дупка от снаряд. Противогазът му бе пълен с кална вода, но той успя някак си да си го сложи. Газът го пареше по ръцете и врата. Погледна нагоре и видя американски моряк — целеше се в него, а щикът бе почти опрян в гърлото му. Младият германец хвърли пушката си и бавно вдигна ръце в знак, че се предава.

Когато се върна в опустошената си родина, Ингерсол, както и хиляди други войници, откри, че е презиран от гражданите и предаден от кайзера и неговите политици. Той стана един от милионите обеднели германци, просещи храна, лутащи се от град в град, без близки, самoten и проклинащ британците, французите и американците, че са унижили и поставили на колене родината му. Живият кошмар да се завърнеш в немилост в опустошената и ограбена родина с опашки за хляб, караници и политически хаос все още го преследваше. Понякога той се будеше посред нощ целият облян в под. Яркият спомен как премръзнал и гладен спи по алеите, покрит с листа катранена хартия, бе така реален, сякаш това се бе случило току-що.

Ингерсол стана член на Националсоциалистическата партия през 1928 година, няколко месеца преди да срещне Фреди Крайслер, който промени живота му завинаги. Въпреки че никога не бе проявявал активност в нацистката партия, чрез нея той се запозна с „Main Kampf“ и гения на Адолф Хитлер. Той четеше и препрочиташе „Main Kampf“ и дори подчертаваше определени пасажи и ги учеше наизуст.

Веднъж, докато бе на почивка близо до Брауншвайг, той от любопитство отиде до града, за да присъства на нацистко събрание, и наблюдава със страхопочитание как стотици хитлеристи с кафяви ризи вървят по калдъръмените улици в церемониален марш.

— Hail Hitler! Hail Hitler! — ехтеше в древния град.

Жени повдигаха децата си да видят спасителя и хвърляха цветя пред колата му с блестящи от възхищение очи. Мъжете изпъваха ръце в нацистки поздрав и продължаваха да скандират:

— Sieg hiel! Sieg hiel! Sieg hiel!

Но едва вечерта, когато Хитлер държа реч, Ингерсол откри истинската сила на този човек. Хиляди се тълпяха на градския площад с вцепенени лица в мъждукащата светлина на факлите, хипнотизирани

от звука на неговия глас и суровия му поглед. Това бе една готическа опера, едно съчетание от хореография, хор и ария, което едновременно вледеняваше и възбуждаше актьора.

Веднага му стана ясно това, което наричаха *Führer Fingerspitzengefühl*, неговото „докосване с върха на пръста“. Този човек притежаваше таланта да трогне и богати, и бедни с опияняваща смес от политическа стратегия, суперпатриотизъм и възторжена риторика. С гняв той публично проклинаше Съюзниците, отхвърляше Версайския договор, подстрекаваше с вдъхновение към един нов вид национален патриотизъм и отхвърляше ярема на поражението с жар и страст.

Ингерсол се възхищаваше и от актьора в Хитлер, понеже фюрерът допълваше своето представление със страхотно чувство за синхрон, знаеще точно кога да направи пауза и да очаква тълпата да отговори на неговата тирада.

— Hail Hitler!

— Sieg hiel!

— Sieg hiel!

А имаше още две неща. Първото бе неговата атака срещу Версайския договор. Ингерсол не бе политичен. Той бе воювал, защото бе патриотично да се биеш за семейството и за Германия. Но във Версай бяха игнорирали това и бяха забравили за милионите мъже, които се бяха завърнали смазани умствено, телесно и духовно. В края на краишата, когато един човек стане герой, той винаги си има врагове, ю милионите бяха дали воля на злобата си към цяла Германия вместо към политиците, които ги бяха накарали да воюват, бяха лишили Германия от уважение и ресурси и бяха оставили страната обезкуражена, фалирала и разделена — едно кошмарно място, лишено от всякаква надежда. Сърцето на страната бе пронизано от меча на победителите и гневът и омразата подбуждаха жаждата за отплата и противопоставяне някъде в бъдещето. Мастилото под мирния договор още не бе изсъхнало, а в бириарите и закусвалните вече се говореше за оправяне на сметките. И нямаше по-силен глас от този на Ингерсол.

А имаше и друго нещо. Евреите. Като дете Ингерсол непрекъснато слушаше как баща му, истинска алкохолизирана развалина, ругаеше евреите и ги обвиняваше за всички семейни несполуки. Ингерсол бе възприел стереотипните му тиради като истини, старческата ярост зарази и него и той започна да се отвращава

от евреите. Накрая всичко това прерасна във фанатична омраза, подсъзнателно насочена навътре — и може би именно тя пораждаше странните антисоциални чудовища, които Ингерсол измисляше за киното.

С други думи, вдъхновеният от Хитлер интуитивизъм увеличаваше чара на фюрера в очите на Ингерсол и възпламеняваше творческата му сетивност в истински ад от омраза и ярост. Хитлеровите расови атаки му действаха възбуждащо и той откриваше, че вярва на фюрера с неочеквана интелектуална жар, подхранвана от страсен расизъм. Спечен от силата на фюрера и от театралните ефекти, Ингерсол скоро стана част от тълпата, която вдигаше ръка.

— Hail Hitler!

— Hail Hitler!

— Hail Hitler!

Така че днешната персонална покана бе наистина приятна — едно неочеквано възнаграждение за кариерата, надминала и най-смелите мечти на Ингерсол.

— Абсолютно — каза той, като едва успяваше да прикрие ентузиазма си.

— Чудесно! Нашият вожд ще е доволен, аз също се радвам. Аз съм ваш пламенен почитател и мисля, че вие сте гений, хер Ингерсол. Фюрерът често говори за вас като за национално богатство.

— Наистина ли! Аз... — Ингерсол почти пелтечеше. — Аз просто нямам думи...

— Няма нужда от думи — каза Фирхаус с усмивка. — Шофьорът на фюрера ще ви вземе в петък сутринта на четвърти февруари в шест часа сутринта за полета до Мюнхен.

— Познавам местността, бил съм там на ски.

— Gut. Ядете ли месо?

— Да.

— Хер Хитлер е вегетарианец. Той нарича хората, които предпочитат месо, „лешояди“.

— Това е малко жестоко.

— Фюрерът клони към крайности в мненията си, както вероятно знаете.

— Аз ям всичко освен риба. Всяко нещо, което диша през дупка на врата, ме нервира.

Фирхаус се разсмя.

— Трябва да му кажете това. Той има тънко чувство за хумор. Е, ако има някаква промяна, аз ще държа връзка с хер Крайслер. Иначе ще се видим и четвърти. Желая ви успех във филма.

Стиснаха си ръцете отново и Фирхаус си замина внезапно, както и бе дошъл. Ингерсол се облегна назад и въздъхна.

— Хитлер иска да ме види!

— И защо не, приятелю — каза Ото и се засмя радостно. — Както казва самият Хитлер, ти си национално богатство. Възползвай се от момента, това е само началото.

Фирхаус се настани в мерцедеса си и се усмихна. „Този човек бе направо смаян — помисли си той доволно. — Всичко, което сме разбрали за него, е вярно. Той е идеалният избор.“

Свършено!

Оставаше фюрерът да довърши трансформацията.

Първата стъпка в дяволски скроения план, който Фирхаус наричаше просто Siebenundzwanzig — 27, бе направена.

[1] Господин артист — Б.пр. ↑

3.

Ингерсол се бе изтегнал на фотьойла в дневната на градската си къща току — що изкъпан и завит в копринена роба; отпиваше шампанско и гледаше навън към Хелгешрасе. Случките през деня пробягваха през ума му. Сутринта се бе събудил необикновено напрегнат и уморен. За това имаше много причини. Снимаха вече трети ден, оставаше само седмица, но всичко вървеше наопаки още от началото. Това ново момиче — дори не помнеше как се казва, бе неопитно, притесняващо се и се налагаше да се прави кадър след кадър. Неговият грим бе по-труден за полагане от обикновено и ставаше болезнен само след два или три часа. Всеки мускул по лицето го болеше, след като девет часа бе стоял изкривен под маската от каучук и алюминий.

Но посещението на пратеника на Хитлер бе компенсирало всичко това. Само преди две години Ингерсол бе един от милионите обезверени и бездомни германци, които се бореха за прехраната си. А сега бе богат и известен и новият спасител на Германия искаше да се срещне с него и наистина го бе поканил в Орловото гнездо.

Какво блаженство!

Чувстваше се едновременно изтощен и въодушевен. И неспокоен. И колкото повече шампанско изпиваше, толкова по-неспокоен ставаше и познатата възбуда нарастваше. Той познаваше симптомите и знаеше, че преди да свърши нощта, ще опита и от двете — и от екстаза, и от унижението.

Както винаги се опита да се пребори с импулса. Помисли да вземе едно приспивателно хапче, но кошмарите, които придружаваха неговата странна мания, понякога бяха по-лоши от реалността.

Той вдигна чашата с шампанско и се загледа в нея. Ръката му трепереше, макар и почти недоловимо. Сложи я на масата и стисна ръце. Импулсът стана по-сilen. Възбудата започна. Накрая позвъни на Хайнц и щом камериерът влезе, му каза:

— Няма да вечерям вкъщи. Това ще те затрудни ли, Хайнц?
— Разбира се, не. Току-що започвах да готовя.

— Добре. Позвъни в „Риц“ и ми наеми един апартамент на втория етаж, нали? Кажи им, че ще поръчам вечеря за двама.

— Веднага. За мистър Сандърс ли да се обадя?

— Да. И ми приготви смокинга, моля. Чувствам се чудесно тази вечер, Хайнц. Празнува ми се.

— Разбирам те, Ханс.

— Днес бе един изключителен ден, нали?

— Ще пригответя нещата.

Хайнц излезе от стаята, а Ингерсол гаврътна остатъка от шампанското и отиде в ъгъла.

Издърпа високия шкаф за книги и отвори сейфа зад него. Вътре имаше дебели пликове с банкноти: американски долари, британски лири, френски франкове. Всичко освен германски марки. При тази висока инфлация бе необходим цял сейф марки, за да платиш една чиния супа. Той отвори един от пликовете, отброви петстотин британски лири и ги пъхна в един от джобовете на робата си.

След два часа Ингерсол се регистрира в хотела, където го познаваха като Хари Сандърс: около петдесетгодишен английски търговец на художествени произведения с гъста бяла коса и елегантно оформена брада. Сандърс бе винаги добре посрещан. Обикновено пристигаше само с едно малко куфарче, правеше впечатляващи сметки, оставаше само една нощ и винаги плащаше в британски лири. Ингерсол се качи в апартамента, разгледа го и след това веднага напусна хотела и потегли по Хелгешрасе с мерцедеса си.

След по-малко от две преки премина покрай няколко души с кафяви ризи, застанали пред един бижутерски магазин. Единият държеше за яката възрастен евреин, други двама крещяха в лицето на стареца, а четвъртият рисуваше шестоъгълна звезда до витрината.

Ингерсол спря колата, загаси светлините и започна да наблюдава как нацистите забълъскаха стареца като на игра.

После му свалиха кепето, хвърлиха го в канавката и заудряха плачещия старец с юмруци, докато той падна на колене. Най-едрият от есесовците отстъпи назад и го ритна в гърдите. Старецът падна на земята и инстинктивно вдигна ръце да си предпази главата. Есесовците се смееха над проснатата си жертва, подиграваха се, ритаха стареца и псуваха. После едрият хвана една кофа за боклук и разби витрината. Стъклата се посипаха като дъжд от блъскави кинжали и се пръснаха по

тprotoара. Нацистите се отдръпнаха, огледаха щетите и доволни тръгнаха по улицата, като се смееха и пееха. Старецът не помръдваше. Лежеше свит на тprotoара и трепереше. Ингерсол постоя да погледа още няколко минути. Накрая нещо се раздвижи в сенките, двама мъже притичаха и помогнаха на бития.

„Е — помисли си актьорът, — още един си получи заслуженото.“

За момент се зачуди на спокойствието си. Не изпитваше жал към беззащитния старец, но определено презираше пияните хулигани с кафяви ризи. Те приличаха на животни — тъпи животни. Но пък и временената бяха необикновени и крайните мерки бяха необходими. Рано или късно евреите-марксисти трябваше да си научат мястото. Защото докато цяла Германия затъваше в дългове, евреите ставаха все по-богати, трупаха пари, контролираха банките и поддържаха комунистите, които искаха да съсилят икономиката.

„Рано или късно те ще си направят сметката — помисли си Ингерсол, докато потегляше. — Рано или късно ще си затворят магазините и ще се махнат от Германия, по дяволите. И колкото по-скоро, толкова по-добре.“

Беше с дълга тъмна коса, завързана отзад с панделка, а кожата ѝ бе хубава, почти бледа, и имаше прекрасни, дълбоки, кафяви очи.

„Може да е италианка — помисли си той — или испанка.“ Но определено не бе германка. Беше си сложила много малко руж на бузите и скромно червило, а не тежкия театрален грим, с който се мацаха германските курви. Гъркиня може би. Той вече почти час бе обикалял с колата да разгледа курвите по улицата и бе станал неспокоен. Спря колата и почна да я изучава, докато тя оглеждаше мъжете, влизащи и излизащи от бара, наречен „Щастливият клуб“.

Най-много двайсет и три — двайсет и четири годишна. Хубави крака и малко, стегнато дупе. Слабините му се напрегнаха. Той подкара зад нея и спря колата. Тя се наведе и погледна в огледалото.

— Е, ти ли си принцът? — каза тя. Акцентът бе кокни. Той се учуди, но наистина бе кокни. Ингерсол бе експерт по диалектите и акцентите.

— А ти си англичанка. От Лондон, предполагам.

— Е, ти си и доста умен, пиленце. Всъщност от източните покрайнини съм.

— Какво правиш в Берлин?

— А ти какво си мислиш, че правя, мили?

— Искам да кажа защо тук — каза той хапливо. Не можеше да се отнася учтиво с уличните курви, колкото и да се опитваше.

— Кажи, не си ли и ти английско конте? Той не отговори на въпроса, а повтори:

— Какво правиш чак тук?

— Не е твоя работа. Всъщност съм на почивка и малко закъсах.

И нека ти кажа нещо, мили, мога да ти покажа някои трикове, за които тези германки не са и чували. Съмнявам се, че изобщо могат да си представят какво мога да ти покажа.

— И какво ще ми струва това изключително представление... мила? — саркастично попита той.

— Знаеш ли, това ми е грижата. Все още не съм разучила въпроса с марките...

— Кажи ми в лири и аз съответно ще го пресметна.

— О, ти знаеш как да се пазариш, нали, мили?

— Цената — студено отвърна той.

— Да ти кажа, ще започнем с масаж. Това ще те успокои малко и след това ще можем истински да се позабавляваме до края на представлението.

Той се почувства унижен и мръсен, но се възбуждаше от мисълта какво можеше да последва.

— Колко? — настоя отново.

— Десет лири и масажът ще е безплатен. Той отметна глава и се засмя.

— Не ставай смешна.

— Виж сега...

— Ти никога не си получила повече от петачка в живота си.

Седем и половина за една нощ.

Пазаренето бе част от това, част от тръпката.

— Виж сега, сега аз вземам двайсет на нощ, което си е честно, знаеш. Седем и половина само за веднъж.

— Десет за цяла нощ.

— Стига де — захленчи тя, — няма ли да дадеш шанс на едно момиче? Не бъди толкова стиснат. Дай петнайсет и се усмихни.

— Дванайсет и половина. И се откажи от масажа, а аз ще се откажа от усмивката.

— Ще съжаляваш за масажа.

— Качвай се.

„Странен тип“ — мислеше си тя. Обикновено клиентите искаха да го правят веднага. А този поръча хубава вечеря, след това ѝ нареди да се изкъпе, даде ѝ чисти дрехи и дори шише парфюм. Не бързаше. И така тя се намираше в един от най-желаните хотели в града и се оглеждаше в цял ръст в огледалото на стената. Роклята бе викторианска и падаше до пода. Черният корсет отдолу я притискаше и изтласкваше гърдите ѝ към деколтето. Жартиери придържаха черните чорапи, които той ѝ бе дал.

„Изглеждам така, сякаш току-що съм се върнала от театър“ — помисли си тя, докато си слагаше парфюм зад ушите и коленете и в стъвките на лактите.

Върна се в спалнята и спря учудена. Старият джентълмен бе изчезнал. На неговото място на дивана седеше млад мъж с къса светла коса, гладко избръснат. Носеше черна маска, която прикриваше лицето му чак до долната устна.

— Къде е другият джентълмен? — попита тя настойчиво.

— Аз съм другият джентълмен — каза той.

— Защо е всичко това?

— Безобидни игрички. Имаш ли нещо против да потеатралничим?

— О, ти наистина си много особен.

— Ела тук.

Тя пресече стаята и застана пред него с ръце върху бедрата.

— Сега се пресегни под роклята и мастурбирай — каза той тихо, почти с шепот, — но не ми позволявай да те виждам. Дръж ей роклята върху ръката.

— Как...

— Направи го.

Тя пълзна ръце нагоре по бедрата си, докато стигна до корсета, наведе се за миг напред и роклята ги покри.

— Не бързай — прошепна той. — Забавлявай се. Започна да се поти. Сърцето му биеше учестено. Усещаше как слепоочията му

пулсираят.

— Не бързай — повтори той.

— Хайде, миличък, стигаш до едно определено положение, при което не можеш да се бавиш, нали знаеш.

— Какво най-много го харесва в това?

— Разбира се, свършването. Нали с всички е така? Не ли харесва и на тебе това най-много?

Сините му очи блестяха под маската. Той си облиза устните.

— Най-хубавата част е след това.

— След?

Той дишаше тежко, почти не успяваше да си поеме дъх.

— Протегни си едната ръка и ми свали вратовръзката.

Докато тя го правеше, той мирищеше мускусния аромат върху пръстите ѝ. Жената бавно изхлузи тесния край на вратовръзката и я издърпа от врата му. Ръката под роклята се движеше все по-бързо, краката ѝ започнаха да треперят.

Тя затвори очи, наведе брадичка и прехапала устна, простена:

— Ох, мили, ох... хайде...

— Спри — заповяда той.

— Какво?

— Спри. Разкопчай ми ризата.

— Ай де сега...

— Разкопчай ми ризата!

Тя бе останала без дъх, лицето ѝ беше зачервено, но го послуша. Ръцете ѝ трепереха, докато откопчаваше копчетата. Той си съблече ризата, после се облегна назад на лакти.

— Разкопчай ми панталоните... сега се пресегни и ме погали малко... сега се гали ти... спри! Не, не мен, гали се ти... свали си роклята... сега корсета... така, бавно, не бързай...

Тя не можеше да се контролира.

— Не мога повече да чакам, мили! — Тя си затвори очите. Ръката ѝ се движеше конвулсивно.

Той наблюдаваше как ръката ѝ се движи все по-бързо и по-бързо, наблюдаваше как тя гали в същия ритъм. Тя започна да трепери, да се вцепенява и той усети, че ще експлодира, и викна:

— Спри.

Но тя не обърна внимание.

— Спри! — Той хвана ръката, която го галеше. Стискането му беше така силно, че я заболя, но тя все пак не можа да спре. Вместо това започна да гали по-бързо и да стене.

Ингерсол се извърна на една страна, замахна злобно и я удари по устата с всичка сила. Главата ѝ се отметна назад, тялото ѝ омекна. Тя падна на пода и остана да лежи в безсъзнание.

Той седна и вдиша дълбоко, за да се успокои. Гърдите му тежко се повдигнаха два-три пъти. Ето, вече беше спокоен. Погледна надолу към жената, видя как челюстта ѝ се подува и посинява, и започна да се смее.

Тя бавно идваща в съзнание и също така бавно разбра, че ръцете и краката ѝ са завързани към четирите ъгъла на леглото. Той бе влязъл в нея и бълскаше като животно. Устата ѝ бе запушена с ленена кърпа. Тя вдигна поглед ужасена. Той се бе навел над нея, с полуотворена уста, а по брадата му се стичаше пот. Като видя погледа ѝ, той се надигна и я удари отново, този път не толкова силно, но достатъчно да ѝ разцепи устната. Тя усети как устата ѝ изтръпва, солена кръв потече в гърлото ѝ. Опита се да извика. Той я удари отново и започна да диша тежко, докато я бие; удряше по гърдите, ребрата и по лицето, въпреки че сега ударите ставаха все по-леки — той достигаше кулминацията с всеки удар. Тя почти бе изпаднала отново в безсъзнание, когато го чу как извика и го усети да пада върху нея. Главата му се отпусна до нейната. Сърцето му биеше тежко върху разранените ѝ ребра. Тя почувства как омекна в нея.

Започна да стене от болка. Дори и да я чуваше, той не ѝ обръщаше никакво внимание.

Ингерсол я оставил завързана, докато си вземе душ в банята. Когато се върна, беше пак с бялата перука и брадата. Отвърза я, без да махне кърпата от устата ѝ; разбитите ѝ устни бяха подпухнали. Помогна ѝ да се облече и хвърли окървавената рокля, корсета и черната маска в куфарчето.

— Ще излезем по задните стълби, както дойдохме — прошепна ѝ той в ухото. — Искам да си държиш главата наведена, ясно ли е? Разбрано?

Тя кимна.

— Ще се преструваш на пияна. Ако минем покрай някого, не го поглеждай. Само звук да чуя, и ще ти прекърша врата като на пиле.

Държеше я с една ръка, а в другата носеше куфарчето. Тя бе навела глава, както ѝ бе заповядал, но никой не ги видя. Той грубо я бълсна върху предната седалка на колата и тръшна вратата. После мълчаливо подкара обратно към Хелгещрасе. Жената гледаше в таблото и притискаше разранените си устни.

Две години обикаляне с товарни влакове, спане под железопътни мостове и в ъглите на мрачните тунели; крадеше храна. Понякога се намираше и работа, тежка работа, като преместване на релси или почистване на железопътните насипи за една шепа марки, с които трудно можеше да си купиш свястно ядене. Но понякога оставаше достатъчно, за да платиш на някоя курва, живеща близо до ж.п. линията — стари курви, прекалено болни и повехнали, за да привличат когото и да е, и той изливаше яростта си в мимолетна страсть, докато унищожението изгаряше душата му като желязо за дамгосване. Приличен мъж като него, красив мъж, герой от войната, за Бога! Доведен дотам да се пазари с мръсни, миризливи човешки отрепки, които никой уважаваш събъци си човек не би издържал, да ги чука в парцаливи палатки или на земята, ако времето бе достатъчно топло. Но след като никоя уважавана жена не би имала нищо общо със скитници, това бе за него едно мимолетно облекчение в агонията на бедността.

Вече не си спомняше къде е бил тази нощ. Бранденбург може би, или Мюнстер, Дните и местата се бяха превърнали в един объркан кошмар, в който всяко място изглеждаше по един и същи начин. Разхвърляни ж.п. станции с малки лагерни огньове, за да се стоплиш. Ръцете загрубели, изприщени и покрити с мръсотия. Непрекъснат шум от кашлица. Топла лятна нощ. Под тях мека трева. И той вдига поглед и вижда лицата, очертани над ръба на долчинката... ухилени лица, пълни с развалени зъби усти и хълтнали очи надничаха от мрака. Яростта му бе огромна. Той започна да ги замеря с буци въглища, после хвана един за косата и го наложи с пръчка.

— Ама ние ѝ платихме, та да гледаме — молеше онзи с немощен глас.

И когато се обърна, я видя да лежи там, с рокля, вдигната над кръста, и да му се смее.

— Искате представление, а? Сега ще ви направя представление!
— извика той. И се качи върху нея, както бик качва крава, ръмжеше от ярост и я биеше с пестник и я мушкаше, докато свърши проснат отгоре и чак тогава разбра, че е мъртва.

Първият му импулс бе да избяга. Но старците го бяха видели. Така че той ги изчака да се махнат, пренесе я до близкия прелез и когато мина влакът, я бълсна под колелата.

До сутринта се бе качил на друг товарен влак и бе далеч оттам, а мъртвата курва бе само лош сън. Но лош сън, който не отмираше, и когато го обладаваше и се задържаше натрапчиво, той преживяваше кошмаря отново. Но когато сънят си отиваше, у него не оставяше никакво угрizение, никаква вина и никакъв гняв. Само щастлива отмора и спокойствие.

Ингерсол я върна на една пряка разстояние, откъдето я беше взел, отби до бордюра, загаси фаровете и каза тихо:

— Погледни ме.

Тя погледа пода на колата няколко секунди, но мекият му глас я накара най-накрая да го погледне. Едната страна на лицето ѝ бе подпухнала и посиняла. Едното ѝ око бе подуто, почти затворено. По устните ѝ още имаше кръв.

Той извади пачка лири и ги размаха пред здравото ѝ око.

— Двеста лири, или искаш да те закарам в полицейския участък, за да ме обвиниш, че съм те бил? Двеста, мила, помисли си. Не можеш да ги спечелиш и за две седмици, нали?

Тя дълго го гледа, после бавно посегна и взе парите.

— Махай се — заповядда той.

Момичето тромаво се измъкна на тротоара. Той затвори вратата след нея и със свистящи гуми подкара в мрака.

4.

Ингерсол се бе събудил в четири часа сутринта. Два месеца бяха изминали, откакто странният професор го бе посетил на снимачната площадка. Бяха работили трескаво, за да редактират филма, и той бе гледал грубото копие на „Der Nacht Hund“ предишната вечер. Всички бяха съгласни, че това е най-добрият му филм досега. Бяха добавили прости надписи, така че да може да го вземе със себе си в Берхтесгаден и лично да го покаже на фюрера. Това щеше да бъде първото му публично гледане. Премиерата бе определена за края на февруари в „Крол“ и щеше да бъде галасъбитие.

За два часа двамата с Хайнц изработиха грима. Ингерсол беше решил да отиде като бизнесмен на средна възраст с маска от латекс, която известваше линията на косата му назад и го правеше да изглежда отчасти плешив.

Хайнц оформи носа му и го направи по-едър, дори месест; гума закръгляше бузите му и издаваше напред линията на челюстта. Сиви кичури в оредялата коса, сиви мустаци, козя брадичка и очила с железни рамки допълваха дегизацията. Ингерсол облече двуречен костюм от туид и си сложи черния кожен тренчкот.

Усмихна се в огледалото на человека, който го гледаше отсреща: почтен четирийсет и пет годишен господин с леко шкембе.

Точно в шест сутринта един униформен сержант се появи на вратата и го отведе с една от частните коли на Хитлер на аерогарата за двучасов полет до Мюнхен. С него се отнасяха като с кралска особа. В осем и половина, вече в Мюнхен, му поднесоха кафе и сладкиши в стария замък Барлоу, който гледаше към Кьонигсплац. Щеше да дойде да го вземе личният шофьор на Хитлер.

Във фоайето Ингерсол усещаше присъствието на Хитлер навсякъде. През януари старият замък бе открит като щаб на Нацистката партия след месеци реконструкции. Сега се наричаше „Кафявата къща“ и беше преустроен от личния архитект на Хитлер, Алберт Шпеер. Разходите бяха зашеметяващи, въпреки че никой не знаеше колко точно са били. На това място, изглежда се работеше като

в пчелен кошер. Куриери потегляха с мотоциклети. Офицери бодро крачеха навътре и навън от сградата и подметките им потропваха по мраморните подове. Непрекъснато звъняха телефони.

Беше стерилно чисто и миришеше на студено желязо, кожа и вакса. Демоничното обаяние на Хитлер властваше над това място, въпреки че самият той бе в Берхтесгаден, на сто и петдесет километра оттук.

Това бе сърцето на нацистката партия, нервният център на Нова Германия. Човек сякаш чуваше гласа на фюрера, докато той диктува бъдещето на Германия зад стените на обширния си кабинет на първия етаж.

Само няколко минути след кафето шофьорът пристигна с открития мерцедес на Хитлер.

— Да вдигна ли гюрука? — попита шофьорът. — Доста е хладно.

Ингерсол поклати глава. Знаеше, че пътят на юг към алпийската предпланина е най-красив в цяла Германия, и искаше да се любува на гледката. Едно одеяло и тежкото му палто щяха да са достъпъчни. Шофьорът му даде шапка и подкара по магистралата към „гнездото“ на фюрера.

Хитлер, който обикновено спеше до късно, се събуди, когато първите лъчи хвърлиха дълги червени сенки в спалнята. Полежа напълно буден няколко минути, взрян в тавана, после стана от кревата, който делеше с Ева Браун, прекоси банята и влезе в кабинета си.

Преди четири дни Хинденбург го бе провъзгласил за канцлер на Германската република.

Канцлер!

Той бе канцлерът на Германия.

Вдигна дясната си ръка и я загледа. Като нов президент на Райхстага, народния парламент, Хитлер държеше законите на Германия в тази ръка.

Канцлерът Хитлер.

Той наперено се разхождаше из стаята по хавлия, смееше се високо и повтаряше двете думи отново и отново. После поръча кафе и сладкиши и отиде да се изкъпе.

Хитлер стоеше до прозореца на дневната си, както правеше често, взираше се на север към Браунау, родното си място, и после на изток, към Виена, и с гняв си спомняше думите, които едно време му късаха сърцето.

„Nicht zur Prufung zugelassen.“

Той се потупа по гърдите с показалец и самодоволно се изкикоти. Ингерсол! Един от най-известните актьори бе на негово разположение. По-точно щеше да бъде. Сега той ще е този, който ще унижава онези мизерни глупаци от средната класа във Валдфиртел, които му се бяха присмивали, когато беше млад, и го наричаха „гробищен глупак“, защото понякога нощем седеше на зида, който опасваше средновековното гробище, гледаше звездите и мечтаеше.

Те се бяха присмели на мечтите му да стане един Рембранд, както и глупавите учители във Виенската академия, чиито думи дори и след дванайсет години все още го оскъряваха.

„Nicht zur Prufung zugelassen.“

„Не се допуска до изпитите.“

Два пъти Академията във Виена го бе отхвърлила и два пъти го бяха унижили. Негодници! Бяха отказали дори да го допуснат до изпитите за приемане в художественото училище! Той се загледа към планините, към мястото, което все още мразеше, Валдфиртел, „дървения квартал“, тази гранична земя с груба почва, средновековна архитектура и ограничени умове, където бе роден — това мрачно и потиснато ъгълче от Австрия, което го бе отхвърлило и унижило.

Имаше лоши спомени от тази сурова земя и нейните хора, които някога го мислеха за свадлив, своенравен, аргантен младеж с лош характер и така го мразеха, че му се подиграваха зад гърба.

Дори единственият му приятел, Август Кубизек — старият Густъл — мислеше, че е малко странен.

Никой от тях не разбираше. Тогава.

Но сега разбираха.

Той се разсмя на глас и удари с юмрук разтворената си длан.

Никой от тях не знаеше неговите мъки като дете. Никой от тях не разбираше мечтите му.

— Малоумни — каза той на висок глас, докато крачеше из стаята. Често си говореше сам.

В мрачните дълбини на съзнанието си Хитлер понякога кроеше най-злобните планове за отмъщение на чиновниците от Виенската академия, които бяха разбили първите му мечти и го бяха принудили да продава по улиците нарисуваните от него пощенски картички, за да припечели, колкото за прехраната и да си плати двете крони на седмица за студената мръсна квартира край Дунава. Те го бяха осъдили да прекара три години в калта и като скитник да се лута във Виена, изпаднал в глупав екстаз, измръзнал и гладен. Той все още мразеше зимата и се страхуваше от студа. И мразеше евреите, които купуваха пощенските му картички. Мразеше ги, защото го бяха съжалели. А съжалението бе дума, която му изгаряше езика.

Е, никой, никой повече не му се присмиваше. Преди пет нощи той бе стоял на прозореца на канцеларията си четири часа, докато отдолу хиляди маршируваха с факли, скандирайки името му и пеейки нацисткия химн „Horst Wessel“. Вълнението от тази нощ все още не бе отминало. Сега те хвърляха цветя в краката му, излагаха ранните му рисунки в специална част на Виенския музей, вдигаха ръце в решителен поздрав и ревяха „Хайл Хитлер“, когато минаваше през града. А във Валдфиртел сочеха къщата, където бе роден — сега евтина, боядисана в розово кръчма, и се хвалеха, че животът на новия спасител на Германия е започнал в същата тази къща. Може би това възмездие бе достатъчно.

Той стоеше на прозореца усмихнат, slabините му пулсираха от вълнение, и си повтаряше като заклинание:

— Хайл Хитлер, Хайл Хитлер, Хайл Хитлер.

И се кискаше.

Сто и петдесет километровото пътуване до Берхтесгаден им отне два часа и поеха по черния път към планинското укрепление късно сутринта. Докато минаваха през триметровите телени заграждения, по които течеше ток, покрай кучетата и часовите по черния път нагоре към убежището на Хитлер, Ингерсол можа да разгледа Берг-хоф, планинската вила на Хитлер, която се подаваше от гъстата борова гора. Самата къща бе по-малка и по-скромна, отколкото очакваше, но местността, намираща се на километър над селото в Баварските Алпи, бе очарователна.

Гледайки вилата, Ингерсол си спомни една повтаряща се тема в речите на Хитлер:

„Абсолютната власт е дадена от Бога, а абсолютното подчинение от дявола.“

Това бе един от любимите афоризми на Хитлер, понеже оправдаваше онова, което той наричаше *Machtergreifung* — завземането на властта в Германия.

Беше ли това скривалище от Бога или от дявола, чудеше се Ингерсол? Божествен ли бе възгледът на Хитлер за Германия, или мефистофелски?

Не че имаше съществена разлика. Понеже Германия сега си имаше лидер, който се подиграваше на Съюзниците и газеше с крака проклетия Версайски договор. Неговият възглед бе божествен без значение откъде произлизаше.

Ингерсол се интересуваше от новата германска история и знаеше, че много неща се базират на лъжи или по-скоро „пропаганда“. Знаеше, че песента „Horst Wessel“ е кръстена на един мизерен сводник, превъзнесен като мъченик от нацистките лъжи, и че дори *Machtergreifung* е лъжа. Хитлер не бе взел властта, той я бе купил. Но Ингерсол приемаше манипулациите на Хитлер като действия на политически гений, принуден да прибягва до подли интриги, за да спечели; към измами в задимени от цигарен дим стаи, към подкупи от милиони марки от богатите индустриски на Рур, като Круп и банкери като фон Шрьодер, към насилието на есесовците, които тероризираха населението, и към лъжи за силата на евреите, каквато те никога не са имали. Хитлер измисляше небивалици за тях, обвиняваше ги за възхода на марксизма и комунизма в Германия и за отчайващата депресия, която засега се измерваше с около двайсет милиона безработни и почти умиращи от глад германци.

Ингерсол приемаше също, че омразата му към евреите е така неизлечима като тази на Хитлер, но и разбираше, че именно мизерията и бедността са най-силните му съюзници. Колкото по-безпомощно германците затъваха в бедност, толкова повече обръщаха внимание на този странен политически агитатор, който понякога държеше по пет-шест речи за един-единствен ден. Организирани марширащи есесовци, които размахваха пречупени кръстове, прокламираха, че той без чужда помощ ще избави Германия от нейните дългове и врагове,

ще даде земя на фермерите, социализъм на работниците и антикомунизъм на богатите, въпреки че той никога не обясняваше как мисли да постигне всичко това. И макар никога да не бе спечелил избори, той все пак спечели достатъчно гласове да манипулира стария изкуфял Хинденбург да го обяви за канцлер на Германия и за нов глава на Райхстага.

Хитлер бе само на крачка от възможността да стане диктатор.

Ингерсол приемаше това за неминуемо, за малката цена, която трябваше да се плати. Ако увъртанията и лъжите бяха пътят към успеха, то Ингерсол вярваше, че в лицето на Хитлер Германия е намерила идеалния водач, който да ги използва. И той се чувстваше кръвно свързан с него, тъй като собственият му успех бе паралелен с този на Хитлер.

Сега той щеше да бъде личен гост на новия канцлер на Германия. Нервите му бяха наелектризиирани от очакване.

Професор Фирхаус леко почука на вратата на дневната, което обикновено бе забранено за други с изключение на Ева Браун. Но тази сутрин той бе поканен на кафе с фюрера, за да разговарят за *der Schauspieler* — Актьора, — както Хитлер наричаше Ингерсол. Фирхаус бе поласкан. Хитлер, който спеше до късно, обикновено ставаше около единайсет, преглеждаше сутрешните съобщения и се появяваше чак следобед.

— Влез, влез — бе нетърпеливият отговор.

Той само веднъж бе влизал в личния кабинет на Хитлер и прекрачвайки прага си спомни за първия път, когато го видя. Кабинетът бе малък и доста неприветлив, с обикновен полилей и дебели двойни врати. Имаше френски прозорци с изглед към долината, чиито тежки завеси и памучни пердeta бяха дръпнати. Бюрото беше разположено косо в един от ъглите на стаята близо до прозорците. Имаше кресло, шкаф за книги и един диван с три ръчно ушити възглавници. И това бе всичко. Два скъпи, но износени ориенталски килима отчасти покриваха ярко изльсканите дъбови дъски на пода. Над дивана висеше доста мрачен пейзаж. До бюрото имаше рисунка на вълк. На стената зад бюрото имаше снимка на Хитлер от някакъв митинг. И един сервиз за кафе на ъгъла на бюрото. Нищо повече.

Хитлер седеше на бюрото и пишеше.

— Работя върху встъпителната, си реч — каза Хитлер, без да вдига поглед. — Изчакай ме една минута. Не искам да си загубя мисълта.

— Да дойда ли по-късно?

— Не. Само един момент.

Фирхаус стоеше изправен, доколкото му бе възможно, като повдигаше едното си рамо, за да прикрие гърбицата си. Хитлер го погледна за миг.

— Сядай, сядай, Вили.

— Благодаря, майн фюрер.

Фирхаус седна. Хитлер продължи да пише. В стаята се чуваше единствено драскането на писалката му, съпровождано от вятъра, който духаше в стрехите отвън. Той спря за малко, опрял писалката в устните си, после надраска още едно изречение.

— Това ще бъде най-важната реч в моя живот — каза Хитлер, като гледаше листа. — Трябва да ги предизвикам, както никога досега.

— Да, майн фюрер.

Накрая дребният човек оставил писалката, облегна се на стола и зачете написаното.

— Чуй това професоре. „Ние трябва да възродим германския народ с неговия собствен труд, неговата собствена индустрия, неговата собствена решителност и твърдост и неговата упоритост, така че германците да възприемат Германия не като подарък, а като държава, създадена от тях самите.“ Какво мислиш за това?

— Чудесно, майн фюрер, чудесно. Мисля само да дам едно малко предложение.

Хитлер се намръщи, но не каза нищо.

— Там, където казвате „да възприемат Германия“, може би „възприемам“ е прекалено интелектуално. „Приемам“ ще бъде по-разбираемо за масите.

— Хм — изръмжа Хитлер, — малко слаба ми се струва тази дума „приемам“.

Той трудно търпеше критика, но въпреки че не бе съгласен, зачеркна „възприемам“ и написа отгоре „приемам“.

Като клиничен психолог Фирхаус познаваше и разбираше противоречията в речите на Хитлер по-добре от повечето от неговите довереници. Нещо повече — дори ги насырчаваше и използваше, за да

подхранва най-скандалните планове, които той самият ловко бе пуснал в ума на фюрера. Хитлер бе човек, чието лично убежище бе повече от скромно, но който бе изразходвал милиони за реставрацията на Кафявата къща. Човек, който порицаваше употребата на алкохол, а пиеше бира, шампанско и вино; който обичаше наденици, но осъждаше яденето на месо; който мразеше лова, а пламенно подстрекаваше към убийство на политическите си врагове и евреите; който в един момент можеше да гука като гълъб, а в следващия да изпадне в ярост поради необуздана параноя; който публично ядеше оскъдно, но чийто готвач, невероятно дебелият Вили Каненберг, му сервираше изключителни яденета по седем-осем пъти; който изискваше строга самодисциплина, а си угаждаше със сладки, плодове и торти с крем и буквално засипваше чая и кафето си със захар и сметана; който публично насърчаваше и одобряваше брака, а си държеше любовница.

„По-умно е да си поддържаш любовница, отколкото да се жениш — бе казал веднъж Хитлер на Фирхаус, а после бе добавил, намигайки: — Това е вярно, разбира се, само за изключителните хора.“

Всички тези неща показваха, че е психопат, и все пак Фирхаус ги приемаше и насърчаваше, понеже виждаше и другия Хитлер. Бледен, slab, с рядка кафява коса, която закриваше едното му око, той бе толкова обикновен човек, че сигурно никой не би му обърнал внимание, но който се бе превърнал в човек, когото никое общество не би пренебрегнало. Самоуверен, самонадеян, горд, с очи, студени като желязо, които издаваха фанатика отвътре и острия като бърснач ум, скрит зад фалшивата усмивка. Хората изпитваха страхопочитание в негово присъствие, без да знаят защо.

Фирхаус разбираше всичко. За разлика от Гьobelс, Гьоринг, Химлер и другите подлизурковци, които сляпо се съгласяваха с всичко, което казваше Хитлер, Фирхаус забелязваше и гения, и лудостта му. Бе ги забелязал още преди девет години, когато за първи път бе видял Хитлер в затвора в Ландсберг. Той бе политически затворник, който живееше в самостоятелен разкош, килията му бе украсена с цветя и картини, със специално легло в ъгъла, яденето му бе специално пригответо, а той пишеше книга, в която разясняваше плана си за сваляне на правителството. „Удивително — си бе помислил Фирхаус — как се наелектризира атмосферата около този малък човечец с

невероятно самочувствие. Ако не го вкарат в лудницата или екзекутират, ще се превърне в много опасен човек.“

Какво бе казал Ницше?

„Във всяко величие има и лудост.“ Колко точно.

Хитлер стоеше с гръб към вратата и гледаше през прозореца.

— Моят баща не разбираше света — каза Хитлер, без да се обърне. — Той приемаше всичко, което му се даваше. — Обърна се и погледна Фирхаус. — Това ѝ беше лошото на Германия. Всички винаги приемаха това, което им се даваше. Но сега те се учат, Вили, нали?

— Да, майн фюрер, те вече се учат. Хитлер се усмихна и тропна с крак по пода.

— Канцлер, Вили. Аз съм канцлер на Германия. Фирхаус леко се поклони.

— И аз ви поздравявам, канцлер Хитлер.

— Канцлер Хитлер — повтори Хитлер.

Той си сипа чаша кафе, сложи сметана и захар и с жест покани Фирхаус да се присъедини.

— Искам да споделя с вас една мисъл — каза Фирхаус много деликатно.

— Не тази сутрин — бързо отвърна Хитлер. — Знаеш правилото, Вили, никаква работа в Бергхоф. Може да почака до понеделник, когато се върнем в Мюнхен.

— Разбира се, разбира се — бързо отговори професорът. — Просто си помислих, че това е нещо, върху което може да размислите. Признавам, че е доста смел план, но... — И хвърли въдицата, понеже знаеше как да примами фюрера в мрежата си. — ... Но може да разреши въпроса с комунистите.

Хитлер седна на бюрото си и погледна Фирхаус право в очите.

— За Бога, та ти си бил много потаен, Вили. Сигурно затова се разбираме така добре с тебе.

— Да, майн фюрер — каза Фирхаус с усмивка.

— И какво предлагаш, хер доктор, да убием всичките седемдесет и седем комунисти в парламента? Мм? — засмя се Хитлер и отпи от кафето.

— Да — каза Фирхаус, като се наведе напред и заговори почти шепнешком. — Но трябва да има причина, за да го направим.

Хитлер спря да се смее. Челюстта му се втвърди, погледът му стана като на змия.

— И каква може да е тази причина? Фирхаус го гледаше право в очите.

— Опожаряването на Райхстага.

Хитлер бе озадачен за няколко секунди, после устните му се изкривиха в усмивка.

— Ти си луд, Вили.

— Аз съм напълно сериозен.

— Да опожарим Райхстага!

— Помислете за това, майн фюрер — продължи Фирхаус почти шепнешком. — За всички германци това е най-свещената сграда в Германия. Точно сега комунистите имат най-силната партия в страната. Ако Райхстагът се запали и се обвинят комунистите за това, хората ще побеснеят. Достатъчно извинение, за да свалим тази партия веднъж и завинаги. След това концентрирайте вниманието върху Кафявата къща като ново седалище на правителството. Отървате се от червените, създавате хаос в парламента...

— И да издам парламентарен указ и да поема всичко в ръцете си — добави Хитлер.

— Вие мислите по-бързо от мен.

— Опасен ход е това, приятелю — каза Хитлер и присви очи.

— Чувал съм Херман да разправя за таен проход между резиденцията и Райхстага. Много лесно може да се организира пожарът. После е нужна само една изкупителна жертва. Сигурен съм, че Химлер или Гьоринг ще уредят това.

Отначало Хитлер бе поразен, но докато слушаше, планът започна да се оформя в главата му. Смело? Да. Дръзко? Да. Възможно? Той нервно запотупва бузата си с пръст.

— Това е само една идея, хер канцлер. Нещо, върху което може да се помисли. Но ако ще се прави, трябва да се действа бързо.

Разговорът промени настроението на Хитлер. Той бе весел, а сега стана мрачен и замислен. Фирхаус разбра, че трябва отново да го върне в предишното настроение.

— Във всеки случай това е една стара и мрачна сграда — бегло подхвърли той и докато си сипваше още кафе, погледна фюрера и се усмихна.

Хитлер го изгледа за момент, после лицето му се смекчи и той се облегна назад и се засмя.

— И така, Вили, ти отново размъти водата. Този твой ум никога ли не почива?

— Понякога.

— Когато си заспал, а?

— Не. Понякога най-добрите ми идеи идват на сън. Това бе хитър отговор, понеже съвпадаше с интереса на Хитлер към сънищата, психологията и астрологията, и Фирхаус го знаеше.

— Добре, ще помисля върху идеята ти за Райхстага, Вили. Може да не е толкова луда, колкото изглежда — каза Хитлер. — А сега нека поговорим за операция „27“. Разкажи ми за *der Schauspieler*.

Фирхаус се облегна на стола си и за момент погледна към тавана. После започна да излага информацията.

— Верен член на партията и горещ поддръжник на фюрера. Герой от войната като вас. Бил е още млад, когато е спечелил Железния кръст при Бело Ууд...

— За какво?

Хитлер прекъсваше в зависимост от настроението си. Фирхаус бе свикнал с това, но сегаолови и малко завист във въпроса. Хитлер също бе спечелил два железни кръста, рядко постижение за един редник. Той бе учуден, че актьорът е спечелил такова отлиchie.

— Унищожил един танк и два взвода американски моряци, преди да бъде ранен. Върнал се на фронта и бил пленен към края на войната при Кембай в деня, в който вятърът сменил посоката си.

— Мразя да си спомням този ден. Истинска трагедия за нас. Пострадал ли е от химическия газ?

— Не, успял да убие един англичанин и да му вземе противогаза.

— Изобретателен, нали?

— Много — кимна Фирхаус. — Роден е близо до Линц...

— О, значи е австриец.

— Да. И страшно се гордее с това. Рожденото му име е Ханс Волф.

— Волф, а? Хубаво име. Изключително име.

— Да, майн фюрер. Баща му е бил магазинер. Починал е много рано, когато момчето е било на десет години. Майка му преподавала в училище. Умряла, докато той бил в армията. Учил е инженерство в

Берлинския университет, но напуснал в началото на двайсетте. Стпал скитник, една отчаяна душа, близо две години...

— Бил ли е в СА?

— Не. Става партиен член в Нюрнберг през 1927. Година покъсно бил прослушан за някаква малка роля в един филм и успял да вземе водещата. И тогава започнала неговата шарада. Живее в Берлин като Йохан Ингерсол и има лятна вила край Мюнхен, където използва истинското си име. И... сътрудничи много на партията.

— Чудесно. Характер?

— Арогантен, взискателен, егоцентричен, избухлив. Също така страшно интелигентен и много начечен. Рецитира дълги пасажи от „Майн Кампф“.

— Наистина ли! — каза Хитлер очевидно поласкан.

— Да. Може да бъде и доста откровен, понякога чак безср amen, и съм чувал, че чувството му за хумор е доста цинично. От друга страна, тези, които го познават като Ханс Волф в Мюнхен, мислят, че е бизнесмен. С тях той се държи очарователно и великодушно. Напълно друг характер, когато е извън студиото.

— И така, той представлява двама различни души? Фирхаус кимна.

— И очевидно не се затруднява да се превръща ту в единия, ту в другия.

— Истински актьор.

— Да, майн фюрер. И добър спортсмен също. Вещ скиор и плувец, а в армията е тренирал и бокс. Запален алпинист и ловец.

— Жени?

— Ерген е, но често има любовни истории.

— Не е хомосексуалист?

— Не, не — бързо отвърна Фирхаус.

— И е член „Майн Кампф“, а?

— Тя е негова мания.

— Надявам се, че няма да се чувства неудобно тук, след като не познава никого. Всички останали се познават.

— Мисля, че това ще му допадне.

— О?

— Това го отличава от всички нас. И напомня на всички, че е звезда.

Хитлер погледна Фирхаус.

— Не и в тази къща. Фирхаус се засмя.

— Той е egoцентричен, майн фюрер, а не луд. Хитлер се засмя и се удари по коляното.

— И така, сега въпросът е ще се съгласи ли да го направи?

— Аз мисля, майн фюрер, че това до голяма степен ще зависи от вас.

Хитлер кимна, после закрачи обратно към прозореца. Далеч долу видя мерцедеса. Колата се изкачваше бързо, а зад нея се виеха облаци прах.

— О — каза той и потри ръце. — Актьорът пристигна.

— Чудесно — отвърна Фирхаус. — Представлението започва.

5.

— Хер Ингерсол! — Фирхаус посрещна актьора на външната врата. — Добре дошли в Орловото гнездо. Гърбавият професор втренчено се загледа в Ингерсол, който бе учудващо безразличен. Наистина студен човек. После покани актьора в голямата фоайе.

— Всъщност това ли е истинският Ингерсол, или е някой друг герой, създаден от вас? — попита той с усмивка.

— Може би не съществува истински Ингерсол — отговори актьорът, следвайки Фирхаус в главния вестибиул на вилата. Зад него вървяха двама прислужници с багажа му и пет тежки ролки с кинолента.

— О, вие сте донесли филма! — извика Фирхаус. — Чудесно. Фюрерът ще бъде много доволен. Той ви е предоставил стая срещу своята в северозападната част. Мисля, че изгледът ще ви се стори изумителен.

— Благодаря ви, професоре.

— Може да му благодарите лично. Той очаква да се срещне с вас.

— И кога ще стане това?

— Е, няма да чакате дълго. Фюрерът не обича да работи, когато е тук. Спи до късно, преглежда сутрешните новини и обикновено слиза около обяд.

— Хер професор, да занеса ли филма в прожекционната зала? — попита един от прислужниците.

— Извинете ме за момент, но искам да съм сигурен, че всичко ще бъде наред — каза Фирхаус на Ингерсол и тръгна с прислужниците. Ингерсол остана сам във вестибиула.

Бе впечатлен от чистотата във вилата. Дървените подове бяха изльскани до блясък и никъде не се виждаше прашинка. Някъде зачурулика канарче, после се присъедини друго, един качулат папагал им отвърна остро, после още един. Сякаш бе пълно с птици и чуруликането им се разнасяше из цялата къща. Ингерсол влезе в библиотеката и се загледа в рафтовете. Книгите бяха подвързани с кожа.

В трапезарията масата бе приготвена за вечеря. Ингерсол наслуки вдигна една чаша и се загледа в дъното ѝ. Целият сервиз бе от фин порцелан; всички купички, чинийки и чаши бяха гравирани с инициалите на Хитлер и пречупен кръст. Бокалите и чаеният сервиз бяха от злато.

„Няма нищо банално във вкуса на фюрера.“

В стаите имаше няколко ценни картини, но една от тях веднага привлече погледа на Ингерсол. Беше почти в естествена големина и с рамка със златни листа.

Една скрита лампа хвърляше мека светлина върху платното. Рисунката бе на жена с лека блуза и розова рокля, цветовете бяха светли и ведри. „Изумителна жена, млада и изключително красива“ — помисли си той. От бледосините ѝ очи се излъчваше обезоръжаваща невинност и все пак във високомерната извивка на брадичката ѝ имаше подчертана самоувереност. Ингерсол се почвства възбуден от дяволитата ѝ невинност. Казва поразителна комбинация, каква чувственост!

Коя беше тази жена, чието присъствие доминираше във вестибиюла?

Изведнъж почувства, че някой го наблюдава. Огледа се, но нямаше никого. Вдигна глава към стълбището и за момент му се стори, че някой се движи в сенките. Обърна се и отново се загледа в портрета.

От върха на стълбището Хитлер, скрит в дълбоките сенки, гледаше Ингерсол и забеляза как актьорът бе хипнотично привлечен от рисунката.

„Виж как я гледа. Какъв копнеж има в погледа му.“

В очите му имаше сексуална жар и Ингерсол не правеше опит да я скрие. Хитлер, обхванат от моментен прилив на ревност, се обърна рязко и тръгна към приемната си. Влезе и седна на ръба на стола като курдисан, с юмрук притиснат към устата. Бореше се с непреодолимото чувство на копнеж, гняв и угрizение.

Видя как Ингерсол гледа портрета и усети сексуалното влечеие на актьора към жената. И той бе гледал тази картина със същия копнеж и същото желание, със същите порочни помисли.

Започна да трепери неконтролирамо. Първо започна да подскача коляното му, после се разтрепериха ръцете му. Той удари краката си с юмруци и глухо изстена от мъка. Успя да удържи сълзите на ярост,

които пареха очите му. Времето бе излекувало необходимостта. Само обидата оставаше.

„Как се осмелява! Как се осмелява да ме предизвиква и унижава. Как се осмелява да ме ограбва по такъв начин.“

Това бе въпрос, който той си задаваше много пъти, откакто Гели Раубал се бе самоубила. Прислужницата ѝ Ани Винтер бе намерила Гели с валтера на Хитлер, увит с пешкир и с дуло все още опряно върху гърдите ѝ.

„Не мога да живея с твоята ярост и твоя гняв и понякога мисля, че е по-добре да съм мъртва.“

Бе го казвала много пъти и по различен начин, но той винаги ѝ се бе присмивал.

И после онази ужасна нощ се бе осмелила да го направи и трябваше Рудолф Хес и Грегор Щрасер да потулят евентуалния скандал, както се бяха оправили с изнудвачите, успели да се докопат до порнографските снимки, които бе направил на Гели.

Едва успяха да го укротят.

Датата 18 септември 1931 г. изгаряше паметта му като датата на опита за преврат и датата, когато Хинденбург го бе провъзгласил за канцлер. Беше като кошмар, от който той не можеше да избяга.

Ингерсол все още гледаше картина, когато Фирхаус се завърна с онази странна напереност, която имитираше, за да намали ефекта от гърбицата си.

— Тя е изключителна — каза Ингерсол, все още загледан в лицето върху портрета. — Коя е?

— Гели Раубал, племенничка на Хитлер. Любимата дъщеря на сестра му. Бе убита преди година и половина. Нещастен случай. Той все още не може да се съвземе от шока.

— Разбирам — каза Ингерсол.

— Елате да ви покажа стаята — каза Фирхаус и поведе Ингерсол по стъпалата. — Може да се освежите. Фюрерът скоро ще слезе. Той обикновено обядва в чайната, на склона на планината. Между другото има някои правила, които трябва да знаете. Фюрерът на позволява да се пуши в къщата, мрази миризмата. Но не възразява, ако пушите навън. Също така не позволява да се водят дневници и да се пишат писма оттук. И не може да понася свиренето с уста.

— Свиренето с уста?!

— Да. Подлудява го. Обичате ли да си подсвирквате, хер Ингерсол?

— Понякога. Намирам го за приятно развлечение.

— Не и тук. Фюрерът е вегетарианец, въпреки че за гостите ще се сервираят и ястия с мясо. Той също така е и въздържател, но за гостите пак ще има вино и шампанско.

— Изглежда е доста толерантен към околните — каза Ингерсол.

— О, да, фюрерът е най-толерантният човек...

Хитлер слезе точно на обяд. Ингерсол се изненада колко е дребен. И не знаеше какво да очаква. Дали това щеше да бъде сериозният, бурен Хитлер, когото бе виждал да говори толкова пъти в Берлин, Нюрнберг и Мюнхен, властният лидер, който търсеще и получаваше адмирацията на хиляди, мърше британците и французите и проклинаше евреите и комунистите?

Или щеше да бъде по-любезният Хитлер, когото бе виждал сред тълпите да говори с тих, успокояващ тон, да се навежда ниско в кръста и да целува ръцете на младите фрайлайн, да целува децата по челото и да се шегува с тях?

Фюрерът беше облечен в сив вълнен двуреден костюм със знака на Вермахта на джобчето — един усмихнат мъж, приятен и привлекателен. Това бе любезният Хитлер.

— И така — каза Хитлер, — най-накрая се срещнахме. Аз съм ваш горещ почитател, хер Ингерсол. Гледал съм всичките ви филми, а някои и повече от веднъж. Вие сте гордост за Германия. Благодаря ви, че приехте поканата ми.

— Вашата покана ме ласкае, майн фюрер.

— Надявам се, че стаята ви удовлетворява.

— Чудесна е.

— Добре, добре. Обикновено на обяд се разхождам с гостите си до чайната, но понеже вие и Вили пристигнахте първи, а пък той има да урежда някои неща, може би ще се разходим само двамата.

„Този човек в обикновен дневен костюм, изльчващ патриархална доброта и любезност, това ли е човекът, който ще промени света?“

Прислужниците помогнаха на Хитлер и Ингерсол да си облекат връхните дрехи. Хитлер носеше тежко зимно палто; уви около врата си

и едно дебело шалче, сви рамене и се усмихна на Ингерсол.

— Сигурен ли сте, че желаете да се разходите в такова време?

— О, с удоволствие.

Вятърът режеше планинския склон като с бръснач. Хитлер се бе свил в дебелото палто, вдигнал високата му яка. Ръцете му, макар и с ръкавици, бяха пъхнати под мищниците. Двама въоръжени телохранители ги следваха на около двайсет стъпки, достатъчно далеч, за да не чуват. Когато изкачиха билото, цялата долина се простря под тях. Снегът блестеше на обедното слънце.

На половината път до чайната Ингерсол спря ти посочи към планината.

— Нали там сте се родили? Оттатък планината, във Валдфиртел?

— Да. Браунау. Ужасно място. Не толкова лошо като Виена, но ужасно място.

— Какво толкова му е ужасното?

— Гористо място. Много суворо — каза Хитлер, без да скрива горчивината в гласа си. — Сурови хора, мрачни, средновековен тип. Сурова земя. Столетия е била плячка на всяка разбойническа войска, която е нахлуvala в Германия от юг. Плячкосвана е от хуните, от чешкия Отокар. От шведите по време на трийсетгодишната война. Дори Наполеон я прегазил с армията си през 1805 година на път за Виена. Тези глупаци във Валдфиртел са обречени на поражение. Всички са пораженци.

Гласът на Хитлер започна да се извисява, горчивината се замести с гняв.

— Днес в Германия има много хора, които се чувстват по същия начин — продължи той, удрийки юмруци в бедрата си. — Ето аз трябва да хвърля Версайския договор в лицето на Съюзниците. Гордост, гордост, хер Ингерсол, това ще дадем на целия народ. Аз трябва да направя поражението несвойствена дума за всички германци.

— И вече сте започнали — каза Ингерсол.

— Благодаря, хер Ингерсол — каза Хитлер, искрено зарадван, и затропа с крака, за да се стопли.

„Примамвай и ласкай.“

— Как ви наричат? Йохан? Джон?

— Всъщност Ханс — каза Ингерсол.

— О, вашето истинско име! — Хитлер се усмихна.

„И така, те искат нещо — помисли си Ингерсол. — Дали са си доста труд, за да ме проучат. Дали знаят всичко? Дали знаят всички тайни на Йохан Ингерсол? Дали това няма да бъде някакво изнудване?“

— Не се беспокойте — каза Хитлер. — Химлер и неговият СС свършиха всичко. Те са извънредно предпазливи. Държавна сигурност, нали разбирате.

— Ах, да, Държавна сигурност.

Парата от устата на Хитлер се виеше нагоре през гънките на яката му.

— Аз не обичам зимата, Ханс — каза той. — Когато за пръв път отидох във Виена да уча... бе едно безкрайно мъчително време... през тези две години единствената ми любовница бе скръбта, а единственият ми приятел бе гладът. Но това, което най-много си спомням, е студът.

Той спря, потрепери и се сви по-дълбоко в палтото си, после продължи:

— През зимата вечно ми беше студено. Хубаво е тук, като гледаш снега в планината и го чуваш как хрупка под краката ти, но студът ме прерязва като сабя.

— Да се връщаме ли във вилата?

— Не! Това е страх, който трябва да преодолея. И някой ден ще го преодолея. А може би някой ден силно ще изгоря от слънцето, ха-ха, и тогава ще ме е страх от топлината повече, отколкото от студа. Ха! Освен това съм сигурен, че знаете какво значи да спиш върху студения паваж.

— Не е толкова лошо, колкото в окопите, когато вали — каза Ингерсол. — Най-много ме беше страх да не се удавя в калта. Когато валеше, се страхувах, че окопът ще се срути върху мен. През нощта изпълзях навън и спях заедно с мъртвите. А на сутринта пропълзях обратно в ямата. Да предпочиташ да спиш с мъртвите, ето това е страх.

— Били сте добър войник — каза Хитлер.

— Вие също.

— И все още сме, Ханс. Войната тепърва започва.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Говорите като истински нацист.

— Чел съм „Майн кампф“ поне десет пъти, запаметявал съм цели пасажи, казвал съм ги на глас, за да чуя тяхната сила — каза Ингерсол ентузиазирано. — Чел съм всичките ви трудове, майн фюрер.

И издекламира:

*„Ohne Juda, ohne Rom,
Wird gebaut Germaniens Dom!
Heil!“*

— Боже Господи! — възклика Хитлер учудено. — Това е мое. Писах го... чакайте...

— Хиляда деветстотин и дванайсета.

— Да — каза Хитлер учудено и повтори:

*Без евреи и без Рим
Райх велик ще изградим.
Хайл!*

— Бях двайсет и четири годишен тогава. И всички ми се смееха — каза Хитлер.

— Пророкът трябва винаги да понася презрението.

— Вие също сте ученик на Ницше, нали?

— Познавам отблизо неговите трудове.

— Вие сте доста начетен, Ханс Волф — каза Хитлер впечатлен.

— Обичате ли музиката? Вагнер?

— Много.

Тръгнаха надолу по пътеката към чайната.

— Знаете ли, когато бях момче във Валдфиртел, заедно с моя приятел Густъл написахме опера. Беше нещо ужасно, пълна с лудост, насилие, убийства, чудеса, митология, магия, самоубийства. Ох, напомняше доста за Вагнер.

Изведнъж настроението на Хитлер се промени отново, този път от носталгия към раздразнение. Гласът му стана по-силен и малко по-

висок.

— И това е другият проблем на тези глупаци там долу — продължи той. — Те не разбираят Вагнер. Само аз разбирах важността на Вагнеровото проникновение, Ханс, само аз разбирах, че творението е един акт на насилие и че всяко творение трябва да продължи пътя на насилието.

Гласът му се понижи и достигна почти до шепот. Той се наведе по-близо до Ингерсол.

— Това е началото. Миналия понеделник, когато този изкуфял стар глупак ме направи канцлер, бе положено началото. Първо е имало Свещена римска империя, после идва Прусия, а сега е славният Трети райх. Ние ще променим света. Ние ще премахнем Версай. Ще премахнем евреите и циганите, и комунистите. Ние ще създадем народ от чисти арийци, по-умен, по-силен и по-хубав от всяка друга раса в историята. Ние ще направим всичко това... — Той спря за момент с блеснали очи, дишаше накъсано и запъхтяно. — Вярваш ли в това, Ханс? Вярваш ли, че сега Третият райх съществува?

— Да, майн фюрер — каза Ингерсол. Погледът му бе прикован от първичната сила в гласа на Хитлер. Той бе чувал или чел всички тези думи преди в различни речи и книги. Но никога не ги бе чувал произнесени с такова майсторство. И той наистина им повярва. Без да си задава въпроси.

— Вие сте Третият райх, майн фюрер — изтърси той страстно. И инстинктивно се отдръпна назад и вдигна ръка в нацистки поздрав. — Хайл Хитлер! Да живее канцлерът.

Лека усмивка се появи върху устните на Хитлер и той вдигна ръка в отговор. Продължиха надолу по пътеката.

Чайната изглеждаше като голямо, затворено белведере на върха на една скала в края на живописната пътека. Когато я наблизиха, Хитлер ускори ход — бързаше да се спаси от студа. Вмъкнаха се вътре и затръшнаха вратата, за да не влезе леденото течение. Прислужникът в бяла униформа застана мирно и поздрави.

— Можеш да идеш в кухнята, Фриц, сами ще се обслужим.

— Да, майн фюрер — отвърна войникът и изчезна. Отвън вятърът подемаше снега в дяволски завъртулки, които танцуваха покрай заскрежените прозорци. Вътре пращаше огромен огън, към комина се виеха блестящи искри.

— Ох — каза Хитлер и разпери палтото си пред камината. — Огънят е най-пречистващото средство. — Гледаше горящите пънове, сякаш виждаше високия Райхстаг в пламъци. Въображението му рисуваше блещукащи искри, плуващи над града.

Масата бе сложена пред камината. Имаше блюда с домашно приготвен хляб, сладкиши, сирене и дебели наденици, чиято кожа отгоре се бе пропукала при готовното. В средата на масата стоеше огромен порцеланов чаен сервиз, имаше и две бутилки вино.

— Разходката дотук е добра дисциплина. Вие дисциплиниран човек ли сте, Ханс?

— Когато е необходимо.

— Добра позиция. Една от причините да идвам на това място е почивката.

Той пипна едната бутилка.

— Червено или бяло?

— Мисля, че бих предпочел червено.

Хитлер наля и на двамата по чаша от червеното, после взе един нож, отряза парче наденица и го лапна. Затвори за момент очи, като вкусваше пикантното парче месо, преди да го полее с гълтка вино.

— Да забравим дисциплината за ден-два, а?

— Напълно необходимо, майн фюрер.

— Точно така, точно така. Заповядайте, Ханс. Хитлер си сложи в една чиния хляб, сирене и наденица и си наля още вино. Стоплен от огъня, той си свали палтото, хвърли го върху един стол и издърпа друг по-близо до огнището. Седна с разтворени колене и кръстосани глезени и въздъхна удовлетворено. Ингерсол също придърпа стол и седна. И двамата гледаха огъня почти вцепенени.

— Никога не говоря за политика тук, в Орловото гнездо — каза Хитлер. — Идваме тук, за да починем и забравим проблемите, нали? Все пак, хер Ингерсол, мисля, че ще е от полза и за двама ни, ако се разбираме.

— Ако вие го желаете, майн фюрер.

— Любопитен съм за едно нещо — каза Хитлер. — Знам, че сте били зле година-две, преди да станете актьор. Защо не сте се присъединили към Sturmabteilung? Добър нацист като вас ще има по-голям престиж, ако облече кафява униформа.

— Не бих могъл да направя това.

— Защо не?

— Това е личен проблем — каза Ингерсол с известно колебание.

— Такъв, че не можете да го споделите с вашия фюрер?

Ингерсол помисли за момент, преди да отговори.

— Не съм дошъл тук да си създавам врагове.

— Това ще си остане само между нас, Ханс. Ингерсол помисли няколко секунди. От една страна, се страхуваше, че неговото предубеждение ще ядоса Хитлер, и все пак инстинктът му подсказваше, че Хитлер ще се отнесе благосклонно към откровеността.

Освен това защо наистина бе тук? Дали тези политически въпроси бяха просто любопитство? Или зад дискусията имаше някакъв скрит мотив? Ингерсол прехвърляше в ума си двата варианта. Накрая

избра искреността. В края на краищата той бе национален идол. Неговата популярност надхвърляше политиката или идеологията.

— Страхувам се, че моето мнение е малко... снобско — каза той накрая.

— Снобско?

— Кафявите униформи не са хора от моя тип. Аз разбирам, че те са необходими, но... те са шумни необузданни грубияни и...

— Да. И? — Хитлер го пронизваше с очи, но Ингерсол не сведе поглед.

— И освен това този Ернст Рьом. Той е... има нещо около него... той обича млади момчета — каза той почти грубо. — Садист, пияница...

— Познавате ли Рьом?

— Срещал съм го веднъж. През двайсет и пета, двайсет и шеста в Берлин. Държеше реч. Дори трезвен говореше несвързано.

— Той не е избран заради ораторските си качества или добрите маниери.

— Да, майн фюрер, но...

— Интуицията ви за Рьом е вярна — каза Хитлер. — Той не успя да придае на щурмовациите собствена физиономия. — Хитлер се изправи, обърна се с гръб към огъня и повдигна рамене. — Нямат нито чест, нито насока: — Помисли още секунда и добави загадъчно: — Е, тези неща рано или късно надживяват целта си.

Замълчаха.

— Освен това Ръом има свински очи — ненадейно пак почна Хитлер, като отново смени настроението си и се засмя.

— Не бих искал да съм близък и с хунския вожд Атила, но той поне е бил доста ефикасен.

— Точно така. Виждам, разбирайте, че дори плъховете могат да служат на едно полезно дело. Той служи на делото, едно много необходимо дело. Но аз ви уверявам, че неговият глас няма да се чува в бъдеща Германия. Той е недодялан — каза Хитлер рязко.

— Точно така.

Ингерсол очевидно добре разбираше от политика и наблюденията му бяха точни. Sturmabteilung или щурмовациите бяха персоналните гвардейски отряди на Хитлер. Главорези, гангстери и обикновени скандалджии, преди години набирани предимно от затворите и биариите, с времето те бяха станали една недисциплинирана полувоенна сила. Маршируваха по улиците, чупеха прозорци, биеха евреите, охраняваха политическите митинги и тайно вършеха изнудвания и шантажи, ала опасно се изпльзваха извън контрол и Хитлер бе докарал Ернст Ръом, колега от времето на преврата, от дипломатическия му пост в Боливия да ги оглави. Хитлер все още се нуждаеше от тази своя лична полицейска сила, но си имаше собствени планове какво ще направи с нея. Той бе създал СС, Schutzstaffel, поверявайки ги на един от близките си приятели Хайнрих Химлер. Те също си имаха свой сателит, СД, службата за безопасност, която се занимаваше с контраразузнаването в Германия и чужбина. СД бе службата, в която Вилхелм Фирхаус играеше неясна, но очевидно важна роля. Планът на Хитлер беше да изгради от СС най-силната организация в нацистката партия, прехвърляйки й власт, докато стане по-силна от щурмовациите, и тогава...

Но всяко нещо с времето си.

— Разбирам, че сигурно изглеждам като почитател на елита. — започна Ингерсол.

— Вие наистина сте почитател на елита — каза Хитлер спокойно. — Няма нищо лошо в това. Това е една от причините да сте тук.

— Аз имам малко общо с Ръом и кафявите ризи извън политиката. Предпочитам да подкрепям Националното социалистическо движение по друг начин.

Хитлер присви очи.

— Като например? — попита той.

— Финансова помощ. Да убеждавам познатите си да влязат в партията. Да защитавам вашите идеи пред тези, които... не ги разбират добре.

— Така, значи сте добър нацист?

Ингерсол помисли за момент, после каза:

— Може би съм добър хитлерист, майн фюрер. Това може би е по-точният израз.

— Какво искате да кажете?

— Аз виждам партията като средство към целта. За мен тя е необходима организация. Но в нея има прекалено много палячовци и хулигани.

— Палячовци и хулигани — повтори Хитлер учудено. Фирхаус бе прав, този артист бе наистина прям. Ингерсол усети нарастващото раздразнение на Хитлер.

— Бих ви следвал и в огъня, майн фюрер — бързо добави той, — но има някои хора, които бих предпочел да хвърля в пламъците.

„Примамвай и ласкай. Чуй го само.“

— Както ви казах, че съм „Майн Кампф“ много пъти от корица до корица. Тя стои винаги на нощното ми шкафче. Това е велика книга, по-велика от Библията. Съгласен съм с всичко, което казвате, особено що се отнася до еврейския проблем.

— Herr Schauspieler, кажете ми истината. Какви са чувствата ви към евреите?

— Мразя ги — каза Ингерсол с нисък напрегнат глас. — Мразя техните марксистки номера. Тяхното хленчене...

— Да, да. Много добре. Те наистина хленчат. И вие сте прав, те са гръбнакът на марксисткото движение. Те имаха на разположение четиринайсет години, четиринайсет години, за да ни покажат какво могат да направят, и всичко, което направиха, е боклук. Огледайте се и вижте. Боклук! Тайната на нашия успех, Ханс, е, че ние сме честни. Ние работим честно. И това е правилно за Германия.

Той се усмихна сдържано, всъщност леко помръдна ъгълчетата на устата си, и се изпъчи самодоволно. После седна на стола и се наведе към Ингерсол със стиснати юмруци.

— Ние трябва да изхвърлим евреите от пазара, от банките, от нашата промишленост. Дори може би... да спасим Германия напълно от тази юдейска напаст. Ще се съгласите ли?

Ингерсол се усмихна, кимна и попита:

— Да. Но как? Как ще оправдате това пред останалия свят?

Настроението на Хитлер рязко се промени. Лицето му почервяло. Гласът му страстно се извиси и дълбоко в него забушува гняв.

Той погледна през прозореца.

— Оправдание? Никакво оправдание. Останалият свят?! Пред кого от останалия свят? Французите? — Той изсумтя с възмущение. — Никога няма да се разберем с тях? Американците с тяхната доктрина Монро? Боже Господи! Истинско лицемerie. Те не допускат кандидатите да имигрират, ако са нежелани. Регулират техния брой. Изискват съответни физически данни, настояват да притежават известна сума пари, разпитват ги за политическите им възгледи. Слушайте, приятелю, човек се учи от своите врагове. Както и да е, има начин да се оправим с американците. Комунистите казват, че силата идва от дулото на нашето оръжие. — Той силно удари с юмрук по разперената си длан и тропна с крак. — Как могат да ни обвинят, че правим същото нещо, а? Не давам и пет пари за евреите в другите държави. Но тук, това си е работа на Германия. Това си е наша работа.

За момент на Ингерсол му се стори, че Хитлер е забравил, че той е в стаята. Той сякаш говореше на невидимите тълпи, на лишените от граждански права германци, някъде там навън. И страстта му бе хипнотизираща. Сърцето на Ингерсол започна да тупа бързо. После, пак така изведнъж, гласът на фюрера стана спокоен и той се обърна към Ингерсол. Очите му още горяха трескаво.

— Колкото до британците... опортунисти, такъв им е стилът. Британците са упорити и горди. И са експлоататори. Англия е една психологическа сила, оплела целия свят. Те са защитени от огромна флота и много смела авиация. Но ще се оправим с тези неща, когато му дойде времето. Казвам, по дяволите останалата част от света — прошепна той, наведен към Ингерсол. — Още година и нашата партия ще стане най-мощната политическа партия в историята и цяла Европа ще падне пред нас на колене. Утре ние ще сме светът, млади приятелю.

„И така, в мислите си Хитлер вече се готви за война — мислеше си Ингерсол. — За него това е неизбежно.“

Хитлер спря, видял нескритото вълнение върху лицето на Ингерсол.

— Вярваш в това, нали, Ингерсол?

Артистът кимна в транс.

„Хвана се на въдицата — помисли си Хитлер. — Der Schauspieler е наш.“

— И искаш да си една от важните фигури в тази игра, нали?

— Да.

— Повече, отколкото ти осигурява финансовата ти помощ за партията, нали?

— Да, майн фюрер.

— Така и ще стане, хер Ингерсол — каза Хитлер и потупа Ингерсол по коляното. — Ще стане.

Над рамото на Хитлер, през заскрежения прозорец, Ингерсол видя Вили Фирхаус да тича тромаво надолу по заледената пътека към чайната.

6.

Колкото и да му бе студено, Фирхаус се спря пред чайната и почука. Хитлер му разреши да влезе.

— Господи, навън е доста студено — оплака се гърбавият, щом връхлетя в стаята. — Постовият казва, че било десет градуса под нулата.

Хвърли се към огъня да се стопли и веднага се обърна, за да скрие гърбицата си. После, докато се топлеше на буйните пламъци, затвори очи и потрепери.

— Ще трябва да започнем война в Африка, Вили, само за да ти бъде по-топло — каза Хитлер.

— Има и по-лошо, много по-лошо — отговори Фирхаус. — Прахът! Според мен прахът е по-лош дори от студа.

— Всеки си има слабо място — каза Хитлер. — Ханс мрази калта повече от студа. Ти мразиш праха повече от студа.

— А вие, майн фюрер, какво мразите повече от студа?

— Провала — каза Хитлер.

— Понякога те вървят заедно — каза Фирхаус. — Наполеон се сблъска и с двете неща в Русия.

— Проблемът на французите е, че те винаги си слагат в чинията повече, отколкото могат да изядат — каза Ингерсол, вземайки си сандвич.

— Проблемът е, че не ги бива да се бият — добави Хитлер.

— Те по-скоро биха правили любов, отколкото да спечелят битка.

— При Сома видях цял батальон пехотинци да ни обръщат гръб и да бягат — каза Ингерсол, чевръсто отхапвайки от сандвича и поливайки го с вино. — Докъдето ни виждаха очите, бе пълно с френски гърбове.

— Чудесна гледка, басирам Фирхаус и се засмя.

— Страшно красива — отговори Ингерсол.

— Може би са тичали обратно до Париж да намерят бутилка с вино и някоя мадмоазел за през нощта — засмя се Хитлер. — Може ли да повярвате? Те наистина мислят, че тяхната отбранителна линия

Мажино може да ни спре? Ха! Някаква си бетонна ограда като за обор да спре вермахта? С какво нетърпение очаквам този ден!

Той си отряза парче наденица и търпеливо го Задъвка, прехвърляше месото с език и изсмукваше сока му до грам, преди да го гълтне.

— Започва да вали сняг, майн фюрер — каза Фирхаус. — Самолетът от Берлин може да срещне трудности при кацането в Линц.

— Сигурен съм, че Херман няма да позволи на пилота да се върне. На началника на Luftwaffe трудно може да се откаже заради малко сняг.

— Е, има и добри новини. Самолетът на Алберт е кацнал. В момента той е на път от селото насам.

— Чудесно.

— Оставих му бележка да дойде тук, щом пристигне. Надявам се, че съм постъпил правилно. — каза Фирхаус.

— Да, да — бързо се съгласи Хитлер. — С нетърпение очаквам Шпеер и Ханс да се срещнат. Два творчески гения, които да си премерят интелекта, това ще е вълнуващо.

Той стана и се присъедини към Фирхаус пред огнището с гръб към пламъците и ръце, кръстосани зад гърба.

— Надявах се, че и Лени Райфенщал ще е тук, но тя си довършва филма. Когато Лени довършва някой филм, тя е като... в транс.

— Френц Ланг мисли, че тя е една от най-великите живи кинематографисти — каза Ингерсол.

— Една от? — каза Хитлер. — Тя е най-великият кинематографист. Точно затова е официалният кинооператор на Третия райх. Да вземем Шпеер например. Шпеер има велико въображение. Ако го помоля за едно паве, той ще ми достави цяла планина.

— Видях Кафявата къща тази сутрин — каза Ингерсол. — Великолепна е.

— Кажи му го на него — каза Хитлер. — Той обича да го ласкаят, въпреки че се опитва да не го показва.

— Надявам се да донесе Нюрнбергския модел — каза Фирхаус.

— Всичко, което Алберт прави, е възвишено — каза Хитлер. — Той е мой архитект, понеже повдига духа на Германия. Но стадионът в Нюрнберг ще бъде истински символ. Аз ви обещавам, че когато

направим митинг да честваме завършването му, всички германци ще разберат, че Третият райх е тяхна съдба.

Той здраво стисна юмруци пред гърдите си.

— Виждате, че това, за което говоря, е гордост, Schauspieler. Хитлер е гордост. Шпеер е гордост. Вагнер е гордост. — Той ефектно спря и се наведе по-близо до Ингерсол. — Йохан Ингерсол е гордост. А сега да минем на главния въпрос.

Той се наведе още, погледна за момент Фирхаус, после спря тежкия си, почти трескав поглед върху Йохан Ингерсол.

— Сигурен съм, че сте запознат с Schutzstaffel, или СС, мой личен елитен корпус. По-мощен от армията, СА и полицията, взети заедно. Ръководи го Химлер. Виждали ли сте униформата?

— Черното е доста впечатляващо — каза Ингерсол.

— Вие имате големи заслуги към отечеството — продължи Хитлер. — Ще ми бъде от полза, а мисля, че и за вас, ако приемете офицерски чин в СС.

Ингерсол бе зашеметен.

— Офицерски чин? За какво?

— Вие ще бъдете моят личен представител в света на изкуството. Носенето на униформа при специални случаи ще донесе на СС допълнително престиж и респект. Аз си мислех, може би... полковник Ханс Волф.

„Полковник! — помисли си Ингерсол. — Боже мой, полковник в личния елитен корпус на Хитлер.“

— Поласкан съм, майн фюрер.

— Значи приемате?

— За мен е чест!

— Чудесно! Вили, донеси ми Библията от онази маса. Ще закълна хер Волф.

— Да, майн фюрер.

Фирхаус взе Библията и я донесе на Ингерсол.

— Вдигнете си дясната ръка и повтаряйте след мен — каза Хитлер.

Ингерсол взе Библията в лявата си ръка и вдигна дясната. Хитлер издекламира клетвата на СС:

— Заклевам ти се, Адолф Хитлер, Фюрер и Канцлер на Германския райх, вярност и храброст обещавам на теб и на

висшестоящите, които ти ще определиш, покорство до гроб. Помогни ми, Господи.

Ингерсол повтори клетвата дума по дума. Хитлер се усмихна и протегна ръка.

— Моите поздравления, полковник. Ще ви свържа с моя личен шивач в Берлин. Вашата униформа ще бъде подарък от мен. Заедно с това.

Хитлер стоеше с протегната ръка. Фирхаус извади един пакет от джоба на палтото си и му го подаде. Бе увита като подарък дълга и тънка кутия. Хитлер я взе и я връчи на Ингерсол.

— Поздравления — каза той с усмивка. И все пак, когато Ингерсол срещуна погледа му, видя нещо повече от усмивка. Видя гордост. И очакване.

Актьорът бавно взе кутията и за момент я огледа. Подсъзнателно я претегли — един инстинкт още от детството, когато най-тежките подаръци бяха най-хубави. Беше доста тежка.

— Отвори я, отвори я — каза Хитлер нетърпеливо. Ингерсол сложи пакетчето на масата и разгъна опаковъчната хартия. Отдолу се показа махагонова кутия. Вътре имаше кинжал — дългият официален нож на СС, с абансова дръжка и блестящо двойно острие, в ножница от черна кожа. На дръжката бе гравирана емблемата на СС — две нащърбени резки от злато. На обратната страна имаше златен орел, кацнал върху венец, който обграждаше пречупен кръст, украсен с диаманти. Той издърпа ножа от ножницата. Точно под дръжката, пресовани в стоманата, стояха инициалите „A X“.

Ингерсол стоеше като онемял. Само за няколко минути бе произведен в чин полковник от СС и бе получил личен подарък с инициалите на фюрера.

Той погледна Хитлер с обожание.

— Сега мога да ви кажа нещо — каза той, заеквайки. — Въпреки че го държим в строга тайна. Направил съм пет филма на ужасите за по-малко от две години и честно, искам да приключка с тези мелодрами и да изиграя една драматична роля. Да си развия таланта. Ние планираме да направим световна премиера на „Der Nacht Hund“ на двайсет и седми февруари в „Крол“. През тази нощ аз съм решил да покажа истинското си лице и да свърша с тази публична шарада. Вече

започва да ми тежи ужасно. Сега мога да се появя като полковник Ханс Волф. Въздействието върху публиката ще е дори по-голямо!

Фюлерът погледна за момент Фирхаус и сви устни.

„Сега му е времето — помисли си Хитлер. — Той е готов.“

Хитлер закрачи из стаята с ръце на гърба, като удряше с юмрука на едната си ръка дланта на другата и гледаше към тавана.

— Вие притежавате едно уникално съчетание на таланти, приятелю. Вие сте превъзходен актьор. Говорите перфектно четири езика и сте специалист по диалектите и акцентите. Вие сте майстор на дегизацията, акробат, войник, който umee да оцелява. Вие вярвате в Третия райх. И вие сте... убиец. Два взвода американски моряци при един сблъсък, вярно ли е?

Той спря и погледна Ингерсол.

— Да, майн фюлер, вярно е.

— Беше ли трудно? Убиването искам да кажа?

Ингерсол го погледна за няколко секунди, после се усмихна.

— Напротив, майн фюлер, беше доста приятно — каза той.

— Ето. Това е то! — Хитлер разпери ръце. — Уникални дарби.

Няма друг подобен на него. Казах ли ти, Вили?

— Да, майн фюлер, казахте ми — съгласи се Фирхаус приемайки факта, че този план изведнъж се бе оказал дело на Хитлер.

— Третият райх ваша мечта ли е, Ханс?

— Да.

— Най-важното нещо на света?

— Да.

— По-важно, отколкото вашата кариера и дори ваши живот?

— Да.

Хитлер си сипа още една чаша вино. Погледът му бе прикован в очите на Ингерсол. Той отпи от виното, отново се наведе напред и кимна.

— Вярвам ви. И вярвам, че ако ви кажа, че имам едно невъзможно поръчение, което трябва да се изпълни, едно поръчение, което изисква много лични жертви, такова, което ще изисква да се откажете от името си, от кариерата си, от успеха си — от всичко — аз вярвам, че ако ви възложа такова поръчение, вие ще кажете „да“.

Ингерсол не каза нищо. Думите на Хитлер го бяха докарали до състояние на екстаз.

— Дори ако това поръчение означава да живеете в държава, която ненавиждате, години наред, може би шест или седем?

Хитлер се наведе още по-близо и гласът му се превърна в шепот.

— Дори ако ви кажа, че това поръчение е толкова секретно, че не мога да го разкрия дори и на вас? Само професорът и аз ще знаем, докато дойде време да действате. Дори и тогава, вярвам, че ще приемете такава задача.

— За мен ще бъде чест! — прошепна в отговор Ингерсол.

— Добре, Ханс Волф, вие сте избран. Вие сте човекът, който искам да изпълни това поръчение.

Зашеметен, Ингерсол гледаше ту единия, ту другия. „Това сериозно ли е? — чудеше се той. — Не е ли някакъв вид тест за моята вярност към него?“

— В СС съществува един строго секретен отдел, наречен Die Sechs Fichse, Шестте лисици. Оглавява се от професор Фирхаус. Има само петима членове, и той в това число. Всички останали са уникатни индивиди, като вас. На всеки е възложено да изпълни специално поръчение. Всеки е познат под кодово име, което се знае само от Вили и мен. Дори Химлер не знае тяхната самоличност и тяхната цел. Няма никакви писмени доклади и никаква архива. Причината е, че тези поръчения са толкова прецизни, толкова секретни, че не можем да си позволим и най малкото нарушение на сигурността. Самите индивиди не знаят естеството на задачите. Очевидно, ако те бъдат хванати и издадат тайната, това поръчение ще бъде зарязано. И всяко от тези поръчения е жизненоважно за бъдещето на Германия.

— Разбирам — каза Ингерсол.

— Агентите на Die Sechs Fichse докладват само на Фирхаус и той докладва само на мен. Конкретната задача, която мислим да ви възложим, ще бъде в случай, че предстои война със Съединените щати — да се парализират военните им приготовления и да се неутрализират. Това, сигурни сме, няма да позволи на Съединените щати да се намесят във войната. С други думи, Ханс, това поръчение директно ще се отрази върху изхода от битката. Така че, ако решите да приемете и успеете, ще станете най-значителният герой от войната в историята на Третия райх.

Вълнението на Ингерсол преля. Той отвори уста, но Хитлер вдигна нръст.

— Преди да кажете каквото и да е, Ханс Волф, трябва да разберете, че ако приемете тази работа, и двамата — и Ханс Волф, и Йохан Ингерсол, трябва да умрат. Вие ще станете човек без самоличност. Един номер.

— Номер?

— Вили... — каза Хитлер.

— Вас ще ви знаят само като Siebenundzwanzig.

— Двайсет и седем? Защо двайсет и седем?

— Като мине време, ще разберете — каза Фирхаус. Между нас тримата ще го съкратим на Сван. Аз предлагам да прехвърлите личното си състояние в швейцарските банки, въпреки че ще трябва да обещаеете никога да не теглите пари от тези сметки, докато не изпълните поръчението. В случай че умрете, вашата собственост ще бъде продадена и тези капитали също ще бъдат депозирани в Швейцария. Не можем да си позволим да оставим и най-малката писмена следа. Проумявате ли?

— Ще ви научат на всички начини на шпионаж, саботаж и оцеляване — продължи Фирхаус. — Когато станете готов, ще бъдете най-компетентният агент в германската разузнавателна система. И тогава ще минете в нелегалност, докато дойде подходящото време. И това време... — той направи многозначителна пауза — ще дойде след пет до осем години, смятано от днес.

— И какво ще правя през тези осем години?

— Ще чакате — каза Хитлер. И после се усмихна. Една искрена, непресторена усмивка. — Станете американец. Един обикновен, незначителен американец.

Ингерсол не можеше да говори. Грандиозният размах на предложението на Хитлер беше предизвикал късо съединение в ума му. Прекалено много неща му се бяха случили през последните няколко минути, за да може да ги прецени разумно. Само една мисъл започна да се оформя в главата му: „Да стана друг човек, в друга държава. Какво представление. Най-великото представление на света...“

— Богатство, известност, слава... всички тези неща са твои — продължи Хитлер. — Да захвърлиш всичко това е почти немислимо. — Хитлер се загледа в огъня. Пламъците пращаха в настъпилата пълна тишина. — Много жертви са били направени за славата на Германия и

още много и много ще бъдат направени. Но нито една няма да е по-голяма... почти немислимо... полковник Волф.

Ингерсол едва чуваше думите. „За славата на Германия... нито една няма да е по-голяма... почти немислимо... полковник Волф...“

Най-великото представление на света...

7.

Ингерсол влезе в стаята си, бързо си свали сакото и го замени с черен пуловер. Двамата с Хайнц бяха изработили една пристапка, която при повърхностен поглед изглеждаше като неговия грим на Нощното куче. Ингерсол разопакова черното наметало и го извади.

Вечерта беше напрегната. Въздухът в трапезарията пушкаше от енергията на хората около масата, въпреки че за политиката и проблемите на държавата почти не се говореше. Ингерсол се чудеше какво ли значение има, ако изобщо имаше значение, разпределението на местата. Хитлер, Херман Гьоринг, Хайнрих Химлер, Йозеф Гьобелс и Ева Браун бяха един до друг; Ингерсол седеше между Ева и Алберт Шпеер, след това идваха Валтер Функ, Фирхаус и Рудолф Хес, седнал от дясната страна на фюрера. Беше очевидно, че Хес и Гьоринг, които седяха от двете страни на Хитлер, са двамата най-значими мъже в иерархията.

Всички бяха слушали в захлас, докато Шпеер описваше плановете си за стадиона и няколко други държавни сгради. Шпеер бе различен от останалите и се интересуваше повече от архитектурата, отколкото от политическите ѝ последици. Когато говореше за сгради, той влагаше толкова страст, че човек наистина можеше да си представи извисяващите се строежи.

Химлер изглеждаше отегчен и се чувстваше неловко по време на разговора, който скачаше от архитектура към поквареността на комунистическия художник Пикасо, за чиято първа художествена изложба се говореше в Париж; от филмите към теориите на Хес за окултизма и номерологията и към операта на Вагнер „Риенци“.

Хитлер бе очарован от историята на Кола де Риенци, който през четиринаисети век освободил римляните от потисничеството на благородниците само за да бъде убит с камъни, понеже донесъл на хората свободата, която те не искали. Една печална история, пресъздадена добре.

— Бях на дванайсет или тринайсет години, когато за пръв път чух „Риенци“ — каза Хитлер. — Цяла нощ мислих за нея. За уроците,

които трябва да се научат от нея. Хайнрих, ти какво научи от „Риенци“?

— Че е бил глупак — каза Химлер монотонно и без хумор.

— Как така?

— Трябвало е да знае, че няма такова нещо като великодушен предводител. Властта се държи чрез терор. Физически и... морален. И единственият начин да си осигуриш победа е цялостното унищожаване на всички врагове в страната. Уплаши ги до смърт или ги убий.

— Имаш предвид евреите? — каза Хитлер.

— Евреи. Дисиденти... — каза Химлер и вдигна рамене.

— Ти говориш за милиони хора, Хайнрих — каза Хес. — Какво ще правим, ще отровиш всички пасхи в Германия? Доста трудно нещо.

Последва звънлив смях.

— О, не знам — отговори Химлер. — Турците ликвидираха осемстотин хиляди арменци от 1915 до 1917 година. Осемстотин хиляди, като използваха само най-примитивни методи. Аз мисля, че със съответната изобретателност и планиране, с усъвършенстваната техника... — Той отново вдигна рамене, като остави въображението им да довърши изречението.

— Доста мрачна интерпретация на „Риенци“ — каза Фирхаус.

— Вагнер е мрачен — каза Химлер категорично. Дали говореше за всички евреи в Германия, зачуди се Ингерсол. Невъзможно.

— А какъв урок научихте вие, фюрер? — попита Гьобелс, като прехвърли разговора към Хитлер.

— Никога не давай на хората нещо, докато не ги убедиш, че го искат — отговори Хитлер и се разсмя. — Никой не би трябвало да знае това по-добре от тебе, а, Йозеф? Работата ти е да ги убеждаваш.

Всички се засмяха и преминаха на по-лека тема.

— Разбрах, че сега използват хипнозата като средство за разпит, вярно ли е, Вили? — попита Гьоринг.

— Това не е никаква новост — отговори Фирхаус. — Психиатрите от години използват хипнозата, за да изследват мозъка.

— Бях хипнотизирай веднъж — каза Ингерсол.

— Наистина ли? — каза Хитлер. — Защо?

— Имахме един хипнотизатор в един от филмите. Бях любопитен и го направих от любопитство.

— И какво се случи? — попита Фирхаус.

— Аз мразя стридите. Така че го помолих да ме хипнотизира и да ме накара да обичам стриди. И той го направи! Седнах и изядох цяла чиния сурови стриди. И ми харесаха. Помолих го да го направи още веднъж, преди да започнем „Пощното куче“. Казах му, че искам да усещам болка от това, че съм сакат, и после да мога да предизвикам тези чувства по мое желание, докато снимаме филма.

— И?... — Фирхаус се наведе напред.

— Наистина можех да чувствам болка, докато бях с костюма.

— Удивително — каза Фирхаус.

— Значи може би е възможно при хипноза за да се задават въпроси на субекта, на които той при нормални обстоятелства не е склонен да отговаря? — попита Химлер.

— Мисля, че е възможно — каза Ингерсол. — Разбира се, съществува и опасност.

— И каква е тя? — попита Хитлер.

— Е, да предположим, че съм хипнотизиран и ми е казано, че съм прасе и после хипнотизаторът изведнъж умре от сърден удар. Завинаги ли ще си мисля, че съм прасе?

За момент настъпи тишина. После Ева започна да се смее.

— Много смешна идея — кикотеше се тя.

Другите също започнаха да се смеят с изключение на Химлер. Той се усмихна, но за кратко. Ингерсол наблюдаваше очите му и разбра по начина, по който те се стрелкаха, че Химлер си мисли: „Дали ще проработи?“

През по-голямата част от вечерта Ингерсол седеше като омаян. Тези мъже бяха Хитлеровият елит. Хората, които преди тази вечер бяха само имена и лица, сега бяха наравно с него. Подбрани от Хитлер да създадат от неговите идеи новия германски ред.

Всеки от тях бе различен и всеки си имаше определена цел. Химлер, шефът на СС, бе малък, нелеп човек без чувство за хумор и със студен като гробница ум, който не можеше да води лек, приятен разговор. Идеалният човек за шеф на СС.

Гьоринг, грамадният шеф на Luftwaffe, държавната полиция и ловният ръководител на Райха, ас от световната война, свалил двайсет и двама британски и американски пилоти. Той бе най-близкият приятел и довереник на Хитлер от времето, когато бяха марширували един до друг при метежа през двайсет и трета и Гьоринг бил ранен в

бедрото с два куршума. Гьоринг бе придворният шут, който непрекъснато си правеше шеги, често и със самия себе си.

Валтер Функ бе стеснителен човечец с хитри очички, който почти не говореше. Партийният паричен гений. Не изглеждаше възможно този тих, объркан и подценяващ се човек да строява Тисен, магната на стоманодобивната промишленост, Шницлер, ръководителя на химическия картел, и фон Шрьодер, главата на банковия тръст, и да ги държи в подчинение заедно с други индустриалци. Неговото обещание, че Хитлер ще ги отърве и от комунистите, и от профсъюзите, бе примамило индустриалната мощ на Германия на страната на нацистката партия.

„Интригант — реши Ингерсол, — който най-добре изпълнява идеите на другите.“

Шпеер, архитектът, млад, хубав, с лъчистия поглед на идеалист. Младият гений явно изпитваше страхопочитание в такова мощно обкръжение. Шпеер, който почти нямаше какво да каже освен когато говореше за сгради, бе мечтателят, който като феникс искаше да твори от пепелта на германското поражение.

Ева Браун бе малко жизнено селско момиче. Лекомислена, с хубост, в която нямаше нищо необичайно, празноглава, тя очевидно представляваше за вожда едно безвредно развлечение.

Фирхаус, деформиран, убедителен, истинска загадка. — Той очевидно нямаше звание, но имаше самостоятелен пост в Гестапо и не докладваше на никой друг освен на фюрера. Дали не беше Яго от Отеловата драма на Хитлер?

И Хес. Мургав, красив, схватлив и саркастичен, Хес бе мистериозният човек. Той бе преписал по-голямата част на „Майн Кампф“ от бележките на фюрера, докато Хитлер бил все още в затвора, и вероятно бе по-близък приятел на Хитлер от всички други с изключение на Херман Гьоринг. Неговата роля в йерархията бе неясна за Ингерсол, въпреки че като заместник на фюрера той беше следващият поред — коронованият принц на нацистката партия. Беше ли той като Фирхаус един задкулисен плановик, един неизвестен съветник, работещ в сянка? Или бе просто довереник, чието мнение Хитлер уважаваше и в когото вярваше, че ще продължи делото, ако с него се случи нещо?

Хес имаше и друга връзка с Хитлер — необикновения интерес към магьосничеството и окултизма. След вечеря Хес предсказа бъдещето на Хитлер, използвайки един старомоден гадателски процес. На зловещата светлина на свещите Хитлер държеше една лъжица с олово над една свещ и пускаше капки разтопено олово в паница със студена вода, а Хес разчиташе неправилните топчета и предричаше на фюрера една удивителна и успешна година за негова голяма радост.

Ингерсол неохотно се извини под претекста, че иска да се увери, че филмът е подготвен както трябва за прожектирането. Но имаше да върши други неща. Бе замислил един луд номер — смел и опасен, но такъв, на който инстинктите му на шоумен не можеха да устоят.

Сега облечен в черно, той нахлузи на обувките си чифт котки за лед, сложи си дебели работни ръкавици и взе едно дълго въже от куфара. Загърна се в черното си наметало и излезе на заледения балкон.

Бе разучил предната стена на вилата още през деня. Прожекционната зала бе на равнището на неговата стая, но два балкона по-настрани. При нормални обстоятелства би било съвсем просто да се изкачи на покрива и после да слезе в прожекционната зала, но сградата бе покрита със сняг и лед. Въпреки че вятърът бе стихнал, внезапни повеи събаряха сняг, което го затрудняваше да вижда покрива и правеше номера двойно по-опасен. И после, разбира се, имаше охрана, която непрекъснато патрулираше на земята. Но Ингерсол бе решен да отиде докрай.

Той залюля въжето и го хвърли нагоре, за да го закачи на корниза на покрива. Не успя и въжето падна обратно на балкона, като запрати на земята каскада строшен лед.

Ингерсол се прилепи към стената — един от охраната погледна нагоре. Но явно не можеше да види нищо, тъй като зрението му бе замъглено от блещукащите снежинки. След малко, когато той зави зад ъгъла на вилата, артистът опита пак. На третия опит въжето се закачи.

Ингерсол се изкатери по стената, забивайки шиповете на обувките си в леда. Щом стъпи на тесния корниз, откачи въжето, присви колене и отново го размаха — този път се опитваше да го закачи над балкона на прожекционната зала. Беше трудно да се прицели точно в тъмнината и падащия сняг. Всеки път, когато въжето

пропускаше, се откъртваха парчета лед и шумно падаха в градината — на петнайсет метра под него.

Сърцето му туптеше от вълнение. Накрая въжето се закачи, той понечи да го дръпне, за да провери добре ли е, но в същия момент едно парче лед под крака му се строши и той усети, че се хълзга надолу. Пресегна се, хвана се за покрива, почувства как ръката му се плъзга... и полетя.

За момент се почуди дали въжето няма да се откачи, после почувства рязкото му опъване и усети как лети по дъга във въздуха към прожекционната зала. Люшна се с всичка сила напред, забърса стената и увисна на два метра над балкона.

— Къде е der Schauspieler? — чу Гьоринг да пита в стаята. — Закъснява за собственото си представление, ха-ха!

— Нали ги знаеш тези артисти — отговори му женски глас. Ева Браун.

Ингерсол се спусна по въжето до балкона и въздъхна с облекчение — едно прегърбено привидение в черно, долепено до стената.

Вътре в бледоосветената прожекционна зала Хитлер се бе настанил върху обичайния си стол с Гьоринг от едната страна и Ева от другата. Останалите гости бяха насядали около тях. Фирхаус бе разтревожен: Хитлер губеше търпение, когато се закъсняваше. Къде бе Ингерсол?

Изведнъж френските прозорци, които водеха към балкона, се отвориха и един противен призрак в черно нахлу в залата.

Всички ахнаха.

Ева изпища.

Химлер посегна към пистолета си. Хитлер рязко се облегна в стола си с широко отворени очи.

— Майн фюрер, дами и господа — каза Ингерсол. — Позволете да ви представя Der Nacht Hund.

Свали маската и дълбоко се поклони.

Ингерсол седеше на кревата в стаята си.

Какъв ден бе преживял! Каква лична победа!

Прожекцията се бе превърнала в истински триумф. А и неговият малък номер, след като възмущението бе утихнало, бе развлнувал

фюрера със своята смелост.

Актьорът излезе на балкона и запали цигара. Бе изтощен и му трябваше време, за да помисли и да планира бъдещето си. На един етаж под него господарите на Райха говореха по работа — нещо, за което и Хитлер, и Фирхаус бяха казали, че обикновено не се разрешава.

Някой отвори вратите на терасата отдолу и той чуваше гласовете и схващаше някоя случайна дума или фраза, въпреки че не се опитваше да подслушва. Бе опиянен от мисълта, че само на метри под него се решава съдбата на Германия.

— Аз казвам да го направиши — чу той шумния глас на Гьоринг.
— И то бързо.

— ... много рисковано — каза някой, може би Функ.

— Разбира се, че е рисковано — каза Химлер. — И така, какво...

Гласовете загълхнаха, но все пак се чуха отделни думи.

Гьобелс: — ... трябва да убедим всички, че това е комунистически заговор.

Хитлер: — Това е твой проблем, Йозеф.

Гьоринг: — ... тревожи, знам идеалната изкупителна жертва... един полуидиот, който живее...

Химлер: ... пет дни и аз ще го убедя, че той е главата на комунистическата партия на целия континент...

Последва хоров смях.

Пак неразбрано мърморене, после се чу Гьоринг да завършва едно изречение:

— ... да уредим пожара. „Пожар?“

Ингерсол пристъпи към перваза на балкона, за да чува по-добре.

— ... един тунел от... — Гьоринг ли беше това? Минути по късно се чу гласът на Химлер:

— Може би плъх и бомба...

„Плъх и бомба?“ — зачуди се Ингерсол.

— Плъх и бомба? — Хитлер. Също бе учуден.

— Просто накарате един плъх да гладува ден-два. Подгответе пожара в отопителните канали на сутерена, поставяте капан така, че да възпламени огъня, когато щракне, и пускате плъха в канала. Един гладен плъх може да подуши храна на километри. Когато си намери храната, няма грешка. Сградата е стара, ще лумне като коледно дърво.

„Каква сграда — чудеше се Ингерсол. — И защо?“

Някой излезе на терасата отдолу. Ингерсол загаси цигарата си в навояния до вратата сняг и влезе вътре.

Какво ставаше? И какво значеше казаното от Гьобелс, че трябвало да се хвърли вината върху комунистите?

Актьорът седна на писалището в ъгъла на стаята, опитвайки се да мисли за филма. Имаше някои дребни неща, които искаше да промени, но не можеше да се отърси от случилото се през деня и невероятното предложение на Хитлер. Решението му бе мигновено и безвъзвратно.

После изведенъж стана и откряхна вратата на стаята си. Чу вратите на дневната на първия етаж да се отварят, чу приглушени гласове да пожелават лека нощ, после долетя вълна от смях. Остави вратата откряхната и се върна на писалището.

Долу Хитлер се обръна към Фирхаус и прошепна:

— Е, какво мислиш, Вили? Ще приеме ли нашият актьор предизвикателството?

— Мисля, че няма място за съмнение — отговори Фирхаус уверено.

— Е, след тази вечер, мисля, че храбростта не може да му се оспори.

— Всъщност — отговори Фирхаус — след този номер аз бих казал, че той е човек, който обича да поема рискове. Може би, без да мисли за последиците.

— Как стигна до това заключение?

— Той подложи на риск живота си, като се изкачи по заледената стена, без да го е грижа каква ще бъде вашата реакция. Просто не го интересува.

— Хм! Да не би да намекваш, че може да очакваме някои скрити изненади? Може би има... как ги наричате... фатални недостатъци?

— В никакъв случай. Мисля, че е идеалният човек за тази работа.

Фирхаус малко забулваше истината. Той знаеше, че всички човешки същества таят скрити изненади. Фирхаус бе опитен психолог и заклет скептик, който импулсивно гледаше под повърхността. Знаеше, че в студената клетка на мозъка съществуват фикс идеи, натрапчивост, скрити импулси, тайни, дори въображаеми приятели и

че границата между неврастенията и психозата е наистина много малка. И че неврастенията се подчинява на тези страсти, а психозата е тяхна жертва.

Засега той базираше преценката си за Ингерсол само върху докладите на разузнаването. Хората на Химлер не си падаха по интерпретациите; те само събираха данни, а данните не даваха възможност за сигурен анализ на човека. Сега, след един ден и една нощ, през които наблюдаваше Ингерсол, в ума му се зараждаха някои въпроси. Беше ли Ингерсол ексцентричен артист? Или съществуващо някаква мрачна тайна, която се таеше в главата му и която в критични минути можеше да избухне като вулкан и да застраши изцяло поръчението му?

Накратко, беше ли този човек ексцентричен, невротичен, психозен?

Или и трите заедно?

Фирхаус просто не знаеше, но като мегаломан бе убеден, че ако актьорът приеме предложението на Хитлер, той ще може да го контролира и ръководи. Рисковано начинание, но човек трябва да поема и рискове. Бе убедил фюрера, че Ингерсол е идеален за тази цел, и сега бе прекалено късно да се откаже.

Минаха пет минути, преди Ингерсол да чуе стъпки нагоре по стъпалата и после по коридора. Той се наведе над бележките си. Чу как стъпките спряха и след малко на вратата се почука. Той се обърна, като се престори на изненадан. Хитлер надничаше през вратата.

— Извинете, полковник Волф, но вратата ви беше отворена.

Ингерсол понечи да стане, но Хитлер му махна с ръка.

— Седнете, моля. Не мислех да ви беспокоя.

— Моля, влезте — каза Ингерсол. — Просто нахвърлях някои бележки по филма. Дреболии, нали знаете. Тук-там да се отреже по нещо, такива неща.

Хитлер отвори вратата, но не влезе. Стоеше на рамката на вратата с ръце на гърба като на картина.

— Винаги се стремите към идеалното, а?

— Предполагам. И това подудява техниците и монтажистите.

— Тогава си намерете по-добри.

— Все се надявах, че тези са най-добрите.

— Е, не мислех да ви преча. Благодаря ви отново за филма. Доколкото мога да съдя, всички са развълнувани от него. Сигурен съм, че ще го гледам още много пъти. И благодаря, че посетихте дома ми.

— Това е върхът в моя живот, майн фюрер. Аз трябва да ви благодаря. — Той мълкна за момент, после продължи: — Бих желал да ви се отблагодаря за любезността... до известна степен, разбира се. Страхувам се, че няма да е нещо така значително като кинжала.

— Всъщност би трябало да ви подаря едно младо куче — немска овчарка, за другар по време на обучението. Но във вашия случай няма да е уместно.

— Една от моите слабости е хубавото вино — продължи Ингерсол. — Имам около двеста бутилки бяло и червено, френска реколта, в къщата си в провинцията. Бих желал да го получите вие, майн фюрер.

Хитлер бе искрено изненадан, но след миг значението на подаръка бавно избледня. Изражението му стана озадачено, после очите му се разтвориха и той широко се усмихна.

— Това е много щедър подарък, полковник.

Той мълкна и веждите му се повдигнаха въпросително.

— Когато Ханс Волф умре — каза Ингерсол, — виното ще ви бъде доставено.

Хитлер сви юмруци пред гърдите си. Лицето му изльчваше искрена радост.

— Значи сте съгласен?

— Да — каза Ингерсол и стана. — За мен ще бъде чест да бъда Siebenundzwanzig.

— Сигурен съм, че ви е било трудно да решите.

— Да. Но има още една трудност.

— И каква може да е тя?

— Има два проблема, които трябва да решим — каза Ингерсол и спокойно обясни кои са те.

Хитлер не трепна. Изражението му не се промени.

— Ще научите — каза той на актьора, — че това са проблеми, с които се справяме изключително добре.

Очите им се срещнаха и бавно, много бавно Йохан Ингерсол вдигна ръка за нацистки поздрав.

Адолф Хитлер отговори на поздрава и се усмихна.

8.

Вестникът беше отпреди пет дни и лежеше върху купчината всекидневници, разхвърляни на дъбовата маса в дневната. Вътрешните страници бяха изведени така, че продължението лежеше до заглавието на първата страница.

ИДОЛЪТ НА КИНОТО ИНГЕРСОЛ ЗАГИВА ПРИ КАТАСТРОФА. ПРОЧУТИЯТ АРТИСТ ПАДА ЗАЕДНО С ПРИСЛУЖНИКА СИ ОТ 3000 МЕТРА ВИСОЧИНА В АЛПИТЕ.

от Бърт Радмън, кореспондент на „Хералд Трибюн“

Баден-Баден, Германия, 7-и март. Йохан Ингерсол, най-новата филмова звезда на Германия, в отпуск след триумфалната световна премиера на най-новия си филм, „Der Naht Hund“, загина днес, когато спортната му кола се подхълзала по един планински път и се сгромолясала от 3000 метра височина в дефилето.

Ото Хайнц, бивш гримъор, зарязал киното, за да стане прислужник на Ингерсол, също е загинал при катастрофата. Двете жертви бяха разпознати от Фридрих Крайслер, личен адвокат и агент на Ингерсол.

„Беше му много трудно — споделя Луис Бранч, кмет на близкия Баден-Баден, където били закарани телата след тяхното откриване от алпийските отряди. — Двете тела бяха ужасно обезобразени.“ Ингерсол бе ерген и според Крайслер, който очевидно е потресен от смъртта на своите приятели и колеги, няма наследници.

Ингерсол е бил полковник от СС и личен любимец на Адолф Хитлер.

Той шокирал някои от гостите на премиерата, като за първи път се показал в есесовска униформа.

„Германия загуби едно национално богатство — каза пред пресата канцлерът Хитлер. — Ингерсол бе на прага да стане най-голямата световна кинозвезда и като такава щеше да донесе нова слава на отечеството.“

По ирония на съдбата филмовата премиера, състояла се в операта „Ерол“, бе засенчена от подпалването на Райхстага, което бе забелязано по време на приема, последвал прожекцията. Гостите се тълпяха по балконите на театъра да наблюдават пламъците.

Последният филм на Ингерсол, „Der Nacht Hund“, беше оценен от критиката като неговата най-трудна и ужасяваща роля. Неговото творчество бе сравнено с това на американската филмова звезда Лан Чейни.

Фриц Юргенс, който режисираше последния филм на Ингерсол, го оцени като „прекрасен изпълнител, който наистина се вживяваше в гротесната роля, която изпълняваше. Той притежаваше голям потенциал за драматичен актьор.“

Ингерсол бе известен като маниакална, самотна звезда, която никога не се появява без грим. Той правеше всичко възможно, за да скрие своята самоличност от пресата, а също и от публиката. В двегодишния му възход в световното кино не бяха публикувани никакви негови снимки. Биографичните му данни в най-добрия случай са повърхностни. Единствените снимки на актьора са кадри от неговите филми.

Наведен над масата, Ингерсол се кискаше като препрочиташе статията и отпиваше от чашата с вино. Беше облечен в черна есесовска униформа. Ножът висеше застрашително на бедрото му в черната като абнос ножница. Униформата му прилягаше идеално — шивачът на Хитлер бе свършил страховта работа.

„Боже, Боже! — помисли си той. — Да бъда засенчен от Райхстага!“ Закрачи из стаята наперено, като спираше за малко пред огледалото да се полюбува на отражението си. Униформата бе

истинско чудо — съвършено елегантна и съвсем черна; коравите кантове се извиваха от бедрото към коляното и се скриваха в блестящите ботуши. Черепът на кокардата, токата на колана, която приличаше на сребърна лира, украсена с думите „Верността е моята чест“, сребърното СС върху яката като двойна светкавица — всичко това се открояваше върху черния вълнен плат. Ингерсол изправи рамене и викна на отражението си:

— Мирно!

Върна се при масата, прелисти вестниците и препрочете част от една статия за пожара.

„Маршал Херман Гьоринг, шефът на държавната полиция, каза, че Ван дер Любे бил намерен да се крие в залата на Бисмарк зад Райхстага. Според Гьоринг Ван дер Любе веднага признал, че е причинил пожара «за прослава на комунистическата партия».“

Гьоринг също каза, че в апартамента на Ван дер Любе били намерени комунистически памфлети и други лични вещи.

„Това очевидно е една трагедия, вдъхновена от комунистите — каза Гьоринг. — Цяло чудо е, че никой не е пострадал.“

Какъв брилянтен политически ход! Дори открытието, че Ван дер Любе е почти сляп и луд, бе игнорирано. Това не интересуваше никого. Почти веднага последва яростна реакция — пет дни след пожара хиляди комунисти бяха арестувани. Политическата сила на партията им бе сломена. Под претекст, че защитава държавата от насилието на комунистите, Хитлер бе издал декрет „За защита на народа и държавата“ и с един-единствен удар бе анулирал цялата свобода, гарантирана от Конституцията.

Пет дни след пожара този човек вече управляващ Германия с декрети.

Ингерсол отиде до кухнята да си допълни чашата. „Хитлер сега е император на Германия — помисли си той. — Господар на Германия.“ Засмя се и вдигна чаша в безмълвен тост за фюрера.

Внезапно чу как в ключалката на външната врата щракна ключа.

„Боже Господи — помисли си той. — Това е Фридрих. Той е единственият, който има ключ. Какво става?“

Чу как вратата се отвори, подът изскърца, после вратата се затвори.

Придвижи се до кухненската врата и скришом хвърли един поглед. Крайслер събличаше палтото си. Погледна към масата, отиде до нея и започна да прелиства вестниците и книжата. Огледа стаята и извика смутено:

— Има ли някой тук?

„Добре — помисли си Ингерсол. — Какво толкова.“ Влезе в дневната и каза небрежно:

— Здравей, Фреди.

Крайслер за миг онемя, втренчен в привидението, което стоеше пред него. После възклика:

— Боже мой! — Гласът му едва се чуваше. — Боже Господи, ти ли си, Джони!?

— Телом, извинявай за каламбура.

— Не разбирам... какво, за Бога...

— Това е дълга и доста заплетена история, Фреди. Отпусни се. Ще ти донесе чаша вино. „Шатоноф дю пап“, двадесет и девета година. Невероятна година.

— Какво става, по дяволите? — попита Крайслер вече по-високо.

— Какъв номер си измислил сега? Къде е Хайнц? Как го убеди да се включи в това?

— Хайнц е мъртъв. Наистина.

— Тогава кой беше другият клетник, когото разпознах? Той беше облечен с твоите дрехи? Той беше...

— Нямам представа кой е бил, Фреди. Никога не съм го виждал. Не знам нищо за него и не искам да знам.

— Какво се случи? Дали Хайнц е качил някого по пътя? Как така той бе облечен с твоите дрехи?

Той изльга така естествено, сякаш си свирукаше.

— Любовникът на Хайнц. Предполагам, че са отивали към селото от ски-лагера. Пътят е бил заледен...

— Но защо ти...

Крайслер спря и погледна Ингерсол отдолу-нагоре, изведенъж осъзнал, че той носи есесовска униформа.

— И какво правиш в тази униформа, Джони? Какво става?

Нямаше начин да изльже Крайслер. Нямаше начин да му обясни. Фреди бе направил грешка, че бе дошъл тук. Фатална грешка.

— Какво правиш тук между другото? — попита Ингерсол.

— Исках да прегледам всичко и да решавам какво да правя с тези антики и рисунки. И с виното. Ти притежаваш цяло състояние във вино в мазето, Джони.

— Ще се погрижа за него. Къщата ще бъде затворена както си е. Надзирателите ще я поддържат. Апартаментът в Берлин ще бъде продаден.

— Какво правиш в тази униформа?

Ингерсол погледна приятеля си. Изражението му стана студено.

— Това може да е последният път, когато ще я нося задълго — каза той.

— Ти изобщо не би трябвало да я носиш.

— Защо не? — гордо попита Ингерсол. — Аз бях произведен в чин лично от фюрера.

— Господи, Джони, знаеш ли какво иска да направи този луд човек? Той анулира Конституцията, отне всичките ни права. Той я замени с декрети. Замени с декрети всичките ни права. Свободата на словото, свободата на пресата, свободата да мислим, да телефонираме, да изпратим дори едно проклето писмо, без да го заловят. СА раздират Берлин. Хитлер се превърна в един проклет диктатор само за няколко седмици.

— Дни — каза Ингерсол самодоволно. — О, да бъдеш избран за канцлер, да изградиш партия — всичко това отнема години. Но той всъщност пое едно пропаднало, корумпирано и загнило правителство и го направи само за пет дни.

Той се засмя и вдигна пет пръста.

— Как може да поддържаш това, Джони? Ти си един съзидателен актьор...

— Аз съм просто един актьор във филми на ужаса, Фреди, това е всичко — прекъсна го Ингерсол. — Досега. Сега ме поканиха да изиграя една важна роля в най-голямата революция на историята.

— Това не е революция, това е бандитизъм. Обикновена кражба. Той открадна правата на хората. Той... Ингерсол му махна да мълкне.

— Третият рай ще промени историята, Фреди. Ти нямаш въображение, за да видиш това. Ти просто нямаш въображение, Фреди, затова си само агент, а аз актьор. Аз искам да бъда част от всичко това. Омръзна ми да се прокрадвам с фалшиви бакенбарди и перуки. Омръзна ми да измъчвам тялото си в тези абсурдни гримове. Направих повече пари, отколкото мога да похарча. — Той взе вестника и го пъхна под носа на Крайслер. — Гледай какви заглавия! И чудесен некролог. Време беше Йохан Ингерсол да умре.

— И да станеш нацистки парцал?

— Да стана нацистки патриот — жълчно отвърна Ингерсол. — Аз се отказвам от всичко. От всичко! Заради моята страна.

— Не, ти се отказваш заради този дребосък с мустаци като на Чарли Чаплин.

— Наистина злоупотребяваш с търпението ми, Фреди.

— О, хайде, приятели сме прекалено от отдавна за такива... за Бога, Джони, аз съм ти приятел. Тревожа се за тебе.

— И за своите десет процента? Раменете на Крайслер увиснаха.

— Аз бях преуспяващ адвокат, когато те срещнах, и все още съм преуспяващ адвокат — каза той. Гласть му затрепери. — Мога да живея и без разкоша, който ми осигуряват твоите десет процента. Не знаех, че се чувстваш излъган от мене.

В главата на Ингерсол се завъртяха спомени. Имаше един спомен от нощта на премиерата точно след като бе забелязал пожара на Райхстага.

Когато избухна пожарът, всички се втурнаха към прозорците и балконите. През няколко преки пламъците обагряха нощното небе, сред виещия се пушек се издигаха милиарди искри.

Ингерсол се бе засмял на иронията. Огънят бе завършекът на неговото галатържество. И бе разbral смисъла на разговора, който бе дочул в Берхтесгаден. Така че изведе Фирхаус встрадни от тълпата в един спокоен ъгъл.

— Мислите ли, че комунистите стоят зад този пожар? — попита Ингерсол небрежно.

— Няма никакво съмнение. Предвижdam бързи арести и падане на комунистическата партия, извършила това варварство.

Ингерсол вдигна чашата си с шампанско към Фирхаус.

— Нова победа за фюрера.

— Ти си нахален, *Schauspieler* — каза Фирхаус. — Появяването ти в тази униформа и тази отвратителна дегизация накараха доста хора да повдигат вежди.

Ингерсол бе покрил темето си с каучуков латекс с цвят подобен на кожата и бе удебелил сенките на бузите си. Напълно плешив, в съвършена униформа на есесовец, той бе стреснал представителната тълпа, част от която бяха чужденци.

— Е, може би съм смекчил някои възгледи — каза Ингерсол.

— Мисля, че фюрерът не би се съгласил с теб. Той не се примирива със смекчени възгледи. Сляпо подчинение, това е което той — всички ние — изискваме. Някога фюрерът да ти е споменавал нещо за кучета?

— Да — каза Ингерсол. — Спомена, че на тези, които се обучавали за СС, обикновено им подарявали кученце, когато започвали обучението. Но в моя случай...

— Знаеш ли значението на това? Ингерсол се поколеба и вдигна рамене.

— Те са чудесни пазачи и много мили създания.

— И важна част от ритуала на посвещението — каза Фирхаус. — Обикновено всеки офицер от СС трябва премине през усилена тренировка. В началото му дават едно овчарско кученце като приятел по време на курса. Кучето и човекът започват да разчитат един на друг. И в деня, когато офицерите завършват обучението си и дадат клетва за вярност към фюрера, им се заповядва да прережат гърлото на кучето.

— Какво? — попита Ингерсол смяяно.

— Какъв по-добър начин да покажем, че сме верни на един господар? Че имаме само един приятел — Адолф Хитлер, и че ще изпълняваме неговите заповеди със сляпо подчинение?

Ингерсол не каза нищо. Очите му се присвиха и той изгледа Фирхаус продължително.

— Германският народ също трябва да се научи на сляпо подчинение — продължи Фирхаус. — Ако не си с партията, ти си против нея. Доброто практическо правило. Опростява нещата.

Ингерсол кимна в знак на съгласие.

— И сега Райхстагът гори — каза той. — Едно щастливо нещастие.

Фирхаус се засмя на противоречието.

— Точно така, приятелю. Един грохнал символ умира и нови ще заемат мястото му. Третия райх е точно това — нова подредба на нещата за Германия.

— Нова подредба на нещата — повтори думите Ингерсол. Погледна професора в очите и каза сухо: — Мисля, че е време да „умра“, професоре.

— Съжалявам, приятелю — каза Ингерсол, като сложи ръка на рамото на Крайслер и го поведе към масата. — Прощаваш ми, нали? Ядосах се. Знаеш как стават тези неща. Няма да позволим политиката да помрачи едно добро приятелство, нали?

Той посочи вестниците на масата.

— Помисли за това. Един шанс да прочета собствения си некролог. Не виждаш ли, че не можех да устоя на изкушението? Ти ме познаваш. Можех ли наистина да подмина това?

— Значи затова си го направил? За да прочетеш собствения си некролог? Затова ли си приел офицерски чин в СС?

— Аз съм нацист, Фреди. Знаеш това от години. Никога не съм го крил от теб.

— Но ти самият да се появиш публично в тази униформа! Осъзнаваш ли какво значи това за твоята репутация в чуждите държави? Съединените щати повече няма да купуват твоите филми. Нито пък Англия или Франция.

— По дяволите и трите. Още тези дни ще имаме ретроспекция на Йохан Ингерсол в Париж, Лондон и Ню Йорк.

— Не разбирам. Какво ще правиш?

— Не аз. Ние, Фреди. Какво ще правим ние.

— И какво ще правим ние, по дяволите.

— Ще умрем, Фреди — каза Ингерсол. Ръката му се плъзна по рамото на Крайслер, хвана го за косата и опъна главата му назад.

Другата му ръка извади дългия нож от ножницата и бързо прекара блестящото острие точно от лявото ухо на Крайслер до дясното.

В началото Крайслер не почувства раната, толкова остър бе есесовският нож. След това усети парене под адамовата ябълка, погледна надолу и видя как гейзери от собствената му кръв бликат от разтворения в гърлото му прорез.

Опита се да извика, но излезе само едно последно клокочене. Не можеше дадиша. Посегна към Ингерсол, но актьорът отстъпи назад и заби ножа нагоре, под ребрата, право в сърцето му.

Очите на Крайслер се подбелиха и той падна на пода като парцалена кукла.

Кръвта бликаше върху килима.

Ингерсол се наведе и изтри остието в сакото на Крайслер, после го прибра в ножницата. Обърна Крайслер по гръб и затъкна няколко вестника в раната, за да спре кръвотечението. Крайслер го гледаше с празни очи. Ингерсол ги затвори с ръка, после зави Крайслер с килима. Почувства невероятна възбуда, почти не можеше дадиша. Отметна глава и отговори уста.

Възбудата продължи цяла минута или две, издувайки слабините му, напомпвайки слепоочията му с кръв. Той се свлече до масата, едва си поемаше дъх.

След няколко минути успя да прекоси стаята и да поръча междуградски разговор с Фирхаус в Берлин.

— Професор Фирхаус — дойде мазният отговор.

— Обажда се Сван.

— Сван?

— Да, Сван. Не ме ли чувате?

— Чувам ви.

— Трябваше сам да се погрижа за част от работата.

— Не разбирам.

— Току-що убих Фреди Крайслер. Завит е в килим в хола на къщата ми в Берген. Нямах избор.

Фирхаус мълкна за момент. Ингерсол почти чуваше как скоростите в главата на професора се превключват.

— Свършихте ли си работата там?

— Да. Всички книжа са в избата. Вярвам, че ще се справите с тези неща вместо мен.

— Разбира се.

— Знаете за вината, нали?

— Да. Сигурен съм, че Хитлер ще се зарадва на всяка бутилка.

Сега слушайте внимателно. Искам да си тръгнете оттам колкото се може по-бързо. Тръгнете с колата на Крайслер. Сложете си неговото палто и шапката му. Карайте до гарата в Берген. Оставете ключовете на колата под седалката. Там ще ви чакат.

— Как ще разбера?

— Ще ви познаят. Нашият човек ще ви заговори и ще ви нарече хер Сван. За тялото ще се погрижим ние.

— Благодаря.

— Не е толкова голям проблем — каза Фирхаус. — Аз... съжалявам, че е трябвало да го направите. Имахме по-сложни планове.

— Беше неизбежно. Между другото спомняте ли си какво ми казахте за кученцата?

— За какви кученца?

— За немските овчарки.

— О, да, разбира се.

Ингерсол каза с малко гордост:

— Не мисля, че ще ми е необходимо куче, когато започна обучението.

9.

Феликс Райнхард притича под летния дъжд от уличната спирка до двуетажната сграда — последната колония на изкуството в Берлин, ако изобщо можеше да се нарече така. Повечето от артистите и писателите бяха напуснали Германия в зората на нацисткия метеж. Той се сгущи във вестибюла на ярко боядисаната сграда. Беше нисък, сериозен мъж, започнал вече да пълнее, черната му коса и мустаците бяха чорлави и неподстригани, хълтналите му очи надничаха иззад дебели очила, а костюмът му беше смачкан. Дъждът бе рукал неочеквано и го бе заварил без чадър, така че той заизтръскава капките от сакото си.

Райнхард се изкачи по стъпалата на втория етаж. Звънецът на вратата звънна леко, когато той влезе в светлото, приятно ателие. В голямата стая, която се осветяваше от два огромни прозореца, бяха разхвърлени недовършени скулптури. Той затвори вратата и започна да си подсвирква „Синия Дунав“.

Оскар Пробст, който надничаше през малка дупка в стената, обърса ръце в престилката си, свали я и я просна върху старата печатарска преса, която се задвижваше с крак.

Библиотеката — всъщност тайна врата към малката печатарска работилница, изскърца и се завъртя и Пробст влезе в студиото.

— Подранил си, Феликс — каза той с усмивка. Беше жизнерадостен човек, по-млад от Райнхард, хубав и гладко избръснат, с късо подстригана светла коса. На лицето му се четеше някаква оптимистична наивност, която рязко контрастираше с мрачната навъсена физиономия на по-възрастния мъж.

— Имам да направя някои промени в уводната статия — каза Райнхард и извади сгънат лист хартия от вътрешния си джоб. — Не са много.

— Не е проблем — отговори Пробст. — Педалът пак се счуши. Може и да е за добро, но се страхувам, че старата песа ще сдаде багажа. Както и да е, ще се забавя само половин час.

Всеки две седмици Пробст печаташе нелегален четирилистен вестник, наречен „Берлинска съвест“ — един от последните органи на свободното слово, останал в града. Редактор бе Феликс Райнхард. Пробст също така изработваше паспорти за политически дисиденти, които бягаха от Германия. Въщност Пробст бе може би най-добрият фалшификатор на паспорти в страната.

И „Съвестта“, и паспортните услуги бяха изключително опасни занимания. Публично Пробст си даваше вид на запален нацист — една преструвка, която му бе позволила да избегне Гестапо. Райнхард бе световно известен. Неговите статии се появяваха във вестниците в Лондон, Париж и Ню Йорк, а от време на време и в „Новата Република“.

Той бе избегнал гнева на Гестапо само защото бе добре известен на света, но положението му от ден на ден ставаше все по-несигурно.

Телефонът му се подслушваше и често го следяха. Гестапо търсеше някаква основателна причина, за да накара Райнхард да замълкне завинаги.

И двамата мъже знаеха, че времето до трагедията им е преbroено.

„Берлинска съвест“ бе начало в черния списък на Гестапо и на двамата им беше ясно, че ако ги хванат, ще ги убият.

— Още един брой — казваше Пробст всеки втори четвъртък. — После ще трябва да спрем, Феликс, вече са твърде близко.

Райнхард знаеше, че Пробст е прав. Всеки брой ги приближаваше към трагедията. И все пак всяка втора седмица донасяше нови открытия, нови зверства и декрети, които двамата се чувстваха принудени да разкрият на хората, така че продължаваха опасното начинание. Понякога нощем Райнхард се събуждаше облян в пот, усещайки дъха на Гестапо във врата си.

— Е, педалът е лесен — каза Пробст. — Дай ми корекциите и ще ги направя. Иди да изпиеш една бира и ела след половин час.

— Да ти донеса ли нещо?

— Не, благодаря. Излез отзад, през безистена, там няма да се намокриш.

— Благодаря — каза Райнхард.

Когато си тръгваше, Феликс Райнхард не знаеше, че на най-добрия му приятел не му остава и минута живот. Въщност, ако

печатарската преса на Пробст не се беше развалила, Райнхард щеше да умре заедно с него.

Докато те си говореха, пред сградата спря една сива служебна кола и от нея изскочиха четирима щурмоваци. Предвождаше ги як сержант със суворо лице и мораво-червен нос. Те бързо се качиха до втория етаж, като вземаха по две стъпала наведнъж.

Райнхард тъкмо слизаше по задното стълбище.

— Оскар Пробст? — чу той един рязък глас.

— Какво искате? — отговори Пробст.

Райнхард се прокрадна назад по стъпалата и надникна през полуутворената врата. Видя как един от щурмовациите извъртя високата дъбова библиотека в дъното на студиото и я бълсна на пода, после отвори с ритник скритата врата зад нея и прекрачи в малката печатарска работилница. Огледа се, взе няколко откопирани листа от масата, бързо ги прочете и с гневен рев ги захвърли във въздуха. След това подпра с рамо масата с печатарския набор и я преобърна. Стотиците оловни букви се пръснаха навсякъде.

— Не, не — извика Пробст и се хвърли срещу него.

Униформеният го сграбчи за ризата и изръмжа:

— Предател! — И го бълсна към стената. После преобърна и втората маса.

— Свиня такава! — извика Пробст.

Това бяха последните му думи. Сержантът влезе в студиото и закрачи към тях. Докато Пробст се надигаше, сержантът извади люгера си и го застреля. Куршумът проби гърдите на Пробст и го повали назад, но той не падна, а погледна сержанта със смес от учудване и ужас.

Убийството на Пробст сякаш отприщи яростта на другите трима щурмоваци. Те извадиха пистолетите си и също започнаха да стрелят. Още няколко куршума раздраха тялото на Пробст и го приковаха към бюрото. Той падна върху него с разперени ръце, краката му увиснаха. Пуловерът му бе надупчен като решето.

От дупките потече кръв.

Райнхард затисна устата си, за да не извика от ужас.

Не можеше да направи нищо за Пробст. Втурна се по стъпалата, ужасен, че щурмовациите-убийци ще го преследват. Вместо това ги чу да чупят всичко в печатарската работилница и в студиото.

После се чу глух удар и някой извика:

— Пожар!

„Боже Господи — помисли си Райнхард, — та те ще запалят цялата сграда!“

Измъкна се през задния вход и се смеси с тълпата, която бързаше по улиците в дъждовния следобед. Една жена посочи зад него към сградата и извика:

— Вижте! Пожар!

Райнхард не спря и не се обърна. Опитваше се да не тича, за да не го заподозрат, и го беше страх — страх, че те са точно зад него, страх, че ще го застрелят в гръб. След една пряка той се спря, за да погледне назад. От прозорците на втория етаж излитаха пламъци. Той се долепи до стената да се предпази от дъжда и започна да наблюдава.

Минаха няколко минути. Двама от щурмоваци се появиха на задната врата и огледаха улицата. Една нацистка служебна кола с червено-черни знамена с пречупени кръстове, които се вееха над бронята, зави иззад ъгъла и спря до тях. В нея стоеше грозният сержант, който пръв стреля в Пробст, и сочеше в двете посоки на мократа от дъжда улица. След минута пристигна и пожарна кола.

Райнхард се притисна по-плътно към стената и загледа как огнеборците се мотаят с маркучите. Няколко щурмоваци се въртяха наоколо и ги увещаваха да не се престарават.

— Вече е прекалено късно — казващ един. — Сградата си е отишла. Защо ще хабите водата, а? Нека дъждът да я угаси.

И започнаха да се смеят.

Покривът на сградата бе пламнал и огънят пращеше в поройния дъжд.

Щурмоваци се смесиха с тълпата. Двама-трима носеха снимки и ги показваха на хората.

— Слушайте — извика един, като размахва пред себе си една снимка. — Виждате ли този човек? Казва се Феликс Райнхард. Знаем, че го познавате. Той е много известен. Имаме заповед да го арестуваме за престъпления спрямо фюрера и отечеството. Ако някой го укрива и не ни го предаде, ще бъде разстрелян. Някой да го е виждал? Говорете!

Райнхард побърза да се махне. Най-близката трамвайна спирка беше през две преки. Там вече се бе събрала тълпа с чадъри. Той се насочи към нея, навел глава под проливния летен дъжд. Не можеше да

се върне в къщата си, сигурно я наблюдаваха. Не можеше да рискува да вземе такси. Нуждаеше се от защитата на тълпата.

Още няколко души вървяха към спирката и той се присъедини към тях. Щом се подслони под навеса, извади вестник и се престори, че го чете. Опита се да успокои дишането си, но никога в живота си не се бе чувствал толкова уплашен.

Автобусът най-сетне се показва иззад ъгъла. Двама щурмоваци вече приближаваха към спирката. Дъждът започна да намалява. Щурмовациите спряха, огледаха улицата и тръгнаха право към него, като от време на време показваха снимката на измокрените пешеходци.

Потта се смесваше с дъжда, който капеше по лицето му. Автобусът спря и Райнхард се качи. След миг машината потегли с рев, а двамата щурмоваци стигнаха спирката и единият закрачи бързо покрай автобуса, като внимателно се взираше през стъклата. Райнхард се обрна с гръб, без да изпуска отражението му в огледалото. Усещаше как сърцето му пулсира в слепоочията. Затвори очи и пое дълбоко въздух няколко пъти; издишваше бавно, за да се успокои.

„Благодаря ти, Господи, не ме видя.“

Пропътува с автобуса седем или осем спирки, докато пътниците се разредиха, после слезе и махна на едно такси.

— Закарай ме до американското посолство — каза Райнхард. — Аз... аз съм дърводелец. Искат да им свърша някаква работа.

— Добре плащат, а? — каза шофьорът усмихнат.

— О, да, много добре — отговори Райнхард. Опитваше се да изглежда спокоен.

Но когато наблизиха посолството, видя две коли, паркирани през улицата срещу сводестата му врата. Двама мъже в черни дъждобрани, с черни шапки, нахлупени над очите, говореха с моряка, охраняващ вратата. Други четирима седяха в колите — вратите им бяха отворени. Гестапо.

— Спрете тук, до магазина — каза Райнхард. — Трябва да си купя цигари.

— Добре. Да ви изчакам ли?

— Не. Ей го къде е. Малко ходене ще ми се отрази добре.

Плати на шофьора, влезе в магазина и си купи пакет цигари, после излезе и сви зад ъгъла. Забърза към една телефонна будка по средата на пресечката и застана с гръб към улицата, докато

съобщаваше на оператора частния номер на американския аташе. Отново беше започнал да се поти и дишаше учестено. Устата му беше пресъхнала. Измина цяла вечност, докато секретарката отговори.

— Службата на полковник Мередит.

— Свържете ме с полковника, моля — каза Райнхард, като оглеждаше улицата в двете посоки.

— За кого да предам?

,Дали се подслушват телефоните? — чудеше се той. — Мога ли да рискувам.“

— Моля ви, това е въпрос на живот или смърт. Мога ли да говоря с полковника?

— Кажете кой сте.

Той се поколеба за момент, после каза:

— Не. Просто ми дайте полковника, за Бога! Моля ви.

Последва пауза. За един ужасен момент той си помисли, че е прекъснала връзката. После чу щракване и един благословен човешки глас.

— Полковник Мередит слуша. Кой е, моля?

— Един стар приятел, полковник. Казахте ми, че ако някога ми потрябва помощ, мога да ви позвъня...

— Познах ви по гласа. Не казвайте нищо повече — прекъсна го полковникът. — Наблизо ли сте?

— Да.

Последва пауза.

— Две-три пресечки?

— Две пресечки на изток. Улична телефонна будка.

— Помните ли мястото, където ходихме за кренвирши?

Райнхард погледна през рамо. Американският магазин за храна „Бруклински деликатеси“ се намираше точно през улицата.

— Да — каза той и сам се учуди, че шепне.

— Идете там. Веднага. Ще изпратя някой до две минути.

— Благодаря. Моля ви, побързайте.

Райнхард живо пресече улицата и влезе в магазина. Собственикът говореше по телефона. За момент погледна Райнхард, каза нещо, затвори и му кимна към задната част на магазина.

Райнхард тръгна по пътеката. Отметна една завеса и влезе в малък, тесен офис със задна врата и бюрото, задръстено с

кореспонденция. На едната стена имаше пълни с консерви етажерки. Зачака като от време на време предпазливо надничаше през завесите. Виждаше телефонната будка през улицата. Минутите пълзяха бавно.

Пред будката спря един мерцедес и от него изскочиха четирима щурмоваци. Единият провери будката, другите трима огледаха улицата. Първият посочи магазина. Райнхард уплащено си пое дъх, обърна се и изскочи през задната врата.

Отвън вече го чакаха двама мъже в дъждобрани, с ръце дълбоко в джобовете; дъждът се стичаше по шапките им. Имаше и кола.

Отвори задната врата. Зад волана седеше трети. От ауспуха на колата излизаше пушек.

— Хер Райнхард? — каза някой от тримата. Райнхард примря от ужас.

— Всичко е наред, господине. — Мъжът до вратата го хвана за ръката. — Аз съм майор Трейс от посолството на САЩ. Качвайте се, бързо.

— Те са точно зад мен. Щурмоваците са по петите ми! — извика той и скочи на задната седалка. Двамата американци го последваха: единият отпред, а Трейс отзад при него. Колата потегли с рев, още преди вратите да се затворят.

— На пода, моля — каза Трейс строго. Райнхард падна на колене на пода, майорът хвърли върху него някакво одеяло и каза:

— Каквото и да се случи, не мърдайте.

Повръщащо му се от страх. Усети как колата удари спирачки на ъгъла и чу клаксона ѝ да свири. Следващите няколко секунди му се сториха като часове. Колата пак потегли, после пак спря. Той чуваше приглушени гласове над главата си.

„Боже Господи, хванаха ме. Вече съм мъртъв.“

После колата потегли отново. Няколко секунди по-късно Трейс каза:

— Окей, сър, можете да дишате спокойно. Вече сте на американска земя.

10.

Кигън стоеше на входа на главния салон на посолството, като преценяваше гостите и слушаше оркестъра, който се опитваше да свири джаз в такт, наподобяващ повече Виктор Хърбърт, отколкото Чик Уеб.

Не си спомняше точно какъв бе поводът за партито. Всъщност повод винаги се намираше, но Уолингфорд бе привлякъл хубава тълпа. Присъстваха и задължителните подмазвачи, няколко скучни чуждестранни дипломати и както обикновено, няколко офицери от германските СС с елегантните си черни униформи. Имаше и някои нови интересни лица. Дребният германски артист с изпъкнали очи и глас на разярена пчела, Петер не знам кой си, който бе станал сензацията на вечерта с играта си на наивен шегаджия, стоеше сам в ъгъла, а до отсрешната стена английският драматург Джордж Бърнард Шоу бе съbral хипнотизирана група: дори германската актриса Елизабет Бергнер, звездата в пьесата му „Света Йоана“, го гледаше с възхищение.

Имаше много нови лица. И около половин дузина хубави жени. Уолингфорд имаше набитооко за хубавите жени.

Една от тях бе нова световна филмова звезда. Стоеше в другия край на залата, но вниманието ѝ бе веднага привлечено от високия мъж в смокинг, който влезе така, сякаш влизаше у дома си. Тя видя, че и другите го бяха забелязали: из залата се разнасяше шушукане.

— Кой е той? — попита тя своя кавалер, американския военен аташе Чарлз Голт.

В момента, в който Кигън влизаше някъде, веднага започваше да се шушкука. Той привличаше слуховете така, както Дж.П.Морган привличаше парите. Мъжете обикновено го гледаха с презрение, а в очите на жените се четеше глад. Кралските особи го обичаха сляпо, а затворените общества в Англия, Франция, Германия и Италия се надпреварваха да му угодят. Той беше способен на всичко, държеше се леко резервирано и имаше саркастично остроумие, което плашеше мъжете, и арогантна полуусмивка, която заслепяваше жените. В

неговия чар имаше и острота — въщност известна грубост, която подсилваше клюките и загатваше за някаква опасност въпреки неговата привлекателност.

— Франсис Скот Кигън — отговори Голт.

— Значи това е Кигън — каза тя с мек, пресипнал глас, без да сваля очи от него.

— Лошата му слава, изглежда, винаги го изпреварва — отговори Голт.

Точно така беше. Тя бе чувала за този енергичен американски плейбой, за когото се предполагаше, че е по-богат от Мидас. Беше чувала, че е баща на две-три незаконородени деца сред богатите и аристокрацията. И че е герой на Америка от войната. Че е гангстер, за чиято глава е обявена парична награда. Че е активен член на Шин Фейн, ирландската революционна армия. Че веднъж обрал до шушка един корабен магнат на покер и после му върнал всичко — само с едно вдигане на раменете. Винаги добавяха това — само с едно вдигане на раменете.

— Дори съм чувал, че е руски аристократ, избягал точно преди революцията — прошепна Голт.

— Не е руски аристократ — отговори тя сухо.

Кигън влезе в салона и спря да поговори с Джок Дивейн, американския посланик, и жена му Сиси.

— Ще дойдете на градинското увеселение в неделя, нали, Франсис? — попита Сиси.

— Няма да го изпусна за нищо на света — каза той и ѝ целуна ръка.

— Вече съм ви избрала за партньор в бадминтона.

— Дадено — каза той, наведе се над ухoto ѝ и прошепна заговорнически:

— Ще упражнявам левия си удар цяла седмица. Ще ги съсипем.

Продължи сред гостите, здрависа се с един нацистки офицер от СС, после размени любезности с жената на един американски индустрисиалец, като почти не сваляше очи от актрисата.

— Интересно — каза тя.

— Искате ли да ви запозная? — попита Голт.

— О, не, той сам ще дойде — каза тя убедено. Докато вървеше небрежно из салона, като спираше туктам да размени поздрави и да

целуне някоя напарфюмирана ръка, Кигън усещаше, че един от гостите, дребен мъж с гърбица, изглежда, силно се интересува от него. Кигън не му обръщаше внимание, но непрекъснато усещаше присъствието му.

Маршрутът му през салона най-накрая го отведе при актрисата.

— Здравей, Голт, как вървят нещата в армията?

— Скучно, както винаги, Франсис. Познаваш ли Марлен Дитрих?

— Не — каза той, целуна ѝ ръка и я погледна право в очите. — Но ви гледах в „Мароко“ и оттогава нямам самочувствие.

Тя се засмя.

— Като комплимент ли да го приема?

— Напълно — каза той.

— И с какво се занимавате, мистър Кигън?

— Франсис.

— Франсис.

— С всичко по-малко — каза той. — Предполагам, че ще го наречете разширена почивка. И малко бизнес от време на време.

— Колко хубаво — каза тя. — И кога не сте в почивка?

„Поразително красива — помисли си Кигън. — Пленителни очи и саркастичен глас, който същевременно и обещава, и забранява.“

Тя извади цигара и той я запали.

— Не знам — каза той с крива, почти арогантна усмивка и смени темата. — Снимате ли се в момента?

— Връщам се в Холивуд следващата седмица — каза тя. — Ще започна нов филм.

— И как се казва?

— „Дяволът е жена“.

Той се ухили дяволито.

— Колко уместно!

— Има нещо дяволско във вас, мистър Кигън — каза тя и го погледа право в очите.

— Чухте ли най-новото? — каза Голт, осъзнавайки, че всеки момент ще го игнорират напълно. — Тази сутрин Гьобелс наредил на всички американски телефонни централи да уволнят своите служители евреи. И в бъдеще ще могат да наемат само членове на нацистката партия. И посолството повече не може да сключва договори с евреите.

Представяте ли си — германците да ни казват кого да наемем и с кого да правим бизнес.

— Това е тяхна държава — каза Кигън небрежно.

— Не, това е държавата на Хитлер — каза Дитрих. — Смешно е, че той никога не е бил избран за каквото и да е. Той загуби изборите от Хинденбург и Хинденбург го назначи за канцлер.

— Какво мислите за него? — попита Кигън.

Тя се поколеба и огледа салона, преди да отговори.

— Мисля, че е враг на всеки творец или интелектуалец.

— Никога няма да разбера защо германците не му се противопоставиха — каза Голт.

— Необходима е смелост, за да му се противопоставиш, Чарли — каза Кигън.

— Ние смазахме Германия. Версайският договор ги разори. Те вече нямат с какво да му се противопоставят.

— На чия страна си все пак? — попита Голт, очевидно обезпокоен от факта, че Кигън защитава германския народ.

— Тук не става въпрос на чия страна си. Това са факти.

— Те започнаха войната, ние я завършихме. Ти какво би направил, щеше само да ги удариш през ръцете ли? — сопнато отвърна Голт.

— Американците никога не са разбирали европейската политика — каза Кигън. — Нали знаеш какво говорят: когато избрахме Рузвелт, той прости на всичките си врагове, когато избрали Хитлер, той арестувал всичките си приятели. Разлика в гледните точки.

— Гледни точки! — възклика Голт. — Неговата гледна точка са щурмовациите. Бият хората по улицата!

— Хайде, Чарли, нещата не са чак толкова по-различни при нас в Щатите. СА бият комунистите тук, ние наричаме ветераните комунисти и ги бием във Вашингтон. Гестапо конфискува имоти на евреите, нашите банки конфискуват жилищата на хората. СА бият евреите, ку-клукс-клан линчува негрите. Имаме безработица. По дяволите, ние просто имаме късмет. Ние си имаме Рузвелт, те си имат Хитлер. И повярвайте ми, има хора в родината ни, които мислят, че ФБР са също толкова опасни, колкото и Адолф.

— Не така високо! — изсъска Голт и се огледа, сякаш очакваше някой от държавния департамент да изскочи иззад саксиите с цветя.

— Значи вие не виждате заплаха за Америка? — попита Марлен Дитрих.

— Хитлеристите идват и си отиват — каза Кигън. — Щом германците си го искат, имат си го. Това не е наша работа.

— Не всички германци го искат — възрази тя. Погледът на Кигън за момент стана суров.

— Но всички си го имате — каза той. После усмивката му се върна.

— По дяволите, харесвам германците. Разбирам се с тях.

— Чух, че почти са те хванали при Бело Ууд — каза Голт.

— Е, там се споразумяхме. Аз им простих войната, те ми простиха мира.

— Удобно, нали? — каза Голт саркастично.

— Виж какво, Голт, тук си създадох доста добри приятели. Сигурен съм, че някои от тях са в нацистката партия. По дяволите, струва само шест марки на месец, за да членуваш. Не ги питам, това не ме засяга. Ако Хитлер им е по вкуса, това си е тяхна работа.

— Моля ви — каза Дитрих, — не може ли да сменим темата? До гуша ми дойде. Всеки, с когото се срещне човек напоследък, говори все за политика, политика, политика...

— Това е национално развлечение — каза Кигън. — Ние си имаме бейзбола, вие си имате щурмовациите. Тя се намръщи на сравнението.

— Какво ви доведе тук? — попита я Кигън в опит да смени темата.

— Не сте ли чули? Американското посолство е светското средище на Берлин този сезон. — Устните ѝ се свиха в лека усмивка.

— Надявам се Уоли Уолингфорд да не ви чуе — каза Кигън. — Без друго доста е навирил нос.

— Говорим за вълка... — Тя кимна към залата зад Кигън.

Уолас Уолингфорд, началникът на протокола на посолството и директор по социалната дейност бе слаб скован мъж в началото на трийсетте, със светла коса, започнала да окапва, и неспокойни воднисти очи. Придаваше си надменен вид — поза, която плашеше някои хора. Но тази вечер изглеждаше нервен и объркан. Малки капчици пот блестяха по челото му.

— Марлен, скъпа — каза той и ѝ целуна ръка, — колко великодушно от ваша страна, че сте дошли.

— Много сте мил, Уоли — каза тя, — но имате склонност да преувеличавате нещата.

— Как си, Франсис? — попита той.

— Много добре, Уоли. Много великодушно от твоя страна, че питаш.

Уолингфорд го погледна за момент, после го хвана за лакътя.

— Марлен, може ли да ви го отнема за минута-две?

— Разбира се.

— Ще се върна след минутка — каза Кигън, докато Уолингфорд го отвеждаше, и щом се отдалечиха, добави: — Трябва да направиш нещо с този оркестър, Уоли.

— Какво например?

— Предлагам да го изгониш. Колко по-скоро, толкова по-добре.

— Просто продължавай да се усмихваш и слушай — каза Уолингфорд тихо. — Знаеш ли къде е офисът ми на втория етаж?

— Разбира се, че знам. И престани да говориш, без да си мърдаш устните. Приличаш на Едгар Берген.

Уолингфорд се усмихна насила и каза през зъби:

— Изчакай пет минути, после излез на терасата и мини през страничната врата. Ще те чакам там.

— По дяволите, Уоли, тъкмо говорех с най-красивата, най-прелестната, най...

— Не ми създавай трудности, много е сериозно — каза Уолингфорд със същата студена усмивка. — Точно след пет минути. — И се смеси с тълпата.

Кигън се огледа за Марлен, но Голт вече я бе завел на дансинга. Дребният с гърбицата не се виждаше никъде. Кигън излезе на терасата и запали цигара.

От една ниша в салона Фирхаус продължаваше да го наблюдава. Американецът си пушеше небрежно цигарата, после откъсна карамфил от цветята в края на терасата, нагласи го в бутониерата си, закрачи през градината и изчезна във влажната безлунна нощ.

Кигън заобиколи сградата, върна се при страничната врата и се качи по стълбите, като ги взе по две наведнъж. Уолингфорд го чакаше в горния коридор.

— По дяволите, Уоли, за какво е всичко това?

— Знаеш ли кой е Феликс Райнхард? — попита Уолингфорд нервно.

— Писателят? Разбира се. Той нарече Хитлер най-големия актьор на света и каза, че трябва да му се даде сцена вместо държава.

— Целият свят е една проклета сцена — каза Уолингфорд. — Райнхард е тук, в моя офис.

— Защо не слезе долу и не се присъедини към нас простосмъртните?

— Защото не може — каза Уолингфорд. Говореше тихо и раздразнено.

Кигън се разсмя.

— Каква е работата, да не е офейкал?

— Позна.

Влязоха в офиса на Уолингфорд — широка стая с наредени по стените книги, в която миришеше на кожа и тютюн за лула. Вътре имаше двама мъже. Кигън бегло познаваше единия — Херман Фьогел: висок, дългонос, тромав на вид американски емиграционен служител, който работеше в посолството. Американец от немски произход, второ поколение.

Другият бе Феликс Райнхард — набит мъж в началото на четирийсетте, с гъста черна коса, която падаше почти до раменете му, и хълтнали очи с тъмни кръгове около тях. Разрошен и нервен. Седеше на един диван, а на масичката пред него имаше полупразна купа с плодове.

— Мистър Райнхард, това е Франсис Кигън, американец. Може да му се доверим. Франсис, запознай се с Феликс Райнхард.

— За мен е удоволствие — каза Кигън. Райнхард просто кимна. Очевидно бе, че е дълбоко разстроен.

— Те убиха Пробст — изтърси той изведнъж. — Няма да повярвате. Просто влязоха четирима и изпразниха пистолетите си в него. — Той вдигна ръка с опънат показалец. — Ей така: бам... бам... бам... и още, и още, докато пистолетите им защракаха на празно. Бам... бам... после запалиха цялата сграда. Беше ужасно. Ужасно...

— Спокойно — каза Уолингфорд и му подаде чаша бренди. Журналистът отпи и, изглежда, се поуспокои.

— Кой е Пробст? — попита Кигън, смутен от цялата сцена.

— Един млад германски интелектуалец, художник — каза Райнхард. — Заедно издавахме „Берлинска съвест“. Освен това фалшифицираше паспорти за нас.

— Нас? — каза Кигън. — Кои нас? Райнхард го погледна за миг.

— Враговете на държавата. Комунистите, евреите — всички, които не са съгласни с нашия велик фюрер — каза той с горчивина.

— Убили са го, защото прави фалшиви паспорти? — каза Кигън с недоверие. — Кой? Кой го направи?

— Sturmbteilung — каза Райнхард.

— Май нещо не разбирам. — каза Кигън. — Ето, стоим си тук пред човек на емиграционната власт и си говорим за фалшиви паспорти.

— За Бога, Кигън, ти си непоносим — възкликна Уолингфорд.

— Докато си има документи, никой няма да го пипа за нищо — обясни Фьогел. — Но ако влезе без документи, нямаме друг избор, освен да го депортираме.

— Дори ако знаете, че документите му са фалшиви? — попита Кигън.

— Докато си има паспорт и стотина долара в джоба, няма да му бъдат задавани никакви въпроси. Но трябва да притежава документи.

— Господи, какви идиотски правила!

— Не са идиотски, Кигън, необходими са — каза Уолингфорд. — Ако разрешим на германските бежанци да влязат в страната без паспорти, ще си имаме ужасни неприятности с германското правителство. Трябва да поддържаме някакъв вид дипломатически връзки с Германия. Трябва да знаем какво, по дяволите, става тук, но няма да разберем, ако те закрият посолството.

— И така значи, вие се укривате? — каза Кигън на Райнхард.

— Да.

— Укрива се, за да си спаси живота — каза Фьогел.

— Какво сте направили? — тихо попита Кигън. Райнхард бавно погледна тавана и каза:

— Не съм съгласен с Хитлер. За нещастие съм и евреин. Това съм направил, господине. И много си отварям устата.

— Ти си чел неговите статии — каза Уолингфорд. — Той е враг на държавата.

— Но какво прави тук, по дяволите? Половината СС са долу в салона — каза Кигън.

— Нямаше къде другаде да отиде — каза Уолингфорд. — Няма сигурно място.

— А какво правя аз тук, Уоли?

— Трябва да го измъкнем от Германия тази вечер.

— Тази вечер?

— Има заповед за арестуването му. По-точно е обвинен в противодържавна дейност заради издаването на „Берлинска съвест“. Ако го хванат, свършено е с него.

— Какво искаш да кажеш с това „свършено“?

— За Бога, Франсис, чу какво каза той. Кафявите ризи нахлули този следобед в жилището на неговия партньор, хладнокръвно го застреляли, после запалили сградата. Знаеш какво става тук.

Кигън си спомни за щурмовациите и за нощните им набези: пламъците на факлите им се вееха от вятъра, докато те караха по улиците откритите си коли и монотонно и натрапчиво припяваха погребалната си песен: „Долу еврейте, смърт на евреите“, и си търсеха жертва. Най-обикновена гледка и както повечето хора в Берлин, Кигън бе станал неподатлив на зловещото й предзнаменование. Както повечето чужденци, той бе руган от кафявите ризи, но се усещаше безсилен да направи или да каже нещо срещу тези пияни хулигани с техния ненаситен апетит за насилие. Те имаха повече власт от полицията и ходеха на групи като гладни хищници. „После, това е временно нещо — мислеше си той. — Ще мине.“ И ако германците не усещаха необходимост да се изправят открыто против тях, какво можеше да направи той? Така че той се бе научил да не слуша шума от разбитите стъклца и виковете на жертвите, да извръща очи от щурмовациите, докато те плячкосваха европейските магазини, биеха собствениците и рисуваха шестолъчни звезди по вратите. Кигън поклати глава и въздъхна:

— Съжалявам. Не се бъркам в местната политика. — Наведе се към Уолингфорд и добави: — Това не засяга теб, Уоли.

— Ще ни извиниш ли за минута — каза Уолингфорд на Райнхард и отведе Кигън в съседната стая. Затвори вратата и каза категорично:

— Не може просто да го пренебрегнем.

— Аз му се възхищавам, че подпомага дейно своята страна, но това е неговата страна. Ние трябва да живеем заедно с тези хора. Това не е наша работа, по дяволите.

— Слушай, Райнхард е един от малцината искрени германски писатели — каза Уолингфорд с треперещ от напрежение глас. — Неговите уводни статии и публикациите му имат голямо въздействие върху германците. По дяволите, може да бъде предложен за Нобелова награда тази година — ако все още е жив. — Той мълкна за малко, после се наведе и тихо каза: — Президентът иска да го измъкнем.

— Аха... — Кигън направи многозначителна пауза. — Значи стигнахме до козовете.

— Наречи го както искаш, но ние трябва да действаме бързо, Франсис.

— Какво искаш да кажеш с това „ние“?

— Това е задължение за всички. Този човек е символ. Трябва да го измъкнем от Германия.

— Ти трябва да го измъкнеш от Германия. Провалиш ли се, ще се озовеш трети помощник аташе в някоя бананова република с тарантул и на ревера вместо ордени. По дяволите, имаш на разположение дипломатически корпус, шпиони, които играят по твоята свирка, и искаш аз да ти намеря фалшификатор. И какво трябва да направя? Да прескоча до клуба „Кит Кет“ и да поразпитам? Защо просто не му дадете политическо убежище?

— Прекалено късно е за това — каза Уолингфорд и запали цигара. — Този човек е опасна работа, обвинен е в предателство. Политическото убежище няма да се приеме, изобщо няма да се приеме. Инструкциите ми са да го измъкна от Германия тази вечер и да не замесвам правителството в това. Ти имаш самолет. Нека да го използваме да го закараме в Париж. Само за два часа, за Бога.

— Първо, това не е само мой самолет — каза Кигън рязко. — Той принадлежи на четирима души — на един французин, на двама британци и чак тогава на мен. Ние си го преотстъпваме и си правим график един месец предварително. Ще трябва да го съгласувам и с тримата, а дори не знам къде се намират в момента. Самолетът също не е тук. Може да отнеме часове. И ако нацистите разберат, а те ще разберат, вероятно ще го конфискуват. Просто си представям как давам обяснения на парижкия си партньор: „Ще трябва да прегълътнеш сто и

петдесет хиляди долара, Луи. Хитлер е решил да използва нашия самолет за пикниците си в края на седмицата.“

— Послушай ме — каза Уолингфорд отчаяно. — Ако хванат този човек, ще го екзекутират.

— Тогава не им позволявай да го хванат. Просто не ме замесвай в това. Тази борба не е моя работа.

— Тази борба е работа на всички. Ще разбереш това много скоро.

— Престани да ме поучаваш. Извикий си шефа на разузнаването и го възложи на него.

— Не мога да забърквам тях, по дяволите!

— В страхото положение се намираш, няма що. Ти не можеш да се забъркаш, защото си дипломат. Фьогел не може да се забърква, защото е от емиграционната служба. Райнхард не може да се забърква, защото се укрива от правосъдието. Но аз мога да се забъркам, защото съм просто добрият стар Франки Кигън, един богат американски наивник, така ли?

— В теб никой няма да се усъмни — каза Уолингфорд. — Ще го изведем с твоята кола, ще го закараме на аерогарата и ще бъде в Париж преди да е съмнало. Необходим му е само паспорт.

— За последен път ти казвам: няма да се забърквам в местната политика. Какво, никой друг ли не познаваш, който да има самолет?

— Никой, който да е тук сега.

— Това ме ласкае.

— Виж, сега не говорим за политика, говорим за живота на един човек — каза Уолингфорд умолително. — Чу какво са направили щурмовациите с приятеля му. Знаеш ли какво ще направят с Райнхард? Ще го отведат в затвора в Ландсберг и ще го обезглавят. Ще го обезглавят!

— Не вярвам в това.

— Това е начинът, по който действат напоследък. Мога да ти покажа доклади на разузнаването. Миналия месец обезглавиха трима студенти от университета, просто защото са разпространявали „Берлинска съвест“. А той списва този гаден вестник. Учудващ ли се, че се е паникъосал?

Кигън поклати глава.

— По дяволите, Кигън! — Уолингфорд седна тежко на стола и поклати глава. — Тук вече не съществува никаква политика — каза той уморено. — Това е еднопартийна система. Няма да има други избори в Германия, докато не умре Хитлер.

— Е, това е твоят отговор — каза Кигън. — Пречукайте Хитлер.

— Имаш отвратително чувство за хумор. — Рамената на Уолингфорд увиснаха. — Мислех те за по-смел.

— Виж — отговори Кигън ядосано, — запомни веднъж и завинаги: аз не се занимавам с политика, особено германска политика! Германците боготворят Хитлер. Когато минава с кола по улицата, всички викат „Хайл“ и хвърлят цветя пред колата му. Германия го обича. И за Германия Райнхард е предател.

— Той не е предател, той е писател, който говори открито против нещата, които усеща, че не са правилни.

— Предателят за едни е патриот, за други не. — Кигън тупна Уолингфорд по гърдите. — Знаеш ли какво мисля? Че с тази работа са те хванали по долни гащи. Знаел си, че Райнхард е загазил, но не си имал план. Сега Рузвелт иска той да бъде изведен тайно от страната и ти си в задънена улица.

— Ще призная, че не бях подготвен за реакцията на президента. Освен това всичко се случи набързо. Някой жалък малък *Juden jager* вероятно е попаднал на Райнхард и Пробст.

— *Juden jager*?

— Ловци на евреи. С това си изкарват прехраната. Изследват родословното потекло на хората, търсят еврейски роднини, докладват слуховете на Гестапо. Понякога самите те са евреи, които по този начин се опитват да се спасят.

— Доносници.

— Точно така. Доносници.

— Повикай хората си — каза Кигън и го потупа по рамото. — Кажи им какво иска президентът и ги пусни да действат. Нямаш друг избор. По дяволите, все пак мисля, че самолетът е в Париж, но дори и да не беше, няма да можем да намерим пилот толкова късно през нощта. — Той се обърна да си тръгва.

— Мислех, че мога да разчитам на теб — каза Уолингфорд.

— Така се получава от много мислене, Уоли — каза Кигън, без да се обърне, и отиде в другата стая.

— Желая ви успех, хер Райнхард, и съжалявам, че не мога да ви помогна — каза Кигън. — Ако се измъкнете оттук, ще имате десет хиляди долара депозирани на ваше име в Чеиз Манхатън Банк в Ню Йорк, които ще ви помогнат да започнете живота си отново в Америка.

— Много любезно от ваша страна, господине. Благодаря ви. — Райнхард се обърна към Уолингфорд. — Може би Черната лилия ще може да помогне.

— Каква Черна лилия? — попита Кигън.

— Не искаш да бъдеш замесен — каза Уолингфорд, — така че стой съвсем насторани от това.

— Напълно справедливо — кимна Кигън и излезе от стаята.

Когато се върна на долния етаж, актрисата си беше отишла. Дребният мъж с гърбицата бе все още там и пак той проследи всяка стъпка на Кигън, след като той напусна посолството.

11.

В „Der Schwarze Stier Verein“, най-прочутия нощен клуб в Берлин, никой не обърна внимание на Франсис Кигън. Стаята на партера не бе нищо повече от претенциозна биария — едно шумно и задимено място, претъпкано и непоносимо горещо. Кигън реши да остане колкото да изпие едно преди лягане и да чуе певицата.

Докато се промъкваше през тълпата към бара, управителят Херман Браф си проправяше път към него между танцуващите двойки.

— Каква чест, каква чест — бърбореше закръгленият дребен ласкател. — Аз съм винаги поласкан, когато ни посетите, хер Кигън.

Смокингът на Херман бе вече изпомачкан и покрит с петна от пот, а ризата му отпред бе мокра. Вадички се стичаха по лицето му и той непрекъснато ги попиваше с носната си кърпичка.

— Изглежда, страхотно се забавлявате, Херман — каза Кигън.

— Много хубави жени. — Браф намигна. — Точно вашият тип.

— Какво ще кажете за новата певица?

— Найн, найн, найн. — Херман енергично поклати глава и пропъди тази идея с едно махране с ръка. — Изобщо не е вашият тип.

— Дойдох да я чуя как пее, а не да й правя предложение.

Германецът се засмя.

— Няма да й правите предложение, естествено. Вашият тип е...

Той си сложи двете ръце пред гърдите, сякаш носеше голям вързоп, после описа една въображаема парабола около бутовете си.

— Чудесно, Херман. Ако се качиш на сцената, сигурно ще имаш успех с тези импресии.

Кигън тежко поклати глава на усмихнатия управител и огледа претъпкания клуб. Пушекът бе замъглил тавана, миризмата на изветряла бира бе съкрушителна и оркестърът свиреше високо, като най-силно се чуха тубите и барабаните. На повечето от масите имаше млади двойки, някои от мъжете бяха облечени в кафяви униформи с пречупен кръст на ръката. Самотни мъже стояха по двама-трима близо до бара. Балерините на сцената танцуваха бясно, сякаш се опитваха колкото се може по-бързо да си изиграят номера. На

претъпкания дансинг двойките се люшкаха, като се удряха една в друга, без да обръщат внимание на спектакъла на сцената.

— Какво ще кажете за тези двете в сепарето в ъгъла? — Управляелят сръга Кигън с лакът. За него бе важно да впечатли Кигън, защото Кигън диктуваше модата. Ако той харесаше мястото, щеше да привлече и други чужденци, които свободно си харчеха американските долари и английските лири. — Те са американки. И са с две момчета. Колежани, предполагам. Изглеждат отегчени.

— Дойдох в Европа, за да се отърва от американците — каза Кигън, като погледна през трептящата мъгла към ъгъла, изследвайки двете жени, колкото се може по-добре. И двете бяха брюнетки, очарователни, с хубави прически. Едната — в блестяща, пищна къса вечерна рокля и с коса, подстригана по момчешки, имаше доста предизвикателен вид, сякаш подканяше всички мъже в салона да се опитат да я свалят. Имаше нещо около нея, нещо познато. Може би бе виждал снимката ѝ някъде. Може би бе актриса. Липсата на добра видимост не му позволяваше да я разгледа добре.

Ванеса Бромли и Дини Брукстоун бяха готови да се отърват от двете американски момчета, които ги бяха довели в клуба. Ванеса бързо се бе отегчила от техните глупави колежански разговори и студентския им манталитет. В края на краишата тя бе дошла в Берлин не като турист, а както тя се изразяваше „да вдигне страхотен шум“, което определено не включваше това да бъде придружавана от две момчета от Дартмът, които познаваха родителите ѝ.

— Не съм дошла тук да се занимавам със същите мухльовци, каквито в Щатите — каза тя.

Момчетата вече си бяха предрещили съдбата — отказваха да ги заведат на горния етаж в частния клуб, наречен „Златната врата“. Предполагаше се, че кабаретният номер е по-шокиращ дори от този в „Крейзи хорс“ в Париж.

— Те са съблечени чисто голи — бе прошепнала Дини преди два часа, когато бяха сами в апартамента си. — Мъже и жени.

— Защо шепнеш? — бе попитала Ванеса.

— Не знам — бе отговорила Дини, все още шепнешком. — Това просто е толкова... скандално.

— Само ако ни видят. Не вярвам, че ще намерим жив човек от Бостън.

— Наистина съм нервна.

— Ще престанеш ли да шептиш?

— Не мога да спра.

А сега тези двама абсолютни пубертети искаха да им попречат да научат от първа ръка наистина ли представлението е толкова извратено.

— И двамата са девствени — каза Ванеса с отвращение, като ги наблюдаваше как си пробиват път през тълпата до мъжката тоалетна.

— Просто веднага им личи.

— И аз съм... — каза Дини нерешително.

— Не ставай глупава.

— Наистина съм.

— Дини, ти си на деветнайсет години. Как така никога не сме говорили за това преди?

— Не знам. Не е ставало въпрос. А ти... ти кога?...

— Коледната ваканция миналата година.

— Кой...

— Дани Ибърсол.

— Дани Ибърсол!

— Какво толкова не ти харесва в Дани Ибърсол?

— Дани Ибърсол. Той е... толкова... дребен. По-нисък е от тебе.

— Височината няма нищо общо с това — рязко отвърна Ванеса.

— Беше ли... приятно?

— Първия път не.

— Направила си го повече от веднъж!

— Е, след като почнеш, какво значение има? Искам да кажа, че го правихме през цялата ваканция, Дини. Да, беше доста приятно.

— Аз просто винаги съм смятала, че ще почакам, докато се омъжа.

— О, за Бога, Дини, време е да пораснеш. Вече е 1933 година. — Тя помисли малко, после добави: — Може би трябва да си тръгнем. Ще вземем едно такси да се поразходим из града за малко, после ще се върнем.

— Ще ни пуснат ли горе без кавалери?

— О, де да знам! — каза Ванеса, очевидно раздразнена от непрекъснатите дрънканици на Дини.

И двете усещаха, че повечето от мъжете на бара ги заглеждат, и защо не? И двете бяха разкошни жени и Ванеса бе облякла роклята си „шими“, както тя я наричаше — бяла, подчертаваща формите, избродирана с изкуствени диаманти, до над коляното. Цялата блестеше и когато Ванеса вървеше, сияещото ѝ облекло превръщаше всяка нейна стъпка в покана. Диадема с изкуствени диаманти ѝ придаваше завършен вид. Ванеса изведнъж се почувства угнетена от претъпкания салон.

— Няма да си пропилявам вечерта с тези две мижитурки — каза тя. — Хайде да си тръгнем и ще се върнем малко по-късно. Може би те ще разберат намека и ще си тръгнат.

— Ами ако не разберат?

— Ще ги отрежем, когато се върнем.

— Ванеса!

— Дини, ще бъдеш ли така добра най-после да пораснеш!

— Поне би трябвало да ги почакаме, докато се върнат. Така ще постъпим почтено.

— Дини, ако продължаваш да постъпваш почтено, ще останеш девствена и до петдесет години.

На бара Кигън чакаше нетърпеливо балерините да свършат номера. Един глас зад него каза:

— Франсис? — Той се обърна и видя Бърт Радмън, репортера на „Хералд Трибюн“. Радмън бе един от най-известните им кореспонденти, добър журналист, изпратен първо да напише личните си наблюдения, а напоследък се занимаваше все повече с европейска политика. Бяха се запознали бегло във Франция по време на войната и бяха подновили приятелството си в годината, когато Кигън бе дошъл в Европа. Пътищата им непрестанно се пресичаха. Радмън изглеждаше с десет години по-млад от трийсет и петте, на колкото твърдеше, че е. Бе облечен в кожен тренчкот с вдигната яка и кафява мека шапка. — Помислих си, че си ти — каза Радмън. — Не съм те виждал от онзи ужасен купон в Рим.

— Италианците дават най-лошите приеми в Европа.

— Не, руснаците дават най-лошите приеми в Европа.

— Руснаците изобщо не дават приеми, Бърт. В Русия е противозаконно да се забавляваш.

— Като говорим за приеми, ще дойдеш ли в Бавария за Ранщедския лов на глигани този уикенд?

— Конят ми ще се надбягва на състезание. Ще бъда в Париж.

— Той се справя добре — каза Радмън. — Аз го следя.

— Направих малко пари от него този сезон. Ако покаже нещо в Париж, може да опитаме и в Щатите.

— Искаш да кажеш, че наистина ще се върнеш у дома? — Радмън бе изненадан.

Той бе чувал всички клюки за Кигън. На някои като контрабандната история вярваше просто защото бе срещнал Кигън в една армейска болница на Западния фронт, когато момчето бе на осемнайсет и без пукната пара. Сега беше милионер. Тези пари все трябваше да дойдат отнякъде. Фактът, че той мислеше Кигън за бивш гангстер, правеше приятелството му с него по-привлекателно. Но Радмън се страхуваше, че ако надникне прекалено дълбоко в личния живот на Кигън, това ще развали приятелството им. Кигън усещаше предпазливостта на Радмън и въпреки че не би имал нищо против, ако журналистът полюбопитства малко, го оставяше да си мисли обратното.

— Само колкото да побяга в Белмонт и Саратога — каза Кигън.

— Виж само как се проявява. Имам малка кобила, която расте и след две години ще го бие. Какво те води в Берлин, между другото?

— Три загадки — отговори репортерът, огледа стаята да види къде са тези с пречупените кръстове, наведе се и каза директно в ухото на Кигън: — Моят редактор в Париж мисли, че Втората световна война ще започне тук в следващите пет минути.

— Тук, в този салон?

— В Берлин, глупако.

— Между другото, трябва да се отървеш от това палто. Всички ще помислят, че си с есесовците.

— Много смешно, Франсис. Това палто ми струва цяла месечна заплата.

— Направо са те обрали. Радмън изглеждаше оскърен.

— Но това е последна мода!

— Да, ако си от СС.

— Когато решиш, се държиш като истинско копеле.

— Е, не бъди толкова чувствителен — засмя се Кигън. — Изглеждаш чудесно. С влак ли дойде?

— Не, с кола от Париж. Спомних си за теб, приятелю. Минах точно през парка при Бело Ууд — онази болница, където се срещнахме, сега е краварник.

Бяха минали четиринайсет години, но Кигън си спомняше този ден много добре.

Войната вече беше свършила за Кигън, когато той за първи път разбра какво става. Именно Бърт Радмън му показва истинската перспектива на нещата.

През пролетта на 1917 изкупителната жертва Уудроу Уилсън, преизбран като либерален идеалист с ясен поглед за бъдещето на Щатите, виждаше как собствената му твърда политика води страната към архиконсерватизъм. Накрая той бе принуден да признае неизбежното — те бяха на ръба на войната. След една страстна реч, в която той искаше от Конгреса да обяви война на Германия, Австро-Унгария и турците от Отоманската империя, за да спасят света „за демокрацията“, той се върна в офиса си в Белия дом. В ушите му още звучаха одобрителните възгласи на сенаторите.

Секретарката му бе смаяна от вида му. Той изглеждаше изхабен, рухнал, стар и болен.

— Добре ли сте? — попита тя разревожено.

— Моето послание днес бе послание за смърт на нашите младежи — каза той. — Колко странно изглежда, когато това се аплодира. — После наведе глава върху бюрото и заплака.

Посланието му предизвика вълна от патриотизъм в страната. Хамбургерите станаха Солзбърски бифтеци, sauerkraut стана „залата на свободата“. Германците тихо влизаха в съдилищата и си сменяха имената. Тези, които отказваха да служат във войската, биваха бити и хвърляни в затвора. Или си за войната, или си предател. Хиляди млади американци бяха вдъхновени да приемат битката. Кигън бе един от тях. Само на осемнайсет години той се присъедини към морската пехота и след шест месеца бе в първия морски батальон, който дебаркира във Франция.

Джоко Нейлс, як уличен побойник от Бруклин, само три години по-голям от Кигън, го взе под свое покровителство по време на плаването до Франция.

— На колко си години? — попита той.

— На осемнайсет — отговори Кигън, като се опитваше гласът му да звуци по-дебело.

— Осемнайсет значи! Боже Господи! Е, ще се държиш за мене, момче, ще те измъкна от кашата.

Заедно бяха марширували по калните френски пътища към река Марна, където бяха кръстени в огъня, където Кигън бе видял германец и бе убил човек за първи път.

Значението на тази престрелка се бе изгубило след ужаса на ръкопашната битка, на авиационните бомби и мините под краката му. С ужас гледаше как цели редици негови другари падат като покосени и накрая почвства горещ удар в рамото, коленете му омекнаха и той също падна, без да знае колко лошо е ударен и дали ще оживее, или ще умре.

За Кигън войната се свеждаше до едно поле петстотин на сто метра, отрупано с разпръснати каски, оръжия и части от човешки тела. Той не можеше да надникне извън зрителното поле. Дали печелеха, или губеха, защо бяха там — това бяха въпроси, които никога не му бяха минавали през ума.

Когато битката привърши, Джоко се върна и го намери свит в една дупка от снаряд. Пъхна една мръсна носна кърпа в дупката на рамото му, взе го и го пренесе до полевата болница. И бдя над него дни, докато треската и инфекцията преминаха.

Месец по-късно той се върна в своята част, газейки през калта в покрайнините на един френски град на име Шато-Тиери, в посока към река Марна, само на седемнайсет мили от Париж.

За Кигън дълбината на френско-германската граница бе едно огромно кално бойно поле с ливади, оградени с бодлива тел, и напълно разрушени села. Миля след миля отвратителна миризма на смърт висеше във въздуха като мъгла. Изкаляни и изтощени войници, доведени до ръба на лудостта, стояха свити в окопите, псуваха дъжда и снарядите, които периодично се сипеха върху тях, мечтаеха си за дома и смело приемаха тракащите картечници, самолетните бомби и безумната армия на германците. Хиляди умираха понякога само за

един-единствен ден. И всичко за да спечелят няколко мили осеяна с трупове земя.

— Тук трябва да ги спрем, момчета — каза им един млад лейтенант, докато те с мъка настъпваха срещу врага. — Иначе те ще стигнат до Париж преди Коледа.

От Шато-Тиери се насочиха на север към един ловен резерват на име Бело Ууд. Маршируваха с песен. Единият взвод пееше една, а другият отговаряше с друга.

*„Ke-Ke-Kети, Ke-Ke-Kети,
теб ед-единствено обичам.
Ей луната над обора,
аз те чакам на стобора.“*

На която отговаряха:

*„Може да забравите бойния газ и снарядите, парле
вү,
може да забравите бойния газ и снарядите, парле вү,
може да забравите бойния газ и снарядите,
но никога няма да забравите мадмоазелите,
хинки-динки, парле вү.“*

Пяха, докато наблизиха парка. Германците първи откриха огън.

Този път Кигън падна от парче снаряд в крака. Довлече се до една разрушена стена и намери трима морски пехотинци, струпани до една картечница, отдавна мъртви. Бяха започнали да се разлагат. После настъпи временно затишие и той притисна бузи към стената и прехапа устни, за да устои на болката. Тревожна тишина легна над долчинката.

Изненада се, когато видя германците. Те бяха на коне, като шайка привидения, които изведнъж се материализираха сред кълбата дим. Копитата на конете бяха обвити в зебло, а такъмите бяха смазани, за да не скърцат. Движеха се бавно и тихо с пушки, готови за стрелба. Кигън започна да стреля. Тежката картечница отскачаше и трещеше в ръцете му така, че чак зъбите му тракаха, но той продължи да стреля, докато дулото на оръжието непочервения, деформирано, от горещината, а картечните ленти не свършиха.

Когато спря, светът замря. Не се чуваше никакъв звук. Нито птича песен, нито полъх на вятър, нито дори викове на ранени. Беше тихо. Пред него стоеше една гротеска — сякаш конете с вирнати във въздуха крака и мъжете, проснати като чували около тях, позираха за снимка. Едва тогава страхотната болка от дупката в крака му го удари в мозъка и той извика и загуби съзнание.

В болницата намери Джоко Нейлс с наполовина бинтовано лице, окървавената му очна орбита бе подута от гной. Лежеше с калната си униформа и бълнуващо. Този път Кигън помогна на приятеля си да избегне смъртта.

Французите му дадоха Военния кръст, а американците Сребърна звезда и втори орден за храброст. А бе прекарал в Европа само четири месеца.

За първи път срещна Бърт Радмън в кафенето на болницата — нахакан младеж, стегнат и чист, с вълнено палто и военна шапка; драскаше някаква история с парче молив върху смачен лист хартия.

— Здрави — поздрави Радмън с протегната ръка. — Аз съм Бърт Радмън от „Хералд Трибюн“ в Париж.

— Кигън.

— Били ли сте при Бело Уд?

— Така мисля.

— Зле ли е? — попита Радмън, кимайки към крака му.

— Достатъчно, за да ме върнат вкъщи. — Той мълкна за малко, после попита: — Победихме ли?

Радмън го зяпна за момент, после бавно проумя значението на въпроса и се усмихна.

— Разбира се, че победихме, приятел. Изритахме кайзера по задника там, откъдето е дошъл.

— Това е добре — каза Кигън.

— Да, по дяволите, добре е. Знаеш ли как ви наричат вас, морските пехотинци? Дяволските кучета. Това на ризата ти Военният кръст ли е?

— Да. Някакъв генерал жабар ми го даде.

— Какво си направил?

— По дяволите, ако знам.

— Е, сигурно си направил нещо, приятел, това е голямо нещо във френската армия. Може ли да ти се натрапя? Пиша за битката, нали разбираш, един вид панорама на това, което се е случило. Може ли да ти го прочета? Бил си там и всичко си видял.

— Разбира се — кимна Кигън.

Радмън му четеше от изпомачканите листове, като от време на време спираше да надраска някоя поправка и да отпие от кафето, а Кигън слушаше със страхопочитание, защото думите бяха смайващи и защото за първи път проумяваше панорамата на битката, от която бе част: заповедите на офицерите, атаките и контраатаките, стратегията и ужасната цена, заплатена, за да бъдат отблъснати германците обратно през Марна и да бъде спрян техният марш към Париж.

Порази го мисълта, че едва ли не най-важното в неговия живот е само незначителен детайл от битката. И докато Радмън четеше, той усещаше силата и смразяващата енергия на написаното.

— В Бело Ууд сега е тихо — зачете Радмън последния лист. Това, което някога е било красиво място за пикник, се е превърнало в кално поле, осияно с пънове и големи зеещи дупки от снаряди. Сякаш самата земя при Шато-Тиери е смъртно ранена и лежи кървяща в краката на победителите. Може би това е началото на края на германците, които почнаха войната и платиха скъпо за нея. И ако нашите победи са ясни, то причината за тази война е все още мъглява и неясна. Може би ще разберем това от мира, тъй като докато не разберем защо започна тази война, никога няма да сме сигурни, че тя няма да се повтори.

Сгъна листа и погледна Кигън, който стоеше безмълвен.

— Е, какво мислиш?

— Просто страхотно — каза Кигън тихо и пое дъх бавно и дълбоко. — Наистина ли ни наричат дяволските кучета?

— Наистина. Вие, момчета, наистина се бихте като дяволи там. А ти наистина ли мислиш, че е добре — написаното искам да кажа?

Кигън кимна категорично.

— Окей, окей. Благодаря. Как каза, че ти е името?

— Франсис Кигън.

Радмън написа един телефонен номер и го откъсна от края на листа.

— Виж сега, Франсис, това е моят номер. Когато се върнеш в Париж, ми позвъни. Ще вечеряме някъде заедно, може дори в офиса на „Хералд Трибюн“.

— Может ли да доведа и моя приятел? Той си загуби окото в битката.

— Окото?! По дяволите тези шваби. Разбира се, доведи го, ще го отпразнуваме. И благодаря ти за слушането, окей?

— Не, аз ти благодаря, че ми позволи да те слушам.

— Не се ли шегуваш — каза Кигън. — Краварник, а? Никаква табелка или нещо, което да отбелязва събитието?

— Нищо освен сол за лизане от животните.

— Аз съм оскърен — каза Кигън. — Ти оскърен ли си?

— Дълбоко съм наранен.

— И така, сега те карат да пишеш за политика, а? Радмън кимна и попита:

— Чу ли речта на Хитлер в Мюнхен?

— Той държи речи винаги, когато колата му закъса.

— Не като тази. Те се бяха покачили по стените, преди да свърши. Сигурно чак в Бруклин се е чувало как тълпата викаше „Хайл Хитлер“. Беше страшно. Все още настръхвам, като си помисля. Има нещо в него. Той е опасен, Франсис. Прочете ли моята статия за Мюнхен?

— Четох я — каза Кигън. — И?

— Малко е истерична.

— Истерична! Ти виждал ли си го? Чувал ли си го как говори?

— Разбира се. Това изречение за Хитлер, че е едно демонично превъплъщение на Господа, е чудно. Продължавай да пишеш такива неща и ще си изгубиш визата или ще свършиш с куршум в гърба.

— Сега кой е истеричен? Те няма да посмеят да се подиграват с „Хералд Трибюн“.

— Огледай се. Мислиш ли, че тези лудите дават пет пари за твоите акредитивни писма? На горкия Сид Луис му пръснаха мозъка в Рим само защото използвал неправилни прилагателни за Мусолини.

— Изобщо не е така — каза Радмън. — Сид беше хомосексуалист. Имел любовна разправия с някакъв фашист, с когото се запознали в някакъв бар, и той му счупил главата.

— Разчитам на теб да ме осведомяваш за всички мръсни истории. Трябва да започнеш да издаваш собствен месечен бюллетин за всички новини, които се цензурират за официалния печат.

— Не е смешно, Кигън. А ти какво правиш сега?

— Аз съм шампион по бадминтон на посолството. Аз и Сиси Дивайн.

— Господи, това наистина е впечатляващо — каза Радмън саркастично.

Кигън махна с ръка към препълнения клуб.

— Помни ми думата, приятел, това са хората, които трябва да те тревожат. Хитлер е само приказки.

— Говориш като изолационистите в родината. Трябва да прочетеш „Майн Кампф“, там всичко е написано.

— Чел съм „Майн Кампф“. Радмън го погледна учудено и каза:

— Е, давам му две години, най-много три. Той ще си върне Саар, следват Австрия, Полша и вероятно Чехословакия. Та той вече използва Версайския договор като тоалетна хартия.

— Радмън, дойдох тук да се забавлявам, а не да слушам лекции за възхода и падението на Германската империя.

— Окей — каза Радмън и рязко смени темата. — Окей! Каква е тази „Златна врата“, за която съм чувал?

— Секс шоу на горния етаж.

— Нещо хубаво ли е?

— Ако ти харесва да гледаш голи мъже и жени, намазани с масло, да се въргалят на лошо осветление.

— Харесва ми — каза Радмън с похотлива усмивка. — Ще се качим ли?

Кигън поклати глава.

— Дошъл съм за певицата.

— Тя пее ли намазана с масло? Кигън завъртя очи.

— Тя е наред. Чакай само да изкарат това стадо от сцената. — Той кимна към балерините — повечето бяха доста закръглени, — които вече топуркаха към кулисите.

— Ще бъда там, където има действие — каза Радмън и се запъти към горния етаж. — Утре ще вечеряме ли заедно?

Кигън кимна и му махна с ръка да тръгва, понеже светлините на сцената започнаха да намаляват, после угаснаха. Кигън едва различаваше мъничката жена, която излезе на тъмната сцена, като си носеше стол. Тя го сложи пред микрофона в ъгъла на сцената и седна. Пианистът започна да свири разни трели, докато загрее. После малкият прожектор бледо я освети.

Той тутакси бе запленен от външността ѝ. Тя едва достигаше метър и петдесет, слаба, по-скоро деликатна. Лицето ѝ бе тясно, почти изпito, острите ѝ изпъкнали скули изглеждаха като гравирани върху него. Приличаше на призрак. Впечатлението се подсилваше от големите като чинийки очи, които блестяха на слабата светлина и изглеждаха почти като след плач. Семплата дълга черна рокля засилваше усещането за уязвимост. Трябваше да се напрегне, за да чуе името ѝ, когато водещият я представи. Джени Гулд.

Тя постоя няколко минути, без да отвори уста, и Кигън се разтревожи, че нещо не е наред. После започна да пее.

В начало гласът ѝ го стресна: нисък, гърлен, пламенен глас, който мъчеше всяка дума от песента, която бе избрала.

Любов за продан.

Млада любов за продан.

Ако желаете да опитате моята стока,

влезте и по стъпалата се качете. Любов за продан.

Тълпата не се вълнуваше особено от изпълнението. Говореше, смееше се, дрънкаше с чаши и създаваше един постоянен шум, който съпровождаше всяка нейна дума, и накрая Кигън се премести по-близо до сцената, за да чува по-добре. Бе направо хипнотизиран. Когато песента свърши, единствено Кигън зааплодира горещо.

Стори му се, че тя погледна към него, но не беше сигурен. После се почувства глупаво, че евентуалното ѝ внимание го зарадва. Тя започна втората си песен и Кигън отново се потопи в магическото ѝ излъчване.

В тъмната зала Ванеса изведнъж реши да си тръгват. Бяха като в капан в дъното на салона, а певицата пееше втората си песен, но Ванеса си взе чантичката и стана. От бара се чуха леки подсвирквания, повечето заглушени от гълчката. Тя тръгна през салона, а роклята ѝ се вееше на искрящи вълни. Дини скочи и припна след нея, но изведнъж Ванеса спря така внезапно, че тя се блъсна в нея.

— О, Господи! — възклика Ванеса полугласно.

— Какво има? — попита Дини.

— Един човек, когото познавам — каза Ванеса и устата ѝ се изви в лукава усмивка.

— От Бостън? — попита Дини с широко отворени очи.

— О, да, той наистина е от Бостън.

— О, не! — извика Дини и се обърна с гръб към бара.

— Не ставай глупава. Ако има човек в Бостън, който предпочитам да ме види, това е той. Хайде.

Тя я хвани за ръка и я повлече през тълпата, без да обръща внимание на погледите и коментарите. Застана на два-три метра зад Кигън и изчака песента да свърши.

— Кой от всичките е той? — прошепна Дини.

— Шт.

Втората песен бе една германска мелодия, която Кигън не знаеше. После тя изпя „Никой да не бди над мене“. Всяка сричка бе откровение, всяка дума — молба за обич, всяка нота — сърцераздирателна.

Последваха само леки аплодисменти. Кигън огледа салона — чудеше се дали всички тези хора не са луди. Или глухи? Не разбираха ли какво ставаше на сцената?

Представлението свърши. Той почти не усети, че тя бе изпяла още няколко песни. Гласът ѝ го бе омаял и хипнотизирал. Не помнеше кога за последен път е бил толкова развлечуван.

Тя спокойно и тихо напусна сцената и най-после Кигън насочи вниманието си към салона, хвана погледа на Херман и енергично му махна да дойде.

— Тя е чудесна — каза той на изпотения менажер. Усети, че изглежда много развълнуван, но не му пукаше. — Тя е абсолютно...

— За съжаление ти си може би единственият, който мисли така — каза Херман. — После погледна през рамото на Кигън и видя двете американски момичета да идват към тях.

Докато вървяха покрай бара, Ванеса разбра, че малкият потен мъж във влажния смокинг говори за тях. Усети и че високият мъж с гръб към тях я разглежда в декоративното огледало зад бара. Ванеса поведе Дини направо към него, застана зад гърба му и го загледа. Накрая той се обърна.

Дъхът на Дини секна. Впечатлението ѝ бе светкавично, той бе богат. Това винаги бе първото нещо, на което обръщаше внимание. Мъжът бе богат, облечен по последна мода, хубав и самоуверен. С шокиращо черната си коса, сиви очи и постоянната арогантна усмивка той олицетворяваше нейната представа за класическия плейбой на континента. „Определено е опасен“ — помисли си тя.

— Какво има? — попита той учтиво, но очевидно бе раздразнен. Явно искаше да изтича зад сцената и да говори с певицата.

— Не ме помните, така ли?

Всичко, което Кигън си спомняше, бе гласът на певицата и хълтналите ѝ очи. „Любов за продан“...

Момичето посегна и го дръпна за ревера, прекъсвайки неговия блян, и когато той се наведе към нея, прошепна едно име на ухoto му. Той се сепна, но бързо си възвърна самообладанието и изпитателно я погледна.

Бяха изминали три години, откакто някой го бе наричал така, а тази жена бе на деветнайсет, най-много на двайсет години. Той набързо я разгледа. Височка, може би метър и седемдесет, слаба и с голям бюст, с тюркоазени очи и черна коса. Лицето ѝ бе ъгловато, с идеални черти. Пълните ѝ устни бяха леко извити в краищата. Диамантената огърлица около слабия ѝ дълъг врат бе единственото истинско нещо. Една добре поддържана и самоуверена снобка с пари, реши той, а акцентът я издаваше, че е от Бостън. Коя, по дяволите, бе тя и откъде знаеше това име?

И тогава тя повтори на глас:
— Франки Ки.

12.

— Господи — каза той накрая, — да не сте Вани Бромли!

— Ванеса Бромли. Никой не ме е наричал Вани след шестнайсетия ми рожден ден.

— Това се връзва. Никой не ме е наричал Франки също от години. Откъде сте чували това име все пак?

— От баща ми — каза тя. — Подслушвах веднъж след едно парти — той разправяше на майка ми всичко за вас. Разбрах, че това е един вид лична тайна, понеже я закле да мълчи.

— А вие?

— Не съм казвала на никого. Прекалено е интересно, за да го споделя.

— Как са старите Дейвид и Линда?

— Все така. Скучни, но мили.

— Какво си говорите вие? — прекъсна ги накрая Дини.

— О, това е Дини Брукстоун. Познавате ли се?

— Познавам баща ти, госпожице.

— Точно така — каза тя весело. — Но не и мен, нали?

— Приятно ми е — каза той и изостави темата. — Какво правите двете на това място?

— Дойдохме да видим шоуто. Това горе. Приятелите ни са абсолютни динозаври. Аз лично смятам, че ги е страх да се качат.

— Това едва ли е място за почтени бостиънци — каза Кигън.

— Кой е казал нещо за почтеност? — Зелените очи на Ванеса изследваха лицето му. Нямаше съмнение какви са намеренията ѝ.

„Господи — помисли си Кигън, — ето ме в най-порочния вертеп в Европа и дъщерята на президента на банката в Масачузетс ми дава съвсем ясни сигнали.“ Тя бе станала истинско маце. Голям проблем, но истинско маце. Двоумението му бързо приключи, защото кавалерите на двете девойки се върнаха.

— Какво става? — поиска да узнае единият и гласът му прозвуча с една октава по-ниско от нормалното. Ванеса се обърна към него, хвана Кигън под ръка и каза:

— Току-що срещнахме един стар приятел.

— О?

— Франсис, това са Доналд и Джералд. Доналд има руса коса, Джералд — кафява. По това можеш да ги различаваш.

— Спокойно — изръмжа Кигън под нос и протегна ръка.

— Аз съм Франк Кигън — каза той, — приятел на семейството.

Доналд, русият, стисна ръката му, после бръкна в джобовете си и неловко запристъпва от крак на крак. Джералд, който имаше телосложение на футболен играч, бе по-агресивен.

— Решихме да отидем в „Speisewagen“ да закусим — каза той, без да обръща внимание на протегнатата ръка. — Повечето от тайфата ще са там.

— До гуша ми е дошло от тайфата — отговори Ванеса. — Ние се качваме горе.

— Недей де! — проплака Доналд. — Баща ти ще ни разпъне на кръст, ако разбере че сме ви водили горе.

Ванеса погледна Кигън за поддръжка.

— Толкова ли е лошо там?

— Доста неприлично — каза той.

— Колко неприлично?

— Толкова, колкото си е.

— Виждаш ли — каза Доналд.

— Е, ние просто няма да кажем на никого.

— Не — каза Доналд твърдо. — Те ще разберат. Родителите винаги научават тези неща.

— Доналд — каза Ванеса категорично, — изчезвай. — И му обърна гръб.

Доналд тръгна към нея, но точно в този момент трима нахални нацисти с кафяви ризи минаха покрай тях и единият се бълсна в гърба на Джералд. Младежът гневно се обърна и изръмжа:

— Внимавай, приятел!

Нацистът се наежи, погледна намръщено и каза:

— Was ist los, eh? — После направи крачка към Джералд и злобно изсъска: — Schweinehund!

Джералд, опрял гръб в бара, попита:

— Какво каза той?

— Мисля, че те нарече свиня — каза Дини, без да мисли.

— Момент... — почна Кигън, но Джералд вече бе настърхнал от обида.

— Е, кажи му, че прилича на клоун в тази бойскаутска униформа. Мога да ги бия с една ръка и тримата. Простаци такива. Ей сега ще излезем отвън и...

Ванеса вдигна ръка към очите си и изстена:

— О, Господи! Той си мисли, че е у дома в приятелско обкръжение.

Кигън махна на Херман на бара и бързо прошепна:

— Махни тези нацисти оттук, ако не искаш да си имаш главоболия. Почерпи ги по една бира или нещо друго.

Херман се усмихна с най-искрената си усмивка и подкова тримата германци към салона, без да спира да сипе любезности.

— Ще ви кажа нещо, момчета — заяви Кигън студено. — Тези тримата имат всичките шансове на своя страна. Ясно ли ви е положението?

— Ние сме американци — каза Доналд със самочувствие. — Няма да им позволим такова отношение.

— Тези хора имат сърце на невестулка — продължи Кигън, — душа на ряпа и нито капка мозък между ушите. Те работят на групи. Решиш ли да направиш нещо, една дузина ще ти скочат отгоре. Просто си излезте през вратата и вървете в „Speisewagen“. И забравете. Нищо не губите, защото това не е игра, в която може да спечелите.

— Ти си бил истински герой бе — каза Джералд.

— Слушай, момче — каза Кигън и гласът му стана рязък, — не обичам неравностойната игра. Не искам да прекарам остатъка от нощта, като бдя над тебе в болницата или да се обаждам на родителите ти и да им кажа, че са те размазали отвън на паважа. Това не е футболен уикенд в Харвард, тези хора са опасни.

— Моля ви — обади се Дини. — Страхувам се.

— Оо... — каза Джералд с отвращение.

— Отиваме на американската вечеря — каза Доналд, колкото се може по-самоуверено. — Вие двете идвate ли, или не?

— Не — каза Ванеса.

— Тогава приятна вечер.

— Ванеса... — започна Дини.

— Какво, Дини?

— Мисля, че е по-добре да идем.

— Не ставай глупава!

— Искам да отида с тях.

— Ами иди. Ключът е на receptionта. Желая ти приятни забавления.

— Знаеш ли, наистина би трябвало да дойдеш. — Гласът ѝ едва се чу в гълчката.

— Приятна вечер, Дини.

Дини и двете момчета напуснаха клуба, а Ванеса се обърна към Кигън.

— Е, сега няма как да се отървеш от мен.

— Ти наистина си доста упорита, госпожичке — каза Кигън.

— Не — твърдо отговори тя. — Просто знам какво искам... и обикновено го получавам. Ще ме заведеш ли в „Златната врата“?

Той помисли малко и вдигна рамене.

— Защо не. Но първо трябва да свърша една работа.

Когато отиде зад сцената, Джени Гулд тъкмо си бе тръгнала и той я настигна до вратата. Беше наметната с дъждобран и чакаше внезапният порой да спре.

— Госпожице Гулд — каза Кигън.

Тя рязко се обърна и го погледна с големите си очи.

— Да?

— Аз съм Франсис Кигън — каза той. — Исках да ви кажа какво голямо удоволствие ми достави вашето пеене.

— Благодаря — промърмори тя и погледна настрани.

— Чудех се... дали не можем да обядваме заедно утре — каза той.

Тя, изглежда, се уплаши от предложението му и очите ѝ се стрелнаха към вратата, сякаш се надяваше дъждът изведнъж да спре.

— Не мисля — каза тя и се опита да се усмихне. — Извинете ме, но трябва да си тръгвам.

— Много силно вали — каза Кигън с усмивка. — Позволете поне да ви откарам до дома ви.

Тя го погледна отново, после поклати глава.

— Много мило от ваша страна... но трябва да ви откажа.

И изчезна по улицата сгущена в дъжда, както бе офейкала от сцената.

Когато се върна на бара, Ванеса внимателно разгледа лицето му и каза:

— Изглежда, и последната пречка отпадна. Ще се качим ли горе?

13.

Влязоха в една стая, в която миришеше на парфюм, телесно масло и восък. В центъра имаше кръгъл килим, над три метра в диаметър, и върху него два големи матрака, покрити с жълти атласени чаршафи. По краишата имаше дузина високи запалени свещници. Зад тях в три реда бяха ложите, застлани с дебели възглавници, достатъчно големи, за да седнат четирима души.

Цената за едночасово представление бе сто долара на човек, платими в американска или британска валута — пари, достатъчни едно германско семейство да се изхрани цял месец.

Един висок мършав мъж във фрак, с хищно лице, вървеше между сепаретата и поздравяваше постоянните клиенти. Дългите му естетични пръсти галеха ръцете на жените, докато прекарваше устни по тях. Конрад Вайл бе собственикът на клуба и създател на представлението — една изява на порочната му фантазия. „Златната врата“ бе частен клуб, само с покани, и човекът, който раздаваше поканите, бе Вайл. Той също така можеше да измени правилата на входа, ако клиентът изглеждаше проспериращ или важен, и ако имаше свободни места, понеже представлението бе само едно на вечер.

Напитките осигуряваха трима мъже и три жени: телата им бяха намазани с течно масло и лъщяха на мрачната светлина от половин дузина сини прожектори.

Жените, въпреки че бяха по-пълни, отколкото ги предпочитаха американците, бяха млади, сладострастни и красиви. Мъжете бяха с телосложението на Чарлс Атлас и изглеждаха така, сякаш общият сбор от тестовете им за интелигентност бе нула. Всички бяха руси и носеха само по парче плат, увито около кръста. Жените бяха без сutiени.

Те приемаха поръчките и доставяха питиетата безизразно, като роботи. Това отношение бе предварително замислено, за да ги отдели от публиката, да осигури тяхната недостъпност и да увеличи еротичното напрежение преди представлението.

Това веднага се отрази на Ванеса. Бузите ѝ почервяха, дишането ѝ се учести. Хипнотизирана от очакването на вечерта, тя бе

идеалният наблюдател на перверзното творение на Вайл, което не убягна на вниманието му. В момента, в който влязоха, Вайл ги видя и я загледа. Тя седна и вирна брадичка, което подчертава дългата извивка на шията ѝ. Да, тази жена остро усещаше привлекателността си, всъщност дори я излагаше на показ. Вайл захапа куката и се замята като пъстърва на въдицата.

— Франсис, за мен е чест да те видя отново — избълва той, без да сваля очи от Ванеса, и се обрна към нея: — Аз съм Конрад, вашият домакин. — И целуна ръката ѝ.

— Конрад, мога ли да ти представя Ванеса, моя приятелка от Щатите.

— Ах, фройлайн Ванеса, каква чудесна изненада — възклика Вайл. — Ще затрудните работата на нашите изпълнители. Никой не може да свали поглед от вас.

Тя също бе впечатлена от него.

А Бърт Радмън бе очарован от нея. Както седеше отсреща до един едър тевтонец с дебели мустаци, който кимаше машинално на приказките му, Радмън видя Кигън и го погледна с огромно учудване. А после видя Ванеса и зяпна.

Кигън се усмихна първо на Радмън, после и на Ванеса. Когато очите им се срещнаха, той усети, че атмосферата на салона и очакването на представлението също му влияят.

Музиката бе ориенталска, тайнствена мелодия, в която преобладаваха звънците и барабаните. Темпото, бавно и чувствено, се сля в тихо, постоянно туптене, а два сини прожектора леко светнаха, всеки фокусиран върху един от матраците. Три мъже и три жени в жълти копринени наметала се материализираха от сенките и се появиха в кръговете светлина, опрели гръб в гръб. Всичките бяха чернокоси — в групата нямаше нито един ариец. Жените — почувствени, отколкото красиви — имаха вид на французойки. Мъжете бяха средиземноморски тип, вероятно гърци или италианци.

Вайл лично бе изbral екипа за еротичното представление. След търсене, продължило няколко месеца, бе събрали шест жени и шест мъже, като въртеше членовете на екипа всяка нощ, понеже за всяко представление бяха необходими само три двойки. Хореографията също

бе негова — бе седял на всички места за публиката и бе давал инструкции на актьорите.

В началото движенията им бяха плавни — просто полюляване в такт с музиката. Когато темпото се повиши, движенията им станаха по-отчетливи и агресивни. Отначало те леко се търкаха един в друг, като едва се докосваха и после се отдръпваха. В меката светлина на прожекторите шестимата отначало изглеждаха като движещи се статуи.

Ванеса ги гледаше вцепенена.

Шестимата бавно се разделиха — кръгът светлина се разшири — и се разделиха не на двойки, а на тройки. Две жени и един мъж и двама мъже и една жена. Двамата мъже започнаха да галят най-красивата от трите жени, движейки леко ръцете си върху копринените ѝ одежди, опипвайки всяка част от тялото ѝ. Тя се залюля заедно с тях и започна леко да стене, а те зацелуваха врата и раменете ѝ, пуснаха ръце под наметалото ѝ и започнаха да мажат тялото ѝ с масло. Накрая съблякоха наметката ѝ. Единият от партньорите стоеше зад нея и мажеше стомаха и гърдите ѝ — те се увеличиха и зърната им набъбнаха. Другият галеше вътрешната част на бедрата ѝ; движеше ръце бавно, бавно нагоре, докато...

Лек стон се изтрягна от гърлото ѝ. Тя падна назад върху първия мъж, а другият продължи с разтворена ръка да втрива маслото в нея и да я възбуджа с пръсти. Коленете ѝ се подгънаха и двамата я положиха на матрака, без да спират да галят и масажират гърдите ѝ и венериния хълм. Темпото на музиката се ускори...

Другите две жени се бяха съсредоточили върху своя обект, който гледаше, без да мига, докато пръстите им пробягваха по коприната. Една от жените разтвори наметалото си и се придвижи към него, клатейки се в такт с музиката. Другото момиче свали наметката си и остана голо; загали партньорите си по гърбовете, като се поклащаше в такт с тях. Първата жена вдигна рамене и прибра ръце до тялото си. Наметката се плъзна по тялото ѝ и падна.

После бавно свалиха наметалото на мъжа. Той беше възбуден. Една от жените се наведе, взе бутилка с масло изпод ъгъла на матрака и двете си намазаха ръцете и започнаха да масажират тялото му от под брадичката, през корема, слабините, та чак до върха на пръстите. Той затвори очи и отпусна глава назад, и двете жени го положиха на

копринения чаршаф. Ръцете и устните им го обгърнаха, галеха го, милваха го и го подтиквала към кулминацията.

— Видя ли достатъчно? — прошепна Кигън в ухото на Ванеса.

Тя отвори уста, но не можа да издаде звук. Само поклати глава, без да мига, нито да отделя очи от сексуалните гладиатори. Музиката ставаше по-бърза и с по-бързия такт движенията на „арената“ ставаха по-яростни. Пръстите на Ванеса се впиха в бедрото на Кигън и тя се отпусна върху възглавниците на дивана.

Двете тройки се бяха възбудили и напълно бяха забравили за воайорите в залата. Двете жени възбуждаха партньора си с устни и ръце, докато той галеше и възбуждаше и двете. Те легнаха до него: едната продължи да го гали, а другата го целуваше.

На другия копринен матрак жената започна да пъшка и да извива бедрата си, докато мъжете целуваха, пипаха и галеха цялото й тяло. Тя изви гръб; дишаше тежко и на пресекулки. Накрая един от партньорите полегна настрани, вдигна крака й над бедрото си и влезе в нея. Нейният вик — полуболка, полурадост, сепна зрителите, но само за момент. Тя се задвижи с него, с отметната назад глава и затворени очи, с леко отворени уста, а устните й трепереха, докато другият партньор целуваше тялото й: първо гърдите, после корема, и продължаваше да се движи надолу, като накрая се залюляха в синхрон и тримата.

— О, Господи! — промълви Ванеса тихо, придвижи се по-близо до Кигън и започна да гали бедрото му с върха на пръстите си. Кигън я прегърна през раменете. Тя се сгуши под ръката му; гърдите й натежаха. Дишаше все по-тежко, докато наблюдаваше как изпълнителите стигат до кулминацията.

И изведнъж всичко свърши. Изпълнителите никак си изчезнаха, светлините се включиха. Публиката замърмори.

— Е, вече знаеш тайната на „Златната врата“ — прошепна Кигън, но Ванеса бе прекалено омаяна, за да отговори.

В хотела тя се притисна в него и той хвана устата й с палец и показалец и леко целуна подутите й устни. Тя отвърна със стон; езикът й търсеше неговия, ръцете й обвиха кръста му.

— Искам да видя стаята ти — прошепна тя.

— Същата е като твоята.

— Не, не е. Там е Дини.

— Знаеш ли, май момчетата от тайфата бяха прави. Баща ти ще припадне на място, ако ни види.

— Кой ще му каже?

— Дини например.

— В никакъв случай.

— Защо не?

— Ще ѝ изтръгна сърцето, и тя го знае.

Бутилката скъпо шампанско бе потопена в сребърна кофичка с наполовина стопен лед, небрежно завита със салфетка. Тя си сипа една чаша, но шампанското не се запени.

— Изветряло е — простена тя.

Кигън взе от кухненския бокс един лимон, обели половината и пусна кората в чашата. Шампанското започна лудо да кипи.

— Колко хитро! — каза тя.

— Навремето бях в този бизнес — усмихна се той.

— Все забравям.

— Не, не си го забравила нито за минутка.

Тя се притисна към него, сложи ръце на кръста му и се наведе с леко разтворени устни. Разкопча ризата му и прекара език по гърдите и около зърната му.

— Стават твърди, също като моите! — каза тя с изненада.

Издърпа тънките презрамки на роклята си и я свали.

Тя падна в краката ѝ. Отдолу бе гола; тялото ѝ бе младежки стройно, гърдите ѝ пълни. Повдигна се на пръсти и потърка твърдите зърна на гърдите си в неговите.

Леко постави ръка зад главата му, наведе го и го целуна с меките си пълни устни. Той обви ръце около нея, повдигна я, прекара крака си между нейните и я отпусна върху бедрото си.

Тя изстена и го погледна със замъглени очи.

— О, да! Да, Франсис.

Движеше ръцете си заедно с неговите и викаше от радост всеки път, когато те намираха точното място, и откликваше безразсъдно, искрено и открыто. Движеше се заедно с чувствата си, свободно и без

задръжки. Питаше какво да прави и следващите инструкции, които той ѝ нашепваше, а после сама експериментираше.

И успя да му предаде радостта си, докато го галеше, целуваше и пипаше, а накрая се извъртя към него и изведнъж, сякаш случайно, той се оказа вътре в нея.

Ванеса лежеше до него, подпряна на лакти.

— Франки — каза тя искрено, — беше по-хубаво, отколкото съм си представяла през всичките тези години.

— Искаш да кажеш, че си ме прельствала като дете? — каза той уж потресен.

— Бях на тринайсет години. Това не е детска възраст.

— Радвам се, че не съм го знаел — каза той. — Сигурно щях да си създам ужасен комплекс за вина.

— Защо трябва да си създаваш комплекс за вина от толкова прекрасно чувство?

Той погледна за момент тавана и каза:

— Добър въпрос. Може би нещо в подсъзнанието. Но в момента нямам желание да го изследвам.

Тя се засмя и леко прекара пръсти по долната му устна. Той почти скочи от леглото.

— Гъдел ли те е? — попита тя.

— Нервните ми окончания още треперят.

— Знам. Нали е страхотно! Искаш ли да го направим отново?

— Дай ми малко време да се съвзема.

— Хм — нацупи се тя престорено и сложи глава на гърдите му.

Лежеше отгоре му, краката ѝ бяха обкрачили неговите, а топлото ѝ тяло го притискаше. Той погали кръста ѝ, милвайки идеалната извивка на задника ѝ.

— Никой не ме е любил така преди — изведнъж промърмори тя.

— Правила си любов с много мъже, така ли?

— С двама — призна тя. — Но момчетата винаги бързат. И не знаех, че може да е така дълго и че става все по-хубаво, по-хубаво... по-хубаво...

Тя затвори очи и леко се изви да се намести удобно. След няколко минути дишането ѝ стана дълбоко и равномерно. Той усети как тялото ѝ омекна в съня.

Измъкна се изпод нея и отиде до прозореца. Слънцето изгряваше над покривите и хвърляше алени отблъсъци върху мокрите улици. Градът изглеждаше чист, невинен и тих; спокойствието бе нарушено само за минута-две от един камион, превозващ лед, който изпърпори по улицата и се скри зад ъгъла. После отново стана тихо.

Кигън дръпна завесите, свали си робата и се мушна в леглото до Ванеса. Тя простена на сън, обви с крак бедрото му и се притисна до него. След няколко минути и той заспа.

В осем и половина телефонът звънна за първи път и продължи да звъни на всеки половин час. Но Кигън не го чуваше. Беше глух за света.

14.

Събуди го силно чукане. Кигън си наметна робата и отиде в дневната, като затвори вратата на спалнята зад себе си. Отвори и Бърт Радмън нахлу покрай него, без да чака покана.

- Къде беше, по дяволите? Цяла сутрин ти звъня.
- Бях заст — простена Кигън.
- Сега е почти обяд.
- Легнах си чак в зори.

— Виж какво, приятел, нужна ми е твоята помощ. Дали... Радмън рязко спря и зяпна над рамото му. Кигън се обърна и видя Ванеса на вратата на спалнята, загърната в чаршаф.

- О... аз... такова...
- Запознай се с Ванеса — каза Кигън. — Ванеса Бромли. Този сладкодумец е Бърт Радмън, Ванеса.
- Приятно ми е — каза тя и повдигна чаршафа по-високо.
- Какво толкова важно е станало, по дяволите?
- Разследвам една гореща новина, но не мога да измъкна нищо.

Знам, че Уоли Уолингфорд е твой приятел, и си помислих...

- Стоп — прекъсна го Кигън. — Искаш ли малко кафе?
- Чудесно.
- Аз ще позвъня и ще поръчам — каза Ванеса.
- Какво общо има Уоли с тази твоя сензационна новина?
- Знаеш ли кой е Феликс Райнхард? Кигън се поколеба, после

каза:

- Да. Знам кой е.
- Очевидно е бил арестуван по някое време през нощта, въпреки че не мога да го потвърдя. Както чух, бил с един американски офицер, когато са го пипнали, и назрява голям дипломатически скандал. Но никой не иска да разговаря с мен.
- Защо са го арестували?
- Доколкото зная, той е издавал „Берлинска съвест“, а някой си Пробст го е печатал. Вчера следобед нацистите нападнали печатницата на Пробст. Имало голяма престрелка, после пожар. Пробст бил

застрелян, а сградата изгоряла до основи. Пуснали целия Sturmabteilung след Райнхард и го хванали около два часа нощес.

— Къде чу това?

— Нацистите дадоха пресконференция и огласиха подробностите около Пробст. Аз съпоставих всичко. Нали знаеш — тук нещо, там нещо, но не мога да потвърдя нищо. Нацистите мълчат като риби за Райнхард.

— Не е било така.

— Какво?

— Тази история с Пробст. Не е било както казваш. Той дори не е бил въоръжен. Щурмоваците нахлули през вратата, хладнокръвно го застреляли и подпалили дома му.

— Откъде знаеш?

— Просто съпоставям всичко.

— Хайде не се прави на глупак. Откъде разбра?

— От един свидетел. Това е всичко, което мога да ти кажа. Просто недей да печаташ тази официална нацистка помия.

— Кога научи за това?

— Не знам, Бърт, по някое време късно снощи.

— И не ми каза?

Кигън не отговори. Радмън никога не бе виждал приятеля си толкова напрегнат.

— Мислиш ли, че този свидетел е надежден?

— По-надежден не можеш да намериш. Радмън присви очи.

— Райнхард, нали? Ти си говорил с Райнхард.

— Казах ти всичко, което мога. Не ме насиливай. — Кигън погледна към Ванеса и й предложи:

— Защо не си сложиш нещо?

— Всичко, което имам, е роклята ми от снощи.

— В банята има поне пет хавлии. Вземи една.

Тя излезе от стаята; чаршафът се повлече след нея. Радмън вдигна одобрително вежди.

— Не си мисли кой знае какво.

— Винаги си мисля за толкова неща, че... о, стига! — Той махна с ръка. — Поне поговори с Уолингфорд, окей? Виж какво може да разбереш вместо мен.

— Точно сега Уоли не ми говори.

- По дяволите, какво си му направил? Уоли говори с всички.
- Не пожелах да свърша работа на един от неговите партньори.
- О, хайде сега. Покани го и го почерпи едно пиече или нещо друго, Франсис. Точно сега ужасно ми трябва информация.
- Повярвай ми, Бърт, той просто няма да ме приеме.
- Опитай.
- Последва дълго мълчание. После Кигън тихо каза:
- Добре, ще опитам.
- Благодаря ти, приятел. Ще бъда в офиса на „Хералд Трибюн“ и после в бар „Империал“.
- Не знаех, че в „Империал“ има пресцентър — каза Кигън саркастично.
- Самият бар „Империал“ е пресцентър — каза Радмън. — Всички от медиите висят там. Дори Гьобелс прескача следобед с последните си прокламации.
- Е, поне си почивате, след като не трябва да прескачате до Министерството на пропагандата, за да чуете най-новите лъжи.
- Това е отправната точка — каза Радмън. — Той ни казва лъжите си и ние разчепкваме истината.
- Радмън тръгна към вратата и внезапно спря.
- Знаеш ли — каза той, — това е първият път, когато виждам да си промениш мнението за нещо.
- Може би защото и аз искам да разбера истината.
- Е, това също е нещо ново — каза Радмън и си тръгна.
- Отвори му Джордж Гейнс. И почти му препречи пътя. По лицето му се изписа възмущение.
- По дяволите, какво правиш тук? — остро попита аташето.
- Дойдох да видя Уоли — каза Кигън спокойно. — Какъв проблем има?
- Ти — отвърна майорът. — Ти си проблемът на всички тук.
- Какво искаш да кажеш?
- Много добре знаеш какво искам да кажа. Трейс прекара нощта в затвора Ландсберг. Един Господ знае какво е станало с Райнхард. А бедния Уоли го отзовават.
- Отзовават!?
- Гейнс тръгна по стъпалата към офисите и Кигън го последва.

— Онова нацистко копеле му взело паспорта — обясни Гейнс, докато се качвала на втория етаж. — Ако ти не беше отказал...

— Виж какво — отряза го Кигън. — Не ми плащат, за да си сложа главата в торбата, когато Рузвелт щракне с пръсти. Трейс бил прекарал една нощ в затвора. Голяма работа! Нищо му няма, нали?

— Нищо — призна Грейнс неохотно.

— Ако аз бях с Райнхард, щях да съм мъртъв и нямаше да се тревожа за проклетия си паспорт. Аз нямам дипломатически имунитет, Джордж.

— Кажи го на Уоли. Неговата кариера се провали. — Гейнс кимна към отворената врата. — Влизай. Въпреки че едва ли гори от нетърпение да говори с теб.

Уолингфорд прибираще багажа си. Помагаше му един сержант от морската пехота, който тъкмо изнасяше поредния кашон.

— Чух, че те уволнили — каза Кигън.

— Дойде да злорадстваш ли?

— Стига, Уоли, не аз съм напъхал Райнхард в колата на Трейс. По дяволите, страшно ще ми липсваши. Даваш най-добрите приеми в Европа.

— Само това е от значение за теб, нали?

— Не, тревожа се за теб. Какво ще правиш сега?

— Ще се върна във Вашингтон. Това е краят на моята кариера.

— Какво се случи все пак?

— Оплесках всичко, това се случи. Почти помогнах да арестуват Трейс за шпионаж. Опитахме се да измъкнем Райнхард от страната със служебна кола, но се натъкнали на Гестапо. Рузвелт се извини на Райхстага, а мене ме отзовават. Ще трябва да напусна. Това е като да те съди военен съд в армията. Дали печелиш, или губиш няма значение, с теб е свършено.

— Не ти ли помогнаха хората от разузнаването? Уолингфорд го погледна за момент, после седна на ъгъла на бюрото си.

— Слушай, Кигън. Ние нямаме разузнавателна система. Всяка друга страна в света има колкото си щеш шпиони, но ние нямаме и един шпионин сред нас. И знаеш ли защо? Защото моят шеф, всемогъщиият Кордъл Хал, казва, че не било джентълменски да шпионираш работите на друга държава. Не било джентълменски! Така че ние играем по правилата на маркиз Куинсбъри, а те играят с

дебелата тояга. Това се получава, когато държавният секретар е джентълмен.

— Съжалявам, приятелю...

— Щатите са и твоя родина. А аз не съм ти никакъв приятел.

— Хайде, Уоли, много хубави неща сме преживели заедно. Какво ще кажеш за онзи уикенд в Париж? А за пътуването до Монте Карло миналата пролет?...

— Божичко, това ли е за теб животът? Едно дълго проклето парти? Райнхард е мъртъв! Според най-добрите ни източници са го измъчвали с часове и когато той прехапал езика си, за да мълчи, го накарали да изпише киселина от батерия. Разбира се, не можем да го потвърдим, но звуци като истина. Феликс е мъртъв и кариерата ми отиде по дяволите. Какво ли значение има това за теб? Ще намериш друго парти, на което да идеш.

— Съжалявам за Райнхард. И наистина ме интересува какво ще стане с теб. Приятелството ни няма нищо общо с него.

— Помолих те да ми помогнеш, а ти се беспокоеш за проклетия си самолет. Можехме да го измъкнем.

— Може би.

— Колко време ти е необходимо да се събудиш и да видиш какво става тук?

— Виждам какво става...

— Не, не! Не виждаш какво става. Ти просто си караш покрай мръсните щурмоваци, които бият някой собственик на заложна къща или магазин, но не ги виждаш. Мислиш, че това не може да се случи у нас вкъщи, така ли? Нека да ти кажа нещо, приятел: Хитлер се превърна в абсолютен диктатор за по-малко от месец, откакто Хиндербург го назначи, а нацистката партия имаше по-малко от четирийсет процента гласове миналите избори. Хитлер никога не е имал мнозинство никъде и никога не е бил избиран за никакъв. Той просто дойде на власт. Той елиминира конституцията и взе властта. Всеки път, когато това арогантно копеле си отвори устата, почва да обижда американците. И прави расизма приемлив. Дори моден, по дяволите. Не само тук — навсякъде, навсякъде! Завчера чух две от секретарките да се кикотят на последния виц за евреите.

— Такава е човешката природа.

— Наречи го както искаш, аз го наричам предразсъдък. Хитлер събужда този заспал великан във всеки един от нас. Той прави парадирането с омразата приемливо. Той е намерил ключа, Кигън. Гордостта. Той апелира към тяхната гордост. — Уолингфорд млъкна за малко, после попита: — Какво искаш, Франсис? Какво търсиш?

— Не знам, Уоли.

— Е, аз пък знам. Аз съм просто един обикновен глупак от Филаделфия. Бях си запланувал целия живот. Дипломатическият корпус бе всичко за мен. Това исках и се скъсах от работа, за да го постигна. И знаеш ли къде исках да бъда? — Той заби пръст в пода. — Точно тук. В Берлин. От момента, в който започнах дипломатическата си служба, исках да бъда тук. Знаеш ли защо? Понеже знаех, че това ще се превърне в най-горещата точка на света. Знаех го. Знаех, че тук мога да си изградя име, ако постъпвам правилно. И се справях чудесно до снощи. — Той се обърна към лавицата и пъхна последните си лични неща в кашона на бюрото. Задържа за момент една книга и я отвори наслуки.

— Събрани речи на Уодроу Уилсън. Моят идол, мистър Уилсън. Голяма прозорливост. Предаден от собствената си страна. Знаеш ли, че в деня, когато Уодроу Уилсън помолил Конгреса да обяви война на Германия, той също така ги предупредил да не бъдат прекалено сурови към победените, когато спечелим войната, иначе те ще се съзвземат и ще отговорят на удара? Голямо прозрение е имал мистър Уилсън. Нарисувай една мишка въгъла и веднага ще се появи тигър. Никой не му обърнал внимание. Не оставихме на Германия нищо и сега тигърът е на свобода, а Америка продължава да спи, както винаги.

— Ти си ядосан, Уоли.

— Не съм ядосан, уплашен съм. — Хора като теб ме плашат. Вие сте прекалено изтънчени, за да разберете какво става.

— Ти не си вързан за държавния департамент. Върни се в Щатите и кандидатствай в сената или нещо друго.

— Няма да ме изберат — каза Уолингфорд с отвращение. — Никой не иска да чуе какво имам да им казвам. Когато се събудят, ще бъде прекалено късно.

— На хората им е омръзнато от меланхолия и смърт — каза Кигън. — Те се наситиха на война. Сега се опитват да превъзмогнат депресията. И очакват добри времена, а не заплахи.

— Типичен начин на мислене.
— Казвам го така, както го виждам.

— Признавам, че имаш определен грубиянски чар, Кигън, но ако питаш мен, това е само едно лустро — каза Уолингфорд уморено. — Чувал съм, че майка ти била графиня и още куп романтични глупости, но за мен те си остават само това — глупости. Зад тях ти си едно нищо. Просто още един забогатял мошеник.

Кигън кимна унило и се обърна да си тръгне.

— Имам си такава теория, Кигън — продължи Уолингфорд. — Ако не си против нещо, то ти си за него. Когато обърна гръб на Райнхард, ти целуна Хитлер по задника.

— Успокой се...

— Не! Няма да се успокоя. И ти си прав, това няма нищо общо с Райнхард или моята служба. Аз просто помолих един приятел за услуга и той ми отказал, за това става въпрос.

— Дяволска услуга.

— Щеше да направиш услуга и на себе си. Ти и още много други американци мислят, че Хитлер е къорфишек, но той ще излапа Европа и единственият начин да го спрем е да започнем война отново. Сега ще ме извиниш, но трябва да напусна страната до шест часа следобед. Депортиран. Каква ирония! Хиляди хора отчаяно мечтаят да напуснат Германия, а мене ме изхвърлят с ритник.

Уолингфорд мина покрай Кигън до вратата и повика сержанта.

— Това е последния кашон, Джери. Няма повече.

— Да, сър — отговори морякът. Уолингфорд огледа офиса още веднъж. Не бяха останали никакви лични вещи. Той тръгна да си ходи и изведенъж се обърна към Кигън.

— Знаеш ли, надявам се да не те видя никога повече, Франсис.
— В забележката му прозвуча нотка на тъга. — Това би ми напомняло колко малко разбирам от човешки характери.

Излезе и остави Кигън сам в празната стая.

„Империал“ беше най-елегантното заведение в Берлин. Куполообразният му покрив се извисяваше два етажа над ресторантата. Високи френски прозорци отделяха вътрешната градина от бара. По всички маси имаше свежи цветя. Келнери в бели униформи, украсени със злато, стоически обикаляха салона. Тълпата бе странна смесица от

репортери в сини костюми и вратовръзки на цветя, туристи, облечени в бяло, офицери от СС с черни униформи и обичайните агенти на Гестапо, биещи на очи със сивите си костюми и безличните си физиономии, подозиращи всичко и всекиго.

Радмън седеше на една маса в ъгъла и си водеше бележки на поредния смачкан лист.

— Защо не си купиш бележник? — попита Кигън, щом седна срещу него. — Сякаш си извадил тази купчина хартийки от някоя кофа за боклук.

— Силата на навика — отговори Радмън. — Освен това бележниците изискват организация. Как е твоята приятелка? Проверих някои неща за нея. Произлиза от хубаво семейство, ако обичаш парите.

— Достатъчно — каза Кигън.

— Видя ли Уоли?

— За достатъчно време, та да ме обиди и да ми каже сбогом.

— Сбогом?

— Отзовават го.

— Какво?

— Забрави откъде си чул това, което ще ти кажа.

— Естествено.

— Уолингфорд организирал бягството на Райнхард Трейс, военният аташе, го карал към границата и били хванати от Гестапо. Проклетият глупак бил с колата на посолството. За да избегне международен скандал, Рузвелт лично се извинил на Хитлер, а Уоли и Трейс ги депортират.

Появи се един келнер и Кигън поръча двойно мартини.

— Господи! Какво е станало с Райнхард? — настоя нетърпеливо Радмън.

— Доколкото разбрах, в Гестапо са го мъчили няколко часа, после му излели в гърлото киселина от батерия. Той е мъртъв. Сигурно ще пишат, че е било самоубийство.

— Мога ли да използвам тази информация?

— Можеш да правиш каквото поискаш с нея, само не споменавай моето име. Не искам да правя компания на Уоли и Трейс на кораба за Щатите. Както и да е, сигурен съм, че Гьобелс ще дойде да злорадства за това по време на коктейла.

— Горкият Уоли, всички го мислят за паникюр.

— Той наистина е паникъор.

— Той е ясновидец, Франсис. Той вижда нещата така, както ще се случат.

За първи път Кигън не се впусна в спор. Не мислеше, че има право да спори точно сега, когато Феликс Райнхард му тежеше на съвестта.

— Иде банката на Масачузетс — каза Радмън.

Кигън се обърна и видя Ванеса. Тя се обърна към управителя, който я поведе към тяхната маса.

— Утре заминава за Хамбург — каза Кигън. — Връща се в Бремен.

— Какъв срам!

— Дай да не говорим за политика пред нея, окей?

— Трябва да регистрирам тази новина — каза Радмън. — И трябва да разуча още около миналото на този Трейс. Знаеш ли нещо за него?

— Нищо, освен че е майор.

— Е, всички военни, пратени тук, са майори.

— За благозвучност.

— Добър ден — каза Радмън весело, когато Ванеса наближи масата им.

Тя учтиво му кимна, усмихна се сладко на Кигън и попита:

— Как мина в посолството?

— Цялата дипломация се е изправила на задните си крака — засмя се Кигън.

— Чух, че ни напускате — каза Радмън на Ванеса.

— Откакто съм се родила, баща ми всяка година наема една къща в Саратога. Все още мисли, че съм на десет години и умирам да ходя на следобедни танци.

— Хубаво място да се усамотиш — засмя се Кигън.

— Никога не съм обичала следобедните танци, дори когато бях на десет години. И не искам да се усамотявам.

— Е, и Берлин няма да е същият без вас — каза Радмън с искрена усмивка.

— Страшно мило е, че го казвате. Чу ли го хубаво, Франки?

— Слушам му глупостите от години.

— Как го търпите? — каза Радмън и бръкна в портмонето си. — Той е ужасен циник.

— Това е бълф — каза тя.

— Не си вади портмонето — каза Кигън. — Аз ще се изръся за бирата ти.

— Много щедро от твоя страна. Сигурен съм, че ще те срещна в близките дни. Ще прескоча до Париж за надбягванията, ако мислиш, че твоето конче наистина има шанс.

— Ще ги накара добре да потичат.

— Имаш състезателен кон? — попита Ванеса. — Не знаех.

— Има поне половин дузина състезателни коне — каза Радмън.

— И се басирам, че има още доста неща, които не знаете за мистър Кигън. — Той се усмихна, стана, целуна ѝ ръка и си тръгна.

— От отдавна ли сте приятели? — попита тя.

— От войната — каза Кигън. — Той е добро момче, но ще си има големи неприятности.

— Защо?

— Обсебен е от цялата тази нацистка история. И ако не внимава, ще завърши като Райнхард.

— Човекът, за когото говорихте тази сутрин? Какво стана с него?

— Той е мъртъв — каза Кигън и си извади портфейла.

— Те... те ли го убиха?

Кигън огледа тълпата на бара, без да ѝ отговори, после каза:

— Хайде да си тръгваме. Не ми харесва тази компания.

— Добре — каза тя. Но не стана, а се дръпна леко назад и разгледа лицето му. Изражението му малко я уплаши. А не бяха много нещата, които плашеха Ванеса Бромли. Тя взе една роза с дълга дръжка от високата ваза в средата на масата и бавно и внимателно поглади с нея бузата на Кигън. — Имам чудесна идея. Той я погледна въпросително.

— Вечеря в стаята за сметка на банката. Не ми се преоблича пак тази вечер. Освен това повечето от нещата ми са опаковани.

— Предполагам, че ще поискаш на заем друга хавлия — каза той тихо.

— Влакът заминава чак в един часа утре — каза тя.

— Случайно съм свободен до един часа утре. — Той я хвана за ръката. — Хайде да изчезваме.

Плати и станаха. Когато доближиха до въртящата се врата, която водеше към улицата, един нисък мъж с лице на копой, в есесовска униформа, влезе с куцукане в бара, придружен от няколко офицери. Той погледна Ванеса за момент, после, когато те минаха покрай него, кимна с усмивка.

— Този дребосък май има дървен крак — прошепна тя, когато излязоха навън.

— Този дребосък е Пол Йозеф Гьобелс — каза Кигън. — Най-висият лъжец на висшата раса.

Тя потръпна.

— Всички ли са така...

— Грозни — довърши Кигън.

— Да, грозни.

— И в сърцето, и в душата си — отговори Кигън и махна за такси.

Тя се сгущи в него и погали бузата му с връхчетата на пръстите си. Той усети, че се отпуска както предишната нощ. И точно преди да заспи, тя промърмори съвсем тихо:

— Надявам се да не съм се влюбила в тебе, Франки Ки. — И след минута бе вече заспала.

Той полежа така няколко минути, за да възстанови дишането си. После нежно я обърна на една страна и я погледна, залюбува се на голото ѝ тяло. Какво открытие се бе оказала тя. Кой би очаквал такава необуздана страсть? Тя бе изключителна партньорка векса. Съвсем неопитна, тя възприемаше всяко сексуално открытие с рядка смесица от учудване и радост. Но защо съвестта го гризеше?

Дали защото познаваше Ванеса още от дете? Или защото баща ѝ му бе приятел? Или защото все още мислеше за нея като за тринасетгодишна? Или това беше злочеста католическа реакция — чувство за вина, понеже беше толкова хубаво?

Клюки винаги ще има, разбира се. Човек трябва да очаква това. Но на слуховете може да не обръща внимание, дори можеш да се възползваш от тях. Най-романтичният слух за Кигън, този, който най-често се повтаряше, бе, че той е единствен син на ирландска графиня и нюйоркски барман, превърнал наследството си в богатство на стоковата борса, като продал всичко внезапно и излязъл на чисто точно преди кризата.

Кигън харесваше тази клюка. В нея имаше живец, имаше романтика, имаше и малко трагедия, и малко мистерия. Имаше и малко истина, така че той никога не я оспори. Но никога и не потвърди слуха. Кигън не говореше за себе си — оставяше другите да говорят.

После, имаше и друга клюка. Че е спечелил богатството си като контрабандист, докато учел в Бостънския колеж, като търгувал само със семействата на богатите си колежански приятели.

Това също не бе лишено от основание.

„Но с какво се занимава той?“ — питаха мнозина и почтените граждани на Бостън винаги отговаряха едно и също: „Той е... богат“.

Напълно достоен отговор...

В действителност Роуз Кларк наистина бе графиня, а Кланси Кигън — барман. Когато се оженили, тя закупила бара за него и когато умряла по време на грипната епидемия през 1903 година, Кланси Кигън скоро я последвал в гроба, понеже сърцето му било разбито от мъка, а парченцата плували в море от уиски.

Франсис, само на пет години по това време, бе отгледан от чичо си Нед — ловък предприемач, който се хвана сериозно за работа и превърна бара в класически водопой. Нед Кигън разсъждаваше така: за да преуспее един бар, са необходими големи пиячи. И той концентрира силите си върху най-големите пиячи, които познаваше — журналистите и политиците. За да ги обслужва, осигури допълнителни телефони и няколко хубаво подредени стаи на втория етаж, в случай че клиентите не могат да си отидат до вкъщи или просто искат малко уединение за няколко часа. Неписан закон беше, че вторият етаж е един вид неутрална територия и за политиците, и за репортерите — все едно че бе обявен с папски указ за забранена зона за любопитни уши.

Много непочтени политически планове бяха тайно подготвяни в дъбовите сепарета на „Ирландската роза“ и много от тях бяха разкривани от подслушващите журналисти, и въпреки това двете секти се споглеждаха. Слуховете и новините бяха вторият търговски артикул на заведението и се разменяха, продаваха или търгуваха между питиетата, и „Розата“, както бе известна на постоянната клиентела, просперираше. И въпреки че Нед Кигън се опитваше да държи младия си повереник далеч от покварата, под наблюдателния поглед на

сестрите-монахини, усилията му бяха напразни. Когато стана на петнайсет години, Франсис обслужваше масите. На шестнайсет вече бе издържал изпита за барман.

Както всички добри бармани, Кигън усъвършенства изкуството да води един разговор и едновременно да слуша останалите. Никога не записваше нищо, но имаше силна памет. В „Розата“ той научи най-ценните си уроци: никога да не повтаря нещо, което е чул и видял; най-прекият път към сърцето на политика е през портмонето му; подкупването е незаконно само ако те хванат; всички грехове са относителни. И бързо му стана ясно, че всеки си има свой собствен вкус.

На осемнайсет години Франсис вече се сражаваше в окопите на Европа. Когато през 1918 година се върна като герой от войната, Нед му предложи да купи „Розата“.

За половин милион долара.

Не беше лошо за момче на двайсет години с два медала за храброст, Сребърна звезда и две години стаж като барман.

— Сега какво ще правиш? — попита Нед.

— Ще ставам богат, но първо ще ида в колеж — отговори Кигън.

— В Бостън. Там има финес и няма такова нещо като богат безделник.

Бе прекарал в колежа по-малко от година, когато извика Джоко Нейлс и го покани на обяд в „Розата“. Бяха минали две години, откакто не бе виждал приятеля си от войната. Дрехите на Нейлс бяха спретнати, но износени, и тенът му беше като на човек, който прекарва дълги и трудни часове в работа на слънце.

— Как я караш — попита го Кигън.

— Знаеш, момче. Докер съм.

— Харесва ли ти?

— На никого не му харесва, това е препитание.

— Имам по-добра идея, Джоко. Имам идея как да правим по няколко милиона долара на година.

— А, ясно. И какво ще правим, ще даваме под наем Белия дом?

— Джоко, имам половин милион долара. Ще купим няколко бързи яхти. Ще пътуваме до Шотландия. Ще направим сделка за хиляда каси скоч на месец...

— Това е контрабанда!

— Разбтара се, че е контрабанда.

— Искаш да лежиши в затвора?

— Послушай ме. Всички пият. Имам приятели, които купуват пиячка при случай. Богати момчета. С връзки. Ще държим отбрана клиента. Ще правим по един курс на месец. Аз уреждам сделките, ти си по транспорта. Делим по равно.

Нейлс го гледа доста дълго, докато се убеди, че хлапето говори сериозно.

— Нека бъдат шестдесет процента за теб, четирийсет за мен — каза той накрая. — Нали ще водиш сметките.

Кигън се усмихна и каза:

— Напускай работа. Почваме наш бизнес.

През следващите няколко години Франсис Скот Кигън, студент от колежа в Бостън, се разделяше между бизнеса и изкуството. Четеше ненаситно и непрекъснато слушаше музика. В същото време бе известен като Франк К., Франк Скоч и Франки Ки — прякор, чийто патриотичен оттенък се губеше на повечето от конкурентите му. Кигън бе проучил как са разпределени териториите между по-известните гангстерски банди на деня: Алфонс в Чикаго, Луис дъ Леп в Бруклин, Шули Датчанина и Франки С. в Манхатън, Уили Накс във Филаделфия, Легс в горната част на Ню Йорк, Наки Джинсън в Джърси и, разбира се, Лучано, Чарли Лъки, който контролираше всичко. Бостън бе свободен, там имаше само дребни търговци. Никой от гангстерите не му обръщаше голямо внимание. За разлика от конкурентите си, които купуваха скоч от превозвачи на брега за четири долара и продаваха за седемнайсет долара, Кигън плащаше по три и петдесет за квартал и продаваше на купувачите си по петнайсет долара бутилката.

Всъщност Кигън се мислеше за познавач на добрите спиртни напитки и доставчик на пие за много богатите. И никога не мислеше за себе си като за контрабандист. Просто не обичаше тази дума. По дяволите, всички, които познаваше, пиеха. Освен това той не правеше мръсен бизнес. Никакъв фалшив джин, никаква домашна отрова. Неговата специалност бе скоч уиски, внесено направо от Единбург, идеално отлежало и леко като мъгла.

Всичките му приятели от колежа в Бостън бяха богати или почти богати — една снобска компания, която идеално му пасваше. Всички

до един бяха потенциални клиенти и всички имаха приятели, които също бяха потенциални клиенти.

— Познавам един чудесен контрабандист, но е много срамежлив — казваше Кигън на приятелите си. — Ще му дам поръчка за вас.

И стоката се доставяше като мляко през задната врата. Клиентелата му определено бе отбрана — двама губернатори, половин дузина сенатори, една известна комедийна звезда от Бродуей, неколцина католически епископи, разпръснати от Джърси до Кънектикът и от Ню Йорк до Масачузетс, а също и един бъдещ президент на Съединените щати. Той вършеше услуги, трупаше пари и всички бяха щастливи. Е, почти всички.

Когато историята се разчу, Артур Флагенхаймер, който бе приел името Шулц Датчанина, за да подхожда на заглавията във вестниците, не издържа и отиде при най-големия бос.

— Виж сега, Лъки — каза Шулц на Лучано, — има едно ирландско копеле, Франки Ки. Продава, без да дели, и то по-евтино, отколкото ние. Без да дели. Това се разчува и не е добре за бизнеса. Това е нечестна конкуренция, ще ти кажа, и предлагам да пречукам това лайно и да приключим. Един нагледен урок.

— Добре де, пречукай го — каза Лучано с уста, пълна със спагети. — Защо, по дяволите, ме питаш? Това не е като да видиш сметката на Калвин Кулидж.

Кигън харесваше шизофреничния живот, който бе почнал да води. Четеше по шест вестника на ден — от „Ню Йорк Таймс“ до „Бостън Глоуб“ и от „Ню Йорк Нюз“ и „Милър“ до „Рейсинг Форм“. Разучаваше всичко като се почне от стоковата борса и се стигне до програмите на кината.

А също така се оправяше и с езика. Можеше по желание да използва ирландския си акцент, когато си поискаше, и имаше силен усет към разликите в говора на двата свята, които бе изbral — обществото на Бостън и подземния свят на Източния бряг.

Чувстваше се еднакво удобно и като Франсис Кигън, когато дискутираше колебанията на стоковата борса с някой банкер от Бостън, и когато беше Франки Ки, разисквайки някое убийство с някой сицилиански гангстер. Това бе един от многото уроци, които бе научил като барман в салона на „Ирландската роза“. Когато си в Рим, говори

като римлянин, когато си в Бостън, говори като почетен гражданин на Бостън.

Бостънската засада, както щяха да я нарекат по-късно, бе определено страховита постъпка — първият опит на Шулц. Кигън бе тръгнал на театър. Когато слезе от колата си, един черен форд иззвистя иззад тъгъла и той чу някой да вика: „Стреляй! Стреляй!“ Снижи се зад колата и в същия миг изтрещяха няколко изстрела. Усети удар, после парене дълбоко в гърба и разбра, че е улучен. Стрелецът, един филаделфийски наемен убиец на име Харви Фуско, така и не успя да се завърне във Филаделфия и да похарчи десетте хиляди долара, които бе получил за работата си. Когато метрото „Манхатън лимитид“ спря на спирката „Броуд Стрийт“, Фуско бе намерен седнал във вагона с „Ню Йорк Дейли Мирър“ в скута и с кръстосани очи, втренчени в основата на носа му, където се мъдреше четирийсет и пет калиброва дупка.

Франки Ки изобщо не бе заподозрян. Той се намираше в интензивното отделение на болницата в Бостън, когато това се бе случило. Властите не знаеха, че тъкмо куршумът на Фуско го бе пратил там, и не бе направена никаква връзка. В архивите нападението срещу Франсис Скот Кигън бе записано като опит за обир. Колкото до Кигън, той все още не знаеше със сигурност кой е премахнал Фуско. Това бе една от онези непоискани услуги, които човек приема като подарък, радва се и ги забравя.

И така, Шулц продължи безуспешно да се опитва да дари Кигън с големия подарък — циментова заливка или безкрайно плуване под водата. Но Кигън, белязан с късмета на ирландците, винаги се оказваше равностоен на предизвикателството. Всеки път, когато Датчанина не успяваше, неговите убийци усещаха жилото на ирландското отмъщение по странен, понякога почти свръхестествен начин. Единият от неуспелите убийци бе ритнат смъртоносно от състезателен кон в една конюшня в парка Белмонт. Друг се бе задушил до смърт с кост от пиле при празнуването на рожден ден в ресторант „Рубенс“ в Манхатън.

— Слушай, приятел, никога не съм си мръднал пръста срещу никого — каза веднъж Кигън на Албърт А. на една среща в Провидънс, Род Айланд. Албърт Анастасия бе изпратен да пречука Кигън и да избави Шулц Датчанина от нещастията му. — Изглежда, тези неща се

случват на хора, които определено не харесвам. Виж, Албърт, аз определено не те харесвам, дори много повече от хората, за които говориш.

Анастасия, вероятно най-добрият убиец на Нюйоркската банда и човек, несвикнал на обиди, бе така поразен, че не каза нищо. Отначало дори не спомена на никого, че тази умна и ловка скумрия от Бостън го е обидила. После яростта му взе връх, но когато реши да организира едно „парти“ в Бостън, се намеси Арнолд Ротщайн.

Няколко дни след срещата с Анастасия Кигън отиде на вечеря в „Розата“, понеже неговият чичо предлагаше най-хубавото говеждо филе в целия град, и Нед се вмъкна в сепарето и седна срещу него.

— Разправят, че си обидил Алберт А. — прошепна той с ирландския си акцент. — Кажи ми, че е лъжа. Кажи ми, че не си мешам капата с големите асове. Господи, Франсис, ще те изкормят и ще те изядат на закуска.

— Защо ще правя такова нещо, чично?

— Но си разговарял с него, нали? Имел си разговор с Албърт А.

— Искаше да купи моя ролс.

— И ти какво му каза?

— Казах му, че тая няма да я бъде. Казах му, че няма да му подхожда.

— Казал си на Албърт А. това? Че няма да му подхожда?

— Да, казах му, че е прекалено дребен за такава кола. Той се смали с още три пръста, когато осъзна какво му казвам.

— Защо правиш такива неща, Франки? Внимавай. На тоя тип бързо му се пали фитилът.

— Опитал съм го вече, чично. — Той избръса устата си със салфетката. — Прощавай, но имам важна среща.

— Какво ще правиш пак, ще продаваш уиски на кмета ли? — изкикоти се Нед.

— Отивам до Централния парк.

— Централния парк ли?

— Имам среща с А.Р.

— С Ротщайн! Ти си луд! — Нед поклати глава. — Едно ще ти кажа, момче: когато умра, ще има да плащам доста грехове. Когато ида на небето, баща ти ще ме рита по задника до Балтимор и обратно, че съм те оставил да кривнеш от правия път.

— И наистина би трябвало да го направи — каза Кигън с наперената си усмивка.

Арнолд Ротщайн, още от младежките си години известен като А.Р., бе демократ в истинския смисъл на думата. Всеки ден той бе заобиколен от почитатели на една и съща пейка в югозападната част на Централния парк, точно до Петдесет и девета улица, и изслушваше предложения за сделки, искания за заеми, услуги и така нататък. Искате да преспите с някоя танцьорка? Обърнете се към А.Р. Искате да наемете ченге, да подкупите съдия, да се отървете от свидетел, да подкупите бейзболния шампионат за 1919 година? Обърнете се към А.Р. Искате да загубите пачка на покер? Седнете на масата срещу А.Р.

Кигън стоеше облегнат на каменната стена в южната част на Централния парк и вече десет минути го наблюдаваше. А.Р. не бе толкова стегнат, колкото изглеждаше на снимките. Беше започнал да оплешивява. Но човек можеше да усети силата на този застаряващ мъж, седнал с изправен гръб в сивия си костюм на райета и папийонка на точки. „Голям мозък“ — помисли си Кигън. На няколко метра от него седеше най-силният гангстер на света. По-сilen от Капоне, Лучано, Костели и всеки друг. Просто си седеше на слънце и хранеше гълъбите. Луд свят.

Накрая Франсис тръгна по пътеката и застана пред прочутия гангстер. Ротщайн го поизгледа с присвити очи, после протегна ръка и каза:

— Ти сигурно си Франки Ки.

„Малко е кривоглед“ — помисли си Кигън и стисна ръката му.

— Франсис Кигън, мистър Ротщайн — отговори той.

— Наричай ме А.Р. Всички ме наричат А.Р. Седни, почини си. — Той потупа с ръка пейката. Кигън седна.

— Къде е Джими Ноланд? — попита Кигън, използвайки истинското име на Легс Диаманта.

— Познаваш Легс, така ли?

— Никога не съм го виждал. Винаги съм чувал, че ако искаш да срещнеш Легс Диаманта, трябва да намериш Арнолд Ротщайн.

Ротщайн се засмя.

— Голям майтап. Аз съм го чувал така: искаш ли да видиш А.Р., трябва да намериш Легс Диаманта. Той е отсреща на площада, пие

кафе. Казах ти, че това ще бъде среща само между мен и теб. Аз не съм от хората, които го усукват.

— Това също съм го чувал.

— Добре. Ще се споразумеем.

— За какво ще се споразумяваме, мис... А.Р.?

— Чух за свадата ви с Албърт А. в провинцията.

— Беше в Провидънс.

— Всичко извън 125-а улица за мен е провинция, синко. Както и да е, разбрах, че си го обидил. Нещо свързано с някаква кола.

— Всъщност Анастасия предложи обединение. Предложи да се откажа от малкия си бизнес и да се присъединя към Лъки Чарли, Костелано, Капоне и цялата тази сицилианска сган, разбирайте ли? И те изпращат Албърт А. да уреди сделката. Така си беше. Както и да е, той видя колата ми, разгорещи се и поискава да я има.

— И ти си му казал, че е прекалено голяма за него.

— Нещо подобно.

— Това наистина е чудесно. Харесва ми твоят хъс, момче. Това копеле наистина доста се пали. Имаш късмет, че не е започнал Втората световна война още веднага. Сигурен съм знаеш, че специалността на Албърт А. са големите убийства.

— Обстоятелствата не му позволиха. Ротщайн се разсмя отново.

— Е, познавам Албърт А. и трябва да се съглася с тебе. Той не е от тези, които застават лице срещу лице с някого.

— Е, той се държа много нахакано, разбирайте ли, а след като е дошъл да ми иска нещо, смятам, че такава нахаканост не беше най-правилното отношение.

— Ти си падаш по отношенията, така ли?

— Не, аз си падам по това, ако искаш нещо, да кажеш „моля“ или „какво би казал за това“, а не „дай ми го“.

— Доста разумно. За нещастие Албърт А. не е разумен човек. Той определено е от типа „дай ми го“.

— Това копеле стреля само в гръб. Убива за пари. Мирише на смърт. Идиша като хиена.

— Дида като хиена! — засмя се Ротщайн. — Страхотно. Има ги много такива.

— Както и да е, той определено не е от този тип хора, които човек изпраща да преговарят за бизнес. Не и ако все пак си сериозен.

Пращаш за посредник човек, който знае само „дай“. Така че ние го поразкарахме малко, преди да седнем да говорим, и се отървахме от опашката му. Анастасия е по плановете. Не можа да се оправи с мен, защото му липсваше точно това — нямаше готов план. И ги нямаше неговите стрелци.

— Много хитро. Значи ти мислиш, че ще дойде да те убие?

Кигън погледна Ротщайн и повдигна вежда.

— Не. Мисля, че ще дойде да ми поиска огънче.

— Трябва да призная, че да изпратят него за посредник е лош избор. Не мой, между другото. Аз съм тук просто да изгладя някои различия.

— Точно затова не му повярвах, А.Р. Точно затова мисля, че това не беше искрено предложение. Те си мислят, че си имат работа с нафукано колежанче.

— Какво точно искаш, Франсис?

— Какво искам? Нищо. Абсолютно нищо. Стига. Просто ме оставете на мира. Имам си свой малък бизнес. По дяволите, това за вас е нищо, момчета. Просто някой го сърби нещо... Аз продавам по хиляда каси на месец, вашите хора правят по двайсет хиляди. Ако искат да правят по двайсет и една хиляди, не е проблем. Разбирате какво искам да кажа: каква е разликата? Няколко пъти се опитаха да ме пречукат, и защо? За хиляда каси на месец?

— Е, три пъти почти успяха — каза Ротщайн с бащинска нотка в гласа.

— Но като цяло не успяха — отговори Кигън. — И така, защо сме тук, мистър Ротщайн? Имате ли нещо против мен?

— Искаш ли да знаеш истината?

— Хубаво би било.

— Исках да видя човека, който е казал на Албърт Анастасия, че е прекалено дребен, за да се вози на ролс-ройс.

— Това ли е цялата истина?

— Виж, Франсис... нали така предпочиташ да те наричат?

— Това е името ми. Никога не съм си падал по прякорите.

— Или рекламата.

— Или рекламата. По бих предпочел да видя снимката си върху някой некролог, отколкото на първата страница на „Дейли Нюз“.

— Умно. Е, ще ти кажа цялата истина. Ти правиш бизнес с някои много видни личности. Хора, с които бих желал да имам контакт. Като губернатори например. И така, помислих си, че двамата може да поработим заедно. Ти ми правиш услуга, аз ти правя услуга. Знаеш как стават тези работи. Ще укротя Албърт и ще кажа на сицилианците да те оставят на мира. Няма да имаш повече главоболия. По дяволите, синко, нека видим: хиляда кашона на месец при твоята цена, това прави... два и половина милиона на година. Поправи ме, ако греша. Остават още две-три години, докато отменят този глупав закон. Значи говорим за доста пари, седем-осем милиона долара, и никой няма да те беспокои повече.

— И срещу това?

— Срещу това може би ще ме свържеш с някои от твоите хора.

— Никога не съм се срещал с губернатора.

— Да, но имаш достъп.

— Страхувам се, че няма да мога да направя това, А.Р.

— О?

— Виж, нека бъдем откровени докрай. Аз познавам тези хора в поченото общество. Те знаят, че аз си имам един дяволски добър контрабандист. Те ми дават поръчката, а аз се грижа за нещата вместо тях. Не им взимам нито цент за това. И така, виждаш ли, ако им предложа такова нещо, някой да разговаря с теб, ще се получи много лошо и за мен, и за теб. Ти държиш организацията на Демократическата партия в Ню Йорк в джоба си, но тези неща не стават по този начин в Олбъни. Няма да видим нищо хубаво, тамошната полиция ще започне да ни търси с фенер. И това, което ти казвам, е просто един съвет. Това е лош ход, А.Р. Ти не искаш това. Ще ти създадат такива главоболия, че и аспиринът няма да ти помогне.

Ротщайн погледна Кигън и сви устни. Бе впечатлен. Имаше разум в приказките на това момче. Кигън познаваше положението в този щат, бе работил в него три-четири години. От друга страна, корупцията на Ротщайн не стигаше толкова надалеко.

— Това са солидни доводи, Кигън. Ти си стъпил здраво на краката си.

— Казвам го така, както го виждам. Защо да дразним лъва?

— Трябва да ти кажа, че бих използвал човек с глава като твоята. Повечето от моите хора мислят с пистолетите и курсумите си. Кажеш

им две и две и чак в края на седмицата ще ти кажат четири. Дай им само мускули. Мозък? Глупости! Те си мислят, че ако мръднат на двайсет мили от Йонкърс, ще паднат от планетата. Виж, интересува ли те малка промяна в бизнеса ти?

— Много мило предложение, но предпочитам нещата такива, каквите са.

— Ще ти кажа какво ще направя, Франсис. Ще се върна и ще кажа на Франк и Лъки — да те оставят на мира. Това ти го дължа. Оценявам съвета ти. Аз самият раздавам доста съвети, но не получавам много. Разбирам защо Албърт А. се е отказал. Просто не е знал какво да прави с теб. С колко пистолета го държеше на прицел, след като го откъсна от групата?

Кигън широко се усмихна.

— Това никога няма да разбереш.

— Предполагам, че няма. — Ротщайн също се усмихна.

— Радвам се, че се запознахме, Франсис Кигън. Желая ти здраве.

— Аз също. Имаш ли нещо против да ти задам един въпрос?

— Давай.

— Колко си спечелил от бейзболния шампионат?

— Това никога няма да разбереш — засмя се Ротщайн.

След по-малко от две седмици Арнолд Ротщайн, големият ум, човекът, който изработваше подробните планове на мафията, планове, които всички следваха буквально, седна да играе с Томсън Титаника и Реймънд Негъра — двама картоиграчи от Западния бряг. Загуби 320 000 долара и излезе, без да си плати, под предлог, че играта е нагласена. Един час по-късно го намериха с четири дупки от куршуми в гърба. Никой не бе задържан за убийството му. Но думата на Ротщайн тежеше, дори и от гроба.

Никой от гангстерите не обезпокои Кигън отново.

Франсис Скот Кигън, Кралският контрабандист. Той се разсмя.

Защо, по дяволите, да затваря прозореца към миналото? Харесваше му гледката в ретроспекция. Кой от хората, които познаваше, бе изиграл Албърт Анастасия, най-опасния човек в Америка, и Арнолд Ротщайн, най-големия комисионер, и двамата само за една седмица? Кой бе предизвикал гангстерите и бе останал жив, за

да разкаже за това, и кой бе продал внезапно на борсата през септември, преди да започне кризата, и бе направил страхотен удар?

Както и да е, всичките тези спомени бяха само защото Ванеса го бе нарекла Франки Ки. Така че, ако съвестта му се занимаваше с нея, по-добре да забрави. Малките момиченца порастват. И тя наистина бе пораснала. По дяволите, беше прекалено късно да се тревожи, а освен това главата го цепеше от безсъние и от многото шампанско. Не беше във форма да се занимава със съвестта и спомените си и ето — отново бе утро и всеки мускул по тялото го болеше.

Той ѝ написа бележка и я сложи на възглавницата до нея, после я зави и се отправи към сауната в сутерена.

Беше я чувал да му шепне, решила, че е заспал. Надяваше се да не се е влюбила в него.

Тя бе хубаво дете, тази Ванеса. Красива, очарователна. Но за двата дена, които прекара с нея, нещо странно се бе случило с него. Той не бе престанал да мисли за певицата Джени Гулд.

Надяваше се, че не се е влюбил в нея.

15.

Зад рецепцията дремеше един снажен блондин.

— Вернер на работа ли е? — попита Кигън на немски.

— Не — отговори блондинът и обясни, че масажиста нямало да го има още един час.

Кигън се върна в кабинката, съблече се, зави се през кръста с една кърпа и влезе в празната сауна. Изля една кофа вода върху нажежените камъни и седна край тях, та съскащата паря да изкара отровата от тялото му.

Беше задрямал, когато чу вратата да се отваря.

През облациите паря видя дребния мъж от приема в посолството. Беше увит в кърпи в опит да прикрие буцата на гърба си. Усмихваше му се насреща.

— Добро утро — каза дребният мъж на почти перфектен английски.

— Добро да е — отговори Кигън.

Гост на хотела ли беше този човек? И какво правеше тук в седем сутринта? Дали не го следеше? Или махмурлукът му го правеше малко параноичен?

Всъщност изобщо не го бе грижа в момента. Махмурлукът предизвикващ такава буря в главата му, че той се опитваше да избегне всякакво движение или мисъл.

— От дълго време ли сте в Берлин? — попита гърбавият.

— Обикалям насам-натам, но почти половината от времето си прекарвам тук.

— Значи Берлин ви харесва?

— Обичам хаоса. Напомня ми за дома.

— Хаос?

Кигън му хвърли един поглед.

— Не сте ли го забелязали?

— Хаосът свърши — каза гърбавият. — Фюрерът постави страната под контрол.

— О, много успокояващо.

— Да не сте от онези американци, които мислят, че Хитлер е въплъщение на дявола?

— О, не. Говоря изобщо. По принцип.

— Знаете какво имам предвид.

„Този тип иска да разбере политическите ми възгледи — помисли си Кигън. — Що за игра, по дяволите?“

— Е, канцлерът Хитлер изглежда доста радикален за повечето американци, не мислите ли?

Гърбавият се засмя и закима енергично.

— Доста радикален, да, това ми харесва. Наистина е смешно.

Кигън се наведе напред и го огледа, после прекара длан по плоския си корем и обърса локвичките пот, които се събираха около кърпата на кръста му. Усмихна се леко и усмивката остана върху устните му като залепена.

— А вие мислите ли, че е доста радикален? — попита гърбавият.

Този човек търсеше нещо. Е, каквото и да търсеше, щеше да му се наложи да се потруди. Кигън нямаше да се хване на уловката.

— Казах ви, че тези неща не ме интересуват. Аз съм типичен турист. Харча си парите и подпомагам по малко икономиката ви, това е всичко.

— Вие се казвате Кигън, нали? Видях, когато се записахте на рецепцията.

— Точно така, Кигън. А вие сте?

— Фирхаус. Професор Вилхелм Фирхаус.

— Радвам се, че се запознахме.

— Кигън, Кигън... Да не сте ирландец?

— Точно така. Ирландски американец. И двамата ми родители са от Ирландия.

— А от коя част?

„Така значи, той си мисли, че съм ирландски патриот и мразя англичаните. Този човек иска нещо. Може би трябва да играя неговата игра и да обядвам с него. Вземи му акъла, внимателно, разбира се, и прати информацията на Уоли в Щатите, просто за да му покажеш, че усещаш какво става.“

— От Белфаст — каза Кигън. — Те също не се интересуваха от политика.

— А участвахте ли във войната?

— Прекалено много въпроси задавате.

— Моля да ме извините. Просто любопитствам. Нямам възможност да говоря често с американци.

— Да. Участвах във войната. От другата страна.

Професорът се засмя отново. Усмивката на Кигън остана същата

— малко арогантна, малко мистериозна. Той хвърли още една кофа върху купчината камъни. Парата изсвистя и се завъртя из стаята. Кигън се облегна назад и затвори очи.

— Случайно да сте пъхнали цигари в някоя от тези кърпи по вас — попита той професора.

— Съжалявам. Оставил ги отвън.

— Извинете ме за минута.

Кигън стана и излезе от банята. Отвори кабинката си, извади един пакет „Кемъл“ и запали една цигара. Двама мъже с шапки стояха в коридора и се опитваха да не му обръщат внимание.

Той се върна и седна.

— Надявам се, че пушекът не ви беспокои.

— Ни най-малко, ни най-малко.

— Имам ужасен махмурлук, професоре. Може да продължи дълго.

— Съчувствам ви.

— Ще се справя. Просто не искам да си мислите, че съм недружелюбен.

— Моля ви се!

Поседяха минута-две мълчаливо. Кигън се бе облегнал назад върху дървените летви със затворени очи и пушеше, а професорът седеше неудобно и гледаше пода.

„Сега какво ли ще направи? Ще продължи играта, или ще си свали картите?“

Не чака дълго, за да разбере.

— Аз отговарям за едно малко бюро. То е подчинено на Министерството на информацията, но имам свобода на действие...

— Аха...

— Главното, поддърjam Фюрера информиран за най-новите неща, които стават по света. Обществени и политически настроения, такива неща... Становища, той много се интересува от становища. Но... толкова е зает, че няма време да следи всичко. Разбирате ли?

— Един вид... социално разузнаване.

— Добре казано. Много вярно. Например ние мислим, че американският народ не разбира колко опустошителен е мирният договор за германците. Мислите ли, че мирният договор от Версай е почен? Почтен мир?

„Какво иска този, по дяволите?“ Тази игра му омръзваше. Кигън се наведе напред и се взрвя в облаците пара. Все още се усмихваше.

„Почтен мир?“

Върнаха се в родината на френски лайнер, целият миришещ на линолеум и полировка, с арогантен екипаж. Бяха богато запасени с храна, която понякога се разваляше. Пътуването продължи прекалено дълго, мнозина боледуваха и наредени покрай парапета в самотна агония, повръщаха над вълните. Освен депресията и морската болест ги измъчваше и някакво опасение, последица от битките и казармения живот. Колкото и да презираха войната, в нея имаше и нещо, което ги освобождаваше от отговорност и направляваше живота им вместо тях: кога да станат, какво да ядат, какво да правят, къде да идат — всичко бе предначертано от всемогъщите „те“, които диктуваха поведението им от сутрешното миене до тръбата за лягане. „Те“ ни изпращат на фронта днес, „те“ ни заповядват да атакуваме; „те“ бяха диктаторите на денонощния им живот.

Никой в действителност не знаеше кои са тези „те“, това бе едно събирателно понятие, което обхващаше безименните, безличните, безгласните архитекти на тяхната победа.

Войниците трябваше само да реагират. Да маршируват, да се бият, да умират, да лежат ранени в болниците или, ако имаха късмет, да оцелеят невредими, с изключение на белезите, които всяка война оставя в умовете и душите и които, поне засега, те можеха да пренебрегнат, понеже това бяха рани, които не кървяха, не ослепяваха, не осакатяваха и не обезплодяваха своите жертви. Тези болки щяха да се появят по-късно в кошмарите и спомените им.

И така, те бяха възбудени от победата и депресирани от мира. Сега те отново трябваше да поемат отговорността за собствения си живот, сами да се хранят и обличат, да си намерят работа, да правят запознанства и да търсят любов, която да замени омразата — водещата сила за всички мъже по време на война.

Дълбоко в сърцето си Кигън усещаше, че е бил съблазнен от победните маршове и речи и постерите на разгневения като Бог Чичо Сам, който сочеше с пръст към него и казваше: „Искам те“. Кигън бе отдал младостта си на морската пехота и въпреки че никога не се бе съмнявал в неотложността на войната и необходимостта от победа, той таеше негодувание, че някак си е бил предаден: не от политиците, които го бяха завели в Шато-Тиери и Бело Ууд, колкото от лъжата, че всяка война е слава и всяка победа е сладка. Когато роговете спряха да свирят и вятърът помете конфетите в мръсните канали и музиката замря, той най-накрая възприе победата като тълста награда, поделена само от политиците и спекулантите, които бързо отбягваха онези, чиято кръв им бе поднесла това жертвено агне.

И така, през една студена декемврийска утрин той и Джоко Нейлс се гушеха до парапета на кораба, като всеки търсеше своя символ, който най-много му напомняше за дома — някой силует, статуя на пристанището или извивка на мост, който се губеше в мъглата.

— Какво ще правиш? — попита Нейлс.

— Не знам. Притежавам част от един бар, нали ти казах — отговори Кигън.

— Вече си се уредил, а?

Той беше на деветнайсет години и не знаеше дали се е уредил, или не. Знаеше само, че да обслужва бар и да слуша как местните политици и търсачите на политически скандали се критикуват взаимно, или как чично му чете сутрешните заглавия, и да се събужда от миризмата на изветряла бира и смачкани фасове не е това, което иска да прави през останалата част от живота си.

— Може и така да се каже — отговори той. — А ти?

— Работех на пристанището. Предполагам, че пак ще работя там.

— Чувстваш ли се... малко уплашен? Да се завърнеш вкъщи, искам да кажа?

— Да. И ти ли?

— Да.

— Е, с времето всичко ще мине. Трябва да поддържаме връзка... след всичко това.

— Разбира се.

Но след тази сутрин и парада по Пето авеню със скъсаните бричове, дългите кожени гетри, военните шапки и незаредено оръжие, сред хартиените ленти, конфетите и горещата радост на тълпата, те бяха разделени от навалицата и Кигън нямаше да види Джоко Нейлс още две години.

— Няма нищо почтено нито във войната, нито в мира — каза Кигън на професора.

— Доста цинично, нали? — отговори Фирхаус.

— О, не мисля, че става въпрос за цинизъм. Още не са измислили дума, която да изрази моите чувства към тази тема.

Кигън лисна още една кофа върху камъните и поредният облак пара изсвистя в стаята.

— Кланица и граници, това е войната — каза той тихо, без гняв или злоба, като все още се усмихваше. — Няма нищо добро или цинично, или почтено в нея. Нищо, с което да се гордееш. Нищо героично или достойно. Войната е религия на богатите и политиците. Тя е тяхната църква. Така е, професоре — войната е едно отвратително начинание, посветено на унищожаването на младежите от една банда отмъстители — импотентни, жалки старци, които завиждат на младостта.

Той спря, за да дръпне от цигарата си. После продължи, като все още се усмихваше.

— Когато една война свърши, това, което трябва да направим, е да покажем на копелетата и от двете страни всички слепи, инвалиди и луди в резултат на войната, която са започнали. И после да ги одерем живи и да ги запалим на стъпалата на банките, където е струпана печалбата им.

Той спря, дръпна отново и внимателно загаси цигарата си върху горещите камъни.

— После трябва да ги закопаем заедно в обща яма, да зачеркнем имената им от всички човешки документи и паметници и да заличим веднъж завинаги тези копелета от историята. И това ще е повече, отколкото заслужават.

Фирхаус бе някак зашеметен от отговора на Кигън — не толкова от суворостта на неговото мнение, колкото от равнодушието му.

— Е — заекна професорът, — виждам, че наистина сте размишлявали за тези неща. Това е една доста страстна позиция.

— Никаква страст няма в нея, хер професоре. Все още не е измислен достатъчно силен сапун, който да измие вонята от смъртта или достатъчно силно уиски да оправи горчивия вкус, който остава в устата ти. Войната е един мръсен, миризлив и отвратителен бизнес. Сега ще ме извините, но махмурлукът ми е толкова лош, че сигурно ще ме вкара в болница до края на деня.

— Съчувствам ви.

— Мерси.

— И искрено се извинявам.

— Не са необходими извинения. Във всеки случай това е политиката.

— Виждам. Трябва ли да приема тогава, че имате същото крайно становище към политиката, както към войната?

— Изобщо нямам становище за нея.

— Но евреинът Рузенфелт, изглежда, е достоен за уважение в родината ви.

Кигън се засмя, въпреки че дори смехът бе болезнен за цепещата го глава.

— Казва се Рузелт. И не е евреин.

— Наистина ли? Чувал съм обратното.

— Е, или не сте чули добре, или някой ви е прекарал.

— Моля?

— Метнал ви е. Направил си е шега за ваша сметка. Лично на мен не ми пуча какво говорят за него, но мразя да слушам глупави лъжи, и то от интелигентен човек като вас.

— Благодаря. Предполагам, че трябва да приема това като комплимент.

— С такава цел го казах.

— Съжалявам, че не сте разположен. Обичам да дискутирам с американци. Може би като се почувствате по-добре, ще обядваме някъде заедно.

— Ще се радвам да обядвам с вас някой ден, но вие вече чухте мнението ми за всичко — отговори Кигън.

— О, съмнявам се. Човек с вашето образование и опит...

— Какво знаете за моето образование и опит, професоре?
Срещнахме се едва преди пет минути.

— О, да, вярно... Може ли да бъда откровен с вас, хер Кигън?

— Ще бъде ободрително.

— Знам някои неща за вас: военното ви досие, вашия успех в бизнеса. Аз наистина съм ви разучил. Нищо мистериозно няма в това, наистина. Мислех, че може да поговорим за нещо, което ще бъде от взаимен интерес.

— Това ми харесва, професоре. Нали знаете поговорката: „Ти на мене, аз на тебе“.

— Хубаво казано. Няма да съм в града за няколко дни. Може би като се върна, ще може... как го назвате вие, американците... да ви завъртя един телефон?

Кигън изгледа за момент професора с тежък поглед, после бавно кимна.

— Защо не? Когато се върнете, завъртете ми един телефон.

Ванеса за малко щеше да изпусне влака си.

— Хайде още веднъж — предложи тя, когато той се върна от сауната. — Струва ми се, че ще минат години, преди да се видим отново.

Бяха загубили чувство за време.

Тя отвори прозореца на купето си и го целуна.

— За тях може да си контрабандист — каза тя със смях, — но за мен си принцът от приказките.

Когато влакът потегли, тя изведнъж се пресегна, свали си шапката, хвърли му я и каза весело:

— Това е моето покровителство. Носи я гордо в битките. Кигън наблюдаваше как големият парен локомотив тромаво изтегля вагоните от сводестата гара. После повървя няколко пресечки до хотела. Учудено осъзна, че тя ще му липсва; не точно компанията й, а по-скоро нейният потенциал. „Всичко бе напразно — помисли си той. — Ванеса ще се върне у дома, ще завърши колеж, ще се омъжи по сметка, ще си има две-три деца и ще умре от скука, докато стане на петдесет.“ Когато се върна в хотела, внезапно промени намерението си и нае такси до „Der Stier Verein“.

Клубът бе празен, ако не се смятаха чистачите. Миришеше на известряла бира и цигарен дим. Кигън мина отзад и се изкачи по стъпалата на втория етаж. Конрад Вайл живееше в един апартамент, който заемаше предната страна на сградата в съседство с клуба „Златната врата“. На почукването отвори прислужникът му, възрастен мъж, който гледаше на всеки и на всичко с мрачно подозрение.

— Ще проверя дали хер Вайл си е тук — съгласи се той без желание.

Апартаментът бе боядисан в безброй тонове на синьо и зелено и нямаше нито един оствъръгъл. Декоративни лампи хвърляха снопове светлина към тавана и цялата стая бе меко осветена; барчето вътре вътре бе от тъмно стъкло и се осветяваше отдолу. Голям широк прозорец гледаше към центъра на Берлин.

След няколко минути Вайл влезе в стаята, облечен в тъмни панталони и червен копринен домашен жакет. „Вайл може да изглежда елегантен дори под душа“ — помисли си Кигън.

— Е, добре, най-накрая се реши да ме посетиш — каза Вайл с усмивка.

— Извини ме, че първо не позвъних — каза Кигън. — Това бе моментно хрумване.

— Каквато и да е причината, радвам се. Какво ще кажеш за едно бренди? Марката е „Наполеон“ и даже има още прах по бутилката.

— Защо не?

— И така, това светско посещение ли е, или бизнес? — попита Вайл, докато наливаше и на двамата по една велиководушна гълътка. Соколовите му черти изглеждаха зловещи в отражението на светлината от бара.

— Необходим ми е адресът на певицата Джени Гулд.

— За какво?

— За какво мислиш, че ми трябва? Ще я съдя, че не приема молби.

Вайл цъкна с език.

— Никога няма да свикна с американския ти сарказъм. Лапнал ли си по нея, Франсис?

— Не знам, Конрад, може би точно това очаквам да разбера. Помислих си, че може да е тук някъде на репетиция.

— Тя вече не работи тук.

— Какво?

— Клиентите ми се оплакаха.

— От какво?

— Не им харесва как пее. Или по-точно, не харесват песните, които пее.

— Искаш да кажеш — тези копелета с кафявите ризи и пречупените кръстове по ръкавите?

— За съжаление тези главорези от СД са ми клиенти. Снощи имаше скандал. Тя пееше една американска песен от времето на кризата, мисля, че се казва „Братко, може ли да ми дадеш една монета“. Тълпата стана много неспокойна, после започнаха да викат по нея да изпее някоя германска песен. Тя обаче продължи. Тогава някой извика: „Чифутка!“ Присъедини се и друг. После един от щурмовациите стана и извика: „Хайл Хитлер“, друг го последва, после още един, докато целият салон стана на крака. Аз изгасих светлината и я изведох от сцената, а тълпата почна да пее „Hors Wessel“ и изведенъж цялата ми библиотека се превърна в нацистки митинг. Въпросът е в това, приятелю, че Джени Гулд дори не е еврейка.

— И въпреки това си я уволнил, независимо че е добра?

— Погрешна преценка. Помислих си, че може да принесе на заведението малко финес. Но ако бе продължила да пее тук, щях да се занимавам със скандали всяка вечер. Достатъчно е някой от тълпата да извика „Чифутка“ и да стане метеж.

— Независимо дали е истина, или не?

— Истината е нематериална, драги Франсис. В Германия това се е превърнало в най-голямата обида. И за да не те смутя напълно, ирландецо, намерих й друга работа със същото заплащане.

— Къде?

— На няколко пресечки оттук, в клуба „Кит Кет“. Все пак е по-подходящ за песните й. Много изискана публика ходи там да слуша американски джаз. Има и много американски туристи. В „Кит Кет“ няма да си има проблеми. Нацистите не го посещават често.

— Но това е вертеп — каза Кигън кисело.

— Да, но много хубав вертеп. Да не си мислиш, че „Stier“ е симфонична зала?

— И всичко това, защото я обвиняват, че е еврейка — поклати глава Кигън.

— Хайде, хайде, Франсис, знаеш, че днес в Германия е провинение да си евреин. Или комунист, или социалдемократ, или циганин, или пък артист. Всякакво малцинство, всеки, който не е съгласен. Няма такова нещо като разногласие. Може да ме арестуват само защото говоря за тези неща. Как не си го забелязала досега?

— Забелязала съм го, но това не бе моя работа преди.

— Ах, и сега изведнъж стана твоя работа, а?

— Интересувам се от това момиче.

Конрад поклати глава. Седеше на дивана кръстосал крака и закрепил чашата върху коляното си. Наведе се към Кигън и почти му прошепна:

— Ти си един чаровен мошеник, Франсис. Сега изведнъж те загриза съвестта заради тази млада жена. И внезапно се почувства възмутен, така ли?

— Точно така, внезапно се почувствах възмутен.

— Не разбираш ли, приятелю, че тяхното възмущение е поголямо от твоето? Тяхното е втълпена омраза. Приемлива омраза. Расизмът е в реда на нещата тук. В Германия не е популярно да не мразиш. Да не мразиш е неподчинение. Ние сме затворено общество и се изисква подчинение. Нашите лидери повтарят едни и същи лъжи отново и отново, докато се превърнат в един вид национална истина.

Конрад стана и започна да се разхожда из стаята.

— Знаеш ли какъв бях, преди да стана... — той махна с ръка към стаята — ... съдържател на салон? Хм? Бях преподавател. Да, преподавател по история в университета в Хайделберг. Напуснах, понеже преподавателят по натура си е свободомислещ, буйно същество, което не обича да се съгласява просто за да стимулира разсъжденията. Войната направи това невъзможно.

— Какво общо има войната с това?

— „Страхувам се, че истинската опасност при войната е превръщането на подчинението в единствена добродетел и тези, които отказват да се подчинят, биват наказвани.“ — Знаеш ли кой е казал това?

— Не.

— Вашият собствен Уудроу Уилсън в същия ден, в който поискал от вашия парлament да обяви война на Германия. Той е разбирал, че подчинението е много важно по време на война, понеже

патриотизмът изиска подчинение, и че след като консерваторите обикновено са конформисти, следва, че трябва да бъдеш консервативен, за да си патриот. Казвай нещо достатъчно пъти и то ще се превърне в истина.

— Не мога да повярвам, че цялата страна приема това. Хитлер няма да се задържи дълго.

— Грешиш, Франсис, ще се задържи, понеже той вече е във война. Хитлер изгаря книги, ако идеите не съответстват на неговите, закрива вестници, ако те не са съгласни с него, напада хората на изкуството, защото не може да разчита на тях — те мислят. И иронията е, че всичко това се прави в името на свободата и патриотизма. Разбери едно: за да си германец днес, трябва да си фашист, иначе си предател. За да си фашист, трябва да мразиш евреите. Какво правиш, когато мразиш нещо? Е? Премахваш го.

— И ти поддържаш това? — каза Кигън.

— Хайде, хайде, приятелю, защо си толкова учуден? — каза Вайл и разпери ръце. — Да съм бил неискрен с теб през тази година и нещо, откакто сме приятели? Аз не съм герой или революционер. Аз съм един искрен страхливец. Управлявам най-пропадналия салон в Европа. Станах богат, поощрявайки най-ниските човешки страсти. Дали мисля, че това, което Хитлер прави, е редно? Не. Дали се опълчвам срещу това? Не. Дали поддържам тази нацистка партия? — Той сви рамене. — Аз съм като стрък трева — поклащам се според вятъра на времето. Поради тази причина ти казвам, че ще си спестиш доста неприятности, ако забравиш това момиче. Рано или късно тя ще си има неприятности отново. Натам вървят нещата.

— Не мисля, че искам да правя точно това.

— Но ти си я чувал да пее само веднъж, срещнал си се с нея за около трийсет секунди и дори не знаеш къде живее. И вече не можеш да се откъснеш от нея.

— Много смешно!

— Но е вярно.

— Не искам никой да ми казва какво мога и какво не мога да правя.

Конрад сви рамене.

— Чудесно кредо. За съжаление не много практично в Германия точно сега.

— Какъв е адресът й, Конрад? Вайл въздъхна дълбоко.

— Тя живее на Албертщрасе 236 и тази вечер ще пее в клуба „Кит Кет“. Две представления, в девет и единайсет.

— Благодаря — каза Кигън, допи брендито си и стана.

— Ти си човек, който винаги е избягвал неприятностите, Франсис. Поне откакто аз те познавам. Защо да си ги навличаш тепърва?

— Може би не ме познаваш от достатъчно дълго време, приятелю.

Когато се върна в хотела, Кигън влезе в магазина за цветя и изпрати на Джени Гулд огромен букет рози. Без картичка.

16.

Вили Фирхаус бързаше по стъпалата на Кафявата къща към канцеларията на фюрера. Всеки вторник сутринта точно в 11.45 Фирхаус ходеше на доклад при Хитлер, за да го осведоми за партийните клюки и други новини, които го интересуваха. Срещата винаги продължаваше от дванайсет до петнайсет минути, докато Хитлер тръгваше за обяд. Когато професорът влезе, секретарката на Хитлер сложи пръст на устните си. Веждите ѝ бяха тревожно сбръчкани. Гласът на Хитлер звучеше високо и гневно зад тапицираната врата.

— Не искам да чувам това, разбираш ли? Нито дума повече. Това е свинщина, свинщина! Ти си глупак, Плоузен. Мислех те за умен човек, но ти излезе глупак. Глупак, глупак и пак глупак. Махай се. Освободен си от задълженията си. Опаковай си нещата и се махай.

— Да, майн фюнер. Хайл Хитлер.

— Вън!

Вратата рязко се отвори и Плоузен, мъничък като мишка човечец, който работеше в службата по снабдяването, мина покрай тях с лице бяло като тебешир. Хитлер видя Фирхаус и му махна да влезе.

Фирхаус влезе и вдигна ръка за поздрав. Хитлер му отвърна без желание, но настроението му се промени веднага. Настроението на Хитлер винаги се оправяше, щом пристигнеше Фирхаус. Фюерът обожаваше интригите и клюките.

— И така, Вили, какви са новините? Ободри ме малко. Досега денят ми беше мрачен! Да се разправяш цяла сутрин с идиоти като...

— И той махна към вратата.

— Съжалявам, майн фюнер.

— Кажи ми някоя пикантна новина, а? — Той бързо се усмихна в очакване.

— Познавате ли генерал Ромсдорф?

— Трета дивизия, разбира се, разбира се.

— Неговата жена Фрида си има любовна история с един танцьор от Берлинската балетна компания.

— Балетен танцьор! — извика Хитлер и плесна с ръце.

— Да. Дори не е добър танцьор. Играе в масовите сцени. Хитлер сподави хихикането си и лицето му стана сериозно.

— Това може да ни създаде проблеми. Ромсдорф е на много важен пост.

— Да, майн фюрер.

— Да не говорим за това, че Ромсдорф страшно се гордее със своята... мъжественост. — Хитлер сподави ново хихикане.

— Да, майн фюрер.

— Всъщност — и той се изкикоти високо — той даже си мисли, че жените си падат по него.

Фирхаус се отпусна достатъчно, за да се засмее заедно с Хитлер.

— Горкият Ромсдорф — каза Хитлер. — Съжалявам и горкия танцьор. Когато нашият генерал разбере, ще го изпрати в Дааху. Други новини?

— Страхувам се, че беше доста скучна седмица. Отново обикновените клюки за Ръом. Създава все по-големи неприятности. Възмутителни истории за неговите предпочтения към млади момчета. Станал е още по-безрамен от преди. И чувам, че пие много повече от обикновено.

— Той винаги е бил пияница и педераст — сопна се Хитлер.

Ернст Ръом бе нещо повече от затруднение — той представляващ една дълбока, лична обида за Хитлер. Той бе върнал приятеля си от времето на метежа обратно от Южна Америка и го бе направил шеф на щурмовациите, един от най-големите постове в Германия, и му бе дал картбланш да се разправя с червените и евреите. Но Ръом искаше повече. Сега той всъщност заплашваше авторитета на Хитлер и говореше, че ще се кандидатира за президент на Германия: едно предателско оскърбление към собствения му наставник.

— Проблемът е... — започна Фирхаус.

— Проблемът е, че СА наброява шестстотин хиляди души — изрева Хитлер и гласът му се извиси почти до писък. Той гневно отметна глава, пое дълбоко въздух и започна да обикаля из стаята. Когато проговори отново, гласът му бе сведен почти до шепот.

— Единственият начин, по който мога да се оправя с този проблем, е с помощта на моята лична гвардия, Вили, но ще мине още една година, преди СС да станат достатъчно силни за това. — Той

отново махна с ръка. — Знам, знам. След една година и той ще стане много по-силен. — Хитлер спря обиколката и се наведе към Фирхаус с присвiti очи. — Не можем да унищожим СА, докато моите СС не станат по-силни от тях. И това е единственият начин да се справим с Ръом и неговите бандити. Да ги унищожим.

— Да, майн фюрер.

— Но благодаря ти, че ми каза. Трябва да съм в течение на неговите... неговите перверзни. — Лицето му отново се отпусна. Той бе казал, каквото имаше да казва за СА.

— И така — каза той вежливо, — разбрах, че твойт човек от американското посолство е предал Райнхард на полицията.

— Да, майн фюрер. Един портиер. Всъщност ловец на евреи, но много надежден.

— Хайнрих е малко обезпокоен — каза Хитлер, като заобиколи бюрото си с ръце, хванати зад гърба. — Той би желал заслугата за тази операция да е само негова. Безпокои се, че си имаш тези ловци на евреи и специални агенти, които работят за тебе.

— Да не се е оплакал, майн фюрер?

— Не, не, не, разбира се, че не — отговори Хитлер, като пропъди с ръка това предположение. — Хайнрих не е глупак. Той знае, че идеята да създадем твоята малка част е моя.

Всъщност именно Фирхаус бе предложил идеята да се създаде една малка елитна част в СС, но всички, които общуваха отблизо с Хитлер, бяха свикнали с това, че фюрерът си присвоява заслугите за всички добри идеи. Хитлер отначало бе приел предложението като шега, но накрая бе дал на Фирхаус малък бюджет и разрешение да обучи петима души. Фирхаус успя чрез задължително привикване на служба да увеличи броя на своята част до двайсет и пет — трийсет души.

Той беше започнал да практикува използването на германци със смесена кръв, обикновено една осма или една шестнайсета евреи, като агенти, обещавайки им, че няма да ги преследват, докато са ефективни. Познати като *Judenhascher*, ловци на евреи, те бяха използвани да събират информация за други евреи, като често прекарваха със седмици над фамилни архиви, за да търсят някоя прабаба или втора братовчедка, в чиито жили да има поне мъничко еврейска кръв. Фирхаус пращаше докладите си на Хитлеровия СС и с всеки изминат

ден папките с информация набъбваха и очакваха Хитлер да ги използва за всякакви тъмни замисли, които можеше да изработи умът му.

Хитлер се засмя и удари с ръка по масата.

— Знаеш ли какво харесвам в теб, Вили? Това, че си практичен човек. И така, кажи ми още нещо. Беше ли на разпита на Райнхард?

Фирхаус кимна.

— Какво ни каза той? Каза ли нещо за Черната лилия?

— Твърдеше, че никога не е чувал за това.

Телефонът иззвъня. Хитлер се завъртя, грабна слушалката и я тресна обратно. После се обърна към Фирхаус и изрева:

— Той е лъжец! — Лицето му почервя. Юмрукът му удари по масата. — Разбира се, че знае за нея. Той е помогнал за създаването ѝ.

— Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и продължи: — Много е важно бързо да смажем тази организация, Вили. Тези фанатици. Фанатизът е заразен. Искам това да бъде непосредствената ти задача. Разбий ги. Разбий Черната лилия.

— Това не е ли работа на Гестапо, майн фюрер? Хитлер френетично замаха с ръка пред лицето си и заклати глава.

— Гьоринг си има други неща, за които да се тревожи. Не се грижи за политиката.

— Да, майн фюрер. Райнхард също така каза нещо интересно за ирландеца, за когото ви споменах, Кигън.

— Ирландеца?

— Ирландски американец. Очевидно заместник-посланикът Уолингфорд се е опитал да наеме самолета на Кигън за бягството на Райнхард, но Кигън отказал.

— Аха! Може би твоята интуиция за него е вярна.

— Направих си труда да поговоря с Кигън рано тази сутрин. Той е голям циник и имам чувството, че не му харесват много неща в Америка. Той определено не вярва на банкерите и бизнесмените, казва, че те са единствените победители във войната.

— Вярно, много вярно — каза Хитлер и затръска глава в знак на съгласие. — Какво имаш наум за този Кигън?

— Не съм сигурен. Той е много богат и доста независим. Познава всички в посолството, в армията, хора от правителството, повечето от благородните фамилии тук и в Англия. Такъв човек, ако симпатизира на нашите възгледи, майн фюрер, може да бъде използван

по много начини. Той зъяе много вътрешни тайни — кой може да се поддаде на изнудване: хомосексуалисти, дължници, влиятелни хора, чиито вкусове превишават банковата им сметка.

— Съгласен съм. Само внимавай с него — каза Хитлер. — Никога не се доверявай на американци. Прекалено са идеалистични.

— Да, майн фюрер.

— Какво става с 27?

— Обучението му върви много добре. Лудвиг ми докладва, че е изключителен ученик. Бързо възприема. Между другото, опитвам и нещо друго, малко непочтено може би.

— Разбира се — злобно се усмихна Хитлер. — Какво друго мога да очаквам от теб.

— Въведох още един ученик в курса за обучение със Сван. Сван, разбира се, не знае за това, но човекът ще го замести, в случай че на 27 нещо му се случи или го хванат. Сван мисли, че новият човек се обучава със съвсем друга задача. Ще бъде добра възможност да ги сравним.

— Мисля, че не е нужно да ти казвам да бъдеш много внимателен с 27 — каза Хитлер и лицето му придоби отново сурови черти. — Той е голяма уловка, но ще го загубим, ако реши, че не му вярваме напълно.

— Ще имам това предвид, майн фюрер. Ще ида лично да посетя лагера.

— Много добре. С нетърпение ще очаквам доклада ти. Разработил ли си детайлите на операцията?

— Ще бъда готов, когато и той бъде готов.

— Чудесно. Гордея се с теб, Вили.

— Благодаря ви, майн фюрер.

— И, Вили, не забравяй. — Той вдигна пръст. — Черната лилия.

— Да, майн фюрер. Хайл Хитлер.

— Хайл Хитлер.

17.

Сван се спускаше по стръмния склон. Вятърът бушуваше в ушите му. Движението му бе така бързо, че приличаше на скачане от скала. Той не обръщаше внимание на наклона, така както не обръщаше внимание и на красотата на Алпите, и на болката от напрежението в прасците, бедрата и раменете.

Беше изцяло концентриран, с очи, съсредоточени на двайсет метра напред, като внимателно разучаваше терена за камъни, пънове и други пречки, скрити под дълбокия сняг. Ако забележеше някаква опасност, променяше наклона на тялото си съвсем малко, само колкото бе необходимо, без да намалява скоростта. Състезаваше се с хронометъра в главата си.

Два километра по-надолу, в подножието на планината, един мускулест мъж в бяло маскировъчно облекло стоеше до глезени в снега и обхождаше с бинокъла си склона на върха Хамел.

Беше висок почти два метра, в чудесна физическа форма, с тъмен загар от часовете, прекарани по склоновете, плешив като планински връх, с дълго конско лице и бледи, аналитични очи. Единственият отличителен знак бе сребърният есесовски орел на шапката му. Изведенъж той спря да движи бинокъла. Скиорът беше само една малка точка, която се спускаше по склона на планината.

— Ето го — каза той. — По средата на пътя. Боже Господи, сигурно кара с над сто километра.

Фирхаус наблюдаваше точицата, която се спускаше по стръмната гола страна на високия доломитов връх. Облеченият в черно скиор се спускаше право надолу, без да променя посоката си, обвит в облаци сняг.

— Надявам се, че няма да се нарани — каза Фирхаус.

— Няма начин — каза високият офицер от СС. — Сван никога няма да се нарани. На Сван никога няма да му се случи злополука. Той просто няма да я допусне.

— Ти май не го харесваш, Лудвиг, прав ли съм? — каза Фирхаус.

— Всъщност няма нищо за харесване или нехаресване — отговори Лудвиг. — Той е самотник, никога не се присъединява към нас за по някоя бира вечерта. Учтив е с преподавателите и другите ученици, но всичко стига само дотам. Той се е посветил изцяло на усъвършенстването.

Лудвиг за момент свали бинокъла.

— От друга страна, е голям актьор. Действително три-четири пъти надхитри целия персонал, като се дегизира.

— Наистина ли? — каза Фирхаус. Лудвиг отново вдигна бинокъла и добави:

— Дори може да е доста чаровен, когато играе някой друг.

Уверено, без да се отклонява, скиорът пресече стръмния склон и изчезна между дърветата в подножието му.

— Трябва да призная, че си изbral идеално място за този вид тренировка, но защо точно тук?

— Най-вече заради снега. Върховете на планината държат сняг през цялата година. И са изолирани. Никой няма да се натъкне на този лагер. Хората от Милщад мислят, че сме граничен пункт. Италия е само на двайсет-трийсет километра оттук.

— Изглежда хубаво село.

— Много са дружелюбни и напълно изолирани.

— Разважи ми нещо повече за Сван — каза Фирхаус.

— Най-добрият ученик, който съм имал — каза високият есесовец. — Много умен човек. Кажеш му нещо веднъж и той веднага го научава. Вече е овладял всичко, което петимата инструктори и аз сме му казали.

— Смяташ ли, че вече е готов да напусне? — попита Фирхаус. Бе вербувал полковника от СД, разузнавателния отдел на СС, където го смятала за прекалено висок, за да бъде ефективен агент на бойното поле. Това бе неприятна загуба за СД, понеже Лудвиг бе един от най-умните мъже, които Фирхаус бе срещал. Беше завършил с отличие университета в Берлин и изтънко познаваше човешкия характер. Фирхаус го бе назначил да отговаря за обучението и селекцията на агентите, които вербуваше, и Лудвиг бе разработил една наистина тежка програма — дотолкова физически и интелектуално изтощителна, че трудно устояваха и най-твърдите мъже.

— Може би — каза Лудвиг най-накрая. — А може би е по-добре да остане още малко. Просто да сме сигурни, че е идеален. В края на краишата още в началото планирахме курса за една година. Изминали са само седем месеца.

— Няма защо да бързаме — каза Фирхаус. — Всякаква задача. Разбиращ ли, Лудвиг, всякаква задача! Той трябва да може лесно да се справя с всякаква задача. А какви са му отношенията с другите?

— Студени като айсберг. Нищо не може да го обезпокои. Преживя три седмици в планината сам — пуснахме го без нищо друго освен оръжието му и дори мисля, че наддаде на килограми там.

— Оръжие?

— Отличен стрелец и владее ножа като цирков изпълнител. Ашита от Окинава казва, че Сван е най-добрият му ученик по жиу-жицу. Има ръце като желязо.

— Ще убива ли, ако му се наложи?

— Без да му мигне окото. Той би убил и собствената си майка, ако това е целесъобразно.

— Интересно. А мислиш ли, че такъв самотник ще се подчинява на заповеди?

— Ще направи всичко, което е необходимо, за да изпълни задачата си. Той се е превърнал в машина.

— А другите неща — онези, на които един човек не може да се научи?

— Той е потаен, лукав и опасен. И изкусен лъжец. И както отбелязах, голям актьор. И е достатъчно параноичен, за да бъде много предпазлив. Както виждаш, не само е майсторски скиор, но и абсолютно безстрашен. Много добра находка, хер професоре.

— А другият? Крафт?

— Хладнокръвен убиец, но не е така гъвкав като Сван. В някои области е почти еднакво добър.

— А доколко е предпазлив той, Лудвиг?

— Предпазлив? Няма класата на Сван. Ще ти дам един пример. Имахме едно упражнение — да се вдигне във въздуха един склад, силно охраняван. Трима бяха хванати, когато се опитвали да проникнат в сградата, но доколкото разбрахме, Сван изобщо не се е доближавал до склада.

После дойде при мен и ми каза да махна охраната, защото сградата щяла да избухне. След два часа, бам! Нямаше я. Срина се!

— Какво е направил?

— Бомба за плъх.

— Наистина ли? — отговори Фирхаус учудено.

— Запознат ли си с този вид бомба?

— Чувал съм го — каза Фирхаус след малко.

— Пропълзял по мръсния канал под мястото и сложил капан.

Използвал лимбургско сирене, за да е сигурен, че плъхът ще го подуши. Проработи превъзходно.

— Някои от другите обучавани не показват ли такива качества като Сван?

Сван изскочи от боровата горичка в подножието на планината наведен напред и присвил колене, за да запази скоростта, и безшумно се плъзна към тях.

— Не. Те са добри, но не са като този, дето пристига сега. Казвати, професоре, той е толкова способен, че човек се плаши.

— Ти плашиш ли се от него, Лудвиг? — небрежно попита Фирхаус.

Полковник Лудвиг се усмихна и поклати глава.

— Никой не може да ме уплаши, професоре, аз съм над тези неща. Но му се чудя. Той бе тук само от седмица, когато разбрах, че може да надмине десенсибилираната ни подготовка. Господи, та той може и да преподава. Той е идеалният офицер от СД. Това, за което фюрерът мечтае, е точно той.

— Ти би ли се изправил срещу него?

Лудвиг за миг го погледна насмешливо, после бавно кимна.

— Да. Интересно предизвикателство. Той има неестествената способност да се концентрира върху една-единствена цел, да взема на момента решения, базиращи се на знания, инстинкт и логика, и да реагира веднага. Повечето, които познавам в този занаят, използват емоционалния инстинкт. Рядко се съобразяват с логиката.

— Учи ли се от грешките си?

— Сван не допуска грешки.

— Какви са слабостите му, Лудвиг?

— Единствената му слабост, която мога да определя, е нетърпението му. Когато научи нещо, иска веднага да го опита.

— Хм. Това може да стане сериозен проблем. Може да се наложи този човек да стои скрит с години, преди да бъде задействан.

— Тогава ще трябва да му намерим други занимания. Той обича опасностите.

Фирхаус започна да се смее.

— Какво смешно има? — попита Лудвиг.

— Просто си мислех няма ли да е парадокс, ако сме го преобучили.

— Не е възможно да бъде преобучен, хер професоре — каза Лудвиг. — Крафт и другите трима в курса имат отлични данни, но ще им трябват две-три години, за да достигнат класата на Сван, а през това време един Господ знае колко добър може да стане той.

— Поздравявам те, полковник — каза Фирхаус и стисна ръката на високия мъж. — Вършите прекрасна работа тук. И така, какво следва сега?

— Състезание.

— Състезание?

— Да. Ще изправя Сван срещу Крафт при едно много трудно изкачване и надбягване.

— Защо?

Лудвиг вдигна рамене.

— Просто да видя кой ще е пръв. Да видя как реагират при предизвикателство и под напрежение. Има някои неща, които дори тренировката не може да имитира. Ще бъде доста показателно.

— Но и опасно, полковник, ако тренировката им е толкова добра, колкото предполагам. Прекалено много ще държат да спечелят. Може да поемат рискове, които не са наложителни.

— Съгласен съм — каза Лудвиг. — Но това е част от обучението, професоре, да проверим тяхната преценка. Тук не става въпрос за победа, това е тест за техните умения и преценки. Сигурно ще бъде интересно, не мислиш ли?

— Малко жестоко.

— О, да.

— Те разбрали ли са вече за това състезание?

— Те никога не знаят нищо предварително, професоре.

Изненадата е част от обучението.

— Чудя се дали Сван подозира, че Крафт се обучава като негов дубльор.

— Един Господ знае какво подозира или мисли той. Сван профуча през поляната и рязко спря само на педя пред Фирхаус и Лудвиг. Дъхът му беше равномерен и лек и излизаше през устата му като пара. Лед покриваше скиорските му очила и колана на якето му.

Той вдигна очилата на челото си и кимна. Фирхаус осъзна, че за първи път вижда Сван без маскировка. Сламено-русата му коса бе дълга и неподстригана, беше брадясал. Очите му бяха тюркоазеносини и неподвижни като на сокол. Не носеше шапка. Малки бучици топящ се лед проблясваха върху дългите му кичури.

„Много е хубав, дяволът“ — помисли си Фирхаус.

— Хер професоре, радвам се да ви видя отново. Доста време мина.

— Аз също, полковник Сван — отговори Фирхаус, като му стисна ръката. — Много впечатляващо изпълнение.

— Да. Около секунда и половина по-добро от последното ми постижение, бих казал.

Лудвиг погледна хронометъра си.

— Всъщност 1,2 секунди — каза той и се засмя. — Ако продължаваш така, ще трябва да те снабдим и с крила.

— Мислех си дали да не вечеряме довечера в мята хотел, само двамата — предложи Фирхаус.

— Наистина трябва да ви откажа — отговори Сван. — Следващите ден-два ще бъдат много трудни за мен и трябва да бъда в най-добрата си форма.

— О? Защо? — попита Фирхаус невинно.

— Време е за състезание между Крафт и мен, нали? — отговори Сван. — Не мога да си позволя никакво разсейване. — Засмя се и тръгна към бунгалото в подножието.

— Откъде е разбрали? — попита Фирхаус. — Мислех, че ще бъде изненада.

— Да — отговори Лудвиг с явно беспокойство. — И аз си мислех така.

Бунгалото в подножието на планината бе малко: две спални, кухня и голям хол — тук бе центърът за планиране и лекции. На едната стена имаше двуметрова карта на местността.

Крафт бе по-нисък от Сван, но по-як, с врат като на бик и широки рамене, които издужаха копринената му риза. Бе гладко обръснат и тъмната му коса бе подстригана много късо. Седеше с напрегнато внимание в рязък контраст със Сван, който се бе отпушнал върху стола си. Крафт се бе отказал от многообещаващата кариера на олимпийски скиор, за да се присъедини към „Шестте лисици“. Той бе бивш отличен студент и владееше перфектно английски, френски и италиански.

Сван не обръщаше внимание на противника си. Вместо това гледаше Лудвиг с присвети очи и внимателно слушаше всяка дума на своя наставник.

— Задачата е следната — обясняваше Лудвиг. — Тръгвате от тази страна на Хамел. — Той показа с показалка откъде трябва да започне упражнението и евентуалния маршрут. — Ще се изкачите по западната част на около хиляда метра, после ще пресечете тук, от задната страна, и ще се спуснете със ски по обратната страна. Под склона, ето тук, ще ви чака това флагче. Той вдигна едно малко нацистко знаме с черен пречупен кръст в средата. — Който се върне с него, печели.

— Ще бъдем ли оценявани по нещо друго освен по-бързината? — попита Крафт.

— Целта е да донесете флагчето — повтори Лудвиг. — Ще имате на разположение петнадесет минути да разучите картата. Това е всичко. Хайл Хитлер.

— Хайл Хитлер — отговориха двамата мъже заедно, като вдигнаха ръце в нацистки поздрав. Лудвиг и Фирхаус напуснаха бунгалото. Сван и Крафт разучаваха картата мълчаливо. Крафт си водеше бележки, Сван стоеше пред картата и я гледаше безизразно. „Това упражнение е като партия шах — каза си той. — Много опасна партия шах.“ Склонът бе всъщност ледник, образуван от топящия се сняг през топлите августовски следобеди, който нощем замръзваше отново.

Имаше два маршрута надолу по склона. Единият, от западната страна на ледника, беше по-бърз, но много по-опасен, покрай пропаст, дълбока поне триста метра. Източната пътека имаше редки падове и естествен риф, който прекъсваше пътя по средата. Двата пътя се сливаха в средата на склона. Следваше гладко спускане по цялата дължина додолу. Критичното решение щеше да бъде дали да се

рискува със спускане по западната страна, или да се пресече през източната.

Инструкциите на Лудвиг бяха прости — да се донесе флагът. Това бе операцията, така че тестът бе за умения, интелигентност и бързина, а не за героичност.

Той се съредоточи върху картата. След като ще се изкачват по западната страна, ще му се наложи да пресече ледника и да стигне източния път — задача, опасна сама по себе си: едно подхълзване и ще полети надолу към сигурна смърт.

Лудвиг бе измислил наистина дяволско състезание.

— Е, Сван, желая ти късмет. Нека по-добрият спечели — каза Крафт и му подаде ръка.

— Най-добрият ще спечели — каза Сван, без да го погледне. И без да обръща внимание на протегнатата ръка, рязко се обърна и излезе.

Към обяд Сван бе достигнал гребена от западната страна на Хамел. По негови изчисления бе две-три минути пред Крафт. Загуби тридесет секунди, докато оглеждаше долината и мислено се концентрираше върху картата. Върхът на Хамел се спускаше на изток, докато западният път, по-опасният от двата, започваше само на петдесет метра по-нататък, покрай издатината на планината. Да се спуснеш със ски по ледника от западната страна бе повече от рисковано, бе просто глупаво. А имаше и още един фактор — вятърът. Той бясно виеше около него и превръщаше снега във вихрушка. Двеста метра напряко и Крафт щеше да го изпревари. Да се донесе флагът! Единствената инструкция на Лудвиг.

Добре, той щеше да принуди Крафт да избере опасния западен път. Премина през гребена, сви рязко и спря на метър от стръмната пропаст.

Стоеше на една малка издатина точно над пътеката покрай ледника. За момент разучи пътя. Вятърът метеше снега през заледената река. Имаше късмет. Ледникът тук беше широк, блестящ, пресечен от тънки, дълбоки пукнатини.

Погледна към върха на Хамел на около тридесет метра по-нагоре. Една широка опасна пряспа висеше от гребена. Тук-там по широчината ѝ се бяха появили дълбоки пукнатини.

„Една лавина, която само чака да тръгне надолу“ — помисли си Сван.

Погледна отсреща. Единствената пътека се спускаше право надолу между дърветата — стръмен път, почти вертикален на места. А пътеката под Сван извиваше сред големи камъни и дървета. По-бавна, но по-сигурна. С крайчела на окото си видя Крафт да се появява от другата страна на ледника. Съперникът му бе само на секунди след него, но сега имаше достъп до по-бързия и по-опасен път. Щеше ли да тръгне по него? Или щеше да загуби ценно време да гони Сван по по-лесната страна на склона?

„Той ще действа напълно инстинктивно“ — помисли си Сван. Крафт беше хванат натясно. Не можеше да си позволи да пресече ледника тук: трябваше да тръгне по западния склон. И Крафт наистина се спусна право надолу.

Сван също тръгна надолу по криволичещата пътека. Крафт имаше вече секунди преднина от отсрещната страна, но щеше да му се наложи да пресече около трийсет метра по ледника в края на пътеката, за да стигне до финалния склон. Сван наблюдаваше как Крафт намали скорост, когато опасната пътека стигна до ледената река. „Ще трябва да спре за малко, за да изследва леда — помисли си Сван. — Не е толкова глупав да тръгне по него слепешката.“ После бръкна в якето си и извади един люгер. Вдигна го към пряспата, която висеше от върха на планината, и изстреля един куршум, после втори, после трети.

Крафт наистина спря да се огледа. Беше само на метър-два от ръба на пропастта. Долината бе далече под него. Той бе останал без дъх, очилата му се бяха замъглили. Крафт ги смъкна и започна да изследва леда. И изведнъж чу изстрел. Още един. И още един. Погледна към планината. Какво, по дяволите, правеше Сван?!

Огромната пряспа, която висеше на върха на Хамел, изстена и потрепери. Пукнатините се разшириха, увеличиха се неимоверно и пряспата изведнъж се освободи.

Грамадна вълна сняг, три метра дълбока и петдесет широка, се сгромоляса надолу по планината.

Наведен напред, доколкото му бе възможно, със свити колене, Сван полетя надолу пред стената от сняг. Придържащ се настани от ледника, до самия край на източната падина.

Крафт погледна към трещящата вълна сняг, която бушуваше надолу към него. Беше хванат в капан. Ако не пресечеше ледника, и то веднага... Стъпи на реда, но ските се измъкнаха изпод него и той падна. Отчаяно затърси да се хване за някой ръб, издатина или каквото и да е, за да спре да се пързали към пропастта. Пръстите му се впиха в леда. Острите ръбове изхлузиха ръкавиците му и се врязаха в пръстите му; нямаше никаква пукнатина, в която да се вкопчи и да спре хълзгането.

Той с ужас погледна нагоре. Снегът връхлетя върху него като товарен влак, смаза го, преобърна го и го повлече надолу — към долината на триста метра под него.

Сван въобще не се обърна. Чуваше ужасния рев на лавината зад себе си, но продължаваше да се спуска все по-бързо и по-бързо. Не мислеше за лавината зад себе си. Просто продължаваше да се спуска...

Сван съмъкна очилата около врата си и разтърси русата си грива, за да изтръска снега. Срещу силното слънце очите му горяха от вълнение.

— Господи, видяхте ли! Бях само на метри от тази снежна лавина. — Погледна назад към планината. — Къде е Крафт?

— Не можа да се справи — каза Лудвиг безизразно. — Лавината го настигна.

— Жалко — каза Сван. — Не беше лош човек. Но изобщо не трябва да тръгва по западната страна.

— Защо? — попита Фирхаус.

— Прекалено непредсказуем пробег — отговори Сван. — При това слънце летният сняг е нестабилен. Един по-силен повей на вятъра и си изгубен. А и самият път е рискован. Сериозна грешка в преценката. Инструкциите бяха да донесем флага, а не да се убием.

— Затова ли избра източния маршрут? — попита Лудвиг.

— Да. Той е достатъчно опасен, но не самоубийствен.

Изчаках на върха и после слязох колкото се може по-бързо, за да изпреваря Крафт, а не да се убия, докато го правя. Покойниците мъченици не печелят войната, господа, те си остават просто добри персонажи в историческите книги. Крафт допусна фатална грешка в преценката. Работата ми беше да се възползвам от неговите грешки, а не да се тревожа за него.

— Мисля, че чух нещо като пистолетни изстрели точно преди лавината — каза Лудвиг.

— Така ли? — каза Сван. — Сигурно когато лавината се пропука. Наистина звучеше като експлозия. — Той разкопча якето си. — Задачата ми беше да донеса флага до финалната линия, полковник — каза той, като измъкна знамето изпод якето си, прилежно го сгъна и го подаде на Лудвиг.

— Имаш ли още някои въпроси относно квалификацията на Сван? — попита Лудвиг.

— Не — каза Фирхаус. — Никакви въпроси. Искам да му дадеш това. — Той подаде на Лудвиг една тънка златна запалка „Дънхил“ с гравирана на върха вълча глава — талисмана на СС.

Лудвиг прекара палец по гладката повърхност на запалката.

— Това ще бъде подарък по случай завършването на курса — каза Фирхаус. — Кажи му да я пази като очите си. Да му напомня кой е.

— Ясно. Значи мислиш, че вече е готов?

— О, да — каза Фирхаус с усмивка. — Съвсем готов.

ВТОРА КНИГА

„Вярата в свръхчествен източник на злото не е необходима; самите хора са достатъчно податливи на порока.“

Джоузеф Конрад

18.

Тя сядаше на високия стол в ъгъла на сцената — малко пастелно петно срещу пианото. Имаше и тенор саксофон и бас за фон, но гласът ѝ едва ли се нуждаеше от това. Всяка песен бе импровизация. Светлините в малкия клуб угасваха, конферансието я представяше, чуваше се тремолото на пианото и меката светлина постепенно се засилваше.

*„Не съм нищо особено,
не съм хубавица,
просто се радвам, че живея,
и съм щастлива.
И мам си гадже,
луд е по мене,
та чак ми е смешино.“*

Пееше на английски и акцентът ѝ засилваше очарованието. И още с първите ноти покоряваше залата.

Кигън сядаше винаги на една и съща маса, всяка нощ. Изпращаше ѝ рози всеки ден, без картичка, като предполагаше, че рано или късно тя ще свърже цветята с лудия американец, който идва всяка вечер и слуша всичките ѝ изпълнения. Но тя не му обръщаше внимание. Той дори се опита да си уреди среща с нея, но управителят каза, че тя не харесвала американците. Кигън никога не бе получавал такъв решителен отказ от жена и обезкуражен, спря да ходи в клуба.

Настъпващата зима се превърна в зимата на неговото неудовлетворение. Бе мека и Кигън я прекара почти цялата в Южна Франция, в един малък град на име Греноа. Беше решил да зазими един от състезателните си коне там — всъщност кобила, за да я подготви за летния сезон. Кобилата бе показала много добри

възможности на американските трасета още като двегодишна и сега Кигън искаше да види какво ще направи на европейската серия. Тренираше я Алоис Джекет, Ал Джек за по-кратко, от Лароз — делтата на Луизиана. Делтата бе известна с четвърт надбягванията, наречени така, защото конете стартираха и тичаха без ограничения четвърт миля право по трасето. За десет години Ал Джек бе научил всичко за породистите състезателни коне и бе станал отличен треньор. Бе висок, със стойка на курсант от Уест Пойнт. Носеше винаги костюм, жилетка, вратовръзка и панамена шапка, дори когато работеше с конете. Смяташе, че конните надбягвания са джентълменско занимание, и се обличаше по съответния начин.

„Когато говорят за смесена кръв — казваше той гордо, — говорят за мен, за Ал Джек. Аз съм една четвърт индианец чероки, две четвърти френски мелез и още една четвърт негър, и ако има някой, който да разбира повече от коне от Ал Джек, това е самият Господ.“

Когато работеше, не приказваше. Изразяваше одобрението или неодобрението си с тих смях. Дори да съобщаваше, че идва краят на света, се смееше. След известно време Кигън започна да различава кое хихикане изразява добри новини и кое — лоши. Имаше и смях, който изразяваше бедствие, но Кигън го бе чувал само веднъж, когато Ал Джек разбра, че във Франция ги няма любимите му раци. За щастие скоро откри, че охлювите могат да ги заместват приемливо, и се отдава на мекотелите.

Двамата ставаха всеки ден в зори и се занимаваха с конете до късен следобед, след което ходеха до селото, тъпчеха се с мекотели и ги поливаха с вино.

— Имаме си истински победител, мон ами — казваше Ал Джек.

— Тази кобилка ще прави пари всеки път, щом излезе на пистата.

— Ако не печели, ще я направим на туткал — отговаряше Кигън и двамата се смееха и поръчваха още охлюви.

— Знаеш ли за какво си мечтая, Ки? Мечтая да спечеля достатъчно пари, за да й купя породисг жребец, когато престане да се състезава.

— Имаш го, Ал. Разчитай на мене. Щом започне да губи скорост, ще я заплодим.

— Дяволски великодушно от твоя страна, Ки, но мисля, че ще се чувствам по-добре, ако си платя.

— Ще говорим за това по-късно.

Времето минаваше приятно, дните бяха изпълнени с тежка, работа, разговори за коне и добра храна, но Кигън не можеше да спре да мисли за певицата. Не говореше за нея, но тя бе обсебила сърцето и ума му.

Прекараха заедно с Бърт коледната ваканция в Испания в лов на пъстърва, после Радмън отиде за месец в Етиопия — страна, за която мнозина смятаха, че ще бъде първото завоевание на Мусолини. Дописките на Бърт се появяваха на първите страници на „Хералд Трибюн“ почти всеки ден. От Етиопия той се върна пак в Испания за два месеца, за да пише за гражданская война, която всички усещаха, че е неизбежна. Стилът му ставаше все по-официален, по-обективен, по-твърд. С всяка телеграма той сякаш все по-майсторски интерпретираше за читателите си непостоянната политика в Европа. Неговите определения за Хитлер, нацисткото движение и нашествието на фашизма в Германия, Италия и Испания допринасяха за растящата му популярност като един от най-уважаваните кореспонденти в Европа. Кигън прекара един месец на ски в швейцарските Алпи, после замина за няколко седмици в Берлин, но избягващ „Кит Кет“ и както обикновено обикаляше приемите. Често се сблъскваше с малкия гърбушко Фирхаус, личния клюкар на Хитлер, който бе винаги толкова вежлив, че стигаше чак до раболепие. После се върна във Франция и в началото на март двамата с Ал Джек се преместиха в Дювил и всяка сутрин пътуваха с кола няколко мили до плажа, та кобилата да потича по морския бряг и да заздрави краката си, за да стане по-издръжлива по дългите европейски трасета. Кигън следеше живо кариерата на Бърт и бе доволен, когато най-накрая той пристигна в Париж и се отби да го посети.

— Сега я учим да тича обратно — каза Ал Джек гордо. Повечето от европейските състезания се провеждаха отляво наляво, обратно на посоката, в която беше тренирал кобилата в Щатите.

— Е, Бърт — каза Кигън на Радмън, докато седяха на дюните и наблюдаваха как Ал Джек направлява вървежа на кобилата. — Как е в Етиопия?

— Горещо, мрачно, мръсно, сухо и пълно с пясък — в косата, в очите, дори в кафето ти.

— Ще има ли война? Радмън кимна утвърдително.

— До една година етиопският лъв ще влезе в италианската клетка.

— Лошо. А Испания? Как са жените там?

— Знаеш ги. Не се обиждат, когато ги каниш вкъщи, и не се сърдят, когато после не ги каниш на закуска. И там елошо. Гражданската война е въпрос на време. И ще бъде много брутална.

— Всички войни са брутални.

— Не исках да кажа това. Слушай, Ки, видях един летище край Мадрид с няколко дузини бомбардировачи „Хайнкел“, в хангари. Всички роялисти използват германско оръжие. Можеш да ми вярваш: Испания ще се превърне в личен тренировъчен полигон на Хитлер.

— От теб ще стане доста добър политически оракул, приятелю.

— Дано.

— Много е добра, шефе — каза Ал Джек. Беше се изкачил по дюната и вдървено стоеше пред тях, облечен с най-хубавите си неделни дрехи и нахлупена до веждите шапка. Кигън и Радмън гледаха как Рейв Он лудува по брега. Тя се изправяше на задните си крака и скачаше в хладката вода, а от разтворените й ноздри излизаше пара.

В средата на април вече бяха готови да се преместят в Париж, за да участват с Рейв Он в Лоншам, може би най-елегантното конно надбягване в света. Повечето от трасетата — Шантийи, Сен Клу дьо Мезон, Еври и Лоншам — бяха на около четиридесет мили от Париж. По план трябваше да я пуснат да бяга първо в „Ла қуп дьо Мезон“, после в Шантийи за френското дерби, след това в Лоншам за откриването на сезона през май и да се подготвят за престижната награда „Гран при дьо Пари“ през юни и за най-голямото надбягване през септември.

След като настаниха Рейв Он в конюшнята в Париж, Кигън се присъедини към Радмън в Берлин.

— Няма да повярваш — каза ентузиазирано Радмън, когато се срещнаха на вечеря. — Предложиха ми да стана шеф на бюрото на „Ню Йорк Таймс“ тук.

— Шегуваш се! Ще приемеш ли?

— Дали ще приема? По дяволите, та това е най-сладката работа в Европа. Гьобелс беше заплашил, че ще ми вземе визата, но сега ще бъда прекалено важен и нацистите няма да могат да ме изхвърлят.

— Внимавай, приятелю — каза Кигън очевидно загрижен. — Тези копелета ще те убият.

— Няма да посмеят — каза Радмън с усмивка.

Той отиде до Щатите за един месец на обучение и се завърна с най-пресните новини и клюки от родината. Беше изпълнен с ентузиазъм относно Рузвелт и бъдещето на Америка и сподели горещи сведения за сезона в Бродуей, като бърбореше за танцьора Фред Астер, звездата на най-новото шоу на Коул Портър; за новелата на Джеймс Хилтън „Изгубени хоризонти“, която бе чел по пътя за Щатите, и за „Човешката участ“ на Андре Малро, която бе чел на връщане; за един филм, наречен „Кинг Конг“ — за една маймуна, която нападнала Емпайър Стейт Билдинг; и за един пълнометражен анимационен филм на основата на „Трите малки прасенца“. Беше се влюбил лудо в Грета Гарбо, след като я гледал в два филма. За първи път, откакто бе напуснал Щатите, Кигън усети лека носталгия. Но вълнението от откриването на сезона за конни надбягвания и завръщането на Радмън скоро разсея това чувство. Рейв Он изглеждаше добре и се приспособяваше чудесно. Радмън нямаше да започне новата си работа до средата на лятото, така че имаха на разположение два месеца, които да прекарат заедно.

— Никога ли не си мислил, че ще ти е по-добре въкъщи? — попита Кигън.

— Не мога, бъдещето ми е тук — каза Радмън. — Знаеш ли какво каза редакторът на „Таймс“? Каза, че имам по-тънко чувство за политическата динамика в Европа от който и да е жив репортер.

— Добре, това ли ще ми сервираш за вечеря?

— Копеле такова!

— Е, по дяволите, би трябвало да си. Ти закусваш, обядваш и вечеряш с политика. Светският ти живот е отишъл по дяволите.

— Виждам, че нещата тук стават все по-лоши. Сега те бойкотират еврейските магазини — каза Радмън. — Знаеш ли, че на евреите им е забранено да се занимават с бизнес? Дори да ходят на училище?

— Не е тайна. Те всеки ден се хвалят с това в нацистките си парцали.

— Знаеш ли, че днес чух едно нещо, с което не се хвалят?

— Че Хитлер е травестит?

— Вероятно, но не е това. Чух, че направили един затворнически лагер край Мюнхен. За политически затворници. И че строят още двадесет нови — двадесет! — само за евреи. Имам един източник, който казва, че били арестували повече от сто хиляди души и ги изпратили в тези лагери без съд и присъда. И че държат затворниците гладни и ги бият.

— Виж, трябва да си сигурен в това — посъветва го Кигън. — Око да види...

— Те не позволяват посещения на пресата.

— Само казвам, че си на голяма почит. Не давай възможност Гьobelс да те обори.

— Какво съмнително има тук? Ние говорим за цялата държава, която няма нормални устои в колективния си ръководен орган. Това вече не е политика. Те са минали отвъд това. Е, сигурен съм, че ти е дошло до гуша, след като живееш тук. Кажи какво става с теб? Още ли тъгуваш по онази певица?

— Кой казва, че тъгувам по някого?

— Хайде, Ки, цяла година се увърташ около това момиче. По дяволите, тя сигурно вече си е намерила обожател, а може и да се е омъжила досега.

— Не се е омъжила и си няма обожател Кигън.

— А, значи я наблюдаваш?

— Не я наблюдавам.

— Да-да!

— Хайде да оставим певицата, окей?

— Разбира се. Просто никога не съм те виждал да се слагаш така.

— Да се слагам?

— Нали ѝ пращаце цветя цяла седмица, тя те отряза и ти се отказа.

— Не съм се отказал.

— Как ще го наречеш тогава?

— Просто изгубих интерес.

— Франсис, аз съм ти стар приятел, нали помниш? Ти се държиш като страдащ от любов млад каубой.

— По дяволите!

— Добре де, добре. Но ако бях на твоето място и припадах по някоя...

— Тя не е „някоя“ и спри вече.

— Спирам! — Поседяха мълчаливо, после Бърт каза: — Но, знаеш ли, ако пак започне да получава цветя и разбере колко си сериозен и упорит...

— Радмън!

— Ясно де. Спирам.

Няколко минути седяха на масата безмълвно.

— Не е зле да я чуя как пее — каза Радмън. Кигън го погледна.

— Просто да я послушаме, Франсис — разпери ръце Радмън.

— Хайде тогава. Да тръгваме.

*„Някой ден той ще дойде,
човекът, когото обичам.“*

Радмън го наблюдаваше.

На следващия ден Радмън ѝ изпрати огромен букет пролетни цветя за сметка на Кигън. Без картичка. Вечерта пак се върнаха в клуба, и следващата вечер, и по-следващата. И всеки ден Радмън изпращаше все повече цветя. В края на седмицата каза на Кигън какво е направил.

— Тя пее като славей и ако не ѝ поискаш среща, ще го направя аз — заплаши той.

И така всичко започна отново, само че този път Джени Гулд усети присъствието му. От чисто любопитство тя поразпита и разбра кой е той. Всеки ден през седмицата получаваше разкошен букет рози и всяка вечер американецът и приятелят му резервираха една и съща маса до сцената на „Кит Кет“, въпреки че не правеха опит да контактуват или говорят с нея. Той просто седеше, гледаше и аплодираше. После един следобед се показа на вратата ѝ.

— Време е за обяд. — Беше напохватен като ученик. — Трябва да ядете. Искам да кажа, че ще ви стане лошо и ще припаднете по средата на песента, ако не ядете. И просто минавах оттук и...

Тя погледна колата му, после него и накрая въздъхна, хвана го под ръка и той я поведе навън в хубавия пролетен ден.

Беше уредил пикник в един малък парк близо до операта — с цветя, шампанско и сандвичи от „Kasseler Rippchen“, пушено и мариновано свинско филе, кренвирши, сварени яйца и кисело зеле, и за десерт няколко вида пасти. Кигън имаше навиващ се грамофон „Виктрола“ и няколко плочи, които му бе изпратил някакъв приятел, и те седяха на едно одеяло и слушаха как Били Холидей пее „Май мен“ и „Сторм манди блус“. Кигън бе изискан и внимателен, смешен и очарователен — неща, които тя най-малко очакваше от този мъж, когото всички описваха като богат, безразсъден американски плейбой. След този ден двамата често бяха заедно и тя скоро се премести в един малък апартамент в покрайнините на Берлин. Прекарвала заедно по цели дни, а вечер той седеше предано на обичайната маса и я слушаше как пее. А когато замина за Париж за откриването на сезона на конните надбягвания, тя успя да издържи без него само три дни. Последваха чести телефонни обаждания и накрая късно една нощ тя му каза:

- Никога не съм се чувствала по-тъжна!
- Ела в Париж, Джени — каза той. — Нека опитаме.
- Но работата ми...
- С глас като твоя никога не би трябало да се притесняваш за работа.

На следващия ден той изпрати самолета да я вземе.

Светлокафявата кобила мина край тях като локомотив, дългите ѝ крака тупкаха равномерно, жокеят беше седнал напред, почти на врата ѝ, и леко я пляскаше с камшика. Кигън натисна копчето на хронометъра си и лицето му просветна.

Очите на Джени блестяха от вълнение.

- Как е? — попита тя. Кигън погледна хронометъра.
- Не е зле, наистина не е зле. Ако не вали, ще заслужи букет рози. — Той погледна към светлото безоблачно небе.
- Тя не обича калта, така че се моли небето да е чисто.
- Много е добра — съгласи се Кигън. — Но не мисля, че има заложбите да стане трикратен победител.
- Толкова е красива с тези дълги крака — каза Джени. Жокеят, французин, скочи от седалката, застана пред Кигън и каза

ентусиазирано.

— C'est magnifique^[1].

— Значи ще спечелиш, а? — засмя се Кигън.

— Que sera — отвърна жокеят, вдигна рамене и смигна. Върнаха се до конюшнята и гледаха как Ал Джек в ослепително бял ленен костюм мие и сресва кобилата.

— Имаш късмет с тази малка мадмоазел — смееше се Ал Джек.

— Направо да си оближеш пръстите.

— Ти ще си оближеш пръстите, Ал Джек — каза Кигън. — Ще разбереш колко е сладка след третото надбягване.

Ал Джек вдигна глава и се усмихна.

— Моята мадмоазел ще направи всичко, Ки, можеш да си заложиш и главата в банката. Ако не спечели, значи това го няма в картите. Тази кобилка си залага сърцето, щом излезе на пистата.

Джени нежно погали дългата музуна на кобилата и учудено каза:

— Като кадифе е.

— Ще ти кажа нещо, Ал Джек. Ако спечели днес, твоя е — заяви Кигън.

— Какво?

— Твоя е. Никога не съм виждал човек, който така да обича един кон!

— Не, в никакъв случай — тръсна глава Ал Джек. Вече не се смееше. — Че аз не бих могъл да й платя и храната.

— Ще те снабдя за този сезон, а ти ще ми върнеш, когато спечелиш. Може да я зазимиш в някоя ферма в Кентъки и аз ще й купя първия жребец, когато престане да се надбягва.

Ал Джек опита да се засмее, но очите му бяха пълни със сълзи.

— Просто не знам какво да кажа...

— Вече го каза, приятелю — усмихна се Кигън и потупа треньора по рамото. Ал Джек се обърна към кобилата и й заприказва:

— Чу ли, мадмоазел? Днес трябва да спечелиш. Ако досега не си печелила състезание, днес трябва да го направиш. Чуваш ли какво ти казвам?

— Голям жест, Ки — каза Радмън, когато се отправиха към паркинга.

— Да — каза Джени, — беше красиво.

— Не бих притежавал тази кобила, ако не беше той — каза Кигън, докато разгръщаше сутрешния вестник. — Той я избра. Той я превърна в победител. Трябва да си всеотдаен, ако се занимаваш с конни състезания. За Ал Джек това е животът, за мен — само хоби. Всъщност исках да споделя късмета си.

— Какъв късмет? — попита Джени.

— Да съм тук с теб — каза Кигън с широка усмивка, после видя снимката на Радмън във вестника и възклика: — Хей, на цяла втора страница пише за тебе! — И им показа статията, която съобщаваше за назначението на Радмън за шеф на бюрото в Берлин — всъщност най-обикновено описание с нормалните биографични данни, повечето от които Кигън вече знаеше. Бърт Радмън, роден в Мидълтън, Охайо. Баща — собственик на магазин за дрехи, майка — домакиня. Никакви братя и сестри. Завършил журналистика в университета в Колумбия и бил в Европа на кратко пътешествие по случай дипломирането си, когато Америка се включила във войната. Но Кигън научи и две нови неща за Радмън: че е написал първия си материал за „Хералд Трибюн“ след като придружил дивизията „Рейнбоу“ от Щатите чак до бойното поле и описал първата ѝ среща с германците, описание достатъчно добро, за да му осигури кореспондентска работа за още двадесет и три години. А също така и че в колежа тренирал борба.

Кигън погледна Радмън и каза:

— Не ми приличаш на борец.

— Така ли? И как трябва да изглежда един борец?

— Знаеш как: як врат, гърди като ковашки мех, рамене като на слон и така нататък...

Радмън бавно кимна.

— Ясно. И с тъпа физиономия.

— Да, и това също. Искам да кажа, че не си кожа и кости, но не изглеждаш чак като борец.

— Доста предубедено мнение — заяви Радмън надменно.

— Какво искаш да кажеш?

— За тебе всички борци са еднакви. Всички имат дебели вратове, яки са като бичета и са тъпи като галоши. Това е предубеждение. Не е фатално, но все пак е предубеждение.

— Ти си невероятен — засмя се Кигън. — Не познавам друг човек, който може да превърне една дискусия на тема борба в лекция

по фанатизъм.

— И са изпуснали, че мога да свиря на укулеле^[2]!

— Всъщност това е страхотно, Бърт! — каза Кигън. — Помисли си само: ето ни тук на едно голямо светско събитие по случай откриването на парижкия сезон. Почти е задължително човек да се покаже, ако има някакво обществено положение, и ето ни тук с такава известна личност като теб.

— Точно така — каза Радмън. — Но има и по-известни. — Той потупа Джени по рамото. — Виждаш ли онзи джентълмен с двуредния костюм от туид и дебелите мустаци, дето разглежда програмата? Това е Х.Дж.Уелс, много голям писател.

— Знам кой е Х.Дж.Уелс, глупчо. Ние в Германия също четем. Погледни тези двамата есесовци с униформите. Направо ми се повръща!

Двама германски офицери от СС в официални черни униформи минаха гордо през тълпата и спряха да говорят с една добре облечена двойка.

— Онзи високият — каза Радмън горчиво — е Райнхард фон Майстер. Ако искате, вярвайте, но е учили в университета в Род Айланд.

Той кимна към по-високия от двамата — слаб, дори мършав капитан със свирепо лице и бледосини очи.

— Той е военен аташе на германския посланик тук. Всъщност е най-обикновен мръсен шпионин и всички го знаят.

— А кой е онзи важен стар глупак с младата съпруга, който говори с него? — попита Кигън.

— Тя не му е съпруга, а дъщеря. Това е Колин Уилоуби, сър Колин Уилоуби, който списваше клюкарската колона на „Манчестър Гардиан“.

Сър Колин Уилоуби бе типичен превзет британец: средна хубост, докаран, с подстригани завити мустаци и маникюр. Стоеше мъчително изправен във военна стойка, а повдигнатите му вежди изразяваха високомерие. Беше елегантно облечен в сив двуреден костюм и червена вратоворъзка, което, изглежда, тази пролет се бе превърнало в характерна униформа за англичаните; побелялата му коса бе идеално подстригана.

Дъщеря му, лейди Пенелоп Трейнър, вдовица, бе също олицетворение на английската превзетост. Изправен гръбнак,

класически черти — от идеално правия нос и бледо-сините очи до сприхавата уста: огледално отражение на баща си. И също като него изглеждаше студена и недостъпна.

Само червената ѝ коса, по-дълга от модната за сезона и завързана отзад с червена панделка, загатваща за женствеността ѝ.

— Охо, значи това е старият клюкар — каза Кигън. — Чел съм глупостите му доста години.

— Вече не се занимава с клюки. Станал е политически оракул. Отказа се от клюкарството, откакто жена му умря преди две години. А и зет му загина миналата година.

— Помня — каза Кигън. — По време на самолетните демонстрации в Кливланд.

— Точно така. Томи Трейнър беше ас от войната, свалил над десет самолета. Сега жена му е помощник на баща си и ходи с него навсякъде.

— И се занимават с политика тук, на конните надбягвания?

Радмън вдигна рамене.

— Може да са във ваканция като мен.

— Май е твоят тип — каза Кигън. — Защо не ѝ скочиш?

— Не и на тази. Тя е истински айсберг — каза Радмън.

— Е, знаеш как е: само катурването показва. — Кигън намигна.

— Осемдесет процента се крие под повърхността.

— Появярай ми, тази е лед до мозъка на костите — каза Радмън.

— Истински английски сноб. Хайде, елате да ви запозная. Нека видим дали знаят за моето назначение.

Радмън поведе Кигън и Джени към двамата англичани, спря пред тях и учтиво се поклони.

— Радвам се да ви видя отново, сър Колин.

— А, Радмън, здравей. Съвсем се загуби — каза Уилоуби със снизходителна усмивка.

— Това са мои приятели, Дженифър Гулд и Франсис Кигън — каза Радмън. — Джени, Франсис, запознайте се със сър Колин Уилоуби и дъщеря му лейди Пенелоп Трейнър.

— Приятно ми е — каза Кигън и стисна ръката на Уилоуби. Лейди Трейнър го гледаше с надменно презрение, както би гледала кондуктор във влака или сервитьор в ресторанта. Може би при друг случай Кигън щеше да бъде привлечен от нейната недостъпност, но

сега това не го интересуваше. Любопитно бе друго. Както и при Радмън, събитията бяха променили кариерата на Уилоуби и го бяха издигнали от светски клюкар в политически наблюдател. Но докато Радмън се занимаваше с действителността в Хитлеровата държава, Уилоуби говореше надуто и повечето му уводни статии бяха лишени дори и от подобие на обективност.

— Разбрах, че си бил в Африка и Испания — каза Уилоуби. — Много амбициозно. Вярно ли е, че ще поемеш бюрото на „Таймс“ в Берлин?

— Да.

— Напоследък Хитлер се е надул като пуйк — каза Уилоуби строго. — Опива се от успехите си. Но след няколко месеца ще разбере, че трябва повече да се съобразява със световното мнение. Мисля, че този човек жадува за признание и одобрение. Срещал съм се с него, знаеш ли. Направих едно от първите английски интервюта с него.

— И се надяваме, че ще интервиюираме и мистър Рузвелт тази есен, когато идем в Щатите — каза лейди Пенелоп.

— Е, знаете какво казват — отбеляза Уилоуби. — В Америка избираш някой за президент и после сядаш и чакаш да изпълни всички лъжи, които е обещал. Ние в Европа сме по-различни: избираме един човек, сядаме и го чакаме да сгреши.

— Наистина ми е дошло до гуша от политика, всички говорят само за това — каза Джени. — Тук е Париж, а не Берлин. Защо не сменим темата? Конят на Франсис ще участва в голямото състезание днес.

— Добре — съгласи се Франсис. — Някой да иска да говорим за коне?

Лейди Пенелоп го погледна с открыто презрение.

— Чувала съм, че интересите ви са ограничени. Джени настръхна, после рязко каза:

— Това е невъзпитано и невярно. И мисля, че хора с вашето положение би трябвало да знаят по-добре как се говори.

Англичанката почти зяпна. Самата Джени също бе изненадана от избухването си и бузите ѝ поруменяха.

— Конете са благородни създания — каза Кигън с крива усмивка, като се опитваше да заглади нещата. — Нали за това сме тук

всички. — Той се обърна към лейди Пенелоп. — Как ви наричат? Пени?

— Можете да ме наричате лейди Пенелоп — остро отговори тя и се отдалечи.

Уилоуби вдигна рамене.

— Ще трябва да извините дъщеря ми — каза той примириено. — След смъртта на съпруга ѝ чувството за хумор ѝ изневерява.

— Може би се държах малко фамилиарно — отговори Кигън. — Приемете извиненията ми.

— Разбира се. Между другото, Кигън, да заложа ли на вашия кон?

— Аз лично ще заложа — каза Кигън, докато превзетият британец си тръгваше.

— Това се казва невъзпитано дете — засмя се Радмън.

— Съжалявам — каза Джени, — просто избухнах.

— Ти просто ѝ сви сърмите — засмя се Кигън. — Изглеждаше като цапардосана с мокър парцал.

— Предлагам да си направим една солидна закуска в „Максим“ за моя сметка и да се върнем за приема след откриването — каза Радмън.

— Ние трябва да тръгваме. — Кигън сложи ръка на кръста на Джени. — Имаме си други планове.

— О? — каза Джени. — Не може ли Бърт да ни придружи?

— Не — каза Кигън и я поведе към пакарда. — Ще се видим след два часа на приема.

Радмън ги гледаше, докато вървяха към колата. Никога не бе виждал Кигън така развълнуван и щастлив. Тук, на откриването на сезона, най-голямото светско събитие в Париж, те бяха така велиcodушни да прекарат дните си с него, че сега, когато бяха решили да се усамотят за няколко часа преди надбягванията, той не се обиди.

Бе така погълнат от мислите си, че не видя фон Майстер, който пресече паркинга и дойде при него.

— Хер Радмън — каза нацистът. — Радвам се да ви видя. Радмън го погледна и каза грубо:

— Тази униформа изглежда съвсем не на място тук.

— Ще свикнете с нея.

Радмън понечи да заобиколи високия нацист, но той му препречи пътя.

— Между другото — каза фон Майстер, — имате един служител във вашия офис, един фотограф, Марвин Клейн.

— Точно така.

— Може би „Ню Йорк Таймс“ не е получил заповедта на райхсминистъра Гьобелс. Повече не може да наемате на работа евреи.

— Не сме го наели в Германия. Той е американец.

— Е... — усмихна се германецът, — няма голяма разлика.

Радмън понечи да си тръгне, но фон Майстер продължи:

— Вашият приятел, този със състезателния кон, как се казва?

— Кигън.

— О, да, Кигън. Неговата приятелка — или може би съпруга — нали е германка?

— Е, и?

— Просто съм любопитен. Винаги се интересувам от германските момичета. — Немецът се засмя. — Така че... кажете му, че се надявам кобилата му да спечели. Ще заложа на нея.

[1] Тя е чудесна (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Хавайска китара — Б.пр. ↑

19.

— Горкият Бърт — каза Джени, когато се качиха в колата. — Трябва да му намерим жена, за да сподели нашето щастие.

— Бърт ще се оправи. Негова любовница е работата му. Ако се почувства самотен, стига да си облече тренчкота и няма да може да се отърве от жени.

— Стига си говорил така. Ядосваш го.

— Показвам привързаността си. Това е единственият начин мъжете да показват чувствата си, без да ги арестуват за нарушаване на моралния ред.

Тя отметна глава и се засмия.

— Понякога ме караш да се смея, без да знам защо. — Притисна се в него. — Толкова съм щастлива, Ки.

Вече цял месец живееха в света на мечтите. Хитлер и политиката рядко се споменаваха.

— Някога ще си спомняме за тези дни и чак тогава ще разберем колко са прекрасни — каза Кигъл нежно.

— Обещаваш ли?

— Абсолютно. Любовта е магия.

— Наистина ли се влюбваме, Франсис?

— За мен това е свършен факт, мила — каза Кигън тихо. — Влюбих се в тебе още когато те видях за първи път.

— Чудесно го каза.

— Ти си чудесна.

— О, Франсис, толкова е прекрасно, че просто се плаша. Толкова съм щастлива...

— Това е може би най-хубавото нещо, което някога си ми казвала — засмя се той.

— По-хубаво от „обичам те“? — Тя хвана ръката му с двете си ръце и се притисна към него.

Той я погледна изненадано.

— Никога не си ми казвала „обичам те“.

— Току-що го казах.

— Много косвено.

— Тогава ще го кажа директно — каза тя и го погледна със сълзи на очи. — Je t'aime. Ich liebe dich. — Посегна и леко докосна устните му с връхчетата на пръстите си. — Много те обичам, Франсис. Когато сме заедно, гърдите ме болят, но това е хубава болка. А когато сме разделени, става ужасна.

Тя обхвана с две ръце лицето му и устните им се сляха.

Шофьорът ги откара в един парк близо до Сена, в края на Булонския лес.

Разстлаха едно одеяло и Кигън нави „Виктрола“-та. Пусна „Any Old Time“ от Лейди Дей. Джени тихичко запя заедно с нея.

— Научих я, като слушах Били Холидей по радиото — каза тя, щом песента свърши. — Виждал ли си я?

— Само веднъж. Един мой приятел, Джон Хемънд, настоя да отидем в „Монро“ — това е един нощен клуб в Харлем, и да я чуем. Тя беше нова певица, чак после стана Лейди Дей. Беше... не знам как да ти я опиша... сърцераздирателна и божествена едновременно. Помня, че стояхме там до зори. Тя можеше да се усмихне и да ти скъса сърцето. Ти си същата, Джени.

Той изведенъж се изправи.

— Господи, какъв съм загубен! Джон Хемънд ми е пръв приятел!

— Кой е този Джон Хемънд?

— Най-добрият продуцент на „Кълъмбия Рекърдс“, страховтен е! Той е открил някои от най-големите джазови изпълнители. Слушай, сигурен съм, че ще подскочи, като те чуе да пееш. Ще му позвъним от хотела довечера. Може да те прослуша по телефона.

— Ти си луд!...

— Лудо сериозен. Обещавам ти — една песен и той ще ти предложи договор.

— Не, не. Не мога... не и по телефона. С тези междуградски връзки...

— Джени, случват се и по-странини неща. Америка е страна на случаиностите.

— Липсва ли ти? — попита тя.

— Не знам. Предполагам, че да — каза той. — Мисля, че все пак трябва да се върна за известно време. Прекалено дълго отсъствах. — И след минута добави: — Ню Йорк ще ти хареса.

Тя изведнъж се изправи.

— Какво?

— Казах, че Ню Йорк ще ти хареса. Ще прекараме там медения си месец.

— Медения месец?

— Омъжи се за мен, Джени. Аз те обожавам. Ще посветя живота си да те направя щастлива и да бъдеш в безопасност.

— Аз искам да се омъжа за теб, Ки — смутено каза тя. — И ти благодаря, че mi предложи. Но не знам...

— Джени, за една нощ ще чуеш всички велики живи джазови изпълнители. Ще идем в Харлемската опера, в „Савоя“ и „Котън Клуб“...

— Не мога да се откажа от Германия.

Кигън рядко падаше по гръб.

— Окей, ще останем тук. Ти ще станеш моя съпруга, с което ще те направи американска поданичка. Няма да могат да те пипнат.

— О, Ки, за човек, обиколил целия свят, ти си толкова наивен, че... Не виждаш ли, те могат и ще направят всичко, което искат. Ще се откажеш ли от своето гражданство, за да станеш германец? Да останеш тук и да не знаеш дали някога ще се завърнеш в родината си? Ще направиш ли това, Франсис?

Той не отговори.

— Разликата между нас е, че ти можеш да се завърнеш вкъщи, когато поискаш. По всяко време. А ако аз замина за Америка, няма да мога да се върна. Ки, баща ми се сражава за тази страна, така както ти си се сражавал за твоята. Той умря през 1916 година под знамената на кайзера. Не мога да напусна Германия с мисълта, че не съм опитала да я направя по-добра. Ти затова ли напусна Америка — понеже положението стана лошо? Наистина ли си го направил заради това? Затова ли живееш в Германия?

— Не — отговори Кигън. — Не това е причината, за да напусна.

— Разкажи ми. Искам да знам всичко за теб — каза тихо тя. — Може би това ще mi помогне.

През целия си зрял живот Кигън се бе гордял с това, че никога не бе поглеждал назад. Миналото си бе минало, прекалено бе късно, за да бъде променено, така че по-добре да бъде забравено. Но през последните няколко месеца бе принуден да хвърли поглед назад — от

Ванеса, от Фирхаус и сега от Джени. Всичко изглеждаше прекалено сложно и дори Кигън не разбираше напълно защо бе напуснал Америка и бе заживял в Европа. Никога не бе разисквал миналото си с никого, даже и с Бърт. Така че не ѝ отговори веднага, а когато най-накрая го направи, всичко се изля като порой, колкото и да се опитваше да го подреди по събития. Спомените му заплуваха назад към ужасното лято на 1932 година, към Вашингтон и нощта, която бе променила живота му завинаги.

— Бях във Вашингтон — започна той. — Не си спомням защо. Беше гореща лятна нощ. Срещнах един познат от Бостън, Бретъл, и той ме покани на неговата яхта, която бе закотвена в река Потомак, на края на града.

Нощта започна с шок, шок при вида на Града на ветераните, покрай който минаваха по пътя към пристанището. Вече три месеца военните ветерани и техните семейства, които се наричаха сами Армията на възрождението, лагеруваха във Вашингтон и си искаха петстотинте долара възнаграждение, гласувано им през 1924 година.

Въпреки че бяха платили до 1945 година, те отчаяно се нуждаеха от тях точно сега.

Кигън не беше подгответен за гледката: двадесет хиляди бивши войници и техните семейства живееха в нищета около сградата на Конгреса и Белия дом. Годината бе почнала добре, но после кризата се задълбочи, а освен това имаше и много сензационни събития. Двадесетмесечният син на най-големия жив герой на Америка, Чарлз Линдберг, бе отвлечен и убит. Срамежлив и затворен като човек, Самотния орел, както го знаеха всички в Америка, бе покорил Атлантическия океан сам с едномоторен самолет. Линдберг, жена му Ан и новороденото им бебе бяха толкова близо до аристокрацията, колкото някой можеше да бъде в Америка, така че трагедията бе на централно място в новините от нощта, когато детето беше откраднато от дома им в Ню Джърси, докато тялото му бе открито седемдесет и два дни по-късно и след това разследването за убийството му се засили и се превърна в национална фикс идея.

Други новини също засенчваха протеста. Във Франция президентът Шарл Дюмер бе убит в една парижка книжарница. Относително непознатият губернатор на Ню Йорк, Франклайн Д.

Рузвелт, се състезаваше с Хърбърт Хувър за президентството. Джони Вайсмюлер, олимпийският шампион по плуване, стана филмова звезда от първа величина след като измърмори „Аз Тарзан, ти Джейн“ и още пет други фрази в „Тарзан, Човекът-маймуна“. Един машинист на име Джордж Блейздел изработи компактна запалка и я нарече „Зипо“.

Писателят Ърскин Колдуел шокира страната с „Тютюневият път“ — повест за живота на изполичарите в дълбокия Юг, и се говореше, че книгата ще бъде забранена в Бостън и в Юга. „Прекрасен нов свят“ на Олдъс Хъксли порази всички с мрачния си научнофантастичен възглед за живота в бъдещето, макар че по радиото се лансираше Бак Роджърс, който защитаваше корено различни възгледи.

В Охлахома, където земята бе изтощена от години поради лошо стопанисване, настана опустошителна суша и към тринайсетте милиона безработни в страната се добавиха стотици хиляди фермери.

В Лондон протестираха две хиляди гладуващи: кметът на Ню Йорк Джими Уокър си подаде оставката поради пикантен скандал; младият Джон Уайн се биеше за живота си всяка събота следобед в един сериал, наречен „Експресът «Ураган»“; Хърбърт Хувър обяви Сухия закон за неуспешен и насърчи издаването на щатски закони за алкохолните напитки; Фло Зигфелд, който бе придал ново значение на термина шоу-гърл с „Момичето на Зигфелд“, бе намерен мъртъв в Холивуд заедно с жена си Били Бърк. Уолтър Уинчел, черният принц на клюките по радиото, отбеляза една нощ в „Сторк Клаб“: „Многошибана година“ и по въпроса нямаше спор.

Не бе чудно, че тези статии и други подобни бяха изтласкали похода на ветераните от първите страници, а накрая и съвсем от вестниците и радиото. Вашингтон се бе превърнал в един огромен „Хувърград“, едно име — синоним на бидонвилите на безработните, които се скитаха по страната в търсене на загубените си мечти. Седмиците се влачеха, ставаха месеци, а материалите за положението на ветераните се превърнаха в мънички бележки в края на страниците в тази най-лоша година на Кризата.

Протестните лагери бяха чергарски стан от навеси, палатки, колиби от картон и щайги, и изнемогваха в зноя на най-горещото лято в историята на Вашингтон. Тук-там имаше импровизирани градини, които се бореха с жегата, за да родят недоразвити домати и царевица.

Жените кърпеха децата си в корита с вода от реката. Тълпата не бе нито необуздана, нито заплашителна.

Докато минаваха покрай мизерните лагери, Кигън осъзна колко лесно би могъл да бъде един от тези нещастници. Джоко Нейлс, който го бе докарал във Вашингтон със скъпия си „Пиърс Ероу“, не се сдържа и възклика:

— Господи, Франки, това са нашите момчета. Ние се бихме заедно. След като нещата са толкова лоши, защо не им платят?

— Не си ли чул? — отговори Кигън. — Хувър казва, че кризата била свършила. Иска да си отидат вкъщи и да умрат от глад далече от очите му.

Най-лошото бе, че повечето от тях нямаха дори къщи, да не говорим за работа. През това най-ужасно лято в историята на нацията имаше тринаесет милиона безработни. Процентът на самоубийствата бе три пъти по-голям от нормалния. А президентът на САЩ, — Хърбърт Хувър, продължаваше да проповядва изопачената си и нелогична доктрина за икономическото съживяване на Америка, която „гангстерите и сухият режим“ били превърнали в полесражение, но семейството щяло да я възкреси. Хувър, разбира се, не говореше за семействата, които бяха изгубили работата си, домовете си и достойнството си в отчайващата фалирала икономика, изкована от арогантни милионери, а за „почтените семейства“, които все още имаха работа, които имаха достатъчно пари, за да се издържат, и седяха вечер до радиоприемниците си да слушат „Джек Амстронг, момчето на цяла Америка“ и „Малкото сираче Ани“ и които всяка неделя ходеха на църква със своите фордове и шевролети.

Благополучието в съзнанието на Хувър и подобните му бе пряко свързано с онези, които работеха и си плащаха данъците и ипотеките, но не и с онеправданите, загубили всичко поради оргията на древните удоволствия, рекламирана от националните ръководители на индустрията и поведена от предшественика на Хувър, Калвин Кулидж, който проповядваше, че „благоденствието е постоянно“. Това, разбира се, бе лъжа и Кулидж, предвидил настъпващото бедствие, реши да не се кандидатира за втори мандат през 1922 година и остави Хувър се превърне във виновника за най-голямата криза, описана в историята. Осем месеца след като Кулидж се оттегли от длъжност, картонената къща се срути.

— В страната цари дяволска бъркотия, Джоко — каза Кигън. — Благославяй късмета си.

По време на вечерята Кигън се въртеше неспокойно, докато слушаше как Бретъл възторжено критикува „комунистите, лагеруващи на поляната пред Белия дом“ и декламира фрази от типа: „Защо не си намерят работа като всички свестни хора“, въпреки че лично той беше наследил парите си и никога през живота си не бе работил. Бретъл наговори куп глупости за обстановката в страната в стил, типичен за възгледите на онези, които всъщност бяха извлекли полза от кризата.

— И тези проклети ветерани да вървят по дяволите! — възклика разпалено Бретъл. — Да се махат оттук и да си намерят никаква работа. Да дадат своя дял.

— Недей така, Чарли — каза Кигън. — Те не са симуланти. Просто не могат да си намерят работа, за Бога. Трябва да имаш диплома от колеж, за да започнеш работа дори като пиколо в асансьор. От началото на годината четвърт милион души са си загубили домовете.

— И пет хиляди банки пропаднаха заради това! — остро отвърна Бретъл. — Хората не си изпълняват задълженията. Господи, единадесет милиона фермери обсаждат банките и застрахователните компании с проклетите си пушки и отказват да си изплащат ипотеките, представяш ли си?

— Да, и горят зърното, понеже е по-евтино от въглищата, и убиват добитъка си, понеже не могат да го изхранват — каза Кигън. — Ти не можеш да ги разбереш, защото никога не си бил разорен. Но ще го усетиш някоя сутрин, когато се събудиш и се учудиш защо в бърканите ти яйца няма шунка.

— На чия страна си всъщност? — наежено попита Бретъл.

— Не знаех, че това са различни страни.

— Хувър вече контролира всичко — каза един от гостите, млад мъж, облечен в раирano сако и с твърда сламена шапка. — Четохте ли тази сутрин „Хералд Трибюн“? Брутният национален продукт се е увеличил, икономиката се подобрява...

— Това са глупости и вие го знаете много добре. Съпругата на Бретъл ахна.

— Съжалявам — каза Кигън. — За момент забравих къде се намирам.

— Типично — изръмжа Бретъл.

Кигъл взе един следобеден брой на „Стар“ от съседната маса и го вдигна така, че всички да го виждат.

— Ето го нашия велик президент с целулоидна яка и обувки с копчета да разправя на един взвод момичета скаути колко добре вървят нещата. „Никой никога не е умрял от глад в тази държава“, казва той. После обръщаме на тази кратка информация от три реда на двадесет и шеста страница. — Кигън я прочете съвсем бавно: — „Службата по благосъстоянието в Ню Йорк Сити съобщи днес, че двадесет и девет души, повечето деца, са починали от недохранване“. — За момент мълкна, после попита: — Вие коя страница на вестника четете?

Настъпи моментно смущение, после Ивлин Бретъл каза неприязнено:

— Е, това е твоят Ню Йорк Сити.

Една млада жена сви претенциозно рамене и изцвърча:

— Това е от стоковия пазар. Прекалено много хора играят на стоковият пазар, без да разбират нищо.

— Точно така, мила — каза Бретъл самодоволно. — Слушай, Франсис, инвеститорите са загубили седемдесет и четири милиарда долара на стоковия пазар, а това е три пъти повече от военните разходи. И почти всичките са глупаци от богатата средна класа, които изобщо не би трябвало да се занимават с това.

— Но по този начин те подпомагат хора като вас, нали, Чарли?

— Почваш за говориш като проклет болневик.

— Старата песен! — контрира Кигън. — Щом не мислиш като мен, значи си червен.

— Все пак, това е естествен процес, по дяволите — отбягна забележката Бретъл. — Светът преминава през тези етапи на всеки тридесет, четиридесет или петдесет години. Намалява се гъстотата на населението. И се отърваваме от слабаците.

Нямаше значение, че много от фалиралите бяха банкери, брокери от техния ранг — факт, който ясно се виждаше от броя на меките шапки и едноредни палта на опашките пред бесплатните кухни. Възгледите на Бретъл бяха типични — богатите да „разредят“ слабаците от утайката. Така че Кигън потисна презрението си. Нямаше смисъл да спори с гостите на Бретъл. Те защитаваха твърдото становище на ситите спрямо гладните.

Към девет часа обаче чу непогрешимият звук от стрелба. Няколко минути по-късно сладкият, парещ мириз на сълзотворен газ заплува през реката, после се чуха други звуци: далечни писъци, цвилене на коне и странно тракане — на танкови вериги по калдъръм. Нощта се освети от десетки пожари.

— Господи, започва се! — извика Бретъл. — Най-после Хувър ще изхвърли тези копелета.

Компанията се струпа край парапета на яхтата; всички се оглеждаха в нощта да видят поне част от битката. Една яхта ги заобиколи и някой извика:

— Хей, Чарли, вече пресичат моста на Единадесета улица!

Бретъл веднага заповяда на капитана да спусне яхтата по реката към моста. Присъединиха се към другите яхти и увеселителни лодки, скучени до брега, за да наблюдават безплатния спектакъл. На моста един майор на име Айзенхауер бе заложил картечници, за да отреже пътя на бившите войници към града. Друг майор, на кон, с револвер със седефена дръжка, заповядва на хората си да полеят с бензин мизерното селище на брега на Анакостия и да го запалят. Пламъците се разгоряха към черното небе и мъже на коне с размахани саби галопираха пред пращащия ад. В нощта избухнаха бомби със сълзотворен газ, жени и деца бягаха с писъци.

Кигън изведнъж почувства непреодолимо желание да разбере на място какво става. Стоеше на палубата на яхтата ужасен от това, което армията правеше с неговите бивши другари по оръжие, и си припомняше времето отпреди четиринаесет години, когато той бе само една малка част от катастрофата, довела до всичко това.

Сега, сега трябваше да е тук Бърт Радмън и да опише с пълен размах този погром. Дали невероятното нападение над ветераните се провеждаше в целия град, или това бе изолиран случай на насилие? Просто трябваше да разбере.

— Така им се пада на тези комунисти — гордо оповести Бретъл и се удари по бедрото.

— Те не са комунисти, те са ветерани от армията! — викна ядосано Кигън и настоя да го свалят на кея с лодката.

Джоко го откара до главния лагер на ветераните. По улиците бяха разпилени метални кутии от сълзотворен газ, парчета брезент и

картони. После, докато минаваха покрай близкия опустял парк, Кигън му каза да спре.

Слезе от колата, хвърли си сакото и вратовръзката и тръгна по склона към останките на един лагер. Всичко беше опустошено — нищо не бе останало несъборено и несчупено.

Един мъж с дрипава армейска риза, инвалид без дясната ръка, вдървено се клатушкаше към него, препъвайки се в останките от лагера. Силуетът му се очертаваше на фона на пожарите в близкия главен лагер. Той спря за момент, погледна втренчено парцаливия надпис „Мир на този дом“, който се разяваше на един строшен кол от палатка, после продължи през развалините.

По покритите с мърсотия бузи на мъжа се бяха стичали сълзи — сигурно от газа, а на ризата му бяха забодени Орден за храброст и Сребърна звезда. Той се препъваше в руините на лагера и мрачно оглеждаше разрушените палатки, изгорелите навеси, останките от кокошарници, отъпканите градини, счупените куфари и разхвърляните навсякъде парцали. Ровеше из по-големите купчини и викаше:

— Томи! Томи, момчето ми, аз съм, баща ти.

Почти се бълсна в Кигън — толкова бе погълнат от претърсането на развалините.

— Какво правиш тук бе, конте? — попита мъжът. Гласът му се изпълни с омраза.

— Изглежда като Аргона в деня след битката — тихо каза Кигън.

— Бил ли си там? Кигън кимна.

— Същото като тук — горчиво каза мъжът, после забъръщолеви почти несвързано: — Победихме с почести... какъв срам, те опозориха знамето и армията... тази дебела свиня в Белия дом и неговият сводник Макартур. Това е парад, каза момчето ми, Томи, днес следобед и всички се вдигнахме на Пенсилвания Авеню и стояхме там, и гледахме парада на армията, и дори ги приветствахме... и после... после те се спуснаха срещу нас, срещу нас с кавалерия и цял батальон картечари. Видях и знамето на 34-ти пехотен полк, моето собствено поделение, и те бяха с турени щикове... ох, по дяволите, какво стана... всички мислехме, че е някакъв парад и армията идва да ни подкрепи, и някои даже им се радваха. Господи, човече, ние нямаме пушки, нямаме щикове, нито коне, а те имаха танкове, за Бога. С танкове срещу нас! И изведнъж онова копеле се изправи на седлото и заповяда атака. А, това

мръсно копеле, дето сигурно играе поло, това конте Патън, с проклетите си пистолети със седефени дръжки! Да заповядва на войниците! Нашите собствени другари да ни секат със саби, като жито по жътва, да тичат срещу нас сякаш сме прасета в кочина... видях как промушиха две момчета колкото моя Томи и прегазиха поне пет жени с конете... жени и деца умряха тук днеска... едно бебе лежи ей там, мъртво, задушило се от газа, по дяволите, Господи, по дяволите! Трябва да намеря жена си и сина си, той е само на седем години и хукна, когато те се втурнаха срещу нас с гадните си коне. Търсеше кучето си. Ема тръгна след него, и ги загубих и двамата в пушека и тъмнината... Ох, проклети да са, проклети да са тия копелета! Те опозориха знамето и всеки човек, който е вдигал оръжие да го защити, всеки човек, който е достоен за страната си и гордо е носил униформата. Плюя ви на знамето, мръсници, никога вече няма да мога да му отдам чест, без да ми се къса сърцето. Срам, срам...

Мъжът отмина в мъглата. Продължаваше да бръщолеви яростния си монолог, само от време на време се чуваше как вика жена си и сина си.

Синята мъгла на сълзотворния газ опари очите на Кигън и кожата по ръцете му. Той видя Патън на фона на оранжевото небе — само през една пресечка, на бял кон. Яздеше през развалините и хвалеше мародерите си: „Добра работа“, „Браво, момчета“. Кигън се върна при колата. Джоко Нейлс се бе облегнал на предната броня, от очите му течаха сълзи.

— Просто не мога да повярвам — изохка той. — Нали се бихме рамо до рамо с тия момчета, Франк.

— Знам, Джоко, знам — отговори Кигън. — Да се махаме оттук.

Върнаха се в хотела, почти не спаха и още преди зори поеха обратно към Бостън. В първите лъчи на зората главната магистрала, излизаща от Вашингтон, изглеждаше като полесражението при Гетисбърг или Атланта. Жени, деца, дрипави мъже, объркани и покрусени, пъплеха по асфалтовата настилка на магистралата: безброй скитници, които нямаха къде да живеят и какво да ядат, които нямаха дори надежда, се бяха впуснали в безцелното си пътуване за никъде. Дори нямаха домове, където да се върнат. Под всеки мост и край всеки железопътен център имаше парцаливи Хувърградове — селища от

палатки, пълни с обикновени хора, които пътуваха с железниците от един отчаян лагер в друг в търсене на надежда; хора, загубили вяра в институциите, банките, производителите, застрахователните компании и водачите си.

Спряха за бензин и Кигън купи един сутрешен вестник с надеждата да намери някакъв смисъл в трагичния развой на нощните събития, както го бе намерил веднъж в статията на Бърт Радмън за Бело Ууд. Надяваше се да разбере чия заблудена глупост е изпратила армията срещу тези мъже, които веднъж вече бяха погледнали смъртта в очите заради знамето на родината си. Но репортажите бяха частични, неубедителни и неточни. На първата страница Хувър поздравяваше Макартур за това, „че ни избави от обсадата на Вашингтон“ и по-надолу заявяваше: „Пазете се от тълпата тя разрушава, тя консумира, тя мрази — но никога не гради“.

Кигън смачка вестника и го хвърли на пода.

Когато стигнахме в Ню Йорк, отидохме с колата направо в предизборния щаб на Рузвелт и му додписах чек за двеста и петдесет хиляди долара. И след една седмица напуснах Щатите и оттогава съм тук. — Той спря за момент и загледа двойката лебеди, които плуваха към тях.

— И сега ти е мъчно и искаш да се върнеш у дома — каза тя. — Ти не си се отказал от Америка. Но много хора тук също не са се отказали от Германия.

Той кимна бавно и каза:

— За теб това е важно. Но, Джени, ти трябва да живееш. Хората все още се влюбват, женят се и си имат деца. Хитлер не може да спре това. Политиката и любовта нямат нищо общо. Те са като маслото и водата. Тук става опасно и това е още една причина да се махнеш. Омъжи се за мен, мила. Ела в Америка. Нека опитаме. Когато нещата тук се уталожат, ще се върнем.

— Аз те обичам — заекна тя, — но... но...

И спря. Опитваше се да подреди всички нишки на дилемата си. Кигън усети смущението ѝ, пресегна се и я погали.

— Забрави за това. Виж лебедите. Лебедите бавно плуваха покрай тях.

— Знаеш ли, че лебедите пеят само когато се любят и когато умират?

— О, сега го измисли! — възкликна тя.

— Абсолютно вярно е — каза той и сложи ръка на сърцето си. — Затова наричат последните думи на умиращия човек неговата лебедова песен.

Тя също сложи ръка на гърдите му и за момент по лицето ѝ пробяга страх. Той се наведе и я целуна. Устните ѝ, меки и пълни, бавно се разтвориха и езикът ѝ погали долната му устна.

— Не се бой — прошепна Кигън. — Ние няма да изпееем лебедовата си песен.

20.

Тази година пролетта дойде рано, донесе топлина след зимните снегове, така необходимия дъжд и прерийни ветрове с дъх на мед, които подтикваха първите кълнове на житото и царевицата да се покажат от земята; и обещанието, че 1934 година, както и предишните пет години, ще бъде плодородна. Някога земя на индианците делавари и потаватоми, централните равнини на Индиана бяха изключително плодородни, прочути бяха и с големите си прасета, с които местните хора се гордееха с право. Това бе сладката земя на Бут Таркингтън и Джейми Уитком Райли, земя, населена с шотландски и германски потомци, които с голяма неохота признаваха, че Коул Портър, авторът на „мръсни“ песни за неприличните представления в Бродуей, също е от техния щат.

На шосе номер 36 имаше малка табела, която гласеше: „Дрю Сити, Индиана. Основан 1846 година. Дом на 2162 щастливи хора“. Отдолу бе добавено „и един начумерен старец“. На трийсетина метра след нея имаше пътепоказател със стрелки, насочени на северозапад към Чикаго, отдалечен на сто и четиридесет мили, към Саут Бенд на седемдесет и една миля на север и към Индианаполис на седемдесет и две мили на юг.

Дрю Сити бе типичен средноамерикански град на североизточния бряг на река Уобаш по маршрута на Или-нойската централна железница и бе горд с наследството си — битката за Типекану, състояла се близо до Лафайет, на около двадесет мили оттук. Градът бе заобиколен от плодородни, буйни поля с жълто жито, сочна царевица с човешки бой и градини с най-сладките домати в страната, ако се вярваше на приказките на фермерите в събота пред железарския магазин на Джейсън или в парка на една пресечка от съда, където те се събираха веднъж седмично, за да си разменят лъжи и клуки. В града, който беше една трета католически, а останалите му жители бяха лютерани, протестанти и презвитерианци, имаше четири църкви. Имаше две еврейски семейства и нямаше никакви цветнокожи. На няколко мили източно от града живееше малка общност евангелисти.

Главната улица — въсьност доста тясна, беше самото шосе номер 36. Останалите бяха павирани само покрай нея, а в края на града, на брега на реката, имаше малък парк, колкото бейзболно игрище, с половин дузина огнища и няколко дървени маси. Илийската централна железница минаваше оттатък реката и влизаше в града чак в западния му край. Нито изолиран, нито до главните пътни артерии, Дрю Сити беше относително благodenстващ град, тъй като допреди да усети жилото на кризата пет-шест години бе имало добра реколта и двете индустриални предприятия, мелницата, разпределителната гара за Илийската централна железница и фабриката за обувки бяха преживели опустошителното въздействие на кризата почти незасегнати.

В Дрю Сити нямаше нищо необикновено или уникално. Той беше обикновен малък американски град от хоросан, тухли и дърво, клечаш в равнините на северна Индиана. Обикновени бяха и жителите му, които имаха същите болки, проблеми и малки победи, както другите хора от всеки друг град с неговата големина. Центърът бе съвсем малък, с двуетажни тухлени постройки. На първите етажи имаше магазини, а над тях — канцеларии и кабинети. Доктор Кимбърли, градският лекар, беше над млекарницата, а доктор Хендкрафтър, зъболекарят — отсреща над галантерийния магазин на Брофи. Градският адвокат Уилям Хортън, който пиеше много, беше над универсалния магазин на Аарон Мур и на табелката му пишеше: „У.Б.Хортън, адвокат“, и на долния ред: „Завещания — Разводи — Тъжби“. Офисът на Хортън бе идеално разположен, тъй като той винаги започваше деня в магазина отдолу, прегърбен над една от кръглите маси до тезгяха — лекуваше махмурлука си с газирани напитки и черно кафе.

Градът си имаше своя дял нехранимайковци и ексцентрици, но бе избегнал моралното падение и увеличението на алкохолизма и хазарта, стимулирани от двадесетте години на века и кризата. Когато „Литерари Дайджест“ писа, че седем от всеки десет души, по равно разпределени по пол, били имали контакти преди женитбата, това предизвика шок в нервната система на града и стана обект на дискусии, водени шепнешком в козметичния салон на Милдред Константин и на седмичните игри по бридж, понеже галенето на задната седалка все още се считаше за грях и увертура към извънбрачно забременяване, и

дори по-лошо, аборт — една дума, която никога не се изговаряше на глас публично.

Вярно, на учителите и полицията плащаха с чекове — най-обикновени разписки, всъщност нещо като полици от градските работодатели, едно съобщение, че ще им бъде платено, когато нещата потръгнат, но тези разписки се уважаваха навсякъде в града. Банката беше оцеляла от краха и в града имаше само едно самоубийство: един счетоводител от железницата се бе отнесъл безотговорно със средствата на компанията и кризата го помете. Той бе отишъл край реката, бе изпил бутилка домашен джин, купен от магазина на мис Белинда Алърди, и си бе пръснал черепа.

— Тук никой досега не е скочил от прозореца — похвали се веднъж Бен Скоби, президентът на банката.

— Защото най-високите сгради в града са двуетажни — каза дъщеря му Луиз.

— Е, имаме си и водна кула — противопостави се Бен. — Ако човек наистина е решил, може да се изкачи там и да скочи.

Скитниците все още идваха на задните врати и търсеха някоя случайна работа, за да спечелят някоя монета или парче хляб. Но както в повечето малки градчета в Америка, с тях се държаха прилично, а понякога дори им намираха работа на полето или в железопътните складове. Шефът на полицията не търпеше Хувърлагерите и когато скитниците все пак започнаха да се заселват около гарата, бързо ги прогони. Насилието в Дрю Сити беше фактически непознато, с изключение на някой бой с юмруци, заради някоя напета хубавица по забавите, и шефът на полицията Тайлър Огълсби, който бе едновременно и кмет, често лежеше нощем в леглото, слушаше печалната въздишка на товарния влак в десет часа, който тракаше по релсите на път за Лафайет, и тайно благодареше на щастливата си звезда, че за дванадесет години никога не е вадил пистолета си от кобура, освен да го почисти.

Всичко това обаче скоро щеше да се промени.

Когато Фред Демпси се премести в града от една банка в Чикаго, Луиз Скоби беше висока, слаба, кокалеста млада жена с вързана на две опашки сламеноруса коса, което правеше мрачните ѝ черти да изглеждат още по-строги. Криеше разкошната си фигура под широки

памучни рокли и никакъв грим не омекотяваше изгорялото ѝ от сълнцето и обрулено от вята на лице. Приличаше на едновремешна заселничка — дръзка жена със строго лице и официални обноски; в града я смятала за надменна.

Но скоро след като Фред дойде в банката, в Луиз започнала да се долавят промени. Дребни, по една на месец. Тя започнала да маже устните си с вазелин, после да се пудри, съвсем леко, започнала да си скубе и веждите. Подстрига си косата по-късо, после още по-късо и накрая я накъди.

При случай, например на танци в събота вечер в Организацията на Младите християни, се появявала в копринени рокли и спортни пуловери, които подсказвала, че в нея се крие нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Но най-голямата промяна не бе във вазелина, коприната и прическата, а в чертите ѝ. Те станала по меки — тя все по-често се усмихвала. Фред Демпси бе разпалил в Луиз Скоби огън, очевиден за хората в Дрю Сити. Тя най-накрая бе открила мъж, който да съответства на високомерните ѝ норми.

Демпси бе висок, мускулест, скромен мъж с оплешивящо чело, започваща да побелява коса и стоманено-сиви очи, оградени от тънки очила с телени рамки. Дебелият му посребрен черен мустак подсказвала възрастта му и въпреки че той никога не говореше за годините си, в града се знаеше, че е на четирийсет — почти идеалната възраст за Луиз Скоби, която скоро щеше да стане на двайсет и пет. Демпси бе приятен мъж, добре образован и начетен, и бързо се издигна в банката от помощник-касиер в менажер по заемите, понеже си направи труда да опознае хората от Дрю Сити и да стане банкер-приятел, а не плашещо страшилище за хората, когато трябваше да вземат заем, за да си купят нов плуг, хладилник или автомобил. Демпси беше симпатичен и дори когато връщаше някого, го правеше със съчувствие и му предлагаше да опита отново след няколко месеца.

Освен това прекарваше доста време с малкия Роджър Скоби, сякаш момчето бе негово собствено. Роджър вече не беше чувствителното, затворено в себе си дете, което едва промърморваше „Здравей“ и гледаше в краката си, а се бе превърнал в типично палаво седемгодишно момче, като част от заслугата бе на Демпси, понеже Бен Скоби може и да беше приятен мъж, прям и честен, човек, за когото е измислен изразът „солта на земята“, но никога не бе отделял

достатъчно време на сина си. Бен боготвореше и двете си деца и въпреки че му трябваше почти година, за да се съвземе след смъртта на жена си, се бе възстановил само за да потъне в скучната еднообразна рутина на банката. Беше тайно доволен, когато Фред и Луиз започнаха да се срещат. Бен Скоби усещаше със сърцето си, че не е честно да обременява младата си дъщеря със задължения, които нормално ангажират майката. Тя беше прекарала доста години под това иго и Фред Демпси, изглежда, бе възпламенил отново нейния младежки дух. За Бен Скоби и за целия Дрю Сити Демпси изглеждаше идеалната партия.

Луиз бе посветила съботите на Роджър, за покупки и да си направи косата. И на Фред Демпси. Въпреки че Скоби живееха на по-малко от миля от центъра, на Роджър му бе разрешено да ходи там само в събота и при специални случаи, понеже според баща му това бе достатъчно изкушение за едно седемгодишно момче. Така че ходенето до центъра винаги беше изключително преживяване. Малкото момче усещаше чувство за сигурност да знае, че седмица след седмица всичко ще си е на същото място, непроменено. Е, почти всичко. От време на време се отваряше нов магазин или някой от старите сменяше собственика си, както новият „Пет и десет цента“ на Улсърт. Управлятелят — казваше се Джери — се беше върнал от Източна миналата есен и беше подарил на Роджър едно хвърчило, което идваше чак от Япония, а после бе поф-лиртувал с Луиз. Роджър бе достатъчно голям, за да разбира какво става. А сестра му беше достатъчно учтива, но даде да се разбере, че нейният избор е Фред Демпси. Все пак Роджър задържа хвърчилото и веднъж в парка Джери му помогна да го вдигнат чак до небето. Роджър харесваше младия управител, но не чак толкова, колкото Фред. След Пол Силвърблат и Томи Нютън Фред беше най-добрият му приятел. Освен това Фред и Луиз ходеха стабилно и Фред работеше в банката на баща му, така че всичко бе идеално. Предаността на Роджър не зависеше от никакви хвърчила.

Всяка събота Луиз и Роджър ходеха в центъра заедно. Той си мушкаше ръката в нейната и винаги успяваше да я преведе покрай бензиностанцията и гаража, на чийто под бе разлят бензин и масло. Бензиностанцията го плашеше, въпреки че не знаеше защо. Не беше заради купчината гуми или шишетата автомобилно масло върху изкривените лавици, или остратата миризма на бензин, натежала във

въздуха. Плашеше го работният канал. Имаше някакво лошо знамение, нещо опасно и тайнствено в подобната на гроб дупка в пода. И той тайно се възхищаваше на Франки Балфър, чийто баща бе собственик на бензиностанцията, понеже беше на седемнадесет години и слизаше в страшната дупка само с едно фенерче, и работеше по автомобилите. Роджър стоеше до гаражната врата и наблюдаваше с широко отворени очи, слушаше тракането на гаечните ключове и съскането на въздушния маркуч, докато Франки се ровеше в металните търбу-си на автомобилите, клекнали точно над главата му.

Следваше млечният бар, съвсем нов, свърталище на по-големите ученици, защото само там даваха кока-кола. После идваше бакалницата на Отис Карнаби, месарницата на мистър Хобарт и читалнята „Християнско учение“. По-нататък бе закусвалнята на Барни Морън с мазните покривки и пейките със скъсан линолеум, която мириеше вкусно на силно кафе, палачинки и препечен хляб, а върху почернялата скара цвърчаха наденици и сланина. И най-накрая идваше банката на баща му, точно на ъгъла.

И точно срещу нея беше най-любимото място на Роджър, кино „Тиволи“, между книжарницата на старата мома госпожица Ейми Уинtron и малкия универсален магазин на Лукас Бейли — дупка, пълна с памучно кадифе, сатен, копчета върху малки картончета, галоши, кройки на дрехи, престиилки и целулоидни яки за ризи. Имаше и безвкусни играчки — червени вагони, картични мозайки, марки за колекционерите, дървени свирки, но истинската съблазън за Роджър бе пълната с бонбони стъклена витринка. Роджър обикновено харчеше там по една петцен-това монета — половината от седмичната си дажба. Гледаше съсредоточено подносите с ментолки и карамели, купчинките дропс, смукалките, спиралите от червен и черен небет-шекер, скъпите шоколадови бонбони и вафлите „Неко“ и с болка правеше избора си. Другата монета спестяваше за дневното представление в „Тиволи“.

Най-интересното място на главната улица беше салонът на Джошуа Халем, съседен на универсалния магазин. Той бе забранен за момчета под четиринадесет години, понеже тук се събраха мъжете да си разкажат последните неприлични истории и всяка втора дума беше псуvinя. Роджър и другите момчета се събраха под предния прозорец, напластен от годините с прах и мазнина, и надзъртаха вътре, към

забранените зелени билярдни маси. Старият Халем, който бе загубил единия си крак във войната и имаше истински, ама съвсем истински дървен крак, винаги седеше на високия си стол — дървеният му крак стърчеше право напред, и надзираваше масите; а когато се мръщеше на момчетата и дяволски им намигваше, те се пръскаха като врабчета.

После идваше мебелният магазин на Исак Коен, мрачно и тясно помещение, пълно с маси, легла, матраци, люлеещи се столове, детски креватчета, всичките набълъскани наедно, а до него беше бърснарницата на Ник Константин, която мириеше на талк, прах и боя за обувки там Роджър се беше подстригал за първи път и оттогава ходеше веднъж месечно. Над нея, на втория етаж, беше градският фризьорски салон на Милдред, съпругата на Ник, а диагонално срещу банката беше „При Захария“ — занемарен хотел, където пътниците и търговските агенти можеха да пренощуват за два долара в кревати с провис-нали пружини. Единственият законен бар в града беше зад фоайето на хотела и там бе забранено за деца и жени.

Едно от любимите места на Роджър беше месарският магазин на Джеси Хобърт, понеже там беше видял първото „чудо“ в живота си. Мистър Хобърт донесе пилето някъде изотзад, където държеше в кафези кокошките и пилетата, и го вдигна, да го огледа Луиз. Пилето пляскаше с крила.

— Хубаво пиле — каза Хобърт. — Тъсто. Като го оскубете, ще е поне две кила.

— Добро е — отговори тя и обърна глава, за да не гледа, а той завъртя пилето във въздуха, за да го омае, после го положи на дъската и — чоп! — отряза му главата с голямата лъскава секира. Обикновено след този момент Хобърт натикваше пилето с врата надолу в една кофа, докато спре да мърда, но в този ден то скочи — наистина скочи от ръката му и затича лудо край тезгяха, докато не падна в дървените стърготини на пода и Хобърт не го хвана. Луиз пребледня и излезе навън, и после разправяше, че й се гадело, докато го готвела. Роджър обаче бе на седмото небе. Това бе един от най-вълнуващите му спомени.

Момчето си умираше да описва случката с обезглавеното пиле на татко Скоби и по-късно на Фред. Навеждаше глава към гърдите си, пъхаше ръце под мишниците си, тичаше из кухнята и се бълскаше в мебелите, както бе правило пилето. После махаше с ръце като с крила

и хъркаше, сякаш се задавяше с кръв, а накрая падаше на пода на кухнята и риташе на умряло. Татко му му беше обяснил, че това били рефлекторни действия и че пилето всъщност вече било мъртво, но от това историята ставаше още по-интригуваща.

И точно тая събота, когато отидоха на пазар и след като бе мислил две години върху случката, Роджър събра кураж да поиска повторно представление и извика:

— Пусни го на пода, та да потича!

Хобърт спря да върти пилето, а Луиз веднага го смъмри:

— Роджи! Как може такова нещо! Да не сте посмели, мистър Хобърт! Роджи, излез навън и чакай там.

— Ама, Луизи...

— Веднага вън!

Фред седеше на пейката пред железарския магазин, както всяка събота сутрин, и си говореше с кмета Огълсби. Роджър изтича при него по напечения тротоар и се оплака:

— Уизи не дава на мистър Хобърт да направи фокуса с мъртвото пиле.

— Лошо — каза Фред съвсем сериозно. — Само гледа да ти развали удоволствието.

— Фред! — Луиза вече бе дошла при тях. — Не говори така на детето.

— Виж сега, Роджи, предлагам ти да идем в магазина за млечни продукти и да си вземем по една сода, докато Уизи си направи косата — пак така сериозно продължи Фред, уж без да ѝ обръща внимание. — И щом свърши, ще идем при Барни и ще си вземем хот-дог и ще те оставя за дневното представление в „Тиволи“.

— Ура! — викна Роджър и дори подскочи, въпреки че съботната програма бе все същата през последните шест месеца, и погледна към афиша на „Тиволи“. Джони Вайсмюлер в „Тарзан — Човекът-маймуна“ и четвъртата част на „Експрес «Ураган»“ плюс добавка, което означаваше и анимационен филм.

— О, Господи — прошепна той. — Тарзан! Луиз завъртя очи.

— Това е история за джунглата — каза Фред уверено. — С много диви животни.

— Гледала съм го, Фред — каза Луиз престорено сърдита. — Добре. Ще свърша с покупките и ще вземем пилето след

представлението.

— Ура — викна пак Роджър, после се надигна на пръсти и прошепна в ухото на Фред. — Може ли да идем и до мистър Бейли?

Фред му намигна и кимна.

Съботните следобеди бяха времето на Фред и Луиз. Те оставяха Роджър на дневното представление и разбираха точно кога ще излезе, после отиваха до къщата ѝ, взимаха нейния буик и караха до къщата на Фред. Тя беше една от малкото, които имаха гараж, при това залепен за нея, и можеха да влизат и излизат, без съседите да ги видят. Фред често вземаше на заем бутика на Луиз и го миеше на алеята, така че никой не му обръщаше особено внимание, когато се прибираще с него. В събота Луиз сядаше на пода до предната седалка и се кикотеше на криеницата, която играеха, за да надхитрят местните клюкари.

Съботните „парти“ бяха негова идея. Роджър обикновено срещаше в киното Пол и Томи и се бавеха, а това им осигуряваше два часа заедно. Щом стигаха в къщата, те се любеха буйно и жадно. Тази събота не бе по-различна. Свита на пода на колата, Луиз пъхна ръка между бедрата му и започна да го гали.

— Какво стана със срамежливата госпожица, която срещнах преди девет месеца? — подсмихна се Фред.

— Тя откри какво значи думата любов — каза Луиз и потърка глава в крака му.

— И какво означава тази дума?

— Да си правиш удоволствието. Да ти е хубаво. Демпси бе отбягвал близостта на Луиз няколко месеца, но накрая се предаде. Роджър бързо го прие, дори станаха приетели, понеже момчето нямаше нищо против връзката на Демпси и Луиз. В такъв малък град обаче имаше опасност женитбата да стане неизбежна, така че Демпси се застрахова още отначало — никакъв брак.

Мисълта за женитба не го привличаше. Щеше да мисли за това, когато му дойдеше времето. От друга страна, Луиз се беше оказала буйна и страстна любовница.

Щом влезеха в къщата, в нея сякаш се освобождаваше някакъв демон. Вярно, тя беше потискала желанието си години наред като бе играла ролята на майка и сестра на Роджър и на добра дъщеря и прилежна домакиня за баща си, при това никой от мъжете в града не я привличаше, защото тя познаваше повечето още от дете. После в

живота ѝ се появи Фред Демпси. Беше съвсем естествено баща ѝ да покани новия си служител на вечеря вкъщи и Роджър не бе единственият, който се бе привързал към него още от първото му идване. Но той беше срамежлив самoten мъж, не излизаше никъде, само веднъж месечно ходеше с автобуса в Чикаго да посети болната си майка и рядко говореше за себе си. Говореше предпазливо и уклончиво, но когато ставаше дума за изкуство, книги, театър или музика, се разпалваше и тя веднага го хареса, защото усещаше в него същите потиснати чувства, които таеше още от пубертета.

За пръв път се бяха любили на задната седалка на буика зад гарата. Седмици наред се въздържаха, но галенето им ставаше все по-страстно всеки път, когато бяха сами — пипаха се, изучаваха се и се забравяха в екстаза на опознаването. И най-накрая тя предложи да съмъкнат седалките и щом той затвори вратата, си разкопча блузата, оголвайки едрите си гърди за жадните му целувки. А той я опира, свали пликчетата ѝ и насочи ръката ѝ към себе си. Всичко стана толкова устремно, че тя все още си спомняше само отделни моменти. Помнеше само, че той беше много внимателен и нежен, че ѝ беше хубаво и че почти беше припаднала, когато получи първия си оргазъм.

В момента в който влязоха в къщата, тя си свали блузата и каза:

— Хайде да се изкъпем заедно! Цяла седмица мисля за това. И гоповеде към банята на горния етаж.

В банята той започна да я съблича, да гали плоския ѝ корем и да дразни гърдите ѝ, а тя нетърпеливо му свали панталоните. Той я привлече към себе си.

— Тук, тук, искам тук — задъхано каза тя и той я повдигна на ръба на мивката и я гали, докато тя запъшка и се стегна, и когато извика, влезе в нея.

Демпси лежеше по гръб със затворени очи. И двамата бяха голи. Луиз седеше с кръстосани крака на леглото и свиваше две цигари — Фред предпочиташе тютюна „Принц Албърт“, купешките му бяха силни.

— Чудесно — каза той. — Ставаш експерт по всичките ми пороци.

Тя запали цигарите, задържа едната и сложи другата между устните му. Той дръпна дълбоко и издуха дима към тавана.

Нелош начин за прекарване на съботните следобеди.

— С колко време разполагаме?

— Четиридесет минути — каза тя.

— Има време за още веднъж набързо.

Тя го възседна, отърка зърната на гърдите си в неговите и прошепна:

— Не обичам набързо. После винаги искам още. Защо не идем на танци след вечеря и да си тръгнем по-рано? Можеш да помислиш за това по време на вечерята.

— Тази сутрин се забавих петнайсет минути в козметичния салон, защото всички искаха да чуят за „Антьни“ — каза Луиз, докато вечеряха. Тя беше първата в списъка за бестселъра, пристигнал преди няколко дни в градската библиотека. — И всички искаха да чуят за...

— тя погледна към Роджър — ... пикантните пасажи.

— Какво е пикатни пасажи? — попита брат ѝ.

— Любовни истории — бързо отговори тя и той веднага изгуби интерес към темата, наведе се над тестето картички от дъвка от поредицата „Полицаи и гангстери“ до чинията си и се оплака:

— Томи си има две картички на Джон Дилиндър. Две! И една на Мелвин Първис. И иска пет мои картички за единия Джон Дилиндър. Не е гот.

— Не е честно — поправи го Луиз.

— Така е в бизнеса, момчето ми — каза Бен Скоби. — Казват му закон за търсенето и предлагането. Той предлага, ти търсиш. И си мунти.

— И губиш — поправи го Луиз.

— И губиш — каза баща ѝ намръщено.

— Ама той ми е приятел — възрази Роджър. — Нали и вие с Фред сте приятели с клиентите на банката.

— Различно е — каза Скоби и започна да обяснява за допълнителната гаранция, за лихвите и плащанията, но момчето бързо го отклони от темата и се върна на въпроса как да вземе картинаката на Дилиндър от Томи Нютьн, без да накърни собствената си колекция.

— Коя картичка е най-ценна? — попита Фред.

— Джон Дилиндър — каза Роджър. — Флойд Хубавеца е втора.

Но не може да се мери с Джон Дилиндър.

— Лоша работа! — въздъхна Скоби. — Да си банкер, а синът ти да търси картичка с лика на най-големия банков крадец в историята. — Той поклати глава. — Накъде отива светът?

— Всичко е търсене и предлагане — отговори Роджър и всички се засмяха.

Вечерите у Скоби бяха от скучни по-скучни. Разговорите се въртяха около Рузвелт и как той щял да оправи икономиката, около безизболния сезон и местния панаир след две седмици, около това какво ли е замислила бандата на Дилинджър и дали Джек Шарки има сили да победи германеца Макс Шмелинг в шампионата по бокс в най-тежката категория — най-близката тема до Германия. В края на краищата Европа беше от другата страна на земното кълбо.

— Виж сега, Роджър — каза Демпси. — Тази събота и неделя ще ида до Чикаго да видя майка си. И може би ще мога да намеря един Джон Дилинджър.

— Ама наистина ли?

— Казах „може би“. Не ти обещавам, но ще проверя.

— Защо не вземеш буика? — предложи Луиз. — Няма да ми трябва утре. И ще можеш да се върнеш по-рано.

Демпси бръкна в джоба си и извади цигарените книжки. Роджър го гледаше с огромно внимание. Фред издърпа една тънка хартийка от пакета, сви я с показалец, изтърси малко тютюн, загъна го, облиза крайчета на хартията и я залепи.

Когато Демпси извади запалката, Луиз протегна ръка и той я сложи в шепата ѝ. Тя обичаше гладките ѝ позлатени страни и я потърка с палеца си, прекара го и по уникалната вълча глава на върха, после я отвори и му запали цигара.

— Ще взема автобуса както винаги — каза Демпси.

Той си тръгна пеша за вкъщи в хладния пролетен дъжд и когато стигна Трета улица, спря срещу една стара викторианска къща, малко отделена от околните сгради. Сгущен под дъждъ, с ръце, пъхнати в джобовете, той гледаше към салона на мис Бевърли Алърди. Пердетата както винаги бяха дръпнати и се чуваше силна музика — негърски блусове и много смях. Женски смях. Той се чудеше доколко ли далече стигат жените в този малък град. Не можеше да рискува да посети

къщата. Докато стоеше, отново почувства познатия импулс, познатото напрежение в слабините си и започна да го обхваща гняв.

Бе измислил историята с болната си майка в Чикаго, когато познатото желание го обхвана за първи път, и оттогава вземаше автобуса за Чикаго в четири часа почти всеки месец, регистрираще се в хотел „Ендустър Бийч“ и наемаше услугите на най-скъпите компаниянки в Средния запад, момичета, които се съгласяваха да понасят садистичните му игри срещу добро заплащане. От няколко дни пак мислеше да предприеме това пътуване — изпитваше все по-голяма нужда да го направи.

Реши да повдигне отново темата за пътуването до Чикаго и да приеме предложението на Луиз за колата — разбира се, след разумен протест. Щеше да бъде интересно да обикаля улиците на Чикаго в търсене на нещо различно.

Докато вървеше към къщи в дъжда, Демпси си помисли какво бе научил за американците през деветте месеца, откакто бе дошъл в Дрю Сити. Те бяха великодушни. Добри приятели, когато те опознаят. И луди по капризите и прищевките. Обичаха спорта и развлеченията и превъзнасяха баскетболните играчи и филмовите актьори, дори богатите, и бяха напълно независими. Във всеки град говореха различно и беше невъзможно да си в крак. Всички ходеха на църква в неделя. Всички, изглежда, проявяваха необикновен интерес към времето. И цялата нация се събираще около радиоприемниците си всяка вечер.

„Но най-окуражаващото — помисли си 27 със задоволство — е, че са самодоволни.“

21.

Шосе 29 на щата Индиана представляваше дълга, тясна лента бетон, простираща се на юг от Логанспорт до Индианаполис под пустото заплашително небе. Един черен пакард бръмчеше към град Делхи. Петимата души в него бяха облечени в костюми и черни шапки с периферия, с изключение на мъжа, седнал отпред до шофьора. Джон Дилинджър носеше твърда сламена шапка — нещо като негова търговска марка.

— Не ми харесва как бръмчи тази кола, Ръс — каза Дилинджър на шофьора.

— Трябват ѝ нови свещи и контакт, нов въздушен филтър...

— Стига глупости бе? — изръмжа от задната седалка Лестър Джилис, който сам се наричаше Големия Джордж, но бе познат по света като Нелсън Бебока. — Свещи-мещи, не ги разбирам тия работи и не ме интересуват.

— Всички ли помните плана? — попита Дилинджър и се обърна към тримата отзад. Те кимнаха уверено.

— Да го повторим ли още веднъж?

— Не, знам го, за Бога — каза Нелсън.

— Наистина ме нервираш, Лестър — каза Дилинджър.

— Не ме наричай така. Казах ти, обичам да ме наричат Джордж.

— Доста умно — засмя се шофьорът. — Предполагам, че ако името ти беше Джордж, щеше да искаш да те наричаме Пърси.

— Затваряй си устата.

— Добре, добре — каза Дилинджър. — Не се разправяйте. Имаме да вършим работа.

Нелсън се облегна и разтърси рамене. Избухливият му нрав се дължеше на комплекса му за малоценност още от малък — той беше нисичък, нямаше и метър и шейсет, и негодуваше от факта, че най-търсеният човек в цяла Америка е Дилинджър — по право той, Нелсън, би трябвало да е враг номер едно на обществото. Но неговата банда беше избита, а той не можеше да действа сам.

— Как така измисли този план? — попита той.

— Направи ми го един експерт.

— Кой?

— Хърман К. Лам.

— Кой? — попита Хомър ван Митър. Обаждаше се за първи път след закуската.

— Хърман Лам. Би трябвало да знаеш това име, той е бащата на съвременния банков обир. Тринадесет години е обирал банки преди да го хванат.

— Хайде де! — каза Ван Митър скептично.

— Къде го среща? — попита Нелсън.

— Не съм го срещал. Помниш ли Уолтър Дитрих?

— Да. Вече се е оттеглил, нали?

— Спотайва се — каза Дилинджър. — Познавам Уоли откакто направих първият си удар в Мичиган Сити. Той работи с Хърман Лам цели тринадесет години. Тринадесет години, без да го хванат. Тайната на Лам беше планирането, изпълнението и бързината. Той взимаше в предвид всичко, правеше планове точно като моите и никога не се бавеше повече от четири минути. И винаги знаеше как да се измъкне.

Дилинджър беше среден на ръст, с оредяваща руса коса, сега боядисана черна, и високо чело. Хълтналите му сини очи бяха покрити от очила със златни рамки без лещи. И въпреки че бе прекарал болезнени часове да преправя отпечатъците от пръстите си с киселина, а на лицето си бе направил пластична операция, суетата му бе надделяла — Дилинджър беше мъж, който се харесваше на жените, и продължаваше да се перчи с тънките си мустачки, както и с вечната си сламена шапка.

Другите мъже в колата бяха Хари Пиърпонт, докаран изпит мъж, който обичаше да го наричат „Щастливеца“; Хомър ван Митър, който говореше много малко и се подвизаваше с Дилинджър най-дълго време; и Ръсел Кларк — слаб, суров мъж, който според някои приличаше на Чарлз Линдберг. Кларк беше бивш механик и чудесен шофьор.

Ван Митър, Кларк и Дилинджър бяха стари приятели. Нелсън се бе присъединил към тайфата по-късно и Дилинджър си имаше за него едно наум. Нелсън обичаше да убива и го бе правил много пъти, а това бе нарушение на неписания закон на Джон Дилинджър — никакви убийства. Досега Нелсън бе нарушил само веднъж правилото — беше

убил един полицай, докато се опитваше да спаси Дилинджър от полицията. Така че Дилинджър трудно можеше да се оплаче.

— Та как се казваше този град? — понита Ръсел Кларк.

— Делфи — отговори Дилинджър.

— Е, сега го няма на картата, но утре ще се появи — засмя се Ръсел.

— Делфи — каза Пиърпонт. — Що за име е това?

— Гръцко — отговори Дилинджър.

— Как така са му сложили гръцко име?

— Убий ме, ако мога да ти кажа — рече Дилинджър и вдигна рамене.

— Какво става, по дяволите? — викна изведнъж Ван Митър.

На половина миля пред тях един войник бе спрял движението. Имаше поне десетина коли.

— Ах, мамка му... — изръмжа Кларк. Дилинджър погледна наляво и надясно. Пред тях покрай една нива се отбиваше черен път.

— Там — каза той. — Завий надясно, Ръс. Ръсел дори не намали.

— Завий надясно, ти казвам! Натам! По дяволите, Ръсел!

Кларк удари спирачки, гумите иззвиреха пронизително, после колата зави по черния път и се задруса.

— Какво става, да не правят сбирка на ченгетата или нещо подобно? — каза Хомър.

— По дяволите, Хомър, мълкни. Продължавай да караш, Ръс. Просто продължавай да караш, сякаш сме нормални граждани.

— Господи, вижте пушека — каза Ван Митър. Гъст облак дим се извисяваше над града.

— Сигурно целият град гори.

— Голям късмет, няма що — обади се Хомър. Дилинджър грабна една пътна карта от таблото и я отвори.

— Къде сме, по дяволите — каза той и затърси с пръст по картата.

— Няма да успеем да се върнем на пътя.

— Ето ни — каза Дилинджър. — Всичко е наред. Завий наляво на следващото отклонение. Ще се върнем на магистралата южно от града. По дяволите, това е идеално!

— Това е поличба — каза Пиърпонт. — Щяхме да я оплескаме. А започна да вали.

— Още не сме свършили за днес — каза Дилинджър. — Имаме още време, а дъждът е хубаво нещо, държи хората вкъщи.

— Къде отиваме сега? На пикник? — ухили се Нелсън. Да, на пикник на около двадесет мили по-нататък.

Ще ни сервират чай и препечени филийки в другата банка.

— Каква друга банка?

— Вчера Хомър и аз огледахме три банки — каза Дилинджър. Ще оберем банка номер две. Вероятно също така тъпста. И е отворена до три часа в петък. Ще ги ударим в три без четвърт — след три часа вече ще е тъмно.

— Не ми харесва — каза Хомър ван Митър. — Казах ти, че тези градчета с по една улица за влизане и една за излизане, ме нервираят.

— Проблемът ти, Хомър, е, че си един гаден обесник.

— Опитвам се да предвидя всичко, Джони.

— Искаш да направиш отново удар в голям град, така ли?

— Не съм казал такова нещо.

— Опитахме в Чикаго и видя какво стана. Убиха Чарли, пречукахме ония банков служител и ме тикнаха в пандиза. Сега всички мислят, че съм убиец. Все аз опирям пешкира.

— Това е, понеже си известен, Джони — ревниво се захили Нелсън.

— Не искам да бъде обвинен в нещо, което не съм направил — остро отвърна той.

— Какво искаш да направя, да напиша писмо до „Нюз“ и да си призная? — засмя се Нелсън.

— По дяволите, Джони непрекъснато пише писма на вестниците — каза Пиърпонт. — Дори изпрати една книга на... как се казваше оня?

— Мат Лийч — каза Дилинджър гордо. — Капитан Лийч, шеф на щатския полицейски патрул на Индиана. Изпратих му едно копие от „Как да стана добър детектив“.

— Дяволски тъп номер, ако ме питате. Няма нужда да ги вбесяваме още повече — обади се Ван Митър.

— Виж, Хомър — отговори Дилинджър. — Не може да ги вбесим повече, отколкото са, и не могат да ни преследват по-ожесточено, отколкото го правят.

— Все пак се нервирам — каза Ван Митър. — Ще има много хора по улицата в петък следобед. Получават си заплатата и така нататък.

— Никой няма да пострада — каза Дилинджър категорично. — Всички ще легнат долу като взвод противотанкови бойци. Четири минути и сме на път към Индианаполис. Докато се съвземат и извикат момчетата от отдела за борба с гангстерите, ще бъдем на половината път. На федералните ченгета ще им трябват три-четири часа да отидат дотам от Чикаго.

— А щатската полиция? — попита Пиърпонт.

— Те не могат да си избършат носа.

— Не обичам малките градчета — промърмори Ван Митър.

— Да, ама банката си е банка и има само трима полицаи, включително шерифа.

— Аз съм „за“ — каза Кларк. — Вижте какво се случи с Чарли, като се забърка с момчетата от отдела за борба с гангстерите.

— Чарли беше глупак — каза Дилинджър малко нервно. — Да налети на Мелвин Първис, който си седи с автомата в скута. Слушай, този Първис не е обикновено ченге от отдела. Той е смахнат. Хувър му даде зелена улица да ни ликвидира. Не искам да си имам работа с такива хора.

Никой не се обади.

— Така че ще се придържаме към малките градчета с тълсти банки.

— Може би трябва да се оттеглим — каза Пиърпонт.

— Ще вземем двеста долара, ако имаме късмет, и като ги разделим по равно ще искаш да се оттеглим, така ли? — каза Ван Митър и се засмя. — Ще отидеш ли в Рио с петдесет долара, Хари?

— Искам да кажа да направим една поредица. Да оберем четири-пет банки за един ден и да се оттеглим.

— Няма да стане — каза Дилинджър и поклати глава. — Ще даде време на Първис и момчетата му да ни хванат по маршрута. Удрай и бягай, удрай и бягай, това е начинът. Дръж ги вън от равновесие.

— Аз предлагам да влезем с гръм и трясък, да убием всеки, който мърда, и да си отворим пътя с куршуми. Да накараме всички да се напикаят от страх — каза Нелсън.

— Ще си държиш ръцете настрани от оръжието, чуваш ли ме, Лестър? — каза Дилинджър. — Това градче едва диша. Няма да ни създават никакви затруднения.

— Знаете ли какво чух? — каза Пиърпонт. — Чух, че Първис винаги палел пура преди да тръгне след някого. Наричал я свещичка за рожден ден. Имел списък на двадесет и двама от нашите и разправял, че когато свещичките станели двадесет и две, щял да направи парти.

— Двайсет и две — каза Дилинджър. — Гледай ти!

— Сега си има отделение с картечници — каза Нелсън.

— Мотото му е „никаква милост“.

— Колежански хлапета — каза Дилинджър. — Подскачат цял метър, когато им проскърца обувката. Цялата работа с Първис е, че Флойд и бандата му убили един федерален полицай, когато претрепаха Джели Наш в Канзас Сити, и той излезе личен приятел на Първис.

— Какво искаш да кажеш с това „претрепаха Джели“? Те се опитваха да го спасят — каза Пиърпонт.

— Няма начин. Конко сам ми каза. Искали да се отърват от Наш, понеже ги топял. Обаче в пукотевицата освен Наш довършили и четири ченгета, включително онъ тип.

— И това побъркало Първис?

— Така предполагам. На него фитилът му е къс.

— Е, няма да го палим тогава.

— Хубаво го каза, Хари — засмя се Дилинджър.

— Как се казва банката?

— „Ипотекираща банка и фермерски тръст на Дрю Сити“.

— Колко е голям градът?

— Около три хиляди души, повечето фермери. Банката е в центъра. Съмнявам се дали има и двеста автомобила.

— С какво ще ни преследват, с коне и каруци? — захили се Кларк.

— Да, като Джеси Джеймс — отговори Нелсън.

— Мълкнете и слушайте. Това е планът — каза Дилинджър, извади един лист със скица на банката и го вдигна да го видят всички.

— Банката е на ъгъла, вратите гледат към пресечката, един вид двоен ъгъл. Гишетата са отляво, когато влезеш. Витрините са високи, така че ще използваме пирамида. Аз поемам вратата и секундомера. Вземайте двайсетачки и по-дребни, знаете колко трудно се прекарват стотачки

сега. Хомър и Лестър ще слязат в трезора, Хари и Ръсел ще очистят гишетата. Ще минем през града веднъж за проверка, после ще оставим Лестър и Хари, после Хомър и мен. Ръсел ще паркира колата пред банката. И помнете, имате на разположение само четири минути.

— А пазачите? — попита Пиърпонт.

— В банката има само един старец.

— Той е на около седемдесет — каза Ван Митър. — Сигурно не вижда по-далеч от носа си.

— Полицейският участък е на две преки. — продължи Дилинджър. — Точно до вратата на банката има телефонна кабина, аз ще се погрижа за това. Ще инсценираме фалшив инцидент на магистралата, това ще накара шерифа да излезе от града. — Така че ще имаме двама полицаи и един дядка в банката. — Той се разсмя. — По дяволите, момчета, ще си имаме работа с намален състав.

Младият полицай спря пред банката и отърси дъжда от дъждобрана си, после влезе и представи седмичната си бележка на Демпси за подпись. Лутър Конклайн беше местно момче, навремето играеше футбол в гимназията и после прекара две години в колежа. Беше ходил и войник осем месеца и всички в града бяха горди с него.

— Как си днес, Лутър? — попита Демпси, като слагаше подписа си на зеления лист хартия.

— Благодаря, добре. Чухте ли за пожара в Делфи?

— Не, кога се случи? Нощес ли?

Точно сега гори — каза Лутър. — Повикаха ни на помощ. Шерифът Билинг замина да провери нещата. Изгорял новият магазин.

— Е, надявам се да няма пострадали — каза Демпси.

Банковият касиер уважи бележката на Конклайн и му отброя ддвадесет и пет долара. Лутър излезе от банката като ги броеше, а Демпси погледна часовника над вратата. Още десет минути и край на работното време. И ще бъде на път за Чикаго. Устата му започна да пресъхва, когато си помисли за пътуването.

Кларк бавно насочи пакарда по главната улица, зави надясно, мина една пресечка и сви обратно по пътя, но който бяха дошли. Минаха покрай полицейския участък един млад полицай тъкмо влизаше там. Полицейската кола бе паркирана в двора.

— Е, разбрахте къде се намира законът — засмя се Дилинджър.
— Завърти обратно на ъгъла, Ръс. Ще оставим Хомър и Лестър.

Двамата мъже слязоха от колата и небрежно тръгнаха към банката, а Ръсел подкара по пресечката още веднъж и оставил и Хари Пиърионт и Дилинджър. Те тръгнаха обратно покрай магазина за амуниции към банката, с пушки, скрити под дъждобраните. Когато стигнаха банката, Ван Митър и Нелсън вече пресичаха улицата към тях.

— Окей, хайде — каза Дилинджър и двамата с Хари влязоха. След една минута влязоха и партньорите им.

Демпси както винаги вдигна глава да погледне кой влиза. Непознати. Погледна ги повторно. Този с очилата смътно приличаше на...

Дилинджър извади пушката изпод дъждобрана си. Мъжът зад него обърна табелата на вратата на „Затворено“ и дръпна пердeto.

— Слушайте всички викна рязко и високо мъжът с пушката. — Мълкнете и ме слушайте. Аз съм Джон Дилинджър и сме тук, за да оберем тази банка. Не викайте, госпожо, просто преглътнете, аз познавам викачите, щом ги видя. Всички просто мълкнете и седнете на пода. Настанете се удобно и не пипайте алармата, не викайте и не вдигайте шум, иначе някои хора ще пострадат. Този там е Нелсън Бебока и пръстът му много играе върху спусъка. Четири минути, Хомър! Сега, не искаме да пострада никой, разбирате ли? Тук сме само за да изтеглим малко пари.

Той се засмя и надникна през прозореца. Пушката бе насочена към тавана. В банката имаше шестима служители и четирима клиенти. Ван Митър, Кларк и Пиърпонт коленичиха, Нелсън изтича по гърбовете им, прескочи през касиерската витрина, изблъска две от касиерките и отвори вратата. Дилинджър гледаше секундомера. Другите трима станаха и влязоха в отделението за бизнесмени. Мазето беше отворено.

Дилинджър погледна през прозореца и видя един полицай — вървеше по отсрещния тротоар на главната улица.

— Господи! — каза той под нос. — Ченге.

Тайлър Огълсби беше оставил Лутър Конклайн на телефона, за да направи редовната си обиколка в три часа. Беше запланувал да отиде до банката, но пердетата бяха спуснати и се виждаше табелата

„Затворено“. Провери часовника си. Или той беше назад, или Бен Скоби беше избързал. Той влезе в бърснарницата.

— Какъв е този пожар в Делхи? — попита го Ник Константин.

— Новият магазин — отговори Тайлър. — Голям пожар. Още не са изгасили. Лестър отиде да помогне...

„Сигурно отива да се подстриже“ — помисли си Дилинджър, когато Огълсби влезе в бърснарницата, и се обърна към заложниците, опрял приклада на пушката си в бедрото си. Извади една цигара, сложи си я в устата и драсна клечка кибрит в нокътя на палеца си.

— Искам да си изясним едно нещо — почна Дилинджър, докато палеше цигарата. — Аз не съм гангстер, аз съм банков крадец. Гангстерите са отрепки, те работят за такива като Капоне и банката му и им плащат да трепят хора. Знаете какво разправят за мен — че имам най-пъргавия ум и най-бавния пистолет в страната. Аз не съм убиец, без значение какво сте чели по вестниците. Три минути, Хомър! Ние ограбваме банките, понеже те ограбват вас! Вземат ви къщите, дават ви указание как да използвате собствените си пари и се правят на посвяти от Господа. Те не заслужават нищо по-добро от това, което правим с тях.

Отзад в склада Нелсън Бебока хвърляше пари в една чанта, която Хомър ван Митър държеше отворена.

— Защо, по дяволите, дърдори тия глупости? — изръмжа Нелсън, докато тъпчеше пакетите двадесетачки в торбата. — Прави всички ни на глупаци.

— Отвлича им вниманието, Лестър — отговори Ван Митър. — Просто си върши работата и остави Джони да прави каквото знае. Това ще е страхотна плячка, по дяволите! — Той широко се усмихна и разтърси торбата, та да намести парите на дъното. После викна към Дилинджър: — Изглежда добре, Джони!

Дилинджър отново погледна навън. Никаква следа от ченгето. Той бръкна в джоба си, извади един пистолет и го размаха към десетината седящи на пода.

— Виждате ли това? Това е моят щастлив талисман; Това е дървен пистолет... Точно така, дървен! Изрязах го от една дъска за пране и го боядисах с боя за обувки. Излязох с него от затвора в Краун Сити, под носа на пазачите, и си тръгнах с колата на шерифа. Все още не е измислен затвор за Джон Хърбърт Дилинджър, хора.

Демпси седеше на пода, държеше си коленете, мислеше си за положението и не можеше да сдържи усмивката си. Дилинджър я видя, пресече помещението и се наведе над Демпси.

— Намираш ли, че това е смешно, приятелю?

— Не, мистър Дилинджър — отговори Демпси.

— Е, харесват ми хората с чувство за хумор, приятел. Черпя те една пура. — Той извади една пура и я пъхна в джобчето на сакото му.

— Ако не пушиш, ти почерпи някого.

Пак погледна секундомера и викна:

— Две минути, Хомър! — Отиде до вратата и без да се вълнува, нито да бърза, отмести лекичко пердето и надникна. Никаква следа от ченгето. Пак се обърна към групата на пода.

— По дяволите, времената са такива, че човек, дори да иска, не може да си намери свястна работа. Слушайте, — аз съм роден в Муърсвил, дето се казва, почти сме съседи. Прекарах първите си години в щатското поправително училище. Всъщност съм си едно най-обикновено градско момче. Баща ми държи една бакалница там в Муърсвил, точно като тази през улицата. Мене ме издирват в седем щата, по дяволите, издирват ме в щати, където дори не съм стъпвал! Не че не сме си взели и нашия дял от банките, отбележете си. По дяволите, обрали сме над дузина банки. Хари Пиърпонт, това конте там, е изработил петнайсет — шестнайсет. И Хомър ван Митър е обрал, колко, към двайсет ли, Хомър?

— Двайсет и две — извика Ван Митър.

— Двайсет и две. Знаете ли, това е едно число, което, изглежда, ме преследва. Роден съм на двайсет и второ число от месеца, откраднах първата си кола на двайсет и две, бях пуснат на свобода на двайсет и втори и избягах от федералните ченгета в Уисконсин точно преди месец на двадесет и втори. Ето сега е двадесет и втори май. Една минута, Хомър! Е, лейди и джентълмени, ще запомните този ден през целия си живот, 22 май 1934 година, и ще разказвате на внуките си, че на този ден сте били в банката на Дрю Сити, когато е била нападната от бандата на Джон Дилинджър. Разбира се, това е повълнуващо, отколкото да гоните мухите. Не е ли така, всички питам? Хората ще дойдат отвсякъде само за да посетят това място и вие с години ще разправяте за този ден и когато го правите, ще кажете на всички, че Джон Дилинджър не е бил лошо момче, той е бил изискан и

учтив и не е наранил никого, и не е взимал пари, освен тези на банката. Десет секунди, момчета, опаковайте!

— Тук има още много — извика Нелсън от мазето.

— Казах, опаковайте.

— Джони — каза Пиърпонт, като погледна през прозореца. — Някакво ченге идва през улицата откъм бръснарницата.

По дяволите — изруга Дилинджър, после бързо нареди: — Окей, Ръс, иди навън, качи се в колата и я запали нормално. Не показвай оръжието си. Ако тръгне към банката, вземи го на мушка и му кажи да стои мирно и нищо няма да му се случи. Кажи му кои сме. Докато загрееш кола! и ще се качим и ние. Тръгвай.

— Добре — каза Кларк.

Тайлър Огълсби погледна към банката. Часовникът още показваше три без пет. Той въпреки всичко реши да отиде — беше сигурен, че Бен ще се съгласи да изплати бележката му.

Когато тръгна да пресича, един мъж излезе от банката и се качи в черния пакард, паркиран на ъгъла. Огълсби му се усмихна, но мъжът изведнъж измъкна отнякъде един 38 калибров пистолет и го насочи към него.

— Не мърдай, ченге! Ние сме бандата на Дилинджър. Само да помръднеш и много хора ще пострадат.

Огълсби спря и зяпна от изненада. Вратата на банката рязко се отвори и четирима души бързо излязоха, носейки чували с пари. Без да мисли, Огълсби поsegна към кобура си и отстъпи заднишком.

Ръсел Кларк стреля. Огълсби усети как куршумът го удари и падна по гръб. Чу хора да викат, чу скърцане на гуми, но всичко сякаш

ставаше много далеч. Усети се вкочанен целият, после светът се завъртя около него и той почувства, че пада в дълбок, мрачен кладенец.

Хората от Дрю Сити гледаха вкаменени, без да вярват на очите си, как Тайлър Огълсби лежи на сред главната улица, вперил очи в дъжда. Демпси изтича от банката и падна на колене до него.

— Тайлър! — извика той, обърна се и изкрешя към прозореца на доктор Кимбърли над млекарницата. — Докторе, докторе, елате бързо! Застреляха Тайлър Огълсби.

Огълсби го погледна, но не го позна. След малко очите му изгубиха фокус и се изцъклиха. Демпси чу въздишката му и разбра, че

е мъртъв. Погледна насьбраната се тълпа и поклати глава. Младият заместник на Огълби тъкмо завиваше зад ъгъла с полицейския форд.

— След тях, Лутър! — извика Бен Скоби от прага на банката. — Това е бандата на Дилинджър.

Пакардът изрева по главната улица. Нелсън подаде автомата си през прозореца и изстреля дълъг откос в железарския магазин. Куршумите натрошиха армираните стъкла, разцепиха дръжките на няколко брадви, надуп-чиха една редица кутии с керосин и смъкнаха конските амуниции, накачени на куки на тавана. Хората вътре налягаха на пода и върху тях се посипаха отломки.

— Защо, по дяволите? — извика Дилинджър.

— Давам им тема за размисъл — извика в отговор Нелсън. — Хей, никаква патрулна кола сви зад нас.

— Това трябва да е другият полицай. Дай газ, Ръсел.

— Не може повече. Карам със сто и десет.

— Сега ще го забавя това копеле — викна Нелсън.

— Никакви убийства повече, Лестър — кресна Дилинджър.

— Добре де — каза Нелсън, счупи задното стъкло на пакарда с автомата, изчака полицейската кола да се приближи и щом стигна в обсега му, изстреля един откос, после втори.

Лутър Конклайн видя предното стъкло да се пръска, после видя святкането на автомата в дъжда и чу как куршумите разцепиха радиатора и от него изсвистя пара. Вторият откос разцепи двете предни гуми и колата стана неуправляема и се запързала по мократа настилка. Лутър обезумяло почна да се бори с волана, но колата стремително се плъзна към едно дърво, блъсна се в него и младият полицай усети как кормилото го удря в гърдите.

— Провалихме му работата на това копеле — засмя се Нелсън доволно.

— Господи, убихме още един полицай, а може би и двама — поклати глава Дилинджър.

Конклайн се измъкна от колата, залитна, опипа натъртените си ребра и падна. Дъждът се изливаше върху лицето му. Младият полицай гледаше с безсилие и разочарование как най-известната банда банкови обирачи в историята изчезва по залятото от дъжда шосе. Дилинджър, Пиърпонт, Кларк, Нелсън и Ван Митър. Нямаше как да знае, че до шест месеца всички щяха да бъдат мъртви, издирени от человека, от

когото най-много се страхуваха, Мелвин Първис от отдела за борба с гангстерите. Дилинджър щеше да умре първи, точно след два месеца. На двайсет и втори юли.

22.

Какъв отвратителен късмет, какъв гаден, тъп и отвратителен късмет!

Какво му беше казал веднъж Фирхаус? „Обикновено неочекваните неща те провалят.“ Той беше в опасност, понеже никога не му беше минавало през ума, че може да бъде хванат в капан в този град, определено не и от ФБР. Но точно това ставаше.

Демпси седна на ръба на леглото и се загледа в дъждовните капки, които се стичаха по прозореца. Седя така, без да мърда, около десет минути. Погледна часовника: три и двайсет.

Когато Бен Скоби се свърза с офиса на ФБР в Чикаго, на телефона беше самият Първис. Той щеше да дойде тук лично с екип от агенти на ФБР и беше заповядал на Скоби да заключи банката и да изпрати всички вкъщи, докато те пристигнат. Скоби бе обявил, че в седем часа вечерта всички ще се съберат пред банката.

Демпси трябваше да изчезне преди ФБР да пристигне в Дрю Сити. Не можеше да рискува един разпит от федерални агенти. Нито можеше да рискува да вземе рейса или да тръгне на автостоп: всички в града го познаваха. Имаше само един изход — да се качи на някой товарен влак. И дори това бе рисковано — ако не се покажеше в банката, щеше да започне разследване и можеха да проверят влака, когато пристигне в Лафайет. Но това беше риск, който трябваше да поеме.

Първо щеше да избръсне мустасите си и да измие черната боя от косата си. И да се облече топло — нощем все още беше доста студено.

Следваха вълнени чорапи и обувките с дебели подметки, които Луиз му беше подарила за рождения му ден. Парите не бяха проблем. „Не съм подготвен — помисли си той, — просто ме изненадаха.“

Той взе чифт плътни кадифени панталони и дебело шотландско яке, извади чорапите и обувките. Беше на път за горния етаж, когато входният звънец звънна. Демпси опря гръб на стената. Не можеха да бъдат хората на закона. Трябваше да е Луиз. Стоя неподвижен цяла

минута. Звънцът звънна втори път, после трети. В главата му започна да се оформя нов план. Демпси бавно заслиза по стъпалата.

Планът беше идеален. Дори след време да го разгадаеха, това нямаше значение. Добереше ли се до Чикаго, нямаше значение какво щяха да си мислят — той нямаше да е повече Фред Демпси.

Отвори вратата и Луиз се хвърли в ръцете му.

— Ох, Господи, сърцето ми спря, когато чух — възкликна тя и се притисна към него. — Благодаря на Бога, че си добре. Страхувах се, че са застреляли теб.

— Не, беше Тайлър Огълсби.

Знам. Току-що се видях с татко. Сигурен ли си, че си добре?

Разбира се. Трябваше просто да седя пет минути на пода и да слушам как Джон Дплинджър се хвали какво добро момче е.

— Не мога да повярвам! През цялото време се шегувахме как банката ще бъде обрана. И Роджър с неговите картички...

— Спокойно каза той. — Всичко свърши. Дори и за горкия Тайлър. Хайде да се качим горе.

— Горе?

— Имаме три часа преди да дойде ФБР.

— Фред!

Той я целуна по врата.

— Но...

— Цялото това вълнение ме... ме възбужда. — Той пак я целуна по врата и тя се извъртя и потръгна.

— Цялата настръхвам.

— Аз настръхвам.

Той бавно я повлече нагоре, като целуваше и галеше бузите ѝ, докато се качваха по стъпалата. Заведе я в спалнята и я сложи на леглото до панталоните и дебелото яке.

— Какво е това? — попита тя.

Той се беше навел над нея и я галеше.

— Довечера ще е хладно и влажно. Мислех да се преоблека преди да отида до банката. Може да ми съблечеш дрехите, Луиз. Може да ме разсъблечеш.

— О, Демпс! — прошепна тя. — Така те обичам.

Това беше първият път, когато някой от тях споменаваше тази дума. Той бързо се наведе над нея и тихо каза в ухото ѝ:

— И аз те обичам.

Тя му разкопча жилетката, свали му вратовръзката и му разкопча ризата, докато той махаше блузата ѝ. Луиз си поигра с космите по гърдите му, после целуна зърната му, езикът ѝ бавно се завъртя около едното, после се придвижи на другото. Той разкопча роклята ѝ, вдигна я до кръста ѝ и пъхна ръка под пликчетата ѝ.

— О, Господи! — възклика тя. Той размърда ръка и усети как тя се втвърдява при допира му. Започна да я гали; накрая изхлузи роклята и, а тя разкопча панталоните му. Движенията ѝ бяха обезумели, дишането — учестено. Издърпа панталоните му, после свали ризата му. Лежаха един до друг и се гледаха, после тя се качи върху него, повдъх на се на ръце и се въртеше, докато той влезе в нея. Луиз въздъхна и почна да се движи нагоре-надолу върху него, отначало бавно, после по-бързо.

— О! — простена тя. Толкова бързо се получава така... — По спокойно. Ох... по-бързо, по-бързо... Господи, по-бързо...

Страстта ѝ стимулираше и неговата кулминация. Той усети как тя се стяга върху него, посегна и започна да гали рамото ѝ. Движенията ѝ станаха по-бързи, думите ѝ започнаха да се сливат изведнъж тя извика и щом я чу, той се заби дълбоко в нея и също се изпразни, като едновременно бързо премести едната си ръка под брадата ѝ, а другата зад главата ѝ и с едно бързо щракане ѝ счупи врата.

Викът на удоволствие се превърна в пъшкане. Устата ѝ се отвори и за момент тя погледна към него с ужас и недоверие, после изцъклените ѝ очи угаснаха. Луиз падна върху него.

Той я съмкна от себе си и полежа две-три минути, като си поемаше дълбоко въздух. Сърцето му биеше така, сякаш щеше да му пръсне ребрата. Накрая той се обърна на една страна, с гръб към нея, повдигна се на лакът и посегна към тютюна и цигарените книжки.

Телефонът иззвъня. Апаратът беше в кухнята. Той се зави около кръста с една кърпа и взе стъпалата по две наведнъж.

— Фред, аз съм, Бен. Дойде ли Уизи?

— Тук е. Много е разстроена, Бен.

— Всички в града също. Бедната Лиз Огълсби е в шок. Докторът е с нея сега. Звъня ти, защото ФБР се обадиха пак. Времето ги е

забавило. По-добре да се съберем в седем и половина. Ще се обадя и на другите.

— Чудесно. Слушай, мога да закарам Луиз до ресторанта на Шорти в Делфи, да я разсия малко. Имаме достатъчно време.

— Добра идея — каза банкерът. — Ти, изглежда, винаги знаеш какво да направиш, Фред. Не знам какво бих правил без теб.

— Времената са ужасни, Бен, наистина ужасни.

— Разбира се. Ще извикам мисис Рамзи да дойде при момчето, докато свърши срещата.

— Добре. Ще се видим в седем и половина.

Той се върна на горния етаж, довърши свиването на цигарата, легна по гръб до тялото на Луиз Скоби и я запали. После посегна с палец и показалец и ѝ затвори очите.

Когато довърши цигарата си, влезе в банята, избръсна си мустасите и взе един душ. Използваше силен катранен сапун да измие черната боя от косата си. Върна се в спалнята, извади долното чекмедже на шкафа, бръкна отзад, извади ножа, отиде пак в банята и закрепи нацисткото оръжие към прасеца си с лейкопласт. После се качи на тавана, измъкна от вехториите една заключена кутия и я изпразни от съдържанието ѝ: пари, нов паспорт и акт за раждане, влогови книжки от банкова сметка в Ню Йорк. Раздели си косата по средата и я пусна напред върху челото си. Сложи парите в един плик и ги завърза пред корема си. После методично провери всеки сантиметър от къщата. Нямаше нищо друго, което да му потрябва, нищо, което да издаде неговата самоличност.

Облече дълги гащи, стегнати панталони, дебел потник и вълнена риза над него и си взе дъждобрана. Облече и тялото на Луиз, занесе го в колата и го сложи в багажника заедно с празната кутия.

Тежките облаци и дъждът бяха причина да се стъмни рано този петък. Демпси паркира между дърветата близо до парка. Тялото на Луиз беше подпряло волана, вдървените пръсти на едната ѝ ръка го стискаха, другата ѝ ръка бе отпусната на седалката. Той я разтвори и сънна пръстите ѝ около сакото, което носеше по време на обира. Беше разпраздал единния ръкав под мишиницата така, че да изглежда сякаш с последни усилия се е откъснал от хватката на Луиз. Увери се, че никой не гледа, и изхвърли тежката кутия и очилата в реката. Погледна си часовника: пет и четирийсет и пет.

Време беше. Запали колата и като седеше близо до трупа, превключи на бавна скорост, излезе на шосе 25 и подкара към моста. Не се виждаха никакви коли. Точно преди моста имаше стръмен насип, който слизаше направо към буйната река. Той набра скорост, докато стигна на десетина метра от насипа, после удари силно спирачките и завъртя кормилото. Колата се завъртя и остави дълги черни хълзгави следи, а той я насочи към насипа, намали на десет мили в час, отвори вратата си и щом колата забоботи към реката, натисна с крак газта и изскочи.

Падна на калния банкет, усети как якето се скъса на лакътя му и острото дращене на камъчетата. Превъртя се по гръб и заби пети в калта, за да спре плъзгането си. Натискането на газта беше достатъчно да прехвърли бутика през насипа. След миг колата се плъзна надолу, подскачайки като тапа за въдица, после пълносна в реката и изчезна в буйната кална вода.

Демпси скочи, бързо заличи следите си в калта и затича към железнодържателната линия. Товарният влак в шест часа щеше да намали, докато пресече западната част на града, и тук бе идеалното място да скочи в него. Мъжът стигна моста, сниши се до една купчина и зачака. Влакът закъсня с пет минути, намали както винаги и се насочи към моста. Докато трополеше отгоре, машината Изсвири веднъж, силно и печално. Демпси се покатери на насипа и затича край влака. Трябваше да си премери стъпките така, че краката му да стъпват по гредите. Секундите минаваха. Най-сетне един закрит фургон изтрополи от тъмнината до него с наполовина отворена врата и когато мина покрай него, той се пресегна навътре, като отчаяно търсеше да се хване за нещо. Кракът му се подхълзна по мократа греда. Демпси отчаяно се отгласна с другия крак, сграбчи края на отворената врата и се прехвърли във вагона.

ТРЕТА КНИГА

„Вярата в свръхчествен източник на злото не е необходима; самите хора са достатъчно податливи на порока.“

Джоузеф Конрад

23.

Бърт Радмън обичаше да пише в малката читалня до фоайето на хотел „Бристол“ — предпочиташе я пред апартамента си, който беше прекалено тих и уединен, и офиса си, където пък беше прекалено шумно и му досаждаха. Читалнята беше унила и тиха, обърнатите към тавана месингови лампи, монтирани на стените, хвърляха мека светлина върху тапетите на червено-черни райета. По половин дузината махагонови бюра имаше допълнителни лампи и месингови мастилници. Канапетата и столовете бяха кожени и хората, които обикновено седяха на тях, щепнеха, а не крещяха.

Ако усетеше нужда от напитка, оттатък тясното фоайе беше барът на хотела — интимен водопой с шестметров, покрит с плочи тезгях покрай едната стена, с въгленочерни килими, маси със стъклени плотове и столове с меки възглавници. Барманът Роми пускаше любимите си плочи на грамофона, скрит в малката ниша до склада, и вкусовете му варираха от опера и класика до последните джазови записи. Роми беше може би и най-грубият барман в Париж: посрещаше редките музикални желания на клиентите си с мрачно ръмжене, последвано от „нон“, отказваше да се впусне в случаен разговор и си мърмореше нецензурни неща, когато го молеха да приготви напитка, която той лично не харесваше. Но макар да беше неприветлив, компенсираше това с феноменалната си памет — помнеше какви напитки обичат гостите, които понякога не беше виждал шест месеца, че и повече.

Вече втора година Радмън си водеше дневник и записваше всекидневните си занимания, мнения и впечатления от ескалиращата криза в Европа — нещо като хроника на най-съкровените му мисли и страхове, оценка на започващата буря.

Тази вечер той пишеше есе за въодушевлението на французите, които, изглежда, повърхностно игнорираха заплахата от север и изток. В края на краишата, те си имаха отбранителната линия Мажино — една вертикална бетонна стена, защитена от бункери, която се простираше по цялата дължина на границата. Това, заедно с френската

армия, се предполагаше, че ще удържи Вермахта на Хитлер. Според Радмън това бе смешно и така го беше написал в някои от статиите си — констатация, която не можеше да му спечели любовта на френското правителство и воените.

Всяка вечер той сядаше в читалнята с чаша абсент и оставяше мислите си да витаят, като разширяващо субективното си мнение и добавяше непотвърдени слухове и предсказания за бъдещето на континента, които не можеше да използва във вестникарските си статии. Той използваше свободното си от работа за „Таймс“ време да преработи дневника си, който наричаше „Увертюра към нещастietо“, и се опитваше да не обръща внимание на настойчивия вътрешен глас, който му казваше, че всъщност пише книга. Радмън все още не беше готов да приеме тази отговорност като реалност.

Хотел „Бристол“ беше малък, но изключителен хотел, който се придържаше към редовните клиенти и знаменитостите, които не можеха да намерят анонимност в по-големия и известен „Риц“. Кигън винаги отсядаше в „Бристол“. Първо, беше удобно, а, второ, беше познат тук и управителите му обръщаха специално внимание. Фоайето беше малък, тесен коридор, водещ към регистрацията и асансьора, просто една абносовотъмна клетка. Вратите на читалнята и бара бяха една срещу друга. Кигън и Джени винаги идваха в читалнята, когато се връщаха от нощните си набези в търсене на развлечения, и това беше знак за Радмън да прекъсне усамотението си. Винаги си пийваха заедно по чашка преди лягане.

Но тази вечер те закъсняваха. Радмън, уморен от придиричвото си редактиране, реши да си вземе още нещо за пие, и когато отиде на бара, видя там фон Майстер, аташето на немското посолство. На фона на оцветените в черно стъклени лавици със спиртни напитки той изглеждаше наистина заплашителна фигура, висока и изправена, почти катаринска персонификация на Третия райх. Фон Майстер носеше тъмносин двуреден костюм вместо униформата си и все пак Радмън изведнъж усети студенина, сякаш беше минал покрай отворен хладилник.

— Bon soir, мосю Радмън — каза немецът, после кимна към дневника. Както винаги не оставяш въображението си без работа, а?

— Е, лично аз мисля, че пиша истината — усмихна се Радмън.

— Истината за едни е лъжа за други, нали така? Не знам кой е казал това, сигурно някой проницателен поет.

— Сигурно отговори Радмън.

— Разбираам, че твоят американски приятел... как се казваше...

— Радмън не отговори и фон Майстер махна с ръка, сякаш милостиво му прощаваше. — А, да, Кигън. Чух, че ще се ожени за това германско момиче.

— Така разправят.

— Надявам се, че ще бъдат много щастливи — каза германецът доста неубедително.

— Ще им кажа колко си загрижен.

Фон Майстер пак посочи дневника на Радмън, този път с лека усмивка, и каза:

Трудно може да се каже, че имаш обективно гледище. Мислех, че обективността е основното за добрия журналист.

— На това ли са те учили в Кеймбридж?

— Това, на което са ме учили в Кеймбридж, не ми върши голяма работа. Това, което научих в Кеймбридж, е, че британската империя е обречена. Конецът е пред скъсване. Прекалено много бракове между родственици.

— Така си мислехте и последният път, когато премерихте сили, и видя какво се случи. Нашариха ви задника от бой.

Усмивката на германеца угасна. Мускулите на челюстта му се стегнаха.

— Знаеш ли, за теб е привилегия да работиш в Германия. Ние ти даваме виза и можем винаги да я анулираме. Аз не бих забравил това, ако бях на твое място.

— Аз нищо никога не забравям — каза Радмън.

— Колко интересно — отговори фон Майстер. — Аз също.

— Господи, ти си образован човек, фон Майстер. Не виждаш ли какво става в твоята страна? Нямаш ли поне малко съвест?

Фон Майстер го погледна и каза сухо:

— Хитлер е моята съвест. — Обърна се към бара и без да гледа Радмън, приключи разговора. — Предай поздравите ми на Кигън и германската му приятелка. — И вдигна чашата си в подигравателен тост.

Радмън беше дълбоко разстроен от разговора. Умът му беше в постоянен хаос, откакто се опитваше да подреди всички противоречия на германската ситуация. Той беше прекарал петнадесет години във и извън Германия и мислеше, че познава хората. Но реакцията на германците към стъпкващия възход на Хитлер от затворник към абсолютен диктатор на страната го поразяваше.

Той се върна в читалнята и написа:

„Как можаха германците да оставят това да се случи? Как можаха просто да се откажат от свободата на словото, свободата на изразяване, свободата да не бъдат преследвани и арестувани?

Германците са фактически затворници в собствената си страна, задушени от цензурана и необуздана полицейска зверства. Тяхната грамотност и вкус се контролира от изобретателни неграмотни хора. Гьobelс и неговите подмазвачи, подкрепяни от религиозни опортуонисти, са оправнили библиотеките от великите книги — Киплинг, Марк Твен, Данте, Стайнбек, Хемингуей, Фройд, Пруст, Томас Ман, списъкът е безкраен — които те считат за изродени, и музеите от покварените картини на Ван Гог, Пикасо, Модилиани, Гоген, Дега и още дузина други.

Как могат да търсят унищожаването на конституцията от съдии, които са политически подлизурковци, които вземат решенията си не на базата на морала и справедливостта, а просто за да задоволят исканията на Хитлер и неговата сган? Да легализират стерилизирането? Да легализират лоботомията? И тези хора са съдии! Те легализират всичко, което той прави. Боже Господи, какви престъпления се оправдават в името на справедливостта!

Как може една цяла нация по същество почтени хора да извърне лице от масовия грабеж, от покушенията и убийствата на евреите и политическите дисиденти? Господи, тези неща не са незабележими! Изиска се усилие, за да ги видиш по друг начин!

Как наистина?

Може би ако успеем да отговорим на този въпрос, ще можем да предотвратим огромна човешка трагедия в бъдеще.

Съмнявам се обаче, че ще го направим.

Изглежда, ние никога не се научаваме.“

Няколко минути по-късно Кигън и Джени влязоха прегърнати и както винаги, се смееха. Той затвори дневника си.

— Къде бяхте тази вечер? — попита Радмън, събра си листата и ги сложи в кожената си папка.

— „Le Casino de Paris“ — каза тя. Думите ѝ изблигнаха почти слети от вълнение. — Видяхме сестрите Доли, Уиндзорския херцог, Морис Шевалие, и кой беше борецът, Франсис?

— Джек Шарки — отговори той и завъртя очи. — Най-обикновен боксьор. Бивш световен шампион тежка категория.

— Още една забележителна нощ, а? — попита Радмън.

— О, да — каза тя и прегърна Кигън през кръста. — Всяка нощ е забележителна.

24.

Спомените на Вилхелм Фирхаус за първия му ден в училище понякога нахлуваха в мислите му без предупреждение, подсъзнателно възбудени от някой реален или въображаем поглед или дума. Когато това се случваше, Фирхаус биваше завладяван от страшен бяс, който ставаше още по-ужасяващ поради студения му контрол върху емоциите. Обектът на този бяс бе винаги Давид Кравиц. Малкият Вили беше водил доста спокоен живот до този ден, понеже деформацията му бе приета и игнорирана от семейството и приятелите. Въпреки че той усещаше, че тази грозна буца плът на рамото му го прави по-различен от другите, той все още не знаеше колко жестоки могат да бъдат децата.

Първият, който го обиди, беше Давид Кравиц, чието семейство бе богато и влиятелно и който бе един вид самозван водач на класа. На Кравиц, който бе отличен ученик, бързо му стана ясно, че Фирхаус представлява заплаха. Гърбовото момче беше много надарено, бързо вдигаше ръка в клас и беше винаги подгответо. Така че Давид Кравиц започна да унижава и да обижда Фирхаус, наричаше го „оня новия, гърбушкото“. Намекваше, че деформацията била резултат от някаква тъмна и ужасна тайна, внимателно прикривана от семейството. Дори веднъж разпространи слуха, че Фирхаус, всъщност единствено дете, имал сестра, която била толкова уродлива, че я държали в килера. Другите деца бързо се включиха в заговора.

Кравиц бе първият човек, когото Фирхаус намрази истински, и тази омраза с годините се бе разраснала и бе включила всички евреи. Той се наслаждаваше на лъжите и слуховете, които расистите разпространяваха за тях, а когато прочете „Майн Кампф“, омразата му стигна до крайност. Тя стана неговият Талмуд, неговата Библия. Хитлер беше Бог, евреите бяха Дявола и кръвта беше светената вода на живота, която трябваше да бъде очистена и пречистена от грях и превърната в арийска за славата на Третия райх. Той беше един идеален нацист — интелигентен посветен мъж, чиято сляпа омраза беше заменила моралните му убеждения и чийто расизъм беше толкова

долен, че се доближаваше до извратения религиозен фанатизъм, при който ритуалите са унищожение, предателство, мъчения и убийства.

Фирхаус добре разбираше иронията на факта, че зависи напълно от евреите, за да изпълни една от най-важните задачи, които му бяха поставени. В момента усмихнато наблюдаваше през открайната врата на всекидневната си как въвеждат в кабинета му Херман Адлер. Погледна си часовника. Ще го остави да почака десетина минути. Десет минути сам в кабинета, със собствената си параноя. Каква прелестна мисъл!

Херман Адлер седна на стола и здраво стисна чантата пред гърдите си, сякаш се страхуваше да не отлети. Стаята беше мрачна въпреки двете лампи — едната осветяваше бюрото, а другата — Адлер. На ореховото бюро имаше само един бележник, телефон и пепелник. Преди очите на Адлер да привикнат към тъмнината, вратата се отвори и Фирхаус влезе напето, опитвайки се да омаловажи буцата на гърба си. Не погледна към Адлер, а седна на бюрото, сложи си очилата, отвори едно чекмедже и взе някаква папка. Извади си джобния часовник и го сложи пред себе си, отвори папката и прелисти съдържанието ѝ, като от време на време спираше да прочете нещо, кимаше и си мърмореше одобрително.

Най-накрая запали цигара, облегна се и прикова суворите си очи в Адлер, който продължаваше да седи на ръба на стола и да стиска чантата.

— И така... може ли да те наричам Херман? — каза учтиво Фирхаус.

— О, да, разбира се, господин...

— Може да ме наричаш „господин професор“ — каза Фирхаус и пак погледна в папката.

— Благодаря ви, хер професоре.

— Ти работиш изключително успешно по нашата Родословна програма, Херман. Затова пожелах да се срещна лично с теб... но бях доста заст.

— Разбирам, хер професоре.

Фирхаус беше научил, че колкото повече правеше човек, толкова повече изискваше Хитлер от него. Отначало беше разузнавателният отдел, после Черната лилия и сега родословната програма. Той беше решен да накара експеримента да проработи. Докато Химлер и

Хайдрих бяха заети с по-важния проблем да се занимават със стопроцентовите евреи, Фирхаус тихо вършеше своята работа със субекти със смесена кръв: половин, четвърт и една осма евреи. Беше трудно. Адлер се беше оказал безценен съюзник в този проект.

— Виждам, че и двамата обичаме операта — каза той, без да вдигне поглед. Ни най-малко не се интересуваше от любовта на Адлер към операта, просто искаше евреинът да разбере, че СС знае всичко.

— Да, операта е голямата ми любов. Когато жена ми беше жива, ходехме на почивка в Италия. Всяка вечер ходехме в „Ла Скала“.

— Много хубаво. Както вече казах, твоите сведения са много интересни.

— Благодаря — отговори Адлер. Главата му нервно подскачаше.

— Колко са сега, дванадесет, тринадесет семейства?

— Петнадесет, господин професоре — отговори Адлер скромно.

— Хм. Някои от евреите във вашата общност усещат ли, че вършиш тази работа?

— Не, не, господин професоре — каза Адлер разтревожено. — Никой не подозира нищо.

— Добре.

— Точно затова дойдох да направя доклада си през нощта.

Фирхаус отново се взря внимателно в Адлер.

Четирийсетгодишен нисък мъж, набит, но не дебел, с вълниста коса и нежни очи. Лицето му беше сбръкано и бледо като тебешир. Носеше син костюм от шеевиот с кръпки на лактите, а яката на ризата му беше оръфана. Върху горната му устна лъщеше пот.

„Спретнат, но без вкус — помисли си Фирхаус. — Признателен — не, задължен — за най-малката услуга.“

— Ще те попитам нещо, Херман. Това притеснява ли те? Да издаваш други евреи по този начин?

Адлер дори не се замисли, а веднага поклати глава.

— Такъв е законът — каза той. — Имам късмет, че ми е предоставена тази възможност.

За момент очите на Фирхаус блеснаха и веждите му се повдигнаха от изненада.

— Да, това е най-практичната гледна точка — бавно каза той и пак погледна документите. — По професия си търговец бижутер, така ли?

— Да. Имах си собствен магазин.
— Беше ли национализиран?
— Да.
— И къщата ти?
— Да.
— Сега живееш на Кьонигсплац 65. Това апартамент ли е?
— Да, хер професоре. Една стая и малка кухня.
— Вдовец си, виждам. Близки?
— Синът ми беше убит на Западния фронт през 1916 година.

Жена ми почина преди три години.

— Да, от сърдечен удар, виждам.
— Да. Тя всъщност не успя да преживее смъртта на сина ни.
— Пише, че ти също имаш проблеми със сърцето.
— Малки. Имах малък удар преди около година. Нося си хапчета, в случай на нещо. Така че съм годен.

— Добре. Не искаме да те загубим. Ти разбираш, Херман, че в партията има хора, които не са съгласни с политиката на този отдел: да се работи с хора със смесена кръв. Те искат всички евреи да бъдат включени в репатрирането и имиграцията. Бюрократи. Не искат да се променят, защото виреят върху съществуващото положение. Не с времето това ще се промени. Междувременно фюрерът ми е възложил да започна този експеримент. Ти разбираш поверителния характер на тази работа, нали, Адлер? И няма да я дискутираш дори и с другия персонал от СС.

— Разбирам, хер професоре.

— Аз лично мисля, че изследването на четири поколения е съвсем достатъчно. В края на краищата бройката ще бъде изумителна. Така че, Адлер, за теб винаги ще има много работа.

— Благодаря ви, господин професоре.

— Може би ще мога да те издигна до статуса на ариец. Това се прави, знаеш, при големи заслуги. Няма да имаш право да се ожениш за арийска жена, но това са дреболии. Ако продължаваш все така успешно, може да уредим да се придвижиш към нещо по-голямо, по-удобно, може да ще ти дадем друг магазин... и дори да ти прехвърлим малко партиен бизнес.

Адлер затвори очи. Беше чувал, че ако решат, германците могат да махват позора от някой евреин, но сега чуваше първото официално

потвърждение, че това се прави. „Господи — помисли си той, — отново да имам собствен магазин, прилична къща и знакът «Е» да бъде премахнат от документите ми за самоличност. Отново да почувствам свободата.“ Беше повече, отколкото можеше да се надява.

— Това ще бъде много великодушно, хер професоре — каза Адлер с треперещ глас. Сърцето му биеше силно.

— Предлагам ти още едно предизвикателство, Херман — каза Фирхаус, стана и заобиколи бюрото. — Хер Химлер би желал да върне доста влиятелни евреи, които... са напуснали Германия. Това са хора, които по много причини бихме желали да върнем. Предатели. Създават ни проблеми в другите държави. Те са пръснати навсякъде.

Той махна широко с ръка.

— Италия, Франция, Египет, Гърция, Америка. Всяко указание, което можеш да ни дадеш, ще бъде още по-голямо постижение за теб. Ще спечелиш не само моята благодарност, но и тази на раихсфюйера Химлер. Ще ти дам списък с имена. Ще си държиш ушите отворени, нали?

— Ще се заема веднага, хер професоре. Фирхаус го потупа по рамото и каза:

Искаш ли цигара? — Извади един пакет и изтръска една. — Френски са. „Голоаз“.

— О, благодаря, господин професоре — каза Адлер, взе си цигара с трепереща ръка и я запали. После отвори чантата и извади сноп документи.

— Тук имам нещо, мисля, че ще ви заинтересува...

И много внимателно сложи документите на бюрото, а после почти по инстинкт оставил чантата на пода.

— Това са фамилни архиви — актове за раждане, спомени, писма и така нататък. Този тук, Оскар Браун, има банка близо до Кобург. Много преуспяваща. — Адлер порови в документите и сипря на една схема. — Проследил съм четири поколения назад, четири, хер професоре! — И гордо вдигна четири пръста. — Дядото на майка му е бил евреин. Иозеф Фелдщайн. Бил е служител в синагогата и въщност той основал банката. Имам списък на всички наследници, включително племенници и братовчеди. Общо четиридесет и шест.

— Да, да, много добре. СС ще се погрижи за този господин Браун. — Но — каза Фирхаус, като взе една бележка от папката, — тук

пише, че имаш информация само за моите уши. Каква е тя?

— Да, хер професоре. Тя е относно един меморандум, който разпространихте преди месец.

— Адлер, аз пиша по дузина меморандуми на ден.

— Този е относно Черната лилия. Фирхаус рязко вдигна поглед.

— Имаш информация за Черната лилия? — възкликна той, без да прави опит да скрие внезапния си интерес.

Адлер кимна.

— Е?... — Фирхаус замърда пръсти, сякаш искаше да измъкне информацията.

Адлер порови в документите.

— Аха. Ето тук. Вие, разбира се, знаете за Райнхард и...

— Да, да, знам всичко това — бавно каза Фирхаус, свали очилата и ги оставил на бюрото. Очите му се присвиха в блестящи цепки, но гласът му изобщо не се промени — в такива случаи той ставаше дори по-въздържан от обикновено. Загаси цигарата си в пепелника. — Ние арестувахме Райнхард, това е минала история. Необходими са ми имена, Адлер, имена.

— Имам имена... господин професоре — уплашено заекна евреинът. — И схеми.

Той нервно затършува в документите си и докато го правеше, Фирхаус изведнъж рязко си промени настроението. Това беше, както той го наричаше, „неутрален разпит“. Не като противници. Но той използваше същите методи, които бе използвал и при понедружелюбни срещи, като си служеше с умели смени на настроението, комбинирани с еднакви дози жестокост и великодушие, предназначени да държат жертвата му несигурна и уплашена. Методи, които бе усвоил от майстора на тази техника, Адолф Хитлер. Разликата беше, че Фирхаус, за разлика от своя избухлив и психически неуравновесен шеф, можеше да контролира променливите си чувства.

— Искаш ли чаша кафе? — внезапно попита той с усмивка. — Внесено от Южна Америка, чудесна смес.

— О, много сте любезен. — Адлер извади една кърпа и си избърса лицето. Той беше преминал на ерзац кафе още преди месеци. Не можеше точно да си спомни последния път, когато беше пил истинско кафе.

Фирхаус излезе от кабинета и се върна с един поднос.

— Сметана? — попита той.

— Да, благодаря. — „Сметана. Истинска сметана!“

Адлер отпиваше от кафето със затворени очи, наслаждавайки се на всяка гълтка.

— Сега ми кажи какво знаеш за Черната лилия.

— Хер Райнхард беше чест посетител в дома на един еврейски учител, Исак Щернфелд. Щернфелд преподаваше политически науки в университета, преди да бъде изпратен в Дахау.

— Той комунист ли е?

— Не, социалдемократ, радикален противник на фюрера и нацистката партия. Преди фюрерът да стане канцлер, една група студенти, които също бяха чести гости на Щернфелд, започнаха един пасквил, наречен „Die Fackel“. Той беше насочен главно срещу студенти, един вид колежански хумор... малко сатира, малко язвителност. А после и срещу хер Хитлер...

— Фюрера — поправи го Фирхаус.

— Да, фюрера. След като фюрерът стана канцлер, „Die Fackel“ стана по-целенасочен. Тогава се включи и Райнхард, пишеше от време на време за него и го издаваше. Щернфелд беше съветник, а го печаташе Оскар Пробст.

— „Берлинска съвест“ — каза Фирхаус.

— Да. Когато... когато...

— Репатрирането?

— Да... репатрирането... на евреите започна, студентите образуваха Черната лилия, за да помогат на евреите да напуснат Германия.

— Откъде са взели това име? — попита Фирхаус просто от любопитство.

— Няма такова нещо като черна лилия, хер професоре. Те имат предвид, че това е организация фантом, също като цветето.

— Ученически лудории — каза Фирхаус и махна с ръка. — Нещо друго?

— Те прехвърлят пари в швейцарски банки, уреждат фалшиви паспорти, транспорта, всичко.

— Студентите? — каза Фирхаус учудено. Адлер кимна.

— Студентите?! — повтори Фирхаус и поклати глава.

Представяше си реакцията на Хитлер при тази новина.

— Само много посветени студенти — каза Адлер.

— Политизирани от Райнхард и онзи Щернфелд, така ли?

Адлер продължи да кима.

— Редактор на „Die Fackel“ беше едно еврейско момче, Аврам Волфсон. Сега е двадесет и пет годишен. Неговите най-добри приятели са Вернер Гебхарт и Йоахим Вебер. Моето предположение е, че Волфсон е главата на Черната лилия, Гебхарт се занимава с прехвърлянето на евреите извън страната, а Вебер с парите, документите, паспортите, фалшивите документи за самоличност и така нататък.

Фирхаус слушаше Адлер и гладеше брадата си. Вече му се изясняваха и някои други неща.

— Така, сега мисля, че знам какво се е случило с Ото Шиф и Тол Натан. Тези студенти вероятно са ги изкарали от страната. И вероятно те са принудили Симон Кафар да се обеси.

— Симон Кафар също ли работеше за вас?

— Не знаеше ли? Шиф, Натан, Кафар, всички бяха ефективни *judenhascher* като тебе. Познаваше ли ги?

— Познавах Кафар бегло. На другите съм им чувал само имената.

Фирхаус пак поглади брадичката си, после попита:

— Как финансират всичко това?

— С пожертвувания от богати евреи и симпатизанти тук и в чужбина.

— Значи този Волфсон и още дузина студенти са създали цялата тази организация? — каза Фирхаус. Все още не можеше да приеме теорията на Адлер.

— Всъщност мисля, че е Щернфелд. Че е предвиждал... репатрирането. Но Волфсон е бил отличен студент, много прагматичен, както разбирам.

— Откъде знаеш всичко това?

Адлер го погледа няколко секунди, после каза:

— Йоахим Вебер е мой племенник. Никога не сме били близки, но често разговарям с майка му, тя ми е родна сестра.

— Колко хора са замесени с тази група? Адлер поклати глава.

— Десетки, предполагам. В Берлин, Мюнхен, Линц, Париж, Цюрих.

— Всички ли са евреи?

— Не. Евреи и друговерци.

— И как сме изтървали нещата да стигнат толкова далеч! — каза Фирхаус сякаш на себе си. Фюрерът щеше да бъде вбесен. — И къде можем да намерим този Волфсон?

— Това е проблемът, хер професоре. Никой не знае. Няма списък на членовете, това не е военна организация. Тя е като цветето, сякаш не съществува. Като влак, който пътува само когато е необходимо. Никой не е виждал Волфсон от месеци. Но аз вярвам, че трябва да е в Берлин. И имам това.

Той подаде на Фирхаус един лист с две колонки имена и адреси.

— Това са четиридесет и осем души, свързани с Волфсон. Три поколения, до четвърти братовчеди и племенници. Имам подобни списъци и за Вебер и Гебхарт в папката.

Фирхаус се впечатли.

— Това е изключителен доклад, Адлер. — Той се наведе над списъка и прокара пръст по колонките. — Направил си това за един месец?

— Всъщност за три седмици.

— Изключително, наистина. Гестапо вече с месеци разследва случая без успех.

— Те не са евреи — каза Адлер почти шепнешком.

— Много вярно, Херман. Необходим ти е свой човек, за да хванеш свой човек, а? — Той се усмихна и Адлер започна да се отпуска.

— Ако го хванете, господин професоре, мисля, че мога да намеря достатъчно доказателства за...

— Не ме интересуват доказателствата — каза Фирхаус и махна с ръка, без да вдига очи от списъка. — Дай ми имената и адресите и аз ще изкарам признания от тези студентчета. Не ми трябват доказателства. — Пръстът му внезапно се забоде в едно от имената. — Това негова сестра ли е? Дженифър Гулд?

— Наполовина, хер-професоре. Майка ѝ не е еврейка. Мисля, че е католичка.

— Тук не си посочил нейния адрес. Защо?

— Тя се премести преди около три месеца и я загубих от поглед.

— Хм — каза Фирхаус. — Изглежда, имаме епидемия от изчезвания...

После изведенъж вдигна очи, взря се в тъмния ъгъл на стаята и след миг плесна с ръце. Адлер се сепна.

— Знам къде е! — възклика Фирхаус, издърпа едно чекмедже и запреравя папките. Извади една. Вътре имаше копия от месечните доклади на военни шпиони в главните европейски градове, включително от фон Майстер в Париж. Фирхаус наплюнчи палеца си, запрел иства папката, после спря. — Да, разбира се! Кигън!

Фирхаус се облегна и се усмихна горд от себе си, че не само е чел тези скучни доклади всяка седмица, а и че е запомнил кратката справка за Кигън и тази Гулд.

— Тя е певица — подигравателно каза той. — Пее американски негърски джаз. И е приятелка с оня американски лъжец Радмън. — Той погледна Адлер и се усмихна. — Може би тя знае къде е Волфсон. Може би тя ще ни отведе до Черната лилия. И е в Париж.

Адлер бързаше по улицата и пак притискаше чантата към гърдите си. Беше започнал да вали — упорито ръмене, което наквасваше косата, кожата, дрехите.

Той прегърби рамене. Трябаше да вземе хапче. Сърцето му се беше разтуркало. Магазин! И прилично място, където да живее, а може би и арийски документ за самоличност. Всичко това беше направо главозамайващо.

Една кола спря до бордюра и един пресипнал глас каза:

— Херман Адлер.

Той понечи да се обърне, но две мускулести ръце го сграбиха. Чантата падна на земята.

Адлер отвори уста, но преди да успее да извика, нещо меко затисна носа му. За момент той подуши стипчиво-сладката миризма на хлороформ, после изгуби съзнание. Докато го набутваха в колата, едно малко шише с хапчета изпадна от джобчето на жилетката му и се изтърколи в мръсния канал.

Когато Адлер си тръгна, Фирхаус седна и помисли няколко минути. Трябаше да се държи внимателно засега, особено когато работеше с Химлер. Доста германци симпатизираха на евреите,

особено бюрократите в провинцията. Хитлер не искаше да излага на риск властта си, като им се противопоставя. В този момент фюрерът се нуждаеше от подкрепата на всички и работата на Фирхаус с ренегатите по въпроса за хора със смесена кръв не можеше да получи гласност. Но имаше мнозина, които вярваха в работата по пречистването. Теодор Айке беше един от тях.

Той грабна телефона и поръча разговор с бруталния бивш щурмовак, сега член на СС и управител на лагера в Дахау. Айке беше прочут с непреклонната си твърдост. Веднъж бе пребил един евреин до смърт с голи ръце. В Дахау беше убил един затворник с лопата. Тоест, човек, с когото Фирхаус можеше да се справи.

— Теди, обажда се Вили Фирхаус — каза той, когато чу грубия глас на Айке.

— Здравей, Вили! Как е в Берлин?

— Чудесно. Всичко върви много добре. А при тебе?

— О, добре. Хубав град.

— А лагерът?

— Добре е.

— Никакви проблеми?

— Никакви. Евреите не създават проблеми, проблем са политическите затворници. Но всичко държим под контрол. Единственият ни проблем е пренаселеността.

— Новият лагер в Захсемаузен ще бъде готов през пролетта, това малко ще ви облекчи. И се планират други в Берген-Белсен и Бухенвалд.

— О, чудесно.

— А Ана? Как е тя?

— Оплаква се от време на време. Имахме един-два опита за бягство, и винаги през нощта. Е, токът ги хваща, но е доста неприятно. Пукането като горят я буди.

— Сложи по-тежки кепенци — предложи Фирхаус.

— Ха-ха! — засмя се Айке.

— Слушай, Теди, искам да те помоля за една услуга. Имате един затворник, Щернфелд...

— Учителя?

— Да. Той може да има информация за една група, която се нарича Черната лилия. Фюрерът държи да узнае информацията, която

той има за тази организация. Мислех си, че може да използваш някои от твоите по-убедителни методи спрямо този Щернфелд.

— Съжалявам, Вили. Малко си закъснял.

— Закъснял?

— Щернфелд е мъртъв. От един месец.

— Какво се е случило?

— Беше алергичен към тежката работа — каза Айке със смях. — Е, всъщност го довърши пневмонията.

— По дяволите!

— Е, Вили, ако намериш някого, просто ми позвъни — чу се прегракналият глас на Айке. — Ако трябва, ще накараме и Бранденбургската врата да пее „Horst Wessel“, но изобщо не ни върви с труповете. — И се засмя.

Фирхаус затвори и допи кафето си. Трябаше да смаже Черната лилия и докато Адлер донесеше нова информация, му оставаше само една следа — Дженифър Гулд.

25.

Адлер се събуди със силно главоболие. Лежеше на походно легло в някаква тъмна стая. Бавно стана и опипа пода с крака. Намери чантата си до леглото. Беше отворена. И празна. Изведнъж блесна светлина. Беше на няколко метра от него — прожектор, насочен в очите му. На един стол пред него се откряваше силует на мъж.

— Кой сте вие? — попита Адлер, като премигваше срещу светлината. — Защо сте ме докарали тук? Аз не съм...

Ръката на мъжа се раздвижи в лъча светлина — той хвърли нещо към Адлер. Папките от чантата му плеснаха на пода и се пълзнаха към краката му, листовете се разпилиха.

— Грешите, хер Адлер — чу се монотонен мъжки глас. Човекът сякаш нарочно говореше така. — Вие сте. Забъркан сте в голяма каша.

— Това не е ваша работа!

— Ние знаем всичко, което си направил. — Непознатият мина на „ти“. — Петнадесет семейства, шейсет и четирима души, всичките изпратени в лагера Дахау. Ти си станал палач, убиваш собствените си хора.

— Те не са мои хора.

— Те са от същата кръв.

— Оставете ме на мира! — каза Адлер отчаяно.

— Имаме едно предложение за теб, Херман Адлер. Ще те изведем от Берлин до довечера. По това време ще бъдеш на неутрална територия с паспорт и билети за Англия или Америка. Но първо трябва да ни кажеш какво си докладвал на Фирхаус.

— Не мога да напусна Германия...

— Разбира се, че можеш. Ти живееш в бордея си като хлебарка и предаваш народа си. Не можеш да продължаваш така, хер Адлер. Приими нашето предложение и ще бъдеш свободен човек с работа, която те очаква.

— Каква? Да шлифовам като чирак скъпоценни камъни за някой английски сноб? Аз съм германец! Това е моята страна.

— Не. Тя вече не твоята страна. Не можем да гласуваме, не можем да притежаваме собственост, да идем в прилични ресторани, да имаме работа. Човече, те са отнели твоята собственост, твоята банкова сметка, твоя дом, всичко което притежаваш. Как може да шпионираш за тях?

— Опитвам се да остана жив! — извика Адлер.

— Всички се опитваме същото. Но не може да продължаваш така.

— И какво ще направите, ако откажа? Ще ме убияте ли?

Силуетът замълча няколко секунди. После, се изправи и излезе от ореола на светлината. Стоеше в тъмнината, само върхът на цигарата му проблясваше.

— Не — каза той накрая. — Ще направим следното. Ще отпечатаме снимката ти на първа страница на „Берлинска съвест“ със статия и списък на всички евреи, които си им предал. Та всеки евреин в Германия да узнае кой си и какво си направил. След като повече няма да си потребен като *Judenopfer* [???] на Фирхаус или някой друг, те или ще те убият, или ще те изпратят в Даахау с хората, които си предал. Помисли за това. — *Judenopferer*, „предател на евреи“, бе по-обидно от *Judenhascher*.

Адлер отчаяно поклати глава.

— Не, не! Не мога да го направя! Те ще ме убият!

— Нямаш избор. Свобода или прошка сега, или си мъртъв. Кого предаде тази вечер, Адлер? Може би имаме още време да ги спасим.

— Никого — изльга Адлер. — Фирхаус ме повика.

— Защо?

— Казах ви, да ме види. — Дълбоко в гърдите му се разгоря внезапна болка. Той ги разтри с длан.

— Защо е искал да се срещне с теб? Да слухтиш за него?

— Или да му изпееш нещо? Защо те повика, Адлер?

— Нареди ми да не се бъркам в политиката.

— Лъжеш...

— Не, не, аз...

— Стига, Херман! — обади се глас от сянката зад лампата. — Лъжеш и ние го знаем.

— Знаеш ли как разбрахме, че ни лъжеш? — каза трети глас. — Понеже си най-добрият *Judenhascher*, който работи за него. Най-

добрият, Адлер. Това как те кара да се чувствуаш, а?

— Вкара те вътре, за да ти даде медал ли, Херман? Да те целуне по двете бузи и да те поздрави, че си толкова добър арийски нацист? За това ли беше там, Херман?

— И какво получаваш за това? — каза първият глас от тъмнината. — Жилище? Не е по-голямо от затворническа килия. Нямаш достатъчно храна да нахраниш и мравка. Те ти дават порцион и няколко марки, вярно ли е? Господи, човече, как се гледащ в огледалото?

— Някога замислял ли си се за последиците от действията си?

— Такъв е законът! — изпищя Адлер. — Вие сте предатели, не аз.

— Това не е закон — сърдито отговори мрачният глас и за момент на Адлер му се стори, че е чувал този глас. — Това е неморално. Това е унизително. Това е насилие над всичко човешко и благоприлично.

— Защо просто не ме убияте? За това става въпрос, нали? — викна Адлер с внезапен изблик на смелост и гняв, изправи рамене и се вгледа в сенките.

За момент болката в гърдите му беше утихнала.

— Ние не убиваме, те убиват. Ние се опитваме да обсъдим нещата с тебе, както направихме с Шиф и Натан.

— И пак ли вие нахлузихте въжето на Кафар?

— Не. Съвестта му затегна възела — отговори мрачният глас и Адлер за момент се обърна натам. Мрачният глас му прозвуча още попознато.

— Слушай, Херман — каза първият човек и в гласа му прозвучава нещо като състрадание. — Спри сега и ти обещавам, че никой никога няма да узнае какво си направил. Ние разбираме от натиск. Но ако продължиш, няма начин да измиеш кръвта от ръцете си. Евреите ще те отбягват, а нацистите ще те прекършат като клечка.

— Спрете — извика Адлер. Вълнението от срещата с Фирхаус, удвоено от страха му пред похитителите, му дойде много. Той дишаше тежко. Пот покри челото му, яката на ризата го стягаше, лицето му посивя като мокра глина. Той стисна гърдите си с една ръка, зъбите му се оголиха в болезнена гримаса.

— Хапчетата! — ахна той и заопипва джобовете си. — Къде са ми хапчетата?

— Нямаше хапчeta в джобовете ти, хер Адлер. Аз ги претърсих основно.

— Имаше хапчeta! — задъха се той. — Никъде не ходя без хапчeta.

Стана, препъна се и един от похитителите му изскочи от тъмнината и го хвана.

Адлер го сграбчи за ризата и изграчи:

— Хапчетата ми! Моля ви, помогнете ми. — После погледна мъжа и очите му изскочиха. Пред него стоеше нисък широкоплещест младеж с голяма черна брада и дълга коса. Адлер позна племенника си.

— Господи, Йоахим, какво правиш? — извика той. — Аз съм вуйчо ти Херман!

Младият мъж го поведе обратно към леглото и попита със спокоен глас:

— Къде са хапчетата, вуйчо?

— В дж-ж-оба на жилетката... — Гласът му беше спаднал до ужасен хленч. Ръцете му неконтролирамо затрепериха, докато бърникаше по джобовете си. — Тук бяха. — Но хапчeta нямаше и това допълнително увеличи стреса и вълнението му. Сърцето му биеше като лудо, гърдите му се късаха от болка. Той започна да се задъхва.

— Помогнете ми! Помогнете ми!

Хвана се за гърдите с две ръце и се наведе така, че главата му почти опираше в коленете.

Другите двама се присъединиха към Вебер, охлабиха вратовръзката на Адлер и разкопчаха яката на ризата му.

— Спокойно — каза единият, Аврам Волфсон, и започна да масажира китките му. — Опитай се да се отпуснеш. Хапчетата сигурно са изпаднали от джоба ти. Поеми бавно и дълбоко дъх, успокой се. Ще се опитаме да ти намерим доктор. Донеси му вода, Вернер.

Адлер погледна към тавана. Дишаше на пресекулки.

— Защо? — попита той жално и падна на леглото. Докато Вернер Гебхарт се върне с водата, Херман Адлер умря.

26.

Джон Хемънд беше един от най-старите приятели на Кигън. Беше потомък на семейство с традиции в музиката и горещ джазов почитател, пишеше статии за джаз списанието „Метроном“ и се гордееше, че открива нови таланти. Хемънд можеше да иде навсякъде, и в най-малкия град, и в най-мизерния клуб, за да чуе някой джазов музикант с перспектива. Освен другите младият импресарио беше открил Били Холидей и Бени Гудмън, кларнетиста, който беше сгоден за сестрата на Хемънд и печелеше слава в Щатите с оркестъра си. Той беше уредил първия запис на Холидей с Гудмън, беше примамил Каунт Бейси от Чикаго в Ню Йорк, беше открил френетичния барабанист Джин Крупа и беше първият, който писа за барабаниста Чик Уеб и неговия състав. Освен това беше открил големия пианист Теди Уилсън и го беше съbral с Гудмън. Хемънд беше записал дузина плочи за „Кълъмбия Рекърдс“ и репутацията му като импресарио на нови таланти беше станала неоспорима. Ако Хемънд се впечатлеше от Джени при прослушването по международния телефон, можеше да отвори много врати за нея — нощи клубове, състави, записи, радиоклипове.

Кигън беше наел Чарли Краус, един американски джазов аранжор и пианист, който живееше в Париж, да работи с Джени и да ѝ акомпанира по време на прослушването. Това беше впечатлило Хемънд, който познаваше Краус като труден и вещ музикант, човек, който не би си губил времето с второстепенни таланти. Чарли бе докаран дребосък, обличаше се по-последна мода и носеше барета, жизнерадостно килната над едното око. Майка му беше негърка и той — бивш аранжор на Флечър Хендерсон, Дюк Елингтън, Кеб Колоуей и други изгряващи звезди, бе напуснал Щатите преди две години, разочарован от расизма в музикалния бизнес.

Краус печелеше като учител и аранжор и имаше малък състав, който свиреше в един парижки клуб, и една нощ Кигън го убеди да пусне Джени да изпее една-две песни. Краус беше поразен, придума я да пее със състава, а после ѝ предложи и постоянна работа. Но Кигън

имаше по-амбициозни планове. Той намери Хемънд чак в Канзас Сити му даде телефона на Краус.

— Тя е чудо, Джони — каза Краус на Хемънд. — Голям дихателен контрол. Фразите ѝ са невероятни. Гласът ѝ е уникален, не алт, но почти. И много уважава текста, не изпуска и сричка. Искам да кажа, че знае точно как иска да звучи една песен. Божичко, тя достига звучене, което дори не ми е минавало през ума. Да ти кажа, Джони, тя може да ни даде един-два урока.

След подобно поръчителство Хемънд се съгласи на това безprecedентно прослушване. Мечтата на Кигън беше Хемънд да се впечатли достатъчно, та да лансира Джени в Ню Йорк.

Ходеха в студиото на Краус в Монмартър и прекарваха там цели следобеди: разменяха идеи, опитваха нови неща и работеха с песни, които тя не знаеше. После Кигън премести пианото в техния апартамент: Джени и Краус бяха работили заедно две седмици, за да се подгответ. Кигън три пъти даде поръчка за разговор, преди междуградската връзка да го удовлетвори. Най-накрая бяха готови. Той взе телефона от спалнята и го отвори пред високоговорителя, после отиде в дневната, вдигна другия телефон и попита:

— Готов ли си?

— Давай — каза Хемънд.

Първият избор на Джени беше странен. Песента беше станала химн на кризата и беше прочута в изпълнение на Ради Вели: носовото му звучене на възпитаник на североизточните щати се бе превърнало в тиха сантименталност и той я бе записал почти като погребална песен. Кигън и Радмън седяха нервно на мекото канапе с недокоснати чаши шампанско в ръце.

Отначало Кигън се смяя от избора ѝ, но когато тя запя, разбра, че това няма значение. Джени затвори очи, затисна едното си ухо с пръст, леко наведе глава и започна да пее. Пееше с такава жар, всяка нота така перфектно, че песента сякаш бе само нейна. Кигън се облегна, възхитен от невероятното ѝ изпълнение.

*Направих си влакче и го пуснах, пуснах го среци
времето.*

*Направих си влакче, вижс, върви, братко,
назад срещу времето.*

А накрая превърна горчивата мелодия в песен за несподелена любов, любовна песен с почти оптимистичен ритъм:

*„Хей, не ме ли помниши, аз съм Ал, Ал от едно време.
Не ме ли помниши? Забрави ли Ал,
Ал от едно време?“*

После почти без преход поде следващата песен, като гледаше Кигън.

*„Влюбена съм в теб,
любими.
Всеки ден и всяка нощ,
шепна твоите име.
Може да съм глупаво момиче,
но до полууда,
до полууда те обичам.“*

И леко премина към сърцераздирателно парче на Били Холидей, като леко разместваше думите, за да и прилегнат, и разтягаше някоя сричка или две-три ноти, прехвърляше от един тон на друг и докарваше песните до най-същественото, после почна последния си номер: погледна пак Кигън, размърда бедра, намигна и в много весело темпо, щракайки с пръсти и гледайки радостно любимия си, запя:

*Всичко е
толкова гот,
в този живот,
когато съм с теб.*

Завърши с невероятно висок тон заедно с Краус и Чък Грейвс, който импровизираше зад нея. Краус, Грейвс, Кигън и Радмън за момент останаха безмълвни, после почнаха да аплодират.

— Безупречно, безупречно — каза Краус и показва двайсет и четири каратовата си усмивка.

Кигън грабна телефона и каза само: — Е?

— Колко бързо можеш да я докараш в Ню Йорк?

— Шегуваш ли се?

— Не и този път.

Кигън закри слушалката с ръка и каза на Джени:

— Пита за колко време можеш да стигнеш до Ню Йорк.

Джени прехапа долната си устна. Сърцето ѝ биеше като лудо. Това беше шанс, за който беше мечтала от дете. Но... тя имаше други отговорности. Очите ѝ се напълваха със сълзи. Кигън беше толкова щастлив, толкова щастлив заради нея. Може би беше възможно да идат до Ню Йорк за няколко седмици и да опитат. Може би, ако имаше успех, би могла да направи нещо значително за приятелите и семейството си в Германия. Може би.

— Ела... вземи слушалката — каза Кигън.

— О, не, не... — Тя поклати глава объркано. Той грабна ръката ѝ и насила я накара да хване слушалката.

— Хайде, кажи здравей на Джон Хемънд. — И отиде на другия телефон.

— Здравей... те... — каза тя колебливо.

— Мис Гулд, вие имате глас, който ще засрами и небесния хор.

По-просто казано, имате страхотен глас и знаете как да го използвате.

— О, благодаря ви — прошепна тя. Кигън взе другия телефон и попита:

— Сега какво?

— Докарай я тук и ще я поема. Ще я представим, може би първо ще бъде гост в „Килис“ или „Оникс“, един от клубовете в центъра. Ще докарам Бени и Бил Бейси, а може и самата Лейди Дей, да я чуят. За глас като нейния всички врати са отворени.

— Чудесно! — извика Кигън.

— Направи ми една услуга — каза Хемънд. — Ще позвъня на Луис Велдън в студиото в Париж да я запишат. Направете четирите песни и ми ги изпратете. Искам да я чуя как звучи на запис. Дай ми Чарли за минута.

— Иди в другата спалня и вземи телефона — извика Кигън на Краус. След няколко секунди докараният аранжор вдигна телефона.

— Чарли, ще направим запис с нея. Всичките четири песни. Може би трябва да добавим барабани за фон, как мислиш?

— Май си прав.

— Ще го направите, нали? Франсис ще плати сметката, нали, Франсис?

— Скрънда такава!

— Виж, казах ти: доведи я в Ню Йорк и аз ще я поема. Ако на запис звучи толкова добре, както по телефона, ще накарам целият град да подскача, докато дойде тук.

— Действай.

— Веднага ще позвъня на Луис и ще му кажа да чака да му се обадите. А ти ми се обади кога ще бъдете в Ню Йорк.

— Благодаря, Джон.

— Хей! — засмя се Хемънд. — Доживях да чуя от теб поне едно „благодаря“.

Вечеряха сами в малък непознат ресторант на левия бряг на Сена. На сутринта Джени щеше да замине за Берлин да си вземе довиждане. Кигън щеше да остане в Париж да подготви пътуването, после, след пет дни, щеше да прелети със самолета до Берлин да я вземе. Беше запазил място за самолета до Берлин в десет сутринта.

— Ще кацнем в Лондон и там ще се качим на „Кунн Мери“ — каза той.

След вечеря се разходиха по брега на реката, поседяха на една пейка и тръгнаха да се прибират по дървения мост над един от малките притоци.

От средата му се виждаха капчуците на Нотр Дам, клекнали зловещо в светлината на прожекторите, а зад тях Айфеловата кула — един прекрасен блестящ триъгълник.

— Свети като диамант в нощта — каза Кигън.

— Защо си решил да живееш в Берлин, след като си напуснал Щатите? — попита Джени. — Изглежда, страшно обожаваш Париж.

— Имах си бизнес в Германия. А и хората ми харесват. Затова просто не мога да разбера какво се случи с тях.

— Дяволът им заговори и те го слушат — каза тя.

— Ти наистина вярваш в това, така ли? Че Хитлер е превъплътен дявол?

— Да — каза тя с горчивина, каквато той преди не беше чувал в гласа ѝ. — И Хитлер, и Гьоринг, и Гобелс. Всичките.

Той я прегърна и я целуна по устните, но когато я пусна, тя се притисна към него почти отчаяно.

— Какво ти става? — тихо попита той.

— Обичам те, Франсис. Обичам всичко в теб. Ти си забавен и груб, и малко тайнствен, и до теб се чувствам в безопасност. И в сърцето си знам, че никой досега не е изпитвал такива чувства към мен, както ти. И те обичам и заради това.

— И аз те обичам — отговори той. — Завинаги и дори повече. Обещавам да превърна Живота ти в най-очарователното приключение, което можеш да си представиш. Ще посветя целия си живот, за да те направя щастлива.

Тя леко докосна устните му с връхчетата на пръстите си и каза:

— Вече го направи.

27.

Ястребът изпиця, когато прелетя покрай куполовидната кула на готическата крепост, уплашен от пукота на горящите факли, които проблясваха през прорезите на прозорците. Вътре, между каменните стени, Химлер стоеше отделно от другите и наблюдаваше ритуала. Дори той беше изумен от силата на спектакъла и декора. Фирхаус го гледаше, изпълнен с ревност заради този славен момент за Химлер, и все пак изпитваше страхопочитание пред силата на ритуала. Това беше първата свещена церемония в новата тайна главна квартира на СС във Вевелсберг. Зад него, очертани от зловещата трептяща светлина, бяха Хес, Хайдрих, Гьобелс и Гьоринг — силите, стоящи зад трона. Това беше Химлеровата нощ и той наистина беше гениален. Никое друго място не би било по-идеално от покритата с мъх, усойна крепост, в чиито студени зали дебнеха тевтонски призраци, призраци на хора, умрели дуелирайки се за забавление на древните крале или в сблъсък с широките си мечове на някое забравено бойно поле.

Студените миши черти на Химлер трептяха на жълтата светлина на факлите и челюстта му трепереше, въпреки че той се опитваше да сдържи емоциите си. Той обичаше нощта. Тя подхождаше на тъмнината в душата му и на лудата фантазия, на която беше вдъхнал живот в тази зловеща крепост. Отвратителното му въображение беше създало един Камелот от кошмарите, една престъпна Кръгла маса, чиито рицари-убийци сега имаха тайна главна квартира, в която да се кълнат във вярност на своя нов крал, Адолф Хитлер. Не на Отечеството — на Хитлер.

Тридесет и шест новозавършили офицери от СС стояха в черните си униформи, с блестящи очи, обзети от хипнотичен трепет и страстната им клетва да защитават Хитлер до смърт ехтеше в кулата, докато вятърът свиреше и лудо плющеше във факелния огън. Те пристъпваха напред, по четирима наведнъж, да докоснат свещеното бойно знаме, свастиката, едно изопачение на санскритската свастика, религиозния символ на индусите, чиито четири върха обозначаваха телесния и душевния свят, ада и земята. Закривената наляво свастика,

възприета от нацистите, представяше тъмнината, Кали, богинята на смъртта, черната магия и вещиците. Самият допир до плата на това знаме стимулираше сексуално някои от посветените.

Новите черни рицари на Третия райх се върнаха на местата си на витите каменни стълби, вдигнаха ръце и извикаха:

— Хайл Хитлер!... Хайл Хитлер!... Хайл Хитлер!

Те бяха пипнали свещеното знаме и се бяха заклели във вярност на своя бог. Химлер тръгна по стъпалата, последван от Хайдрих, и даде на всеки от посветените по една сабя, която да носят само при специални церемонии. И на всеки беше връчен и по един дълъг нож, който символизираше власт. Какъв момент за Химлер! Хитлер му беше възложил пълната отговорност за създаването на Shhutzstaffel и той се беше захванал за това с отмъстителност, като комбинираше задачите на СС със своята фантазия, и беше похарчил три милиона раихсмарки да възстанови древния замък Вевелсберг в сърцето на Вестфалия. Както нацистите бяха изопачили свастиката, така Химлер беше изопачил християнските празници в празници на СС — езически ритуали за отпразнуване рождения ден на Хитлер, годишнината от бирения пуч, жътвата и пролетните фестивали; беше създал погребални церемонии, заимствани от мрачните векове, един среднощен ритуал на факли, чиято кулминация бе кремирането; беше комбинирал магьосничеството и митологията в една псев-дорелигиозна система. И беше събрал и възпитал мъже, които се бяха отказали от християнството в полза на тъмните сили; които боготворяха Арес и другите богове на войната; които се женеха за арийски момичета, подбрани от командуващите офицери; които мечтаеха за хаос, убийства и неизразими зверства. Тяхната психоза беше подхранвана от Третия райх и насърчавана от фюрера.

Така се роди СС — едно лудо управление вътре в самото управление, необвързано със закони, и със собствена секретна полиция, СД. Личната армия на Хитлер, създадена в ума на Химлер. Но ако Химлер беше създал машината, Хитлер ѝ беше дал своята извратена душа. Расизът, както беше писал Хитлер в „Майн кампф“, трябваше да бъде за германците „кръв“ и „душа“, да възвърне увереността и да усили егото на германския народ, като определи един общ „враг“. Така че той беше заповядал на Химлер да създаде СС, за да укрепи тази нацистка доктрина, а Гьобелс щеше да я рекламира.

Омраза, терор, лъжи — това беше гръбнакът на нацисткия Трети райх. Фирхаус гледаше надолу към Химлер, който стоеше в основата на стълбите, а новите войници бяха наредени около него и нагоре спираловидно. Химлер се усмихваше самодоволно. „Предателството ражда предателство“ — мислеше си Фирхаус. СС щеше да стане Хитлеровата армия на отмъщението срещу някогашния му приятел Рьом, който стана предател, и неговите независими щурмоваци с кафявите ризи.

— Сега вие сте членове на най-великия строй в историята, Die Shhutzstaffel — каза Химлер. — Утре ще участвате в едно голямо приключение, такова, което ще покаже на света, че нашият велик вожд, Адолф Хитлер, е Германия. И че ние сме верните рицари на Третия райх. Ние сме неговата армия. Sieg Heil!

— Sieg Heil! — отговориха те.
— Sieg Heil!
— Sieg Heil! — отговориха те.
— Sieg Heil!
— Sieg Heil! — отговориха те.
Химлер вдигна ножа си и извика:
— Вървете с Бога напред!

Всичко изглеждаше наред освен времето.

Събота, 30 юни 1934, беше денят, избран от Химлер за „Операция «Колибри»“. Хитлер беше приел датата без възражение, понеже ако Гьоринг беше дебелият Фалстаф на краля Хитлер, то Химлер беше неговият Мерлин. Химлер бе използвал мистичните си способности и познанията си по окултизма, магьосничеството, астрологията и номерологията, за да се спре на тази дата. Беше викал духове и беше посъветвал своя вожд, че тя е идеалният момент за „Операция «Колибри»“. Химлер беше най-големият магьосник на Третия райх. Можеше да изсмуче доказателства не само от пръстите си, но и от въздуха, ако фюрерът се нуждаеше от тях.

Именно Химлер беше измислил „Колибри“, както бяха започнали да го наричат, и бе стъкмил основните доказателства, въпреки че всички съдействаха с по нещо за тъмния заговор. Теодор Айке, садистичният управител на Дахау, беше съставил първоначалния списък и дори беше се ровил в старите писмени отчети да търси

имена, които иначе биха били забравени или пренебрегнати. Химлер и Гьоринг бяха добавили своите жертви към растящия свитък. После Хайдрих също пусна своите имена в шапката. Хитлер покани и Фирхаус да добави своите имена към списъка, но дребният гърбушко отказа.

— Данке, майн фюрер — каза той. — Всички мои врагове вече са мъртви.

Така списъкът растеше. Не само лидерите на кафявите ризи Sturmabteilung, но и политически опоненти и стари врагове влизаха в него. До края на юни в смъртоносния свитък имаше вече над три хиляди имена.

Шизофреничната пътека на измамата и предателството накрая стигна до град Бад Годесберг, близо до Бон, до старомодния хотел „Дрезден“, който гледаше към Рейн. Хитлер беше в апартамента си на втория етаж. Кръглите му учудени очи гледаха южното небе, преждевременно затъмнено от буреносните облаци, които се събираха между Бон и Мюнхен. От време на време някоя назъбена светкавица осветяваше контурите на реката, последвана от бучация барабан на гръмотевицата. Фюрерът стоеше на отворените врати към балкона с ръце, хванати зад гърба, и присвitti рамене. Времето трябваше да се оправи. Той удари няколко пъти с юмрук по дланта си. Беше от съдбоносно значение времето да се оправи. Вечерята му — зеленчуци и плодове, стоеше недокосната. Стаята сякаш пращаше от напрежение. Фирхаус бе доволен, че е поканен да седи с фюрера през тази важна нощ, но никога не го беше виждал толкова мрачен и раздразнителен. Очите на Хитлер бяха оградени с дълбоки черни кръгове и изглеждаха по-трескави от обикновено. Бузите му мърдаха неконтролирамо.

Хитлер беше направил от стария си приятел Ернст Рьом може би най-добрия вербовчик и треньор на милиция в света, шеф на Sturmabteilung, и Рьом я беше доизградил от 600 000 души на три miliona за една година — един изумителен подвиг. Но после беше развил собствени идеи. Илюзии. Вече беше очевидно, че планира да използва СА, за да свали Хитлер.

„Войник по рождение — крещеше вътрешният глас на Хитлер, — уличен войник, щастлив само когато се занимава със смъртта. Защо ме предаде? Как можа да бъде толкова нелоялен?“

Хитлер виждаше в това истинска Вагнерова трагедия. Двама великолепни интриганти, изправени един срещу друг. Един от най-старите му приятели. Сега най-големият му враг. Каква ирония!

И все пак Хитлер не можеше да се реши да започне „Колибри“. Трябваше да е сигурен. Все още нямаше доказателството, че старият му приятел е станал предател.

Той влезе в дневната. Фирхаус седеше на канапето и четеше вестник, но щом Хитлер влезе, го сложи настрани.

— Трябва ми цигара — каза Хитлер. — Имаш ли цигари, Вили?

— „Голоаз“?

— Каквато и да е. Просто цигара — каза фюрерът и махна с ръка. Взе си цигара, наведе се за огънче, после почна да обикаля стаята. Пушеше като аматьор — държеше цигарата с палец и показалец и с къси дръпвания издухваше пушека на облаци.

— Направих всичко, каквото можах, за него — каза той най-накрая. — Не му ли писах благодарствено писмо по случай Нова година?

— Да, майн фюрер.

— „Благодаря ти за вечната услуга, която ми направи — каза Хитлер с подигравателна възвишеност и размаха ръце. — За мене е чест — чест, все пак — да имам хора като теб между приятелите си и другари по оръжие.“ — Тропна сърдито с десния си крак и се удари по бедрата с юмруци. — Какво получавам в отплата? — Гласът му се извиси. — Предателство. Лъжи. Измяна!

— Да, майн фюрер.

— Този човек беше мой приятел! — извика той, размаха юмруци към тавана, после се залюля на пръсти и на пети. Взе вестника.

— Видя ли тази статия в „Der Sturm“? Той открыто се хвали със... своята перверзия. Сравнява се с други хо...мо...сек...суалисти. Александър Велики, Юлий Цезар, Фридрих Велики... — Той спря за момент и се опита да обуздае гнева си. — Господи, колко години съм пренебрегвал това! Не съм му обръщал внимание. Но... — Той размаха вестника над главата си и го хвърли на пода. — Той няма понятие колко важни са жените за Третия райх, за размножаването на арийската раса. Слушай това, слушай... — Взе пак вестника, разгърна го трескаво, извади една страница и забоде показалец в статията на нея. — „Аз не признавам политическата идеология на Нова Германия,

понеже осигурява равноправно място на жените в съвременното общество.“ — Хитлер смачка листа и го хвърли. — Хората мислят, че това са и мои мисли, Вили! — И после, сякаш за да оправдае това, което щеше да се случи, добави: — На четвърти юни, няма и месец, изпратих да го повикат. „Ернст, казах му, спри тази лудост. Трябва да се подчиняваш на правилата на Третия райх.“ „Да, майн фюрер“, каза той. Напомних му за бирения пуч, когато шестнадесет наши другари умряха по улиците и той самият беше ранен. „Всички наши идеали, за които се борихме, са в наши ръце. Вярвай ми — казах му. — Не създавай проблеми“. „Да, майн фюрер“, каза той. „Вземи си един месец отпуска, всички си вземете отпуска. Никакви униформи за един месец“, казах. „Да... майн... фюрер“, каза той. — Хитлер започна да крещи. — А сега той е свикал всичките си ръководни хора... и всичките са в униформи! Той ме излъга. Лъжи! Лъжи! Лъжи!

Хитлер спря и бурно заклати глава. Фирхаус реши да отклони вниманието му и да разсее за малко мислите му от Рьом.

— Аз... имам малко окуражаващи новини, майн фюрер. Бях решил да изчакам, разбирам напрежението тази вечер...

Хитлер тежко се отпусна на един кожен стол до прозорците. Седеше прегърбен, очите му бяха изскочили като на някой луд, бялото им блестеше зловещо в мрака.

— Не. Не разбираш, Вили. Никой не може да го разбере освен мене.

Фирхаус видя в този момент един шанс може би да се подмаже, да изглади остротата на нощта.

— Може би докато чакаме Гьобелс...

— Да, какво има?

— Знам кой е главатарят на Черната лилия и как да го хвана.

Лицето на Хитлер не се промени, но очите му светнаха.

— Кой? — Гласът му прозвуча като стържене.

— Главатарят на Черната лилия е един млад евреин, доскоро студент. Казва се Аврам Волфсон. Знам също имената на главните му помощници. И най-хубавото от всичко е, че знам как да го хвана.

— Направи го веднага — изръмжа Хитлер. — Не, след като свърши всичко това. Всъщност веднага. Веднага!

— Да, майн фюрер, започнали сме вече да действаме. Надявам се да го арестуваме, докато „Колибри“ приключи.

— Какъв момент, Вили! Ако успеем да унищожим Ръом и Черната лилия наведнъж, бързо, светкавично...

— Считайте го за направено, майн фюрер.

— Убий го, чу ли ме, Фирхаус? — каза Хитлер и гласът му почна да се извисява. — Никакъв съд, никаква публичност, докато не свършиш. — Той удари с юмрук по масичката. — Просто го убий!

— Да, майн фюрер.

Хитлер помисли малко, после каза:

— Закарай го в мазето в Ландсберг и го обезглави.

— Да, майн фюрер.

Хитлер стана и отново започна да обикаля.

— И после го изгори и хвърли пепелта на вятъра.

— Както заповядате.

— Искам го заличен.

— Да, майн фюрер.

— Силата е в дулото на оръжието, Вили. И Ръом тепърва ще разбере това. И този Вулф... как беше?

— Волфсон.

— Да, Волфсон. Те са си изковали ковчезите и сега ще легнат в тях.

— Да, майн фюрер — повтори Фирхаус и си каза наум: „Вече е време“.

После започнаха да идват съобщенията. Куриери, телефонни обаждания, телеграми — всички докладваха за подготовката на дяволските нощи мероприятия. Най-накрая Химлер се обади лично.

— Майн фюрер, имаме неопровержимо доказателство, че СА подготвят опит за преврат за утрe.

— Какво! Откъде намерихте това доказателство?

— Карл Ернст е дал сигнал на СА войската за общо въстание.

Карл Ернст беше шеф на СА войската в Берлин, стар приятел на Ръом и посветен щурмовак.

— Там ли е Гьоринг? Искам да говоря с него — рязко отговори Хитлер.

— Не, майн фюрер. Той е на улицата. Целият район между Тиргартенщрасе и Августасщрасе е обхванат с кордон. СА са хванати в капан по средата. Никой не може да излезе или влезе.

— Чудесно. Не предприемайте нищо, докато не ви кажа.

— Слушам, майн фюрер — отговори Химлер.

Хитлер затвори телефона и се върна до прозореца. Буреносните облаци се гонеха в нощното небе. На север светкавиците все още озаряваха небето. Но беше очевидно, че бурята се приближава. Хитлер го прие като решаващ знак и се завъртя към Фирхаус.

— Хората трябва да бъдат убедени, че този заговор да се свали правителството е реален — каза той. — Ръом не е непопулярен, знаеш.

— Можеш да накараш хората да повярват на всичко, ако им го кажеш по съответния начин — тихо заяви Фирхаус.

Хитлер бурно завъртя глава.

— Да! Да! Но то трябва да излезе от мен. Да бъде оформлено с моите думи. Хората познават моите думи.

Той закрачи из стаята, спря и се втренчи в стената за няколко минути.

— Ще ти кажа нещо, Вили. Светът се управлява чрез страх и най-ефективният политически инструмент за страх е терорът. Терорът привиква хората да приемат най-лошото. Той прекупва волята. Хората трябва да разберат, че този... бунт... не може и няма да бъде толерирай. Никога вече. Да.

И кимна утвърдително на собствените си думи.

— Така... Ръом планира да свали фюрера, а? — продължи Хитлер презрително. — Е, тогава позвъни на аерогарата. Искам да знам дали можем да тръгнем за Мюнхен. Ще започнем операция „Колибри“ веднага.

Изгледа дребния подмазвач Фирхаус и изсъска:

— Ще започнем клането!

Докато наближаваха Кафявата къща, Хитлер виждаше Райнхард Хайдрих да стои мирно на предните стъпала. Зад него се бяха изпънали още няколко души. Не можеше да събърка Хайдрих. Дори в тъмнината педи изгрев неговата висока, слаба и изправена фигура се различаваше отдалеч. Наблизиха още. Мъртвобледите черти на Хайдрих и мъртвите му очи бяха осветени от уличните лампи. Хитлер изведнъж почувства студенина. Имаше нещо в Хайдрих. Беше прекалено изпълнителен, почти като безкръвен робот. Но той беше неразделна част от плановете на Хитлер, един човек, който приемаше заповедите без колебание и ги изпълняваше възхитително. Когато

Фирхаус беше открил, че бабата на Хайдрих, Сара, е еврейка, Хитлер официално го беше очистил от „позорната му кръв“ и го беше направил ариец с декрет.

Един от неговите хора скочи към бронираната кола и отвори вратата. Хайдрих удари пети, докато Хитлер слизаше, и вдигна ръка в нацистки поздрав.

— Хайл Хитлер.

Приемайки поздрава, диктаторът попита:

— Е, Хайдрих, как вървят нещата?

— Арестувахме Шнайдхубер и неговия помощник Шмит. Без проблеми. Те са под охрана заедно с дузина други от СА, които вече бяха тук и сега всичките са под домашен арест. Всичките протестираят.

— Естествено — рязко каза Хитлер.

Шнайдхубер, бивш армейски полковник, беше шеф на полицията в Мюнхен и с най-висок ранг от длъжностните лица на СА в града. Говореше се, че щял да стане шеф на генералния щаб, ако вермахтът и СА се обединят.

— Шнайдхубер — изръмжа той под нос, докато следваше Хайдрих в преддверието на главната нацистка квартира.

Шнайдхубер беше едър мъж в края на четирийсетте и имитираше парижанин — завиващи лъскавите си мустаци с машинка и носеще монокъл. Дебелите му устни изглеждаха постоянно изкривени в арогантна насмешка. Той беше в униформа на СА, както и помощникът му, Едмунд Шмит, по ръст едно по-малко копие на своя шеф. Нисък и закръглен, той създаваше впечатление за типичен подмазвач.

Щом ги видя, Хитлер изпадна в бясна ярост. Лицето му сякаш се поду. Вените на челото му изскочиха и той почервения целият.

— Предател! — изрева той на Шнайдхубер. — Ти, мизерна свиня такава!

— Майн фюрер — почна Шнайдхубер. — Не разби...

— Мълк! — изрева Хитлер и се разтрепера, после изведенъж посегна и сграбчи знака СА на еполета на полицейския шеф и го задърпа. Якият офицер се залюшка като кукла. Хитлер дръпна още по-силно и отпори знака заедно с парче плат. — Ти заслужаваш презрението на всички всички, Шнайдхубер, чуваш ли ме! Ти... си... един страхлив, тъп, лъжлив...

Той спря, отстъпи една крачка, хвърли парчето плат и посегна към пистолета си.

Хайдрих мина покрай него, извади люгера си, опъна ръка и почти го опря в лицето на Шнайдхубер.

— Майн гот! — извика Шнайдхубер момент преди пистолетът да изгърми в лицето му. Главата му се отметна назад и той се просна на пода с обгоряло от барута чело. Малката опърлена деветмилиметрова дупка беше точно между очите му.

Шмит се дръпна към стената, коленете му се подкосиха и той се свлече на пода, вдигнал ръце пред лицето си.

— Моля ви — захленчи той.

Хайдрих стреля. — Куршумът мина през двете длани на Шмит и одраска челото му. Той падна с писък на пода, а Хайдрих се наведе и го застреля зад ухoto.

После се обърна към Хитлер.

— Не заслужаваха да си цапате ръцете, майн фюрер.

— Точно така, точно така — каза разтрепераният Хитлер. — Къде са другите? Колко са в хотела?

— Половин дузина — отговори Хайдрих. — Останалите ще почнат да идват с влака в шест.

— Добре. Изпрати човек на гарата с инструкции. Арестувай ги, щом пристигнат. — Той погледна растващото червено петно на мраморния под. — И изчистете тази мърсотия. Отървете се от тези, които са тук сега.

— Слушам, майн фюрер. Хайл Хитлер.

Хитлер вдигна ръка в бърз поздрав и излезе. Хайдрих взе трима души и отиде в конферентната зала, където шестима офицери от СА бяха под домашен арест. Отвори вратите, които водеха към задния двор, сграбчи един млад лейтенант за ръката и го бълсна навън.

— Хайдрих, какво става?

— Осьдени сте на смърт от фюрера.

— Защо, за Бога? Не сме виновни за нищо.

— Обвинени сте за предателство. Хайл Хитлер! — И Хайдрих го застреля в гърдите. Лейтенантът изгрухтя и седна, а Хайдрих стреля втори път, в окото му. Останалите петима бяха изблъскани през вратите и докато викаха, че са невинни, и молеха за милост, бяха повалени на земята и разстреляни.

По късно през деня Хитлер седеше зад бюрото си в Кафявата къща и гледаше смъртоносния списък на Айке пред себе си. Фирхаус беше проверил имената предварително.

Химлер заповядва сто и петдесет кадети от СА и други сто лидери на кафявите ризи да бъдат закарани в стария армейски затвор край Берлин и смъртните отряди се захванаха за работа. Всеки петнадесет минути петима щурмоваци или кадети бяха извеждани от килиите и ги отвеждаха до червената тухлена стена на затвора. Разпаряха им ризите, начертаваха върху гърдите им кръг и десетина точни стрелци от СС ги екзекутираха. После хвърляха телата им в метални камиони за пренасяне на месо и ги превозваха до едно село близо до казармата, където ги изгаряха и разпиливаха праха им на вятъра.

Зачеркнати.

Един баварец, който беше помогнал на бирения пуч преди единадесет години, но беше против анексията на Бавария, беше изведен в близкото блато и пребит до смърт с кирка.

Зачеркнат.

Един музикален критик, изявен социалист, беше обесен в мазето си и разстрелян с четири куршума. Смъртта му беше вписана като самоубийство.

Зачеркнат.

Един бивш щурмовак на име Грюнщат, навремето личен телохранител на Хитлер преди да стане Gauleiter на един малък град в Германия, беше извлечен от къщата си и двата му крака и двете му ръце бяха счупени с брадва. После го дотътриха до едно малко езеро.

— Това е грешка! — крещеше той. Извикайте фюрера. Аз съм неговият телохранител!

— Verrater — рязко отвърна един от войниците от СС.

— Не съм предател — възрази Грюнщат.

Хвърлиха го в езерото и пушиха цигари, докато го гледаха как се дави.

Зачеркнат.

Генерал Курт фон Бридоф, помощник на генерал Шлайхер по време на бирения пуч, излезе от къщата си в седем и половина и изведе своя дакел, Гретхен, на сутрешна разходка. Докато се беше

навел да прикачи каишката към нашийника, пред сградата спря един черен мерцедес.

— Генерал фон Бридоф? — попитаха отвътре.

— Да?

Тримата мъже в колата вдигнаха пистолетите си и стреляха едновременно. Една дузина куршуми разпраха тялото на фон Бридоф.

Зачеркнат.

Густав фон Карл, седемдесет и три годишен, който също беше участвал в потушаването на пуча през 1923 г., беше намерен в едно блато близо до Мюнхен, накълцан до смърт с кирка.

Зачеркнат...

Зачеркнат...

Зачеркнат...

До мрак смъртните отряди на СС, водени от Гьоринг и Химлер в Берлин, бяха зачеркнали над 1500 имена от списъка на Айке. Мюнхенската операция беше избила още над триста. Преди да падне нощта, почти всяко име от списъка на Айке беше зачеркнато.

Хитлер се облегна в стола си и бавно кимна Фирхаус.

— Свършено и завършено — каза той с облекчение.

Беше останал само Ръом.

Ръом седеше на железния креват в една килия на затвора „Щаделхайм“. Беше му толкова горещо, че си беше свалил дори ризата. Огромният му гръден кош беше покрит с черни и влажни спълстени косми. Вратата се отвори, Фирхаус влезе, остави до Ръом няколко вестника с репортажи за „Колибри“ и сложи върху тях един зареден пистолет.

— Фюрерът ти дава още един шанс да намериш своя мир — каза Фирхаус.

Ръом го погледна и се засмя.

— Ако трябва да ме застрелят, кажи на Адолф сам да го направи.

— Както искаш — каза Фирхаус, обърна се и излезе от килията с ракешката си походка. Отвън го чакаше Теодор Айке. Фирхаус вдигна рамене.

— Упорит до края — каза той.

Почакаха петнайсет минути, после Айке провери пълнителя на люгера си и го зареди.

— Хайл Хитлер — каза той.

— Хайл Хитлер — отговори Фирхаус.

Айке слезе в мрачното воняще мазе. Охраната наблюдаваше как силуетът му се стапя в полумрака на коридора — един едър ангел на смъртта с пистолет в ръката. Той не каза нищо. Отиде до килията на Ръом и кимна. Пазачите отвориха вратата.

Ръом вдигна поглед.

— Е, приятелю, значи ти си моят екзекутор — каза той. — Адолф няма смелостта да го направи сам, а?

— Началник-щаб, подгответе се — каза Айке. Ръом вдигна глава и извика:

— Майн фюрер, майн фюрер! Хайл Хитлер! Пистолетът в ръката на Айке гръмна. Първият изстрел улучи Ръом в гърдите.

— Ох — извика той и погледна раната с изненада. Айке стреля отново. Втора дупка се отвори до първата и събори Ръом на една страна. Той започна отново да се надига, главата му се клатеше, от носа му бликаше кръв.

Айке пристъпи по-близо и го простреля в слепоочието. Главата на Ръом се отметна настрани и той падна. Айке беше готов да стреля четвърти път, но видя, че Ръом е издъхнал, и се отпусна.

Няколко минути по-късно Фирхаус влезе в кабинета на Хитлер и докладва:

— Ръом е ликвидиран.

Хитлер го погледна намръщено изпод свитите си вежди. За момент сякаш изпита мимолетно угрizение на съвестта, но то бързо отмина.

— И така... операта свърши — каза фюрерът. И бавно плесна с ръце.

— Браво...

„И сега той контролира германската армия — помисли си Фирхаус. — А полицията е под контрола на Химлер. За една нощ Хитлер унищожи сърцето и душата на СА и почти всички от явните си политически опоненти. Той е абсолютен господар на Германия. Сега цяла Европа е в ръцете му.“

Хитлер го погледна. Очите му блестяха. Жаждата му за кръв още не беше удовлетворена.

— Сега ми докарай Черната лилия — каза фюрерът.

28.

Джени напусна хотела още преди осем сутринта и нае три различни таксита по пътя към целта си — трик, който беше научила от Аврам. Плащаше предварително и изскачаше изведнъж, движеше се между сградите, взимаше ново такси и после повтаряше същата процедура. Не бе проверила дали някой я следи — просто приемаше, че някой го прави, както когато разпространява листовки и „Берлинска съвест“. Най-накрая пое по булевард „Ней“ на юг около града, покрай Триумфалната арка към Монпарнас и мина пеша две пресечки до едно малко кафене на улица „Лоншам“. Купи си вестник и седна на една маса, от която можеше да наблюдава вратата. Поръча си кафе. После отвори вестника и се смяя. Статията беше почти на цялата първа страница.

СТОТИЦИ УМИРАТ В МАСОВО НАЦИСТКО ИЗБИВАНЕ

Това което я изненада повече от уводната статия, беше колоната от Бърт Радмън. Защо не им се бе обадил за тези новини? После се усмихна — спомни си, че двамата с Ки се бяха любили до зори и бяха оставили бележка на рецепцията да не ги беспокоят.

Материалът на Бърт Радмън за „Операция «Колибри»“ беше на първа страница, точно под уводната статия, набран с едър шрифт и надписан „Коментар“.

Джени зачете.

„Берлин. Германия, 1-ви юли. Нощес в земята на Брамс и Бетховен, на виенските валсове и дрезденския порцелан думата братоубийство беше дефинирана по нов

начин чрез една кървава баня, каквато новата история досега не познаваше.

През 1920 г. Рудолф Хес, тогава студент в университета, сега втори по власт след Хитлер, писа в едно есе: «Големите въпроси на деня винаги ще бъдат решавани чрез кръв и желязо. Хитлер не бяга от кръвопролития. За да достигне своята цел, той е готов да унищожи дори най-близките си приятели.»

Колко проницателно.

В една ужасна нощ на убийства Адолф Хитлер обърна камата на измамата срещу своя приятел Ернст Рьом и легиона с кафяви ризи, който му помагаше да се добере до властта. Германският лидер заповядва на личната си охрана, СС, да екзекутира стотици лидери на кафявите ризи, един от които беше Рьом, един педофил, когото той някога наричаше приятел и другар. Докладвано е, че последните думи на Рьом са били: «Zieg Heil! (Да живее победата.) Хайл Хитлер.»

Трудно е да намериш в себе си симпатия за Рьом и неговите смъртоносни легиони. Тези щурмоваци бяха хулиганите, които разбиваха магазини, биеха и убиваха невинни хора и се превърнаха в информационно табло за Хитлеровия антисемитизъм, една от догмите на нацистката партия и Третия райх. Но страхливият начин, по който това беше направено за една нощ и един ден, през които приятелят убиваше приятеля си и брат се обръща срещу брата си, смразява кръвта.

Като дъждовна вода след буря кръвта се събираще в дълбоки локви в двора на затвора Щаделхайм и казарми те на СС. Екзекуцията на невинни кадети от СА от военните училища продължи през целия ден. Има сведения, че на много от членовете на смъртните отряди на СС, които екзекутирали стотици кадети, им призляло от ужасния спектакъл и трябвало да бъдат сменени.

Поголовната сеч не се ограничи с Рьом и неговото обкръжение. Десетки политически опоненти на Хитлер бяха убити, някои докато са спали. На СС е бил даден

картбланш в смъртоносния им набег. Направени са били и редица грешки. Няколко души са били убити заради погрешно разпознаване.

Ние успяхме да съставим само частичен списък на убитите през тази нощ на терор. Оценките варират от двеста или триста до три хиляди. Истинският брой на хората, убити в Германия през последните двадесет и четири часа, може би никога няма да бъде известен.

Едно нещо е ясно. След унищожаването на Sturmabteilung, щурмовациите с кафяви ризи, които му помогнаха да се издигне до диктатор, властта на Хитлер е неоспорима. Хората от неговата персонална охрана, Schutzstaffel, позната като СС, която наброява от петдесет до шестдесет хиляди души, са сега неоспоримите господари на улиците. Гестапо, секретната полиция, е заменила цивилната полиция.

В «Майн кампф» Хитлер пише, че расизмът ще даде на германците кръв и душа, ще определи врага и ще даде на народа чувство за самоопределение и самочувствие. Расизмът вече е закон в Германия. Но днес имаме разлика. Нощес нацистите не избиваха евреи, а германци избиваха германци, войници — войници и приятели екзекутираха приятелите си. Това е власт чрез масови убийства. Това е грубо нарушение на съвременния морал.

Тези от нас, които са видели как ужасната злоба на нацията расте не с дни, а с часове, виждат в тази чистка прелюдия към кошмара. Германия се е преклонила пред закона на терора и Хитлер още веднъж доказва, че е майстор на коварството.“

Тя сгъна вестника и го напъха в чантата си. Както винаги се гордееше, че Бърт е толкова прям. Но беше и унизена от ужасните новини — унизена като германка. Вождът на нейната държава беше разрешил масово убийство като някой психически неуравновесен деспот от средновековните времена.

Джени забърза към ъгъла и сви по улица „Фреснел“ — къса светла улица с десетки пъстри магазини. Стигна до една цветарница, влезе и погледна над щанда със свежи, потопени във вода букети, които блестяха на утринната светлина.

- Мадмоазел — учтиво каза продавачът.
- Търся нещо специално — каза тя на френски.
- Може би ще мога да ви помогна.
- Търся черна лилия — натърти тя.

Изражението му се промени съвсем малко — просто очите му сякаш трепнаха и челюстта му се втвърди.

- Съжалявам — каза той. — Опитайте *deux cent cinq*.
- Докосна шапката си и й обърна гръб.

Тя тръгна по улицата, като проверяваше номерата; 205 беше близо до средата на пресечката. Това беше малка шивачница и гладачница, тясна и гореща. Миришеше на пари и почистваща течност. Нямаше никой освен един млад мъж с ръкавели, който гладеше панталони на парната машина. Той й се усмихна и попита учтиво:

- Ще вземате или ще оставяте?
- Дойдох да видя чичо — тихо каза тя.
- Чично?

Той беше висок и слаб, с дълга рошава коса и нежни кафяви очи. За миг се обърна към прозореца и бързо огледа улицата.

— Чично Ели — каза тя. — Донесох му едно цвете, едно рядко цвете.

- Усмивката му стана по-предпазлива.
- О? Може би орхидея?
- Една лилия.
- Лилиите не са толкова редки.
- Тази е черна.

Той кимна. Все още я гледаше внимателно.

- Така е. И кой да кажа, че иска посещение?
- Джени Гулд. Аз съм сестра на Аврам. Очите му блеснаха.
- Ах, да — каза той топло. — Оттук.

Поведе я покрай парната машина в една тъмна стая между куп закачалки, отрупани с току-що изгладени дрехи, към някакво стълбище в дъното на магазина.

— Аз съм Юлиус Лохман — каза той, докато се качваха на втория етаж. — Чичо Ели е мой баща.

— Благодаря, че mi помогнахте, Юлиус.

— За мен е чест и удоволствие. Срещнах Аврам преди няколко месеца, когато беше тук. Много смел човек.

— Ще се радва да чуе мнението ви.

— Ами кажете му го.

Те стигнаха до малко анtre и Юлиус леко почука на една врата, после я отвори и въведе Джени в малка, невероятно разхвърляна дневна. Един възрастен мъж седеше на едно бюро със сгъваем капак и пишеше нещо. Всяка преграда на бюрото беше натъпкана с листа и пликове за писма. Една малка масичка до него също беше затрупана с книги, листа и папки. Дори имаше папки натрупани на канапето и креслата, които заемаха едната страна на стаята. В рязък контраст с безпорядъка, самата стая беше светла и жизнерадостна, осветена отгоре от един тавански прозорец.

Старецът беше слаб, почти немощен. Бялата му коса се подаваше на кичури изпод черната еврейска шапка. Кожата му беше почти прозрачна като пергамент, както често става на стари години, а около раменете му беше преметнат дебел шал, въпреки че в стаята беше доста топло. Той вдигна поглед и изгледа влезлите над очилата си.

— Имаш гост. Това е Джени Гулд. Сестра на Аврам Волфсон.

— Половин сестра — каза тя.

Той стана с усилие, пое ръката ѝ и каза с кротка усмивка:

— Добре, добре. Какъв приятен начин да започнем деня. — Целуна ѝ ръка, после махна към дивана. — Юлиус, направи място, моля те.

Юлиус натрупа няколко купчини от разпилените документи на пода и двамата седнаха на дивана.

— Трябаше да напусна Германия много внезапно — каза старият Ели като посочи стаята. — Това е цялото ми имущество. Подреждам тези неща цяла година и все още съм на първата папка.

— Трябва да сляза в магазина — каза Юлиус и излезе.

— Значи вие сте германец? — попита Джени.

— Да — тъжно каза старият Ели. — Преподавах в университета заедно с Райнхард и Щернфелд. Аз се измъкнах. — Той спря за момент, после добави: — За съжаление те нямаха такъв късмет.

— Да, знам. Аз също съжалявам.

Той я разгледа с благите си очи, помъдрели от годините и изхабени от времето.

— Изглеждаш сякаш... изненадана — каза старият Ели. Тя се разсмя.

— Съжалявам, поради някаква причина очаквах да сте по-млад.

— О? Хитруването е игра за по-млади хора, така ли?

— Предполагам, че точно така си мислех. Смешен предразсъдък.

— Повечето предразсъдъци са смешни — каза той и вдигна рамене. — Както и да е, мила моя, необходима е стара глава да държи младите ръце стабилно. Освен това, кой ще помисли, че на седемдесет и девет годишна възраст ще стана ръководител на незаконния трафик на една подмолна организация? Намирам го за доста освежаващо. И така, какво можем да направим за теб?

— Трябва да говоря с Аврам. Той се намръщи съжалително.

— Много трудно, мила моя. Всъщност дори невъзможно в този момент. Чу ли какво се е случило? Точно сега нещата не са нормални. Казват, че около три хиляди от Sturmabteilung и още много други били убити през последните две нощи.

— Току-що прочетох вестника. Господи, какво се е случило?

— По същество това означава, че властта на Хитлер сега е абсолютна.

— Как могат хората да понасят това?

— Хората? — каза старият Ели с дълбока тъга. — Те не му обръщат внимание, мила моля. Те гледат на другата страна. Тяхното отношение е просто: не могат да направят нищо срещу това, така че се опитват да повярват, че то не се е случило. Ето защо работата на Аврам е много важна. Той буквално се е превърнал в гласа на германската съвест. Той продължава да им напомня, че това, което става, е морално несъвместимо. Не просто легално несправедливо, но и морално несправедливо.

Той се облегна и погледна към слънчевата светлина на яркото лятно утро.

— Знаеш ли, той е мой студент — каза старият Ели доста тъжно.

— Аз много се гордея с това. Да си бил възпитател на един различен интелект е чудесно постижение.

— Не е възможно канцлерът на нашата страна да прибягва към хладноокръвни убийства — каза тя.

— О, той го е правил много пъти преди миналата нощ — каза старецът. — А сега чухме, че Черната лилия е следващият номер в неговия списък. Ето защо е невъзможно да се обадим на Аврам точно сега. Той е постоянно в движение. Но аз съм сигурен, че ще ми се обади до няколко дни. Да му предам ли някакво съобщение?

Тя поклати глава, после обясни защо е необходимо да отиде до Берлин.

— Преди да замина той ми каза винаги да се консултирам с вас относно връщането ми. Каза, че вие би трябвало да знаете, ако съществува някаква опасност.

— Необходимо ли е да направиш това? Да идеш в Берлин точно сега?

Тя кимна.

— Трябва да му кажа за моето решение. Той знае за Франсис, но никога не го е срещал. Също така трябва да оправня апартамента си и да видя някои познати. След няколко дни заминавам за Америка. Трябва да си взема довиждане.

— Това може да бъде направено вместо теб.

— Не, не мога да замина, без да го обясня на Аврам.

— Така ли? Напиши му писмо.

— Мислите ли, че съм в списъка на бежанците? Затова ли сте толкова загрижен за моето връщане?

Той поклати глава.

— Ни най-малко. Мисля, че щяхме да разберем, ако си в списъка. Но заради родството ти с Аврам това може да бъде опасно точно сега.

— Знам, че си мислите, че ако ме хванат, ще измъкнат информация от мен — каза Джени. — Повярвайте ми, това не е възможно. Аврам не ми е казвал нищо. Аз само помагах за разпространяването на листовки и вестници.

— Едно престъпление, което се наказва с обезглавяване, знаеше ли това? Закарват продавачите на „Берлинска съвест“ в мазето на затвора Щаделхайм и ги обезглавяват. Обезглавяват! Можеш ли да повярваш? Какво... варварство. Сърцето ме боли, когато виждам, че стават такива неща.

— Ще ми помогнете ли да се върна у дома? — каза тя настойчиво.

Той сякаш отлагаше решението.

— Трябва да признаеш, че е малко странно да помогнеш на някого да се върне в Германия — каза той накрая, почти като че ли слисан от тази мисъл.

— Чичо Ели...

Старият Ели вдигна рамене и завъртя очи.

— Понякога си мисля, че ние евреите прекалено много държим на рода.

— Аз не съм еврейка, чично Ели. Аврам ми е половин брат. Но раснахме заедно като истински брат и сестра. Аз се възхищавам от това, което прави. Плаша се до смърт, но му се възхищавам. Най-малкото, което мога да направя, е да му обясня защо заминавам.

Той махна с ръце в знак, че се предава, и кимна.

— Извини ме за една минута — каза той, тежко се надигна и излезе от стаята. Тя седеше тихо и слушаше приглушения му глас в другата стая. Изведнъж усети, че я е страх — съвсем малко, но това беше една искра, която можеше да прерасне в ад. Тя се опита да потисне страха си, но устата ѝ започна да пресъхва, по гръбнака ѝ започна да се стича пот. Не се страхуваше за себе си, а за Аврам.

Старият Ели се върна с един лист хартия.

— Ще отлетиш за Лайпциг — каза той като четеше бележките. — После ще те закарат до Берлин с автомобил. Това са само два часа път, около стотина километра. Имаш ли къде да отседнеш там?

— Преместих се в нов апартамент преди да напусна. Телефонът не е на мое име. Мисля, че там ще бъде безопасно.

Старият Ели дръпна един стол пред нея, седна и се наведе напред.

— Но не за дълго — предупреди той. — Ако разберат, че си в Берлин, и наистина те търсят... Трябва да се измъкнеш колкото е възможно по-бързо. Когато си готова, ще се върнеш обратно по същия път. Помни: отсега нататък не се доверявай на никого.

— Даже и на Аврам?

— На него може, разбира се. Но избягвай всеки, който не е свързан директно с Лилията. И недей да търсиш Аврам, той ще те намери.

— Разбирам.

— Има само един полет на ден оттук до Лайпциг. Той ще замине след два часа. Трябва да използваш истинското си име заради паспорта. Нямаше време да ти намерим фалшив. Всъщност те проверяват само берлинските полети за бежанци.

— Не мисля, че ще направят връзка между Аврам и мен — имаме различни фамилни имена...

— Мила Джени, ако разберат неговата самоличност, много скоро ще разберат, че си му половин сестра.

— Да се надяваме, че не знаят кой е той. Изпълзва им се вече почти година.

— Добрият късмет не е вечен — каза старият Ели. Тя се усмихна и го потупа по коляното.

— Не бъдете толкова пессимистичен.

— Ха! Ние, евреите, до един сме пессимисти, мила моя — каза той с усмивка. — Това е от храната. Ако си по-различен, значи, че не си ял истински еврейски кашер.

Кигън се събуди от настойчиво звънене на вратата. Полузаспал той инстинктивно посегна да докосне Джени, но тя вече бе станала. Докато обличаше халата си, той забеляза часа: 9.45. Щяха да изпуснат самолета!

— Джени? — извика той.

После видя бележката на тоалетната масичка. Грабна я и я прочете, докато вървеше през дневната към вратата.

„Мили Ки,

Ти спеше като дете, а аз мразя да си взимам довиждане. Ще взема такси до аерогарата. Ще ти позвъня довечера. Пет дни, мили мой, и след това ще бъдем заедно завинаги.

Обичам те с цялото си сърце.

Благодаря ти, че промени живота ми.

Джени.“

Кигън отвори вратата и Бърт Радмън, както винаги, нахлу, без да го канят. Размахваše сутрешния вестник и дърдореше. Кигън никога не го беше виждал толкова възбуден.

— Къде беше? Защо е изключен телефонът? Цяла нощ ти звъня!
— дърдореше Радмън.

Кигън сънено го погледна, после пак зачете бележката.

— Къде е Джени? — попита Радмън.

— Вече е заминала — каза Кигън и му подаде листчето.

— Заминала? Закъде? — възклика Радмън, докато четеше бележката.

— За Берлин.

— И ти я пусна да замине?

— Да я пусна? Та аз не я притежавам. Освен това ще я взема в четвъртък и ще заминем за Лондон. Какво толкова е станало?

— Ти не знаеш какво става?

— Къде?

— В Германия! Къде мислиш, на Марс ли? По дяволите, Ки, нацистите са обезумели!

Той подаде на Кигън едно копие от сутрешното издание на „Paris Gazette“ с неговата статия, препечатана от „Таймс“.

— Господи! — каза Кигън, когато прочете коментара на Радмън, и погледна приятеля си с възхищение. Възхищение, премесено със страх.

— Връщам се в Берлин със следобедния самолет за продължение.

— Отиваш в Берлин след като си написал това? Те ще те убият, глупак такъв!

— Все ти обяснявам...

— Знам, знам, че те няма да се забъркат с американската преса. Но ще ти кажа нещо: щом са ликвидирали три хиляди души за една нощ, твойт пропуск като журналист не значи нищо. Ти се тревожиш за Джени, а може би си номер едно в техния списък.

— Много ласкателно.

— Не, това просто си е много вярно. Слушай, мили човече, не обичам погребенията, окей? Особено когато най-добрият ми приятел е почетният клиент.

— Аз мога да се погрижа за себе си. Но ти трябва да измъкнеш Джени оттам, по дяволите.

Донесоха им кафе. Кигън попълни чека и наля две чаши. Радмън седна тежко на дивана, отпи голяма глътка и въздъхна.

— Ще вземеш самолета в четири часа ли? — попита Кигън.

— Да, в четири и десет.

Кигън замислено отпи от кафето си. Внезапно силен страх прониза гърдите му. Дали Джени наистина бе в опасност? Тя не се бъркаше в политиката. Но пък цялата страна, изглежда, беше полудяла. Може би Бърт беше прав. Може би щеше да е по-добре да измъкне Джени оттам.

Той рязко хвани телефона и заяви:

— Ще се опитам да открия самолета си. Може да отидем и двамата.

Няколко минути преди обяд телефонът извъння.

— Франсис? — каза един добре познат глас. — Тук е Конрад.

— Конрад! В Париж ли си?

— Не, в Берлин съм.

— Там всички ли са полудели?

— Само ако четеш вестниците. Франсис, обаждам ти се, понеже Дженифър се намира в голяма опасност.

— Какво искаш да кажеш?

— Чух от някои източници, че Гестапо възnamерява да я арестува, ако се завърне в Берлин.

— Откъде си чул това?

— Не мога да ти кажа, но повярвай ми, от сигурно място. Поемам голям риск дори че ти се обаждам, но се чувствам малко участник във вашия роман. Трябва да бъдеш много внимателен.

— Но защо Джени? Тя не е...

Той спря като си спомни категоричните й инструкции. „Не давай адреса ми и телефонния ми номер на никого.“ И тя се беше преместила точно преди да дойде в Париж. Може би наистина беше замесена в нещо.

— Тя сега е там, Конрад — каза Кигън и провери колко е часът.

— Трябва да си пристигне вкъщи сега.

— Къде живее? Аз ще я предупредя.

Можеше ли да каже на Конрад? Той беше поел голям риск като му се обаждаше. И беше приятел. Но все пак тя му беше казала да не дава информация на никого.

— Не се беспокой, Конрад, аз ще ѝ позвъня. Сигурен съм, че ще намери убежище някъде, докато дойда и я прибера.

— Моля те, забрави, че съм ти се обаждал, нали разбираш?

— Какво обаждане? Слушай, Конрад, благодаря ти. Дължа ти голяма услуга.

— Нищо не ми дължиш. Това е най-малкото, което мога да направя.

Конрад Вайл затвори телефона и се съмкна на стола си. Висок, винаги елегантен, сега той приличаше на спукан балон. Срещу него седеше Фирхаус, опрял брада на дръжката на бастуна си. И се усмихваше.

— Ето, видя ли колко е лесно, Конрад? — каза Фирхаус. — Какво си направил? Нищо. Предупредил си един приятел. Направил си му услуга. И заради този великодушен жест фюрерът ще позволи на твоя клуб да продължи да представя своето... извратено представление всяка нощ — без никакво беспокойство.

През следващите години Кигън щеше често да разсъждава върху малките неща, които променят живота ни завинаги. Внезапни решения. Прибързани действия. Нещо толкова просто като телефонно обаждане. В този ден Кигън веднага позвъни в централата и даде телефонния номер на Джени в Берлин. Той звъня десетки пъти, а Кигън мълчаливо я подканяше да вдигне. Но никой не отговаряше.

Страхът му започна да се увеличава.

Дали да не позвъни на Конрад и да го помоли за помощ? Отново си погледна часовника. След два часа самолетът щеше да бъде тук. Към четири часа щеше да бъде на вратата ѝ. Към пет щяха да бъдат на път обратно към Париж.

В централата телефонистката, която беше приела поръчката на Кигън, свали слушалките си и подаде телефонния номер на високия бизнесмен с немски акцент.

Фон Майстер се усмихна мило и ѝ връчи банкнота от двеста франка. По-малко от петдесет долара. Дори в Париж животът беше евтин.

29.

На аерогара Темпелхоф Кигън бързо премина през митницата. Нямаше багаж, а и някои от митничарите го познаваха от честите му пътувания до и от Берлин. Радмън обаче нямаше такъв късмет — претърсиха двата му куфара много внимателно, а един агент от Гестапо стоеше наблизо и наблюдаваше всяко движение. После вкараха журналиста зад стъклена преграда за някакви досадни справки.

Беше пет часът следобед и Кигън нямаше търпение да отиде до апартамента на Джени. Крачеше нервно в голямата чакалня и наблюдаваше през стъклото как Радмън спори с митничарите. Агентът от Гестапо се беше облегнал на вратата с ръце пъхнати дълбоко в джобовете на панталона и нахлупена ниско на челото филцова шапка. Агентите биеха на очи, но такава беше играта. Самото присъствие на секретната полиция беше заплаха. Беше ясно, че те знаят кой е Радмън и нарочно го дразнят.

Кигън се опита да се обади в апартамента на Джени от една телефонна кабина, но пак никой не отговаряше.

Къде беше тя?

Стомахът му се сви от притеснение. Той изпрати бележка на Радмън, че или ще му позвъни, или ще го види в хотела му преди да се върне в Париж.

Още щом таксито излезе от паркинга на аерогарата, Кигън разбра, че го следят. Един светлосин опел се отдели от тротоара на разстояние две коли зад таксито и подкара зад тях по магистралата към града. Когато стигнаха центъра, Кигън нареди на шофьора да направи няколко внезапни завоя и залъкатуши безцелно през града. Опе-лът бе хванат от един светофар и изостана с три пресечки.

— Завий насам — нареди Кигън и щом таксито зави, пъхна на шофьора цяла шепа марки, изскочи навън, скри се в един вход и загледа как опелът зави на ъгъла и ускори след таксито.

Качи се на още две таксита, после тръгна пеша и обикаляше улиците, влизаше в магазините, докато се убеди, че се е отървал от преследвачите си. Накрая стигна до триетажната сграда, където

живееше Джени, и постоя още няколко минути на отсрещния тротоар, за да е съвсем сигурен, че се е отървал от опашката си.

Къщата беше стара, каменна, в готически стил и излъчваше чара на Стария свят. Водоливници с фантастични форми се спотайваха заплашително вътре на покрива, прозорците на стълбите бяха с цветни стъкла. Широкото стълбище се виеше през средата на сградата и високият му таван допринасяше за мрачния интериор. Докато Кигън се изкачи на третия етаж, отвсякъде щракаха ключалки, чуващ се скърцане на дъски и той усещаше как нечии очи го оглеждат в полумрака на всяка площадка. Стигна последния етаж, бързо се обърна и погледна надолу по стълбището. Чу две-три врати да се затварят, но не видя нищо.

Апартамент 32А беше първата врата в коридора на последната площадка. Той чу скърцане на площадката долу, пак се обърна и видя една жена да го гледа. Тя веднага затвори.

Страхът му се усили.

Първото нещо, което забеляза, беше, че крушката в коридора е изгоряла. Дългият коридор беше покрит с тъмни сенки, освен един тънък сноп цветна светлина, която проникваше през вихрушката прах от единствения прозорец с цветни стъкла в дъното.

Ключалката на апартамента на Джени беше разбита, летвите на касата бяха сцепени, а вратата отзиваше. Устата му пресъхна, внезапна тръпка прониза гърдите му.

Той бълсна вратата и я отвори.

— Джени?

Никакъв отговор.

Кигън предпазливо влезе в апартамента.

— Джени?

Пак нищо.

Той мина през късото входно антре и спря на вратата на дневната. Там цареше пълна неразбория. Тапицерията на канапетата и столовете беше разпрана, подът бе целият в морска трева и дреб. Всички шкафове бяха отворени, чекмеджетата бяха издърпани и изсипани наред стаята.

— Джени!

Той препусна през малкия апартамент, провери кухнята, малката трапезария и спалнята. Разрухата беше пълна. В спалнята дюшекът

беше хвърлен наполовина върху леглото и разпран. Дрехите от гардероба бяха разхвърляни навсякъде.

Апартаментът беше празен.

— Джени — извика той, макар да знаеше, че отговор няма да последва.

Кой беше претърсил апартамента? И къде беше Джени? Ако се криеше, как щеше да се свърже с него? Тя дори не знаеше, че той е в Берлин.

Изведнъж светлината изгасна. Кигън за момент се стресна, после опипом се върна във всекидневната. Чу зад себе си звук. Бавно мина през стаята, клекна с гръб към бюрото и се приготви за бой. Подът проскърца. Да, в апартамента имаше още някой. Кигън понечи да стане, но в същия миг две силни ръце го сграбчиха за врата в задушаваща хватка. Той удари назад и нагоре с лакът в слабините на нападателя си. Чу се пъшкане, а Кигън се извъртя и удари непознатия с юмрук в лицето. Отнякъде изскочи втори мъж, обви ръце около кръста му и притисна ръцете му към тялото. Появи се и трети — отпред, но Кигън го ритна в корема с крака, замахна с глава назад и смаза носа на онзи, който го държеше. Мъжът изкреша от болка. Кигън се освободи от хватката му, обърна се и със силен ъперкът го повали на пода.

Отново го атакуваха в гръб, поне двама, и тикнаха в лицето му някаква кърпа. Хлороформът опари очите и носа му. Той се опита да задържи дъха си, но го удариха в корема и си изпусна въздуха. Притиснаха кърпата по-силно към лицето му и всичко започна да му се върти. Ръцете му загубиха силата си, краката му отмаяха. Той усещаше, че все още се бори, но светът около него започна да се смалява, после всичко изчезна.

Събуждаше се бавно, сякаш излизаше от дълбока кома. Още усещаше миризмата на хлороформ върху кожата си. Беше завързан за някакъв твърд неудобен стол, очите му също бяха вързани. Повръщаше му се и той тежко преглътна и няколко пъти пое дълбоко въздух. Чувството на гадене бавно се разсея.

— Хер Кигън, ще ти развържа ръцете и ще махна превръзката от очите ти — каза един глас. — Помни, че зад мен има човек с пистолет. Ако се опиташ да станеш от стола, той ще те убие.

Освободиха ръцете му, свалиха и превръзката и Кигън болезнено примигна срещу един блестящ прожектор.

— Господи — изпъшка той, разтри безчувствените си китки и засенчи очите си с ръка. Видя силуeta на един мъж, който стоеше пред него и пушеше цигара. По-назад имаше друг силует, по-малък и с насочен към него пистолет.

— Какво искате? — попита Кигън.

— Какво правеше в апартамента на фрайлайн Гулд?

— Вие от полицията ли сте?

— Да, от полицията — каза мъжът след кратка пауза. — Ти си обвинен във влизане с взлом в чуждо жилище.

Той разгледа двата силуeta по- внимателно. И двамата имаха бради и дълги рошави коси и бяха облечени в работни ризи и широки панталони.

— Е, очевидно е, че някой ме е преварил — отговори Кигън остро. — И докато сме все още на тази тема, къде е госпожица Гулд?

— Аз задавам въпросите.

— Може би трябва да се допиташ до нея преди да продължиш?

— Може би ти ще ни кажеш къде е тя?

Тръпка на боязън премина през Кигън. Беше ли това някакъв вид уловка? Ако те бяха от Гестапо, къде беше Джени и какво правеха те в нейния апартамент? И къде беше той и защо го подлагаха на строг разпит?

Нещо не беше наред.

— Ти пристигна на Темпелхоф тази вечер с частния си самолет, Кигън. И направо премина през митницата.

— Ей?

— Никаква митническа проверка?

— Нямах никакъв багаж. Освен това аз идвам и си тръгвам от Берлин много често. Всички на летището ме познават.

— Не се ли сещаш, че си проследен дотук?

— В никакъв случай. Някой започна да ме следи, но аз се отървах. — Той спря и се усмихна. — Разбира се. Това бяхте вие, момчета. Вие бяхте тези, от които се отървах. И след като ви се изпълзнах, вие все пак се появявате в това жилище, значи сте знаели къде живее тя. По дяволите, вие ме преследвате. Защо?

— Аз ще задавам въпросите, ти просто продължавай да говориш.

— Окей. Искаш ли да ти кажа какво не мисля? — каза Кигън.

— Какво не си мислиш, хер Кигън?

Кигън отново вдигна ръка, така че да спре силната светлина.

— Не мисля, че сте от Гестапо. Не изглеждате като Гестапо и не действате като Гестапо, и по дяволите, дори не се обличате като тях. Косите ви са прекалено дълги и имате бради. И ако бяхте от Гестапо, нямаше да ме питате за митницата. Освен това, ако бяхте от Гестапо, щях да бъде в някое подземие, най-вероятно с електроди, прикрепени към тестисите. Не го ли правят по този начин?

— Много си схватлив, Кигън. Но ние знаем това. Какво друго не си мислиш?

— Е, ако не сте Гестапо, тогава моето предположение е, че вероятно сте точно обратното. Какви сте, някакъв вид терористична организация? Партизани? И какво правя тук? И защо сте претърсвали апартамента на Джени Гулд?

— Ние не носим отговорност за това.

— Тогава кой? Гестапо?

— Ти си много умен, Кигън, но въпросът сега е на чия страна си?

— Спрямо какво?

— Спрямо Фирхаус. Доколко си близък с Фирхаус?

— Фирхаус? Нямам никаква връзка с Фирхаус. Виждал съм го на десетина приема и се натъкнах на него веднъж в сауната. И всъщност какво, по дяволите, ви засяга това? Кои сте вие?

— Фирхаус е главатарят на една организация, наречена „Die Sechs Fuchse“ — каза брадатият мъж. — Не знаеш ли това?

— Шестте лисици? — каза изненадано Кигън.

— Това е специална разузнавателна група, съвсем отделна от СС. Той е неин шеф и докладва само на Хитлер.

— Искате да mi кажете, че Фирхаус е някакъв вид супершионин?

Едрият брадат мъж бавно кимна.

— Той е може би по-опасен от Химлер или дори Хайдрих. Всички знаят на какво са способни те, но хер докторът е една загадка. Ние знаем, че е съветник на Хитлер, следователно има влияние. Знаем и че душата му е черна като брадата ми.

— Откъде знаете това?

— Понеже работата ми е да го знам, Кигън.

— Е, всъщност каква, по дяволите, е вашата работа? И какво общо имам аз с това? Аз не съм германец.

— Но си влюбен в германка.

Какво ставаше? Къде беше Джени и кои бяха тия шегаджии, и какви бяха тези измислици за Фирхаус и супершпионите и за Гестапо? Той скочи внезапно и бълсна стола към мъжа с пистолета, но той отскочи и се прицели право в главата на Кигън.

— Това не е ваша работа — изръмжа Кигън и тръгна към него. Спря когато дулото почти опря в челото му. — И ми омръзна да размахваш това нещо в лицето ми. Или го махни, или го използвай!

— Не ставай глупав, американецо.

— Мисля, че вие ме заблуждавате. Не сте ме докарали тук да играем валс, а защото искате нещо. Защо просто не го кажете и не престанете да размахвате тоя пищов?

— Не се отнасяй пренебрежително към...

— Вижте, защо съм тук? — настоя Кигън и пристъпи още една крачка. Дулото на пистолета опря в челото му. — Ето, не можеш да пропуснеш. Сега или дръпни спусъка, или ми кажете какво искате. Казах ви, че не знам нищо за Фирхаус. И откъде знаете за моята връзка с Джени... и всъщност какво, по дяволите, ви интересува това?

Брадатият мъж го загледа няколко секунди, после посегна и наведе ръката на мъжа с пистолета.

— Казвам се Аврам Волфсон — каза той най-накрая. — Джени ми е половин сестра.

— Твоя сестра! — смяя се Кигън. Погледна Волфсон няколко секунди, после каза: — Е, би трябвало да те смъмри, че си играеш с пистолети.

— На всичко ли се присмиваш?

— Защо не? Жivotът е шега. И колкото по-остаряваш, по-забавна става. Вижте, дойдох тук да взема годеницата си и да я върна в Париж. Идвам тук, апартаментът й е в безпорядък, нея я няма, получавам една кърпа хлороформ в лицето, събуждам се в някаква дупка с прожектори и пистолети и вие, момчета, ме разпитвате насила, а сега ми казваш, че си ѝ брат. Какво става, по дяволите?

— Трябваше да се уверя, че не си свързан с Фирхаус.

— Защо? Заради Джени? Това да не е никаква странна семейна традиция, да се опитваш да сплашиш до смърт ухажорите ѝ? Аз обичам сестра ти. Помолих я да се омъжи за мен. Искам да кажа, защо ще правя такова нещо?

— Не знам, но ти и аз сме единствените, които знаят къде живее. Някой се е добрал до жилището ѝ и тя е изчезнала. Аз не съм казал на никого, така че оставаш ти.

Кигън почна да се ядосва, но успя да се овладее.

— Не съм казал на жива душа.

Големият въпрос сега беше защо някой търсеше Джени? Защо?

— Защо я търсят? — попита Кигън.

— Наистина ли не знаеш?

— Ако знаех, щях ли да те питам?

— Може би например за да ни убедиш, че не си замесен.

— Вие май страдате от параноя, а?

— Да, затова сме още живи.

Волфсон запали нова цигара, дръпна бавно и пак така бавно издуха пушека към тавана, Печелеше време.

— Хайде, Волфсон, защо ще ме преследва Гестапо?

— Търсят нея. Тя е връзката.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че Гестапо я преследва. Тя е била предадена и ние мислим, че тъкмо твоят приятел Фирхаус я търси.

— Предадена? От кого? И защо?

— Предал я е някой нещастен Judenopferer.

— Някой какво?

— Judenopferer е евреин, когото лови други евреи. Думата буквально означава „човек, който принася в жертва евреи“. Те прекарват с часове в прелистване на съдебни архиви, като търсят и най-далечното еврейско родство, слушат слухове, дебнат семейства...

— Все още не си ми казал защо.

— За да се доберат до мен.

— Окей, ще продължа да играя — въздъхна Кигън. — Защо те търсят?

— Чувал ли си някога за една организация, наречена Черната лилия?

— Не... почакай малко. Чувал съм този израз веднъж. В американското посолство.

— В нощта, когато отказа да помогнеш на Райнхард? Кигън не отговори доста време. Опипа джобовете си за цигарите и кибрита, запали си цигара и бавно кимна.

— Точно така. В нощта, когато обърнах гръб на Райнхард. — Той си разтърка очите. — Виж, Волфсон, сега знам доста неща, които не знаех тогава. Но не знам какво е Черната лилия. И можем ли да минем без прожекторите? Почва да ме боли главата.

Волфсон се обърна и направи знак с ръка. Силната светлина угасна, вместо нея запалиха малка настолна лампа. На една маса, почти съвсем до тях, седеше трети мъж. Кигън се огледа. Всяка в една почти празна стая, в която имаше само легло и шкаф, маса и два стола, тапицирано кресло и настолна лампа. Черен плат закриваше прозорците. В ъгъла имаше малка масичка с котлон и кафеник.

Мъжът на масата беше гладко обръснат, късо подстриган и носеше очила с телени рамки. Носът му обаче не беше за гледане — син и подут. Вторият, с пистолета, имаше брада. Той беше широкоплещест, мускулест, с навити ръкави. Гледаше свирепо, сякаш щеше да избухне всеки момент. Гъста черна брада допълваше зловещото му излъчване. Лявото око на третия, най-високия, беше започнало да се подува. Изражението му беше по-скоро напрегнато, отколкото лудо, и брадата му беше повече академична, отколкото заплашителна. Той беше спокоен и напълно се владееше. Никой от тях нямаше повече от двадесет и пет или двадесет и шест години.

„Е — помисли си Кигън, като гледаше превръзките и нараняванията — във всеки случай съм им нанесъл по някой удар.“

— Един пистолет? — каза той. — Вие имате само един скапан пистолет?

— Постоянно бягаме, вече от месеци. Но сега е по-напрегнато. Знаеш ли какво значи на немски *Freiheit*? Всички значения?

Кигън помисли един момент и поклати глава.

— Това означава нещо като... свобода. И воля. И дързост. И вдъхновение. Ние не взривяваме сгради. Не убиваме хора. Ние разпространяваме памфлети и се опитваме да помагаме на хората, които си имат проблеми с правителството. Евреи, германци, цигани,

няма значение. Ако се превърнат в прицел и узнаем за това, ние се опитваме да ги изведем от страната.

— В Америка, по време на робството, са го наричали Подземната железница.

— Да, помагали сте на негрите да избягат на север.

— Вярно — засмя се Кигън. — Но защо изведнъж сте станали толкова опасни?

— Защото информираме германския народ за това, което наистина става тук, така че никой да не може да каже, че не е знаел какво става. Те никога няма да могат да изльжат. Ще трябва да кажат: „Да, знаехме, но не ни интересуваше“. Затова е „Берлинската съвест“. Въсъщност един човек умря преди няколко дни. Един евреин на име Херман Адлер. Той беше Judenopferer. И вуйчо на Йоахим Вебер. — Волфсон кимна към младия мъж на масата.

— Твойт вуйчо е предавал евреи на СС? Йоахим кимна и заби очи в масата. После каза:

— Предаде и мен, и Аврам. И Вернер Гебхарт, третия ни другар.

— Боже Господи!

— Адлер беше един от най-добрите им хора — каза Волфсон. — Той беше отговорен за ареста на десетки хора. Евреи, противници на режима, цигани. Опитахме се да го убедим, предложихме му да го

измъкнем от страната. Но той се отнесе към предложението ни с презрение. Ядоса се, развика се и взе че получи сърдечен удар. И умря.

Съжалявахме го. Той беше уплашен. Правеше единственото нещо, на което беше способен, за да остане жив.

— Той предаде доста от нас — горчиво каза Йоахим, племенникът. — Така че не съжалявахме чак толкова.

— После ми дойде идеята, че може да използваме случая с него като урок за другите ловци на евреи — каза Волфсон. — И написахме една статия за това, което той и другите Judenopferer правят с народа си. Сега разбирам, че беше глупаво. Това просто раздразни Гестапо и те явно са решили да унищожат Черната лилия.

— А Джени?

— Също Адлер. Той е направил Kettenglied — връзката. Но тогава ние не го знаехме.

— Господи, защо не ми е казала? Може би щях... Гласът му заглъхна. Осъзна, че положението е ужасно.

— Тя ни криеше — каза Вебер. — Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

— Трябаше да се досетя. Тя беше толкова потайна за новия си апартамент. Не искаше никой да знае адреса ѝ или телефонния ѝ номер.

Вебер не каза нищо. Просто го гледаше.

— Премести се, защото получи по пощата един от нашите памфлети — каза Волфсон. — Разбра, че това е номер: ние никога не бихме ѝ изпратили нищо по пощата.

— Не разбирам — каза Кигън.

— Провокация на Гестапо — обясни Волфсон. — Германците са задължени да докладват за всичко, което има подривен характер. Така че онези изпращат един от нашите памфлети на определена улица и ако хората не докладват, че са го получили, ги обвиняват в подривна дейност.

— И тя се премести? Волфсон кимна и поясни:

— И единственият начин Гестапо да открие адреса ѝ е да следи тебе или мен — или да открие телефонния ѝ номер, който не е на нейно име.

Кигън го гледаше мълчаливо и мислеше. Та той дори не бе дал телефонния ѝ номер на Бърт или Вайл. Не можеше да е виновен той.

— Ти и аз бяхме единствените, които знаеха къде е тя, Кигън.

— Казах ти вече, не съм казал на никого.

— Телефонира ли ѝ от хотела си? — попита Волфсон.

— Какво, по дяволите... — Той спря. Беше ли възможно да подслушват телефона му в Париж, да са открили номера ѝ и да са я проследили? Господи, беше ли той отговорен за това?

— Позвъни ли ѝ? — повтори въпроса си Волфсон.

— Опитах се. Никой не отговори.

— Нацистите са из цял Париж. А телефонистките по хотелите не са неподкупни. Всичко, което им е било необходимо, е телефонният ѝ номер. И са научили адреса.

— Господи! — Кигън закрачи из стаята и запали нова цигара от предишната.

— Тя се е свързала с Лилията в Париж. Те са я прехвърлили със самолет до Лайпциг и после са я докарали с кола до Берлин — каза Волфсон. — Така че Фирхаус е загубил дирите ѝ. Той е бил отчаян.

На Кигън всичко започна да му се изяснява.

— И е накарал Конрад да ми се обади, като е знаел, че аз ще й позвъня. Стария ми приятел Конрад. Трябваше да заподозра, че се готви нещо лошо, когато ми позвъни. Конрад се огъва по вятъра, винаги ми го е казвал. А фон Майстер е чакал в централата да налапам въдицата. — Той поклати глава. — Съжалявам, наистина съжалявам. Но какво общо има Джени с всичко това?

— Нищо, наистина. Сигурен съм, че Фирхаус мисли, че тя може да ме предаде, но тя не може. Тя дори не знае за това място. Тя доставяше „Берлинската съвест“, разпространяваща някои листовки, това е всичко. Но те мислят, че тя знае къде се намирам. Понеже търсят мен. Мен, Гебхарт и Йоахим. Ние сме водачите на Черната лилия.

— Как се замесихте в това?

— Вестникът беше започнат от нашите преподаватели в университета. Щернфелд, Райнхард и Ели Лохман. Чичо Ели е в Париж със сина си и точно той уреди Джени да се върне тук.

— И вие, момчета, поехте знамето, а?

— Да, предполагам, че може да се каже и така. Но сега Черната лилия е много важна. Толкова важна, че Хитлер е обявил награда за главите ни и Черната лилия е главната цел на СС.

В някаква съседна стая звънна телефон. Йоахим стана и отиде да се обади.

— И трима студенти с един пистолет разиграват цялото Гестапо? — попита Кигън невярващо.

— Вече не само трима студенти — каза Волфсон. — Има повече от двеста души като нас в мрежата. Имаме връзки в Швейцария, Франция, Англия, дори в Египет и Америка. Е, досега имахме късмет. Но някои от нашите хора... нямаха късмет. Знаеш какво става когато ни хванат, нали?

— Мога да си представя.

— Не мисля, че можеш — каза Волфсон. — Закарват ни в затвора Щаделхайм и ни измъчват. И после ни обезглавяват.

— Какво??!

— Да, Кигън. Решат ни главите. На нас, студентите. Вебер се върна и извика Волфсон на вратата. Казаха си нещо шепнешком после влязоха и застанаха пред Кигън. Волфсон изглеждаше сломен. Вените около челюстта му се бяха втвърдили в сини бразди.

— Гестапо е арестувало Джени — каза той прегракнало. — Вече пет часа е в Щаделхайм. Не съм сигурен, че още е жива.

Кигън пребледня като мъртвец.

— Все пак трябва да погледнеш нещата в очите, Кигън. Те ще бъдат безмилостни с нея — каза Вебер. — Ще приемат, че тя знае повече, отколкото казва.

— И ние просто си седим тук и оставяме това да се случи? — каза Кигън. — И не предприемаме нищо?

— Нищо не можем да направим в този момент — каза Волфсон.

— Трябва да я измъкнем! — викна Кигън. — Да дадем гаранция, да намерим адвокати! Ще се обадя в посолството, може би те могат да помогнат.

Но, по дяволите, какво можеше да направи посолството! И защо ще му помагат? Чак сега разбра как се е чувствал Уоли вечерта, когато се беше опитал да измъкне Райнхард. Имаше обаче голяма разлика. Гестапо вече бяха хванали Джени.

— Това няма да помогне — каза Волфсон.

— Не можем ли да я освободим под гаранция? — молеше се Кигън. — Ще я заведа в Ню Йорк, никъде няма да бъде на по-безопасно място.

Гебхарт изведенъж проговори за първи път тази вечер. Гласът му трепереше от едва сдържан гняв.

— По дяволите, човече — каза той, — набий си го в главата. Вече е прекалено късно!

— Няма такова нещо като гаранция — каза Вебер. — Няма да има процес.

Шокът започна да отминава и Кигън бавно започна да осъзнава колко отчаяно е положението ѝ. „Въщност те казват, че тя е обречена“ — помисли си той.

— Не! — Той поклати глава. — Недейте казва това. „Мила Джени — мислеше си той, — това ли получи за любовта си към мен?“ Защо се случи това? Беше ли някаква жестока шега? Луди мисли започнаха да препускат в ума му. „Господи, може никога да не я видя отново! Аз дори не мога да й кажа сбогом! Господи! Какво става тук?“

— Какво става тук?! — извика той и сви юмруци. Сълзи напираха в очите му и той се опитваше да се пребори с тях. — Това е

невъзможно, невъзможно! Трябва да има някой, когото можем да подкупим, някой, когото да из-нудим, да заплашим...

Те го гледаха с тъга, но без съжаление.

— Сега знаеш какво е да си като нас, ден след ден — каза Гебхарт горчиво. — Всеки ден отнема по някого. Приятели, любими, деца. Понякога цели семейства просто изчезват направо от улицата.

— Чуй, Кигън, ние разбираме чувствата ти — тихо каза Волфсон. — Моята омраза и гняв ме изпиха. Аз исках да бъда зоолог, да работя с животни. Погледни ме. Крия се непрекъснато. Помагам на един от може би петдесет или сто, които са в списъка. Раздавам памфлети из града на хора, които дори не ги е грижа.

— Тогава защо го правиш?

— Не можем просто да жертваме живота си, без да правим нищо — каза Вебер.

— Искам да убия Фирхаус — изтърси Кигън. — Искам да убия това копеле бавно. Искам да се моли... не, да проси... да проси милост. Искам да го обеся с краката нагоре и да полея с мед нещастната му гърбица и да пусна един плъх да го изяде чак до жалкото му черно сърце.

Той удари с юмрук по стената и после изтощен седна на ръба на леглото.

— Съжалявам, Кигън — каза Волфсон. — Но ние също я обичаме. Тя ми е сестра, не само половин сестра, а сестра в сърцето ми, разбираш ли? Вернер я обичаше от дете, заедно пораснаха, на една и съща улица. Йоахим ходеше на училище с тях, чак до колежа. Споделяме страданието ти. Разбираме как се чувствуаш. Но няма нищо... което да можем да направим.

Кигън наистина разбираше страшната безизходност на трагедията. Джени беше просто една от стотиците, хилядите изчезнали в тези лагери. И тези хора ставаха неподатливи на болката поради чудовищността и безсмыслието на живота, който живееха.

— Аз не мога да приема всичко това — каза Кигън и буйно закрачи из стаята. — Не мога да съжалявам хилядите хора, мога да съжалявам само нея, това е цялата ми трагедия точно сега. Точно сега мразя целия свят. Мразя и вас за това, че ми казвате, че всичко е безнадеждно.

— Мисля, че е дошло време да се отървем от всички Judenopferer, да ги научим, че трябва да спрат да предават братята и сестрите си — каза Вебер.

Волфсон изтръска пепелта от цигарата си и вдигна рамене.

— И да станем същите като тях?

— Защо не? — каза Кигън. — За първи път разбирам значението... истинското значение... на „око за око“.

— Слушайте ме — каза Волфсон. — Моля ви, това е важно. Това, което правим, е едно много деликатно, много крехко нещо. Много опасно нещо. Дори един човешки живот да се спаси е важно, много по-важно от убийството.

— Но не нейният, нали?

Гебхарт стоеше до него със замъглени очи и също със стиснати юмруци.

— Не можеш ли да го проумееш, ирландецо? Хване ли те гестапо, всичко е свършено. Няма значение кой е, дори собствената ти майка или баща, всичко е свършено. Ние не сме армия, ние сме студенти и преподаватели, деца и старци без опит. Не можем да се мерим със СС и гестапо. Ние трябва да помогнем на тези, които още не са хванати.

— Разбираме как се чувстваш — каза Волфсон. — Моля те, разбери, нашето разочарование е също така мъчително.

И изведнъж Кигън разбра, че всъщност му е мъчно и за себе си. Защото е сам. А тези трима мъже бяха като семейство, дългогодишни приятели, които мълчаливо се обичаха. Неговата болка не беше поголяма от тяхната.

— Съжалявам — каза той. — Държах се ужасно egoистично.

— Всичко е наред — каза Волфсон. — Познати са ни тези чувства. — Той мълкна за малко, после каза: — Кигън, трябва да напуснеш Берлин и колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Не, няма да си тръгна без нея — отговори той.

— Не разбираш ли, човече, че ако влезеш в техния списък, теб също ще те измъчват? Ти знаеш прекалено много за нас.

Не знам нещо повече от това, което те вече знаят.

— Знаеш за нашата свръзка в Париж — рязко каза Вебер и пристъпи към него. — Как сме довели Джени тук, колко е голяма

мрежата ни. Докато си в Германия, ти ще представляваш опасност за нас.

— Или... — каза Волфсон замислено.

— Или какво? — попита Кигън.

— Или можеш да отидеш при Фирхаус. Да се престориш, че не знаеш нищо. Кажи му, че Джени липсва, и го помоли за помощ.

— Да го помоля за помощ! Аз... искам да убия този мръсник.

— Точно това и очаква той, но ако се държи спокойно, ще го убедиш, че не знаеш нищо — каза Волфсон. — Той може да даде някаква информация, която ние да използваме.

— Искате да шпионирате за нас?

— За нас, за Джени, за теб самия.

Кигън се замисли. Може би момчето беше право, може би щеше да преметне Фирхаус, като изиграе неговата игра. Положително си заслужаваше да опита.

— Добре — каза той. — Какво да направя?

— Върни се в хотела си...

— Нямам хотел, мислех да измъкна Джени оттук още тази вечер.

— Ти обикновено отсядаш в „Риц“, нали така? Иди там и се регистрирай. Позвъни на Фирхаус. Кажи му, че си се върнал да вземеш Джени и нея я няма. Апартаментът ѝ е разбит. Това е всичко, което знаеш. Така ще се отървеш от него, ще го убедиш, че не знаеш нищо.

— Какво друго?

— Ако разберем, че по някаква причина те търсят, ще ти се обадим — каза Волфсон. — Съобщението ще оъде: „Тук е шивачът, костюмът ви е готов“. Ако получиш това съобщение, напусни веднага. Разбира се, гледай да не те проследят. Иди в градската зоологическа градина, Tiergarten. Има една телефонна кабина близо до въртележката. Чакай там и ние ще ти позвъним. За да знаеш, че сме ние, когато отговориш, ще те попитаме дали вече си взел костюма. Твойт отговор ще бъде: „Не, не са зашили скъсания джоб“. Тогава ще ти дадем инструкции.

— Вижте, всичко това са само предположения и...

— Кигън, от дълго време се занимаваме с това. Повярвай ми, това не са предположения. Ако ти се обадим, изобщо не мисли, а тръгвай. Излез от хотела и иди в зоологическата градина.

В стаята се възцари тишина. Запалиха цигари. Волфсон си наля кафе. Гебхарт седна на един стол и бавно започна да си пука пръстите, един по един.

— Окей — каза Кигън най-накрая. — Ще опитам. Какво мислите, че ще й направят?

— Ще я измъчват. Дори ако знаят, че не знае нищо. Хитлер иска да си отмъсти за Черната лилия. Те знаят, че тя е Kettenglied!. Ще направят всичко, за да разберат какво знае. За щастие то не е много.

— И кое е най-многото, на което може да се надяваме?

— Че тя ще може да убеди Гестапо, че не знае нищо — отговори Волфсон. — И че ще я оставят да умре бързо.

— А ако оживее? — каза Кигън, без да промени гласа си.

— Ако остане жива? Даахау — каза Волфсон.

— Какво е Даахау?

— Едно малко градче на около тридесет километра от Мюнхен — каза Волфсон. — Построили са там лагер, огромен затвор с телени заграждения за политическите си врагове. Като руски концентрационен лагер.

— Колко дълго ще стои там? Колко време ще я държат?

— Те не действат по този начин.

— Няма да има присъда — тихо каза Гебхарт. — Тя ще остане там вечно. Даахау е адът.

30.

Лежа цяла нощ в леглото буден. Наблюдаваше телефона и чакаше Фирхаус да отговори на неговите обаждания. Беше звънял три пъти и беше разговарял все със същия студен оператор от СС. При последното позвъняване операторът се беше държал оскърбително.

— Не разбираш ли? — тросна се есесовецът. — Няма го. Ще ти се обади, когато реши. Auf wiedersehen.

Кигън лежеше и мислеше за Джени. Чудеше се къде ли се намира тя в този момент. Чудеше се с какви ли ужасни мъчения гестапо си излива яда върху нея. Представяше си как напада затвора, убива всички пазачи и я отвежда на свобода — луда и яростна спасителна операция, като на кино. И също така искаше да си отмъсти. Фирхаус, Конрад Вайл, фон Майстер, всички бяха допринесли по различен начин за трагедията, всеки поради различни съображения и всеки беше еднакво отговорен.

Минутите се влачеха бавно. Зората се прокрадна между пердетата и хвърли върху килима червено петно. Той наблюдаваше как лъчът светлина става по-дълъг и по-широк и бавно осветява стаята.

Телефонът представляващ мълчалива заплаха. Той го погледна, посегна към него, после си отдръпна ръката. Премисли, посегна пак и поръча да му донесат кафе и кифли. Когато на вратата се почука, той отвори, като очакваше пиколото. Там обаче стоеше Бърг Радмън.

— Може ли да вляза? — тихо каза той.

Страхът обхвана Кигън отново — още по-ужасен страх, защото Бърг Радмън никога преди не беше искал позволение да влезе. В неговия стил беше да нахлуе с размахани ръце.

— Не знаех, че гестаповците са прибрали Джени.

— И аз го разбрах късно снощи. Позвъних в бюрото и ти оставил съобщение.

— Господи, Ки, съжалявам.

— Не знам какво да правя. Никога не съм се чувствал... така безпомощен.

— Изглеждаш ужасно. Спал ли си? Кигън поклати глава.

— Не можах да заспя. Ти какво разбра? Със сигурност, искам да кажа?

— Била е арестувана в два часа вчера следобед...

— По дяволите, защо тръгнах да се обаждам! — възкликна измъчен Кигън.

— Да се обаждаш? Къде?

Кигън започна да обикаля стаята. Говореше тихо, сякаш на себе си, сякаш Радмън изобщо го нямаше и той се... обръщаше към някакъв въображаем събеседник и изреждаше действията, довели до залавянето на Джени.

Радмън го спря и го погледна насмешливо.

— Откъде знаеш всичко това?

— Някои неща са предположения, но повечето са факти. Знам го, можеш да ми вярваш.

— Какво друго знаеш?

— Че вероятно са я измъчвали. Сега вече може да е мъртва. Нали така правят.

Радмън го хвани здраво за ръката.

— Тя не е мъртва, Франсис.

— Сигурен ли си? Откъде знаеш? — бързо каза Кигън.

— Получих информация. Преместили са я към пет часа тази сутрин.

— Преместили? Къде?

— Карат я в Даҳау, Ки.

За момент Кигън не проговори. Не беше изненадан. Самата новина не беше неочеквана. Смая го това, че най-лошите му страхове са се събудили.

Даҳау!

— Не! — изграчи той.

— Взели са четирима. Арестувани за...

— Не! — изкрещя Кигън и стисна юмруци.

— Слушай... слушай ме, Франсис, нищо не можеш да направиш точно сега. Но поне знаем, че е жива. Тя е политически затворник. Ако я бяха съдили, щяха да я осъдят за държавна измена. Но няма да има съдебен процес. Засега нея просто я няма, Ки. Може би когато...

— По дяволите, всички ми повтаряте едно и също. Само това чувам: „Нищо“. Писна ми да слушам тази дума.

— Ки...

— Ще отида в посолството, ще се обадя на президента...

— Ки...

— По дяволите всичко, ние ще се оженим! Тя ще стане американски гражданин. Господи, тя не е направила нищо. Нейният брат...

— Ки!

Кигън спря. Беше плувнал в пот, ръцете му трепереха.

— Чуй, човече — каза Бърт. — Ако можех да шурмувам това място сам и да ти я докарам, щях да го направя. И ако не беше най-добрият ми приятел, нямаше да ти говоря така...

— Тогава недей — отряза го Кигън. — Слушай. Не приемам нищо. Аз... не мога... да се откажа... от това!

— Трябва да го направиш! — отговори Бърт. Почти викаше. — Нямаш друг избор!

— Казваш ми това и продължаваш да твърдиш, че си най-добрият ми приятел...

— Господи, опитвам се да бъда искрен с теб...

— Глупости! Глупости!

— Слушай, нали точно ти казваше, че това не било твоя работа, помниш ли? — рязко каза Радмън. — Че това не било твоята страна, че всичко щяло да отшуми. Казваше ми, че съм истеричен. Истеричен? Я се виж.

— По дяволите, какво очакваш да правя? Да танцува из стаята?

Пиколото най-сетне им донесе кафето и Радмън наля две чаши и седна на дивана.

— Всеки ден стотици, може би хиляди хора биват отвлечани по този начин — каза той. — Изчезват от домовете си, от улиците, магазините, от училищата, за Бога, и семействата им не могат да ги видят никога.

— Аз не съм един от тях. Аз съм американски гражданин...

— Това е несъществено, приятелю — прекъсна го Радмън. — Набий си го в главата. Всичките ти пари, цялото ти влияние не значат нищо тук. Ти си един от тях, Ки. Същата болка, същият гняв, същото... всичко. В тази история ти си просто един от тълпата. И безбройните други гласове заглушават твоя.

— Тогава да им покажем какво става. Напиши една статия за Дахау, за всичките...

— По дяволите, не разбираш ли? Никой не иска да чуе за това. Написах една статия за Дахау за „Хералд Трибюн“ преди три месеца. Натикаха я чак на трийсета страница на нюйоркското издание.

— Значи да легна по гръб и да се правя на умрял, така ли?

— Ки, ти не можеш да я измъкнеш — бавно каза Радмън. — Целият свят мисли така, както мислеше ти преди — че това си е германски проблем.

— И ти няма да направиш нищо, понеже това ще застраши ценното ти мръсно бюро, така ли?

— За Бога, Ки...

Кигън изведнъж замахна и фрасна чашата си в стената. Парчетата порцелан се пръснаха из стаята, а кафето бавно потече надолу. Раменете му увиснаха.

— Тръгвай, махай се оттук — унило каза Кигън. — Остави ме сам.

— Защо? — каза Радмън. — За да се отدادеш на самосъжаление?

Кигън се отпусна върху един стол и не отговори. Сякаш се беше смалил от бремето на трагедията. Радмън въздъхна и тръгна към вратата.

— Вече си поредният член на един много тъжен клуб, Ки. И всеки ден броят на членовете му расте.

И си тръгна. Когато вратата щракна и се затвори, Кигън скочи и каза високо:

— Глупости!

Телефонът иззвъня.

„Фирхаус? — помисли си той. — Най-сетне.“

Изтича през стаята, грабна слушалката и почти извика:

— Да?

— Хер Кигън?

— Да?

— Обажда се шивачът. Костюмът ви е готов.

Кигън, объркан, сърдит, съвсем напрегнат, не мислеше ясно.

— Какво? Какъв костюм? — рязко попита той.

— Костюмът ви е готов и днес затваряме рано, хер Кигън.

Щрак.

Кигън внезапно се върна към действителността. Беше ли това Волфсон? Не бе познал гласа, нямаше достатъчно време. Боже Господи, това беше предупреждение. Беше ли гестапо вече по дирите му?

Спра на сред стаята и няколко пъти пое дълбоко въздух, за да се успокой. Какво му беше казал Волфсон? Ако му се обадят за костюма, веднага да иде в градската зоологическа градина и да намери телефонната кабина до въртележката.

Веднага.

Той надникна през предния прозорец на апартамента, после през задния. Нищо необичайно. Отиде до шкафа и извади куфарчето, единствения си багаж. Отвори го рязко, извади един плик, провери съдържанието и го сложи във вътрешния си джоб. В куфара нямаше нищо друго ценно. Той го оставил на масата и отново погледна през прозореца. Един черен мерцедес зави и спря на отсрешната страна на улицата. От него слязоха четирима мъже с кожени палта и черни шапки. Двама влязоха през парадния вход на хотела, другите двама заобиколиха.

Кигън излезе от апартамента, взе асансьора до втория етаж, бързо отиде до аварийното стълбище и тръгна надолу. Когато стигна първия етаж, вратата се отвори. Две черни фигури нахлуха на стълбището и почти се бълснаха в него.

Кожени палта, черни меки шапки, безизразни лица, празни очи. Копои. Единствена разлика между двамата беше във височината.

По-високият погледна Кигън изненадано, после изтърси:

— Хер Кигън?

Кигън реагира веднага — ритна го в капачката на коляното с всичка сила. Мъжът зави от болка и се свлече на пода, а Кигън заби коляно в слабините на по-ниския, хвана го за яката и удари главата му в стената, удари го още веднъж и той падна. Кигън бръкна във вътрешния му джоб и измъкна пистолета му.

Бързо се обърна към по-високия и тикна люгера под носа му.

— Само да гъкнеш и ще ти пръсна мозъка на стената. Разбиращ ли ме? Verstehen?

— Да. — Германецът кимна. Лицето му бе изкривено от болка.

— Ключовете от колата. Schlüssel Къде са? Beeilen sie sich mal, Beeilen. Бързо!

— Аз не...

Кигън ръгна дулото на пистолета под брадата на агента.

— Лъжеш, ти караше колата, копеле такова! Дай ми ключовете или ще те убия.

Агентът бръкна в джоба си и му подаде халката с ключовете.

— Свалий палтото и шапката. Beeilung?!

Агентът с мъка успя да коленичи и си свали палтото. Кигън грабна шапката му и си я сложи. Взе палтото, наведе се и удари с пистолета агента по тила. Германецът изохка и падна в безсъзнание на пода. Кигън облече палтото и пъхна пистолета в джоба си. Дръпна шапката ниско над челото си, влезе във фоайето и без да поглежда надясно или наляво, тръгна право към вратата и излезе. Прекоси улицата, качи се на мерцедеса, запали го и подкара. Зави надясно на първата улица, даде газ и се промъкна между колите. След две пресечки зави пак надясно, мина още една пресечка, зави наляво и паркира. Слезе и хвърли ключовете в един мръсен канал. Отиде до ъгъла и намери такси.

— Tiergarten — каза той, щом се качи.

Дъждът беше преминал в леко ръмене. Кигън спря таксито срещу зоопарка, плати и влезе в един магазин. Изчака докато таксито тръгна и зави на ъгъла, после живо пресече улицата и влезе в зоопарка. Въртележката беше по средата, близо до езерото. Телефонната будка беше до клетката на маймуните през пътеката, която водеше към въртележката.

Кигън стоеше в ръце в джобовете и чакаше телефона да позвъни.

— Не се обръщай, ирландецо — каза един глас зад него. — Слушай сега. Разбрахме, че Фирхаус ще те арестува за шпионаж.

— Знам. Дойдоха в хотела.

— В опасност си. Иди от задната страна на въртележката. Там има барака. Влез вътре.

— Научихте ли нещо за Джे...

— Beeilen! Бързай!

Една млада двойка мина наблизо и спря до Кигън. Стояха прегърнати, без да обръщат внимание на дъжда, и хвърляха фъстъци на маймуните. „За нищо не ги е грижа — помисли Кигън. — Пред два дена това можеше да сме ние.“ Той почака, докато си тръгнат. Когато

се обърна, зад него нямаше никого. Тръгна покрай въртележката, намери бараката и влезе. Помещението бе малко, само с една работна маса и стол. От тавана висеше гола крушка. Навсякъде имаше паяжини.

Вернер Гебхарт го чакаше. Студените му очи го преценяваха, после той извади един клин, вълнена шапка, спортна риза, спортен пуловер без ръкави и тежки обувки от една раница и ги сложи на масата. Извади и една руса перука и очила.

— Облечи die Kleidung — каза Гебхарт смесвайки грубо английския и немския. — Beeilung?!

— Май наистина сте подгответи за спешни случаи, а? — каза Кигън и бързо започна да се преоблича.

— Очаквахме това — студено каза Гебхарт. — Каквото и да са научили от Джени, те ще мислят, че ти може да ни... как се казва...?

— Да ви сътруднича?

— Да. Трябваше да изчезнеш още снощи.

— Закарали са Джени в Дахау — каза Кигън.

— Да, чухме. Heute Morgen. Das Unglück.

— Лош късмет? Само това ли ще кажеш?

— Ще се промениш, Кигън — твърдо каза Гебхарт. — Ще говорим за това по-късно. Да, това е всичко, което ще кажа.

— Ти не ме харесваш, нали, Вернер?

— Не те харесвам.

— Защо? — настоя Кигън.

— Защото се правиш на герой, защото си дързък и самонадеян, ирландецо.

— Окей — каза Кигън. — Ако ме хванат, и ти ще загазиш, така че защо не ми кажеш къде да отида и ще отида самичък.

— Horen sie mal! — каза Гебхарт с нисък, сърдит глас. — Аз не правя това, за да ти помогна, а за да помогна на нас. Защото ти си бреме за нас. Не се прави на глупак, няма да издържиш и десет минути без нас. Ти си... gefährlich... опасен... и се правиш на герой, и ще умреш, и много от нас ще умрат с теб.

— Никой няма да умре.

— Виждаш ли? Самонадеян си. Стотици хора умират всеки ден.

— Опитвах се да се обадя на Фирхаус цяла нощ — каза Кигън, за да смени темата. — Той изобщо не се обади, вместо това изпрати

гестапо.

— Той е много хитър.

— Хитър?

— Да. И е в тази игра от години — каза Гебхарт. — Ти не си му достоен противник, ирландецо, няма значение какво си мислиш. Това не е било добра идея. — Той събра дрехите, които Кигън бе свалил. — Откъде взе палтото и шапката?

— От гестапо. — Кигън извади люгера от джоба на палтото и му го подаде. — На, може да ти потрябва.

— Какво си направил?

— Трябваше да се отърва от двама агенти — каза Кигън, докато обуваше панталоните. — Не ги убих, само ги позамаях. Освен това им откраднах колата и я оставих някъде в центъра.

— Така... сега те търсят из целия град — каза Гебхарт, надяна перуката върху главата на Кигън, пъхна краищата на черната му коса под нея, приглади я надолу върху ушите и тила му. После му даде карта за, самоличност, която удостоверяваше, че е пощенски работник. Хитро. Нацистите избягваха да обиждат бюрократите.

— Ако ни спрат, аз говоря. Отиваме в Алпите на почивка.

— Окей.

— Сега шапката и как му казвате... die Brille.

— Очилата.

— Да. Стъклата се без диоптри.

— Е, как изглеждам сега? — попита Кигън.

— Просто запомни: ние знаем какво правим. Прави каквото ти казвам и не спори. И го прави бързо. Verstehen Sie?

— Да — кимна Кигън, — съвсем ясно ми е.

Излязоха от бараката, минаха покрай езерото до паркинга, качиха се в един син опел и потеглиха. Скоро центърът остана далече зад тях. Магазините и административните здания отстъпиха на жилищни сгради — и по-нови, и стари, готически, с големи сводести прозорци и яки дъбови врати. Скоро стигнаха до дълъг сив блок. Гебхарт сви зад него, спря пред един от многобройните гаражи и натисна клаксона. След малко вратата се отвори и той вкара колата в гаража. Вратата се затвори зад тях. Гебхарт изчака малко, после запали фаровете и кимна към една врата, която водеше в къщата.

— Мини оттам — каза той. — Viel Gluck. Аз няма да те видя отново.

Стиснаха си ръцете.

— Благодаря, Вернер. Viel Gluck и на теб.

Кигън влезе в къщата, качи се по едно късо стълбище и през една малка кухня влезе в дневната. Волфсон беше сам и седеше върху един голям вързоп. Нямаше никакви мебели, само една-единствена подова лампа с абажур. До нея имаше пълен с фасове пепелник.

— Добре дошъл, Кигън. Сядай, ако намериш къде.

— Настаняваш ли се, или се местиш?

— Настанявам се всъщност. Пътуваме с малко багаж, ирландецо. Понякога се налага да изоставим всичко. Така че трябва да убием малко време. Засега сме тук.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво става?

— Имаме чудесен контакт в щаба на СС. Рано тази сутрин Фирхаус наредил да те арестуват. Обвинен си в шпионаж.

— Смешно.

— Но вярно. И ако те хванат, ще те убият.

— Но това не е нормално. Няма никакъв смисъл.

— Вярно, не е нормално. Но за тях има смисъл.

— И така, какъв е планът?

— Ще тръгнем по тъмно, ще караме до Мюнхен. Ние знаем черните пътища, където има малко движение. Ще продължи по-дълго, но ще бъдем там преди зори. Ще бъдем трима. Ти, аз и Йоахим.

— Имам ли право на глас в тази работа?

— Какъв е твоят избор, ирландецо? Да идеш в американското посолство? Влезеш ли там, няма начин да излезеш. Ще останеш там с години. Ако останеш в Берлин, съвсем сигурно ще те хванат и след твоята схватка с гес-тапо почти сигурно ще те убият. Другият вариант е да дойдеш с нас. Ние ще те измъкнем от Германия за четиридесет и осем часа.

— Защо в Мюнхен?

— Имаме силна организация в Мюнхен и трябва да прекараме един ден там. Много по-безопасно е да пътуваме през нощта и ще ни трябват две нощи, за да стигнем до швейцарската граница.

— Значи отиваме в Швейцария?

— Да. Имаме добри приятели там и знаем безопасни места, където да пресечем. Ако всичко върви добре, вдругиден ще бъдеш свободен човек.

Кигън запали цигара и помисли за другите възможности. Разбира се, Волфсон беше прав. Нищо нямаше да спечели, ако останеше в Берлин.

— Продължавам да си мисля, че ако напусна Германия, ще загубя всяка надежда да помогна на Джени.

— Ако може да й се помогне, аз ти обещавам, че ще направим всичко, което е по силите ни да я освободим — каза Волфсон.

— Какво ще кажеш за бягство?

— Почти невъзможно. Опитали сме три пробива. Всичко пропадна. Дванадесет души умряха.

Волфсон загаси цигарата си и отиде до прозореца, за да провери улицата.

„Какъв живот — мислеше си Кигън. — В постоянно бягство, без да се доверяваш на никого, и да знаеш, че ако те хванат, някой рус илигофрен ще ти отсече главата в мазето на затвора.“

— Какво ще правиш, когато се върнеш в Америка? — попита Волфсон.

— Не знам — отговори Кигън. — Всичко стана толкова бързо... Сигурно ще се опитам да събудя хората. Да видят какво наистина става. Може би ще събера пари за вас. Ще се опитам да ви помогна някак.

— Ще им кажеш ли нещо, което те вече да не знаят? Хората чуват това, което им се иска да чуят, ирландецо. И точно сега не искат да обременяват съвестта си. По-лесно е да не обръщат внимание.

— Аз имам влиятелни приятели, Аврам. Може да успея да направя нещо.

— Политици? — Волфсон поклати глава. — Те няма да ти помогнат. Те се водят по желанието на хората, а хората не искат да слушат за нашите беди. Те си имат свои собствени проблеми. Появрай ми, знам.

Волфсон се опъна на пода, подложи ръце под главата си и се загледа в тавана. Няколко минути изминаха в мълчание.

— Има само един начин да впечатлиш някого с ужаса, който вече съществува тук — каза Волфсон накрая.

— И какъв е той?

— Да го види сам — каза Волфсон. — Никой не може да отрече това, което е видял със собствените си очи.

После затвори очи.

— Ще поговорим по-късно. Нужен ми е малко сън — ще бъде дълго пътуване.

Кигън седна, облегнат на стената, и опря брадичка на коленете си. През тежките пердeta се прокрадваха тънки лъчи светлина. След минута-два дишането на Волфсон стана по-дълбоко, по-ритмично и той заспа. Кигън наблюдаваше как сенките в стаята растат. Накрая той също задряма.

31.

Спотайваха се сред гъстите дървета и храсти, които закриваха лагера от главния път. От тях до лагера имаше сто метра пуста разорана земя, набучена със знаци, които предупреждаваха, че е минирана. Тесен път водеше до вратата, край него блестяха железопътни релси.

Кигън бавно движеше бинокъла. Първо огледа вратата, после телената ограда и накрая самия лагер. Унило и пусто място, мрачно, угнетяващо; огромен двор с дълги сиви дървени бараки, място без зеленина с изключение на един несполучлив опит за градина между две от бараките. Изкривените, мъртви растения висяха от коловете или лежаха върху твърдата почва. Самата земя беше спечена като скала от слънцето, земя толкова бедна, че слоеве от нея се бяха разбили на прах, отвяван и от най-малкия полъх на вятъра. Бараките сякаш бяха изникнали от мъртвата земя.

Загражденията бяха четири, от бодлива тел, на по метър разстояние, и по тях бръмчеше смъртоносно електричество. Следващ ров и още една ограда, над три метра висока и електрифицирана. Между оградите се разхождаха пазачи с кучета. На многообразни стълбове бяха монтирани мощнни прожектори. По ъглите на лагера зловещо се издигаха стражеви кули.

Кигън изведнъж трепна. Един труп — труп на възрастен човек в раирани затворнически дрехи, се клатеше като парцал на вътрешната телена ограда; ръцете му, вдървени от смъртта, бяха широко разперени. Единият крак леко докосваше земята. Тялото му беше посивяло и започнало да гние. Бялата му коса се разяваше на вятъра. На десетина метра настрани една възрастна жена с носна кърпа, притисната върху носа и устата, вцепенено наблюдаваше разлагания се труп.

— Боже Господи — промълви Кигън.

— Казваше се Розенберг. Банкер от Линц. Беше на петдесет и осем години. Тази, която го гледа, е жена му. Единственото му престъпление беше, че е евреин. Те му взеха парите, собствеността, разбиха му семейството и после ги докараха тук, в лагера. Сломиха

този благороден възрастен човек и накрая той скочи върху телта и сложи край на всичко. Така че те ще го оставят там, докато буквально изгнине. Като предупреждение за другите. Кигън свали бинокъла и пое дълбоко въздух.

— Искаше да видиш Даахау и аз исках ти да го видиш, Кигън — прошепна Волфсон. — Сега можеш да повярваш, сега можеш да убедиш другите, че това не е просто един отвратителен слух.

— Ох, наистина е отвратително — изстена Кигън. — Отвратително извън границите на възприятието.

Третият мъж, Милтон Голен, лежеше до тях с фотоапарат, обвит в плат, за да заглуши щракането на затвора, и правеше снимка след снимка на отвратителното заграждение. От време на време спираше да си нахвърли някои бележки.

— Опитваме се да събираме сведения за затворниците — прошепна Голен, като отново вдигна фотоапарата. — Следим кой е умрял, кой е болен. Не е много резултатно, но правим всичко, което можем. Идването тук е много рисковано, както виждаш.

— Не можем да останем повече от няколко минути — добави Волфсон. — Есесовците непрекъснато патрулират из гората с кучета.

Бяха минали с кола през покрайнините на Даахау точно пред разсъмване. Градчето се намираше на четиридесет минути от Мюнхен по главния път за Берлин, но Волфсон отби от шосето и отидоха до фермата на Голен. Прибраха колата в обора, а стопанката им сервира закуска и силно кафе.

— Ще ходиш ли в гората днес? — попита Волфсон домакина и той кимна.

— Безопасно ли е да идем тримата? — попита пак Волфсон.

— Безопасно колкото и за сам човек. Никога не е безопасно. Ако ни хванат, или ще ни вкарят вътре, или ще ни застрелят на място.

Волфсон се обърна към Кигън.

— Е, ирландецо, искаш да направиш нещо, за да помогнеш? Добре. Ще ти дадем възможност да отнесеш един спомен.

И му обясни основните правила. Изпълнявай заповедите. Говори само шепнешком. Тръгвай, щом ти кажат. Дойдоха в гората още по тъмно с една каруца за дърва с двойно дъно, оставиха я на километър от лагера и изминаха останалия път първо по един поток, за да не оставят миризма за кучетата, после под някакво голо поле по един

подземен канал. Последните петдесет метра лазиха по земята, прорвирайки се през заплетени бодливи храсти и гъмжаща от буболечки трева, после изведнъж се оказаха в края на сечището около лагера и ужасната гледка се разкри пред тях.

Устата на Кигън бе пресъхнала от ужас. Той лежеше по корем, с една ръка беше навел тревата, а с другата изследваше лагера с бинокъла. Молеше се само да я зърне, да разбере, че все още е жива.

Най-голям шок предизвикваха самите обитатели. Изтощени, преждевременно състарени, физически сломени, те изглеждаха като хипнотизирани. В очите им не се четеше дори отчаяние. Надеждата беше изчезнала и бе заменена от терор и примирение. Те се движеха из мръсния двор като роботи и дори не си говореха.

Един възрастен мъж с разпрати затворнически дрехи и бяла брада до гърдите стоеше на едно място и гледаше, без да мърда, през телената ограда. Очите му не се движеха нито наляво, нито надясно. Не правеше нищо. Просто гледаше през шестте метра бодлива тел и минираното поле към свободата.

Над лагера витаеше такова отчайващо усещане за пустота и безнадеждност, че Кигън грохна вътрешно. Раменете му се отпуснаха, от стиснатите му устни се изтрягна състрадателен стон.

— Шт — предупреди Волфсон.

— Боже Господи! — тихо каза Кигън. — Изглежда толкова... толкова безнадеждно.

— И така е за хората вътре — прошепна Голен. — Това място не е само за евреи. Повечето от тези затворници са германци, политически затворници. Враговете на Хитлер. Един Господ знае какво правят с тях.

— Хайде, не можем да останем тук, Кигън — каза Волфсон. — Кучетата ще ни надушат.

— Само още една минута.

Той мина с бинокъла още веднъж през тълпата на двора. И изведнъж я видя.

— Ето я! — промълви той. — Там, до онази барака. Току-що излезе.

Джени изглеждаше по-малка и никак отпусната. Пристъпваше с мъка и се препъваше. Беше се прегърнала, сякаш ѝ беше студено.

Косата ѝ беше разчорлена. Носеше безформена дреха, която висеше до глезените ѝ.

— Тя изглежда толкова... толкова крехка — промълви той. — Господи, какво са ѝ направили?

— Поне е жива — каза Волфсон, като я откри с бинокъла си.

— Това не е живот. Това е мъчение — отговори Кигън. Той захапа юмрука си, за да не извика името ѝ, та да я накара да разбере, че е наблизо, че има надежда. Но в сърцето си знаеше, че положението ѝ е безнадеждно.

Затова ли го беше докарал Волфсон тук? За да разбере колко съвсем безнадеждно е всичко?

— Кигън, трябва да се махаме! — настоя Волфсон. Секунда покъсно чуха кучетата.

Волфсон сграбчи ръката на Кигън и го повлече между дърветата.

— Наведете се и бягайте — каза Голен. — Трябва да минем през подземния канал преди да са ни подушили.

Затичаха приведени през гъсталациите, които разкъсваха дрехите им и като бодливи ръце се опитваха да ги сграбчат. Зад себе си чуха дълбокия лай и ръмженето на овчарските кучета. Настигаха ги.

— По-бързо! — изкомандва Голен.

Кигън загуби дъх, дробовете му горяха, мускулите на краката му почнаха да се втвърдяват. Но продължаваше да тича. Пред тях гората просветна, после изведнъж стигнаха канала и се напъхаха вътре. Бързо минаха през тясната тръба, изскочиха от другия ѝ край право в потока. Затичаха през дълбоката до колене вода. Зад тях, вече далече, се чуваше как кучетата лаят, ръмжат и джавкат.

— Добре — извика Голен. — Кучетата се объркани. В тръбата са загубили миризмата ни. Почти стигнахме.

Изкачиха се по полегатия бряг. Каруцата си беше на мястото, конят пасеше до нея. Волфсон се мушна под каруцата, отвори капака и двамата с Кигън се натикаха в скривалището. Голен бързо смени мокрите си панталони и обувки със суhi, извади парче миризливо лимбургско сирене, натроши го, наведе се под каруцата и го втри в ръбовете на капака. После хвърли мокрите си дрехи при двамата и затвори капака. Кигън и Волфсон лежаха в тъмното и едва си поемаха дъх. След малко чуха Голен да сече дърва.

— Какво прави? — прошепна Кигън.

— Работи. Та ако ни проследят чак дотук, да не го заподозрат.

Никой не дойде да ги преследва. Сякаш минаха часове. Най-после Кигън усети как Голен товари дървата, после каруцата заскърца по пътя към селото.

— Ще бъдеш в Швейцария преди зазоряване — въздъхна Волфсон. — Нататък е лесно.

— Дължа ти едно — каза Кигън.

— Което означава?

— Означава, че ти дължа голяма услуга.

В тъмното Кигън се бореше със сълзите си.

— Бях само на сто метра от нея — изстена той. — На сто смрадливи метра!

Поражението му беше пълно. Сега вече напълно схващаše безнадеждността на положението.

— Използвай влиянието си, ирландецо — каза Волфсон. — Върни се и им кажи какво си видял тук. На, вземи.

— Какво е това? — попита Кигън, усетил в ръката си нещо хладно и малко.

— Филмът, който засне Голен. Вземи го с теб. Покажи им какво става. Кажи им, че ако не спрат тази лудост, грехът ще е техен, както и на всички германци, които извръщат лице от истината.

32.

Коулбрейк, Канзас, се намираше в югозападния ъгъл на щата. Триетажната сграда на съда беше най-високата в градчето и се издигаше точно в центъра. Около нея бяха скучени пет-шест магазина. Единственото нормално дърво беше пред съда и в събота на пейката под него фермерите сядаха на приказка, докато жените им пазаруваха. Населението на самото градче беше 250 души.

Сега на пейката седяха само трима души. Джек Грогън и Дюи Уинтроп играеха на дама, дъската лежеше между тях. Третият мъж, Хайрам Джонсън, дялкаше свирка за внука си. Беше сряда. Годишнината от края на Световната война. И необикновено горещо за ноември. Градът беше почти безлюден.

— Трябва да е заради почивния ден — каза Гроган. — Всички са си вкъщи или са отишли някъде на парад.

— Не чухте ли? — обади се Хайрам. — Парадът в Липънкот е отменен.

— Какво се е случило?

— Пясъчна буря. Била по-лоша от зимната мъгла преди три години. Не можело да видиш и на една крачка.

— Кой назова това? Харви Логан, басирам се.

— Точно така, Харви.

— Глупости, на него не може да му се вярва и на една думичка — каза Грогън. — Небето да се продъни, ще ти каже, че грее слънце.

— Добре де, обаче са отложили парада. И всичките ветерани с все презморските си шапки и медалите влезли в салона на училището, та да я изчакат да мине.

— Ако е като в Тълса миналото лято, няма да утихне — каза Дюи, сви устни и изплю дълга черна струя тютюнев сок в тревата.

— Чух, че в Чикаго имало такава буря, че превърнала деня в нощ — каза Хайрам.

— Да — намеси се Дюи. — Прочетох във вестниците, че са я видели чак в Олбъни, Ню Йорк. Ню Йорк! По дяволите, та това е през половината държава.

- По дяволите, Хайрам, не вярваш на това, нали?
- Вестниците не лъжат.
- Кой ти каза?
- Не и за такива неща.
- Глупости.

По шосето се зададе кола. Зад нея се вдигаха прашни вихрушки. Отдалече изглеждаше жълта, но като приближи, видяха, че е светлосиня, но е покрита с прах. Колата влезе в града и спря на площада. Шофьорът, със съмъкнатата надолу вратовръзка, разкопчана яка и навити ръкави, слезе и изтупа праха от панталоните си. Под мишниците му имаше мокри петна, които стигаха почти до кръста.

„Търговски агент“ — помисли си Хайрам.

Шофьорът подръпна залепналата за гърдите му риза, отиде до пепси-автомата на стълбите на съда, пусна една монета, взе си кола и се приближи до пейката.

— Доста горещо за ноември, а? Хайрам кимна.

Търговският пътник отпи една глътка, изжабурка си устата с кипящата кола, после я глътна.

— Какво продаваш? — попита Грогън.

— Дамски дрехи — отговори високият мъж с усмивка. — Ама не върви много добре.

— Видя ли много прах?

— Навсякъде. А долу на юг е още по-лошо. Казвам ви, бях затворил прозорците и щях да припадна от горещина, а прахът се просмуква направо през стъклата. Дяволска работа.

Той поклати глава и отпи още една глътка.

— Откъде си? — попита Хайрам.

— От Сейнт Луис.

— Доста далече.

— Е, тези дни трябва да пътуваш доста и да обиколиш голям район, за да си изкараш хляба.

— Прав си — съгласи се Грогън. — Хубава кола имаш.

— Беше, преди да ме хване тази виелица вчера. Виж, като гласпапир е. Изтърка ми боята от капака.

Той забърса с ръка под стъклото и събра цяла шепа прах. Не ги лъжеше — боята беше почти изтъркана от пясъка.

— По дяволите, гледай ти — каза Грогън.

— Накъде си тръгнал?

— Мислех да стигна до Липънкот и да пренощувам там.

Забравих, че днес е празник.

— Откажи се — каза Грогън и поклати глава.

— Какво се е случило?

— Черна буря. Трябвало даже да отложат парада по случай годишнината от войната. Не можело да си видиш краката, толкова било зле.

— Может да задуха и насам — каза Хайрам.

— Със сигурност ли знаеш това?

— Приказки — каза Грогън. — Говорил по телефона със стария Харви Логан.

Хайрам поклати глава и повтори:

— Может да задуха и насам.

— Трябва да разбера — каза търговският пътник. — Может и да те убие, нали знаете. Прахът е толкова гъст, че може да те задуши до смърт. Ако наистина дойде насам, човек трябва да се приbere. И даже да си увие кърпа около носа и устата.

— Чувал съм за един човек, който останал навън. После наистина повръщал пръст, толкова зле било — каза Хайрам.

— Пак почваш — каза Грогън.

— Е, щом в Липънкот духа, няма да ходя натам — каза търговският пътник, отиде до бордюра и погледна на запад по шосето към Липънкот. — Имате ли хотел?

— На изток по шосето, на десетина мили. Бредитън. Отминал си го.

Той присви очи и се взря към хоризонта — търсеше зловещата вълна от пясък и вятер, който от месеци поразяваше малките прерийни градчета. През лятото горещината в Канзас беше стигнала 108 градуса по Фаренхайт и се беше задържала шейсет дни, а валежите за цяла година бяха само петдесет сантиметра. Така беше започнало всичко. Земята, изтощена от лошото стопанисване години наред, изсъхна, напука се, стана на шисти, после на прах. После задухаха силни ветрове и сякаш гигантска ръка загреба земята и я хвърли във въздуха. Облаците прах се мятаха като вълни в океан и погълъщаха всичко. Пътищата изчезваха. Огромни дюни затрупваха къщите. Цели градове изчезваха за една нощ, погребани под море от пясък. Животните се

задушаваха в полето, хората умираха от пневномия, понеже дробовете им бяха задръстени с мърсотия. За девет месеца бе отвян почвеният слой на сто милиона акра. Смъртоносната вихрушка се разпростря от Тексас на север до границата с Колорадо. Прерийната земя така приличаше на плаж, че един журналист написа в „Тълса Трибюн“: „Карах си и изведнъж пътят изчезна. И изведнъж видях покрива на една къща, само билото, да стърчи от това, което приличаше на дюни на плажа. Почти очаквах да усетя мирис на солена вода.“

Търговският пътник беше преминал с колата през една малка буря предишния ден и това беше достатъчно зле. Сега, докато гледаше как черният облак замъглява хоризонта и расте, нещо в гърдите му се сви. Все още не се чуваше нищо, само зловещият черен плащ се развяваше пред буреносния вятър и се извисяваше към небето все повече и повече. Беше се насочил право към тях.

— Боже Господи — промълви търговският пътник. Тримата мъже дойдоха при него, проследиха погледа му и също видяха смъртоносния облак. Той продължаваше да се издига все по-високо в небето, по-черен от буреносен облак, по-черен от мрака.

— Господи — ахна Хайрам.

— На-на-насам ли идва? — запелтечи Грогон и очите му изскочиха.

— Не бой се, няма да ни подмине — каза Дюи.

— Трябва да си ида вкъщи — викна Хайрам. — Дано не стане като в Тълса.

— Иде, иде — извика Грогон и тримата мъже забързаха към колите си.

Търговският агент стоеше като хипнотизиран и наблюдаваше пясъчната буря. После съмътно чу вятъра — нисък тътен, почти като далечна гръмотевица. „Вероятно е на двайсетина километра — помисли си той. — И е висока поне пет.“ Той купи още едно пепси, влезе в колата и отпраши назад по пътя, откъдето беше дошъл.

Караше към Бредитън, без да обръща внимание на ограничението от тридесет и пет мили в час. Гигантската вълна от пръст сякаш го гонеше по шосето. Търговският агент завърза една носна кърпа около лицето си и оставил прозорците отворени заради горещината. Ферма след ферма от двете страни на пътя бяха напуснати. Табели по вратите съобщаваха на света, че земята и

домовете са собственост на банката. На едно място мина покрай мъж, жена и две деца, които се суетяха край очукан стар форд. Вятърът вече вдигаше вихрушки около тях.

Беше на три мили от Бредитън, когато забеляза бензиномера. Стрелката показваше празно. Той удари уреда с пръсти, но стрелката не помръдна. Обзе го паника. Черната буря вече го настигаше. По шосето се въртяха пясъчни вихрушки, вятърът вече люлееше колата. После през спиралите от пясък и вятър той видя по пътя една бензиностанция, зави рязко и паркира до колонката. Бензиностанцията беше малка, от гофрирана ламарина и дърво, и вече трепереше пред яростната атака на природата. Мъжът изтича до вратата и забълска по стъклото, после сви ръце около очите си и погледна вътре. Нямаше никого. Намири някакво ръждиво желязо и разби прозореца. Беше очевидно, че собственикът е напуснал набързо. Чекмеджето на касата беше отворено, токът беше изключен. Търговският агент изтича обратно до единствената колонка, разби катинара и започна да пълни резервоара, като се опитваше да закрие отвора му от вихрушката.

Огромната черна вълна се спусна отгоре му с рев на ранено животно и изведнъж денят се превърна в нощ. Пясъкът цепеше лицето и ръцете му като хиляди бръснарски ножчета. Той подкара колата към гаража, успя да го отвори и вкара колата вътре. Вятърът тръшна вратата и я затвори зад него, стана тъмно като в рог. Той запали светлините на колата и отиде обратно в офиса, грабна няколко шепи бисквити и захарни пръчици и ги набълъс-ка в джобовете си. Намири и газирана вода и взе няколко бутилки, върна се в гаража, влезе в колата, уви якето около лицето си, затвори прозорците и се сгуши на седалката.

Бушуващата отвън стихия бе огромна — десет километра висока, шейсет широка и петнадесет в дълбочина. Бурята се спусна върху малката постройка, погълна я, нападна я и безмилостно я забълска със скорост сто километра в час. Той чуваше как металът свисти и как разни неща трополят из малката постройка, как стенат гредите. Единият край на покрива се отпра и вихърът забучи под него, обели го като кора на портокал и го отвя. Пясъкът се заизлива през отворената дупка като вода. Колата започна да се клати под яростта на природата. Търговският агент се държеше за кормилото и стискаше очи и зъби.

Колата се затресе все по-бързо и по-бързо. Фин прашец започна да се процежда покрай прозорците.

Накрая, смазан и обезсърчен, търговският агент изкрештя:

— Спри!... Спри!... Спри!...

Беше тъмно като в полунощ и кошмарът продължаваше.

Търговският агент започна да се псува, че е приел тази работа.

Беше прекарал три месеца в пътуване с кола първо на юг, после на север покрай Мисисипи до Сейнт Луис и беше видял обявата в един неделен вестник. Тогава реши да стане търговски пътник, понеже работата изглеждаше идеална. Щеше да бъде на път през цялото време и да обикаля селце след селце в прерийните щати.

— Всичко, което ти е необходимо — каза Албърт Кронън, човекът, който отговори на телефонното обаждане, — е един автомобил и сладкодумен език.

Неговата територия включваше Канзас, северна Оклахома и южна Небраска. Той можеше да прекара месеци на път без спиране и да показва стоката си — колани, памучни чорапи и бельо, семпли рокли — в село след село. Идеално. Никакво работно време, никакво разписание. Щеше да бъде самостоятелен.

Кронън обаче не беше споменал черните бури, тези вълни от смърт, които превръщаха равнинните щати в пустиня, селата в обезлюдени призрачни градове и отвояха фермерската земя.

Колата се заклати по-силно. С мощн рев се откъсна и останалата част от покрива и търговският агент се сгуши по-дълбоко в седалката с рамене, вдигнати до ушите, и стиснати клепачи, за да се предпази от финия пясък, който се процеждаше през всяка цепка и отвор в колата. Колко дълго щеше да продължи това? Колко дълго можеше да продължи?

Вятърът порева още половин час и после отмина така бързо, както беше дошъл. Настана мъртвешка тишина. Търговският агент седеше на кормилото на колата. Усещаше в устата си вкус на пръст. Погледна се в огледалото и видя едно привидение, едно прашно клоунско лице с две черни дупки вместо очи. Избърса праха от лицето си с ръце и отвори вратата. От покрива на колата се посипа пясък.

През дупките в покрива на гаража нахлуваща мрачна светлина. Вратата беше приклещена. Той я подпря с рамо и я бълсна, колкото да се промъкне през нея. Площадката пред бензиностанцията се бе

превърнала в пясъчна пустиня с високи дюни. Пътят към Бредитън беше навян цяла педя. Мъжът намери край една от стените полузатрупана метална табела и я издърпа. Един каубой с груби черти и с цигара, забучена в крайчета на устата, му се усмихваше от табелата. Търговският агент прочете рекламата и се засмя на глас.

„Бих извървял цяла миля за един «Кемъл».“

„И на мен ми трябва камила — каза си той. — Но не точно като твоята.“

Използва табелата да изгребе пясъка пред гаражната врата и да направи път до шосето, изяде една захарна пръчка, изпи бутилка газирана вода и излезе с колата на шосето.

Един мъж, който можеше да бъде и на четирийсет, и на осемдесет години, стоеше пред входа на хотел „Бредитън“ — триетажна жълта тухлена сграда. Беше облечен в джинси с презрамки и стискаше юмруци пред гърдите си. Гледаше търговския пътник, но сякаш не го виждаше. Лицето му беше покрито с прах, очите и устата му приличаха на черни резки. Целият трепереше.

— Добре ли си? — попита търговският пътник.

— Н-н-никога не съм виждал п-п-подобно нещо — запелтечи възрастният човек. Ужасените му очи втренчено гледаха право напред. — П-п-пръст падаше от небето. Ад на земята. Ад на земята!

Една жена с лице като щавена кожа измиташе пясъка от линолеума на пода. Намазани с масло дрипи бяха пъхнати под и около рамките на прозорците. Фоайето беше приятно, с няколко дивана и кресла и разпръснати списания и вестници. Една врата до малкото бюро на receptionта водеше към ресторанта.

Когато търговският пътник влезе, жената вдигна глава и попита:

— Искате да пренощувате ли?

— Да — отговори той.

— Имате късмет. Може да ви дадем, която стая поискате. — Тя остави метлата, отиде зад бюрото, завъртя регистрационната книга към него и му подаде писалка.

— Четири долара на вечер. Включва чисти чаршафи, мивка и шкаф в стаята, банята е в дъното на коридора. Закуската е за сметка на хотела.

— Съвсем приемливо — каза той уморено и записа името си в тефтера. Тя го завъртя обратно и прочете името му на глас.

— Джон Трекслър. Сейнт Луис. Знаете ли, мистър Трекслър, виждам, че сте прекарали лош следобед, както и всички ние. Защо не се качите по стълбите на горния етаж и не вземете апартамента? Има самостоятелна баня и душ. Ще мога да ви нахраня след около час. Дотогава ще сме отворили кухнята отзад.

— Много любезно от ваша страна — каза търговският пътник. — Благодаря.

Той взе няколко вестника, качи се в апартамента, накисна се в топлата вана и спокойно зачете „Канзас Сити Стар“ отпреди четири дни. В отдела „Търси се“ забеляза една обява.

„Златна възможност. Само за квалифицирани мъже. Един шанс за участвате в изгодна сделка в нов зимен курорт. Трябва да сте добър скиор, катерач и да имате опит в планинското спасяване. Седмична заплата, стая и храна. Информация: Сноу Слоуп, Аспън, Колорадо.“

Той стана от ваната, избърса се, измъкна атласа от куфарчето. Аспън беше просто една точица в средата на Скалистите планини на около двеста и петдесет километра на запад от Денвър. Трекслър седна на леглото и запали цигара.

Двадесет и седем още веднъж беше намерил идеалното място, където да се установи.

ЧЕТВЪРТА КНИГА

„Дървото на свободата от време на време трябва да се наторява с кръвта на патриоти и тирани.“

Томас Джеферсън

33.

Радмън се разхождаше из руините на Аликанте. Градът беше почти изравнен със земята. Цивилното население си беше заминало. Кучетата бяха изядени. Не беше останало нищо освен плъховете и един дрипав батальон, който владееше града, понеже беше пристанище и контролираще главния крайморски път. Беше непоносима горещина и навсякъде имаше мухи. Много трупове още не бяха събрани и погребани.

Радмън не си беше сменял дрехите от шест дни, откакто хотелът беше бомбардиран. Къпеше се гол в океана всяка нощ, но дрехите му бяха корави от мърсотия. Брадата му беше започнала да посивява и той леко куцаше — едно парче шрапнел се бе забило в прасеца му преди месец. Само един или два ресторанта бяха отворени, работеше и пощата, от която Радмън и другите журналисти, които отразяваха гражданская война, предаваха дописките си. Когато Радмън занесе статията си там, телеграфистът, възрастен мъж с гъста бяла коса и клюмнали мустаци, му се усмихна уморено.

— Какво имате за мен днес, сеньор Радмън?

— Същата история — въздъхна Радмън. — Бил съм тук и преди, и след 1935 година. След три години писане за тази кланица всичко започва да звуци по един същ начин.

Той стоеше до гишето и препрочиташе за последен път написаното, като подчертаваше или променяше по някоя дума.

„Аликанте, Испания, 22 юни, 1938 г. Последните останали верни на правителството войски са изправени пред унищожението в това градче на южното крайбрежие. Фашистките сили на генералисимо Франко се придвижват все по-близо до града.

Съвсем малко е останало от този град, който някога е бил рай за богаташите от Европа. Сега той е не по-различен от околните села, които са разрушени в тази

тригодишна война, най-ужасния гражданска сблъсък след Американската гражданска война.

Тази сутрин нацистките бомбардировачи бяха заменени от лешояди, които кръжаха над унищожения град в търсене на пиршество.

Гледах с ужас тази братоубийствена гибел и си припомних как веднъж в Африка видях една застреляна в корема хиена, най-ефикасното в природата животно, което изядва мършата, да яде собствените си вътрешности.

В тази война, която е изправила брат срещу брата, съсед срещу съседа, църквата срещу държавата, Испания също се самоизядва, докато нейните германски и италиански «приятели» седят отстрани и викат «Оле».

Те са доставили на Франко най-съвременните и ефикасни машини за смърт. Какъв циничен жест — да превърнат Испания в свой личен полигон и да използват испанската кръв за своя страховит експеримент. Оръжията, усъвършенствани тук, ще бъдат оръжията, които ще се използват в следващата световна война...“

Той остави молива и стисна очи.

— Ох, да върви по дяволите! Просто го изпрати, Пабло.

— Си, сеньор — каза телеграфистът.

Радмън излезе навън. Един войник седеше на купчина тухли и вадеше боб от една консерва с щика си. Беше слаб като палмов лист, а бледите му очи бяха скрити дълбоко в черните кухини. Носеше парцалива бяла риза и скъсани панталони, патрондашът бе преметнат през рамото му. Пръстите му стърчаха от обувките. Пушката му, стара манлихерка, беше подпряна на тухлите до него.

— Американо? — попита Радмън.

— Да. Ти също ли? — отговори войникът.

— Да. Да ти направя ли компания?

— Разбира се, взимай една тухла и сядай. Радмън седна и отпи една гълтка от манерката му.

— Как се казваш?

— Какво значение има? Аз съм просто войник. — Гласът му беше дрезгав от праха, който се вдигаше от развалините.

— Комунист ли си? — попита Радмън.

— По дяволите, не. Просто мразя тези фашистки копелета. Ако не ги спрем тук, в следващия момент ще са в Кони Айланд. Поне така си мислех, като дойдох тук.

— Вече не мислиш ли така?

— По дяволите, не знам какво мисля. Знаеш ли, никога не бях виждал убит човек, преди да дойда тук. Бях студент.

— Сега съжаляваш ли, че си дошъл? Войникът се засмя.

— Глупости, има ли някой доволен, че е дошъл? Има нещо, което си мислиш, че трябва да направиш. Не можеш да се оплачеш, когато не се получава, нали?

— Откъде си?

— Бостън. Бостън, Масачузетс. Земята на свободата. Ти не си от бригадата, нали?

— Не, аз съм кореспондент.

— Нали не се шегуваш? Чий кореспондент?

— На „Ню Йорк Таймс“.

— Ама ти си бил голяма клечка!

— Тук няма големи клечки.

— Е, това вече е факт — каза войникът. — Дяволски сигурно е, че е факт.

— От колко време си тук?

— Забъркан съм в това почти от началото — каза войникът прегракнало... — Мисля, че от ноември трийсет и пета. Дяволски дълго време. Предполагам, че съм видял всичко. Бях в Тортоза в деня, когато тия копелета унищожиха бригадата „Линкълн“. Измъкнахме се само неколцина, а и от тях шестима се удавиха в Ебро, вместо да се предадат. Господи, какъв ден беше! Танковете просто ни сдъвкаха. Тогава разбрах, че всичко е свършено. Тази армия от паплач не можеше да издържи по-дълго. Цялата работа е, че не знаем как да спрем. Предполагам, че ще продължим да се бием, докато умрем всички.

— Защо просто не напуснете? Да си тръгнете?

— И къде да отида? — отговори войникът. Очите му блуждаеха.

— Не мога да се върна вкъщи. Съединените щати казват, че сме нарушили закона, като сме дошли да се бием тук. Някакъв вид акт за

неутралитет или нещо подобно. — Той погледна към пристанището, където се поклащаще някакъв британски кораб. — Не искам и да изгния в някой испански затвор. По-добре да продължавам да убивам тия копелета, докато ме довършат. — Той отново погледна Радмън. — Откъде си?

— От Охайо.

— Наистина ли? Не познавам никого от Охайо. Бил ли си скоро у дома?

Радмън дълго време гледа британския кораб, после каза:

— Не съм бил в Щатите от трийсет и трета.

— Господи! Защо?

— Работа. Доста жалко извинение всъщност.

— От колко време си в Испания?

— Идвам и заминавам от началото. От време на време се връщам в Германия да правя нещо.

— Тук си за края, нали така?

— По дяволите, надявам се, че не.

— Но знаеш, че е вярно. Италиански танкове, немски бомбардировачи... ако погледнеш нещата реално, изобщо не сме имали шанс. — Той спря и смени темата. — Не ти ли липсват? Щатите, искам да кажа?

— Разбира се.

— Не ти ли липсват приятелите?

— Имам само един приятел в Америка — каза Радмън. — По дяволите, дори не знам къде е. Вече... изминаха почти четири години, откакто говорихме за последен път.

— Никога ли не сте си писали?

— Не. Той не си пада по писането.

— И така, кога ще се върнеш?

— Когато свършат войните.

— Войните?

— Нима мислиш, че ще спрат дотук? По дяволите, това е просто загрявка. Това е само репетиция, приятелю.

— Имаш доста мрачни възгледи.

— Предполагам. — Радмън се засмя. — Работата ми е такава.

— Не е ли вярно, че... — Войникът изведенъж спря, погледна към небето с присвирти очи и наведе глава на една страна.

— Чу ли нещо? — попита Радмън, вдигна ръка над очите си и се вгледа в небето.

— Май да. Да. Ето го...

Той спря и Радмън също го чу. Отчетливия тътен на бомбардировачите, чиито мотори ревяха в унисон.

— Господи, какво още е останало за бомбардиране? — горчиво попита войникът.

— Може би просто преминават. Може би са тръгнали за друго място.

— Едва ли. По-добре да идем в скривалището.

Станаха и тръгнаха през изпочупените тухли и отломъци от сградите, провираха се между дъски със стърчащи ръждиви пирони. Скривалището беше през две преки. Бученето на самолетите стана оглушително. Те погледнаха нагоре и видяха половин дузина германски „Юнкерси“ да се отделят от строя и да пикират към земята. Моторите ревяха оглушително.

— Господи, проклетите „Юнкерси“! Бягай! — извика войникът и двамата хукнаха напред. Моторите изреваха за последно, когато бомбардировачите се снижиха към земята, после, когато започнаха да набират височина, почти болезнено завиха. И веднага след това се чу най-смразяващият звук, звук, който и двамата добре познаваха, пронизителният писък, който ставаше все по-силен. Бомбите! Земята се разтресе. Първите бомби прокопаха дълбок ров в близките развалини. Вторите... Двамата тичаха с всички сили. Радмън вече виждаше входа на скривалището... но тъкмо затваряха вратата.

— Чакайте! — изкрещя той. — Ча...

Викът му бе заглушен от ужасното свирене на падащата бомба...

— Даа-ми и господа, внимание, моо-ля. Това е главното събитие на вечерта. Петнадесет рунда бокс тежка категория за световната титла. В този ъгъл с черни гащета, тежък над сто килограма е Рейнският улан от Берлин, Германия, претендентът Маа-кс Шмелинг!

Последва хор от дюдюкане и подигравателни викове.

Намръщеният небръснат боксьор стана и изгледа публиката сърдито.

— Изглежда като нацист — каза Бирата.

— Главата му е като скала — отговори Кигън. — Но Джо си има чук да я счупи.

Той се огледа. Почти сто хиляди души бяха дошли да наблюдават борбата между Гордостта на арийската раса и Негъра от Детройт. Най-голямата тълпа, която се бе събирала на шампионски двубой.

Всички отдавна си бяха свалили саката и вратовръзките. Беше горещо и задушно, но никой не обръщаше внимание на това. Все пак това беше мач, заради който си струваше да се изпоти човек.

— А в този ъгъл, с тегло деветдесет и шест килограма и с бели гащета е Кафявия бомбардировач от Детройт, Мичиган, световният шампион тежка категория... Джо Луис!

Тълпата полуся и Бирата и Кигън зареваха заедно с нея. Всички станаха, когато високият, на пръв поглед мършав американец отпуснато пристъпи към центъра на ринга с вдигната ръка. Ревът не спря и когато реферът в смокинг извика играчите в средата и почна да ги инструктира.

Въздухът беше наелектризиран. Преди две години на Олимпиадата в Германия Хитлер беше обидил гордостта на Америка, бегача Джеси Оуенс, като беше отказал да присъства на церемонията по награждаването му със златен медал, понеже бил „американски негър“. Същото това лято Шмелинг и Луис се бяха срещнали за първи път. В дванадесетия рунд Шмелинг беше завършил една серия с поразяващ десен удар и Луис за пръв път в спортната си кариера беше нокаутиран.

Сега, две години по-късно, беше време за реванш и тълпата го знаеше. Борба за реванш? По дяволите, помисли си Кигън, та това е най-голямата борба за реванш на всички времена. По-голяма от битката между Давид и Голиат.

Луис изглеждаше страхотно. Луис изглеждаше готов. Очите му гледаха на смърт.

— Няма да продължи и пет рудна — каза Кигън.

— Не знам, момчето ми. Шмелинг да не е свинска пържола?

— Искаш да си говорим или да се обзаложим? — каза Кигън. Седяха на втория ред, почти до съперниците.

— Залагам двайсет долара, че Шмелинг ще е на ринга в шестия рунд.

— Да ги видя — каза Кигън и измъкна една двайсетачка. Бирата извади две по десет.

Кигън ги грабна от ръката му, уви ги със своята двайсетачка и ги пъхна в джоба на ризата си.

— Как така се получи, че ти ще пазиш парите? — попита Бирата с шеговито подозрение.

— Понеже съм богат, Нед. Няма да се измъкна с някакви си жалки четирийсет долара. От друга страна, ти си, как да го кажем...

— Беден — каза Бирата.

— Да — кимна Кигън. — Беден е добре. Добре изразява нещата.

И двамата се засмяха. Кигън се чувствуше добре тази вечер, просто за разнообразие...

Една година след като Кигън се завърна от Европа чично му Хари умря внезапно от сърден удар и му оставил в завещанието си „Ирландската роза“. Покрусеният Кигън хвърли цялата си останала енергия да реконструира горния етаж на сградата и да го превърне в луксозно жилище. Джени Гулд не напускаше съзнанието му нито за миг. Това беше рана, която нямаше да заздравее. Тя беше с него, когато се събуждаше сутрин, и си оставаше с него, докато сънят временно облекчаваше болката. Страданието му бе причинено от части и от несигурността — беше ли тя жива, или мъртва? — но той не можеше и не искаше да се отърве от него. Времето също не притъпяваше болката. Той постепенно се затваряше в себе си, избягваше старите си познати, почти не говореше и по телефона. Отиде до Хонконг по работа, прекара и няколко месеца във фермата си за коне в Кентъки, но повечето време седеше в задната стая на кръчмата, която използваше като служебен офис.

Бирата идваше в „Ирландската роза“ всеки ден, от вторник до събота, почти по едно и също време — 4:10. Сядаше все на същия стол в края на бара, изпиваше по два коктейла — уиски с наливна бира — и винаги напускаше в 5:40 да хване експресния влак в 5:50 за Джамейка, където живееше сам в апартамент с две спални. Нямаше причина да бърза за вкъщи, освен че първо на първо, беше човек с навици — да хване влака в 5:50 беше част от дневния му ритуал, и второ, беше потенциален алкохолик. Два коктейла и точка. Това му беше мярката,

зашото след тези две питиета дори само пет грама уиски го превръщаха в лигав, пропаднал пияница.

Кигън познаваше Нед Бирата от двадесет години, още откогато беше на петнадесет и работеше на бара, а Бирата беше млад репортер. Нед беше изминал обикновения път — репортер, водещ рубрика, пияница. После се беше лекувал и отново почна да пише, като пак се изкачи доста високо — стана редактор на новините. Но все още имаше блуждаещия поглед и слабата фигура на алкохолик. Бирата беше един от малкото хора, с които Кигън не беше споделил трагичната си история. Защо да си дава труд — Нед беше ходеща енциклопедия на последните новини, така че сигурно беше чул всичко. Нед обикновено беше в смачкан син или сив костюм, вратовръзката му беше разхлабена и усукана, новият брой стърчеше от джоба на сакото му, сивата му мека шапка беше кацнала чак на тила му. Бирата беше винаги първият клиент. Следваха го репортерите и редакторите от „Мирър“, „Нюз“, „Трибюн“ и „Джърнал Америкън“. През годините „Розата“ беше удържала позициите си на любима кръчма за градската новинарска общност.

Диалогът беше нещо като традиция.

— Пфу — казваше Бирата и се тръшваше на вечния си стол. — Проклет ден.

— Всеки ден го казваш — отговаряше Кигън. Дребосъка носеше на Бирата халбата му и порцията уиски, а Нед хвърляше на Кигън вестника през вратата на задната стая и чакаше да го поканят.

— Тягостно — казваше Бирата. — Всяка статия е апокалиптична.

— Светът е апокалиптичен, Нед — отговаряше Кигън, без да вдига глава.

Бирата клатеше глава, вдигаше чашата с уискито над халбата с бира и внимателно го наливаше вътре. Наблюдаваше го как потъва до дъното на халбата, как за момент сякаш се утаява, а после се просмуква нагоре като кехлибарен дим. Вдигаше халбата и я изгълтваше на един дъх, после въздишаше и я подаваше на Дребосъка — сто и десет килограмовия бивш боксьор, който обслужваше бара на „Розата“.

Ритуал, пет дни в седмицата. Съвсем сигурен, като изгрева на слънцето. От време на време, много рядко, ходеха да гледат бокс.

Както и сега...

Боксьорите се върнаха в ъглите си. Никой от двамата не си седна. Тълпата ревеше. Въздухът пращеше от напрежение.

Луис се беше привел напред, очите му бяха студени. Гледаше през ринга към Шмелинг. Вземаше му мярката. Германецът отбягваше погледа му и говореше със секунданта си.

Гонгът удари.

Те тръгнаха един към друг: Шмелинг бавно, провлечено — пристъпваше с единия крак, после местеше другия към него; Луис стъпваше леко, като котка, тялото му беше стегнато. Очите му бяха като на кобра — наблюдаваха жертвата и очакваха подходящия момент. После изведенъж Шмелинг пусна своя десен — същият десен, с който беше победил Луис преди две години.

Беше як удар, в челюстта — чу се тъп звук, но Луис само тръсна глава и го забрави. Все едно Шмелинг го беше погалил. За момент очите на Шмелинг се разшириха от страх. После яростната атака на американеца започна — Луис нападна с вихрушка десни и леви удари и набълска германеца във въжетата. И пусна късия си ляв. Шмелинг така и не го водя. Ударът го вдигна във въздуха, залепи го за въжетата и той се заклати като пиян с една ръка провесена над горното въже, зашеметен, объркан, изненадан.

На лицето му беше изписан страх. Луис се нахвърли върху него, смазваше с леви и десни поразения германец. Накрая реферът го отблъсна назад. Шмелинг се клатеше. Изчака броенето и тръгна мудно напред.

— Ще го довърши още в първия рунд — каза Кигън. — Кажи сбогом на двайсетачката.

При всеки бърз удар на юмруците на Луис Кигън изпитваше луда радост, сякаш самият той нанасяше ударите. Всеки изблик на кръв от разнебитеното лице на Шмелинг му доставяше нова радост. Той стоеше в ревящата потна тълпа със свити юмруци и пламтящи очи и викаше: „Убий го! Убий го! Убий това нацистко копеле“ с такава необуздана страсть, че дори Бирата се учуди.

Шмелинг погледна умоляващо към своя ъгъл и получи яростен десен в челюстта. През врятата на тълпата Кигън чу как костта изхруща. Шмелинг рухна.

Очите му лудо блуждаеха в опит да се фокусират. Беше получил вече три удара и сякаш се бореше с въздуха, сякаш плуваше в него с бавни движения. С разперени ръце, наранен и беззащитен, той ужасен гледаше как следващият десен разбива вече отеклата му челюст. Падна отново, ръкавиците му обърсаха пода, краката му заритаха, главата му се люшна. Но стана. Залитаše безчувствен от бой, коленете му се огъваха като гумени. Бомбардировача пристъпи към него и го удари още веднъж.

— Господи! — извика Бирата.

— Давай! — изрева Кигън. — Удари го пак. Прати го с един прав в Германия това копеле, там му е мястото.

Накратко, докато наблюдаваше унизения повален ариец, Кигън почувства поне малко облекчение за четирите години на болка и гняв. За момент омразата му изглеждаше удовлетворена, за момент той почти забрави Джени Гулд и Дахау. Той беше използвал политическите си връзки, но не беше научил нищо, не беше постигнал нищо. Беше се провалил в единственото начинание, в което истински беше искал да успее. Така че това беше моментът на възмездие — да гледа яростта на негърския боксьор. Луис удари отново, като една убийствена навита пружина, разби увисналата челюст на Шмелинг и изпари и последните му надежди. Арийската гордост падна по лице върху твърдия тепих.

Кигън виждаше задоволството в очите на Луис. С крайчеца на окото си видя и как бялата кърпа полетя от ъгъла на Шмелинг и падна в краката на рефера. Той я грабна и я хвърли през рамо. Тя се заклати върху въжетата, а той започна да брои:

— Едно... две... три... четири... пет...

Тълпата беше полудяла от възторг. Секундантите на Шмелинг гледаха със страхопочитание.

Реферът погледна надолу към поваления нацист, спря да брои и рязко разтвори ръце с длани надолу.

— Край!

В първия рунд!

И така в тази юнска нощ на 1938 година Джо Луис най-накрая си отмъсти.

Колкото до Кигън, сърцето му хвърчеше, докато секундантите влачеха отпуснатото тяло на Шмелинг в неговия ъгъл. Горчиво-сладък момент, нещо като отмъщение. Но не беше достатъчно.

Не беше достатъчно, за да навакса за четирите години. Четири години без писмо или поне някакво съобщение от Дахау. Беше ли тя жива или мъртва?

Как можеше това да е достатъчно?

Никога нямаше да е достатъчно.

34.

Тълпата в „Ирландската роза“ крещеше и танцуваше. Музиката на Каунт Бейси от грамофона едва се чуваше. Беше като посрещане на Нова година. Някакъв тип скочи на бара и почна да брои:

— Едно... две... три... четири... пет...

— Край! — отговори тълпата.

После някой подхвани „Янки Дудъл“ и всички запяха в един глас. Бирата и Кигън седяха в задната стаичка.

— Какъв сладък момент — каза Кигън. — Знаеш ли, за известно време почувствах... почувствах, че...

Той мълкна, опитвайки се да намери подходящата дума.

— Че си си отмъстил?

— В това ли се състои цялата работа, Нед? Да си отмъстиш?

— Ами да — каза Бирата. — Сега омразата е много модерна.

Германците мразят евреите, италианците мразят африканците, японците мразят китайците, фашистите мразят комунистите, а испанците се мразят един друг. Искам да кажа, че съм съгласен. Отмъщението помага. Освобождава те от ненужните неща, после вече си нула на нула с онова, което наистина ти причинява болка. А някой ден ще успееш да превъзмогнеш и него.

— Е, никога не съм мислил по този начин.

— Ами помисли. Ние сме свободна страна. Профашистката американска организация скоро ще бъде поставена извън закона. Луис току-що победи Шмелинг. Имай кураж, приятелю, това се все малки „отмъщения“.

— Не са достатъчни.

— Ти искаш голямата победа, нали така? Но това е фантазия — да пипнеш Хитлер за гушата.

— И откога стана толкова умен?

— Остарях — каза Бирата и се усмихна. Кигън също се усмихна и каза:

— Е, днес е страхотна вечер. Хайде да не я развалиме. Един младеж влезе през вратата, огледа компанията с широко отворени очи,

проправи си път към бара и каза нещо на Дребосъка. Барманът кимна към стаичката. Момчето забързано тръгна към тях. Гледаше право напред.

— Го... господин Би... Нед...

Нед го погледна и се усмихна.

— Какво правиш тук, малкият?

— Мистър Макгрегър, нощната смяна, ме помоли да ви предам това. — Момчето му подаде един плик.

— Благодаря. Запознай се с господин Кигън. Той е собственикът на заведението. — Бирата скъса плика и извади един лист.

— Откога работиш във вестника? — попита Кигън.

— Почти година, господине.

— Иди при Дребосъка, оня якия барман, и му кажи да ти даде един хамбургер и една сода за сметка на заведението.

— Благодаря, господине.

— Няма защо.

Момчето тръгна към бара, а Кигън се обърна към Бирата. Лицето на редактора бе станало бяло като платно.

— Какво става, Нед? — каза Кигън. — Изглеждаш така, сякаш току-що е започнала Втората световна война.

— Почти толкова неприятно — каза Бирата и плъзна телеграмата през масата. Кигън разбра преди да я прочете. Знаеше какво ще прочете. Страхуваше се от тази телеграма вече четвърта година. — Дяволски съжалявам, че съм първият, който ти я показва — каза Бирата. Телеграмата беше проста и по същество:

„БЪРТ РАДМЪН УБИТ ДНЕС ПО ОБЯД ПРИ
БОМБЕНО НАПАДЕНИЕ В АЛИКАНТЕ. ПЕТА
ДИВИЗИЯ АТАКУВАНА ОТ ГЕРМАНСКИ
БОМБАРДИРОВАЧИ. УБИТ НА МЯСТО. МОЛЯ
ИНФОРМИРАЙТЕ ОТНОСНО ТЛЕНИТЕ ОСТАНКИ.
МЕНЪРЛИ, ШЕФ НА БЮРОТО. МАДРИД.“

Кигън гледаше телеграмата и я препрочиташе с надеждата, че може би нещо не е разбрал. Гърлото му пресъхна, старият гняв отново се надигна в душата му.

— По дяволите — каза той с дрезгав глас. — Бог да ги прости тези нещастни копелета. — И удари с юмрук по масата.

— Страшно много съжалявам, момче — каза Бирата. — Знам колко близки бяхте двамата.

Кигън помълча, после поклати глава.

— Не, не знаеш. — От всяка сричка лъхаше скръб. — Изобщо не бяхме близки след като напуснах Европа.

— Просто си помислих, че... — почна Бирата.

— Че е бил най-добрият ми приятел? Да, беше. Той беше един от онези хора, които правят живота ти по-приятен, които се тревожат за теб и...

Спра и поглеждаше дълбоко дъх, после започна да разказва за Радмън и Джени, и за онова лято в Париж. За фон Майстер и Конрад Вайл и за малкия гнусен гърбушко Фирхаус. За приятелството и предателството и за глупавите неща, които някога правим и никога не ги оправяме.

— Не съм сигурен дали изобщо съм му казвал за колко добър наистина го мислех. През цялото време го майтапех... факт е, че той беше по-смел от всички, които познавах. Просто продължаваше да се връща за още. Това трябваше да се случи, рано или късно. Ирония, нали? Той вероятно е написал повече от всеки за това, което става в Германия, а някакъв проклет германски самолет да го убие в Испания...

Той мълкна и няколко пъти поглеждаше въздух, после попита:

— Мога ли да задържа телеграмата?

Бирата кимна.

— Не ми се говори, извинявай — каза Кигън.

Остана сам, загледан в бара. Гърдите го боляха, болеше го и гърлото. Изправен пред внезапната смърт на своя приятел, той отчаяно желаеше само пет минути, за да каже на Бърт около много наистина значеше приятелството му за него. Колко много му липсваше той през тези последни години. Колко много се възхищаваше от неговия талант и смелост, и проницателност. Колко много беше научил за любовта и предаността от него и от Джейн.

Прекалено късно. Прекалено късно за каквото и да е. Той сгъна телеграмата и я пъхна в джоба си.

— Съжалявам, приятелю — каза Кигън в нищото. — Много съжалявам.

После стана и тръгна по Пето авеню, стигна до Трето и се върна обратно. Мислеше за двамата си най-добри приятели. Бирата беше прав — той искаше да се сбие с някого, да си отмъсти. Но на кого? Взе си „Нюз“ от щанда на ъгъла и зачете статията на Боб Консидайн на първа страница.

„Хей, приятели — започваше тя, — чуйте какво ще ви кажа! Дланите ми са все още мокри, гърлото ми е пресъхнало и все още не мога да повярвам, че видях с очите си как Луис нокаутира Макс Шмелинг...“

„Господи — помисли си Кигън, — защо чета този боклук?“ И хвърли вестника в едно кошче и тръгна обратно към „Розата“, за да намери спокойствие в задната стаичка. Но радостта на тълпата беше повече, отколкото можеше да издържи, така че се качи в апартамента си. Извади бутилка шампанско от големия хладилник, взе три високи чаши, влезе в хола и извади албума с изрезки от библиотеката. Седна на дивана, отвори шампанското и наля три чаши. Чукна се и каза:

— Salud.

Беше започнал албума, когато Радмън замина за Етиопия, и внимателно залепваше на страниците му всички негови съобщения. Планираше да го даде на Бърт като подарък за сдобряване, когато най-накрая се завърне от войните. Започна да прелиства страниците, като от време на време се спираше да препрочете някоя статия.

МУСОЛИНИ НАХЛУВА В ЕТИОПИЯ;

БОМБАРДИРОВАЧИ НАПАДАТ ЦИВИЛНОТО НАСЕЛЕНИЕ

от Бърт Радмън

Адуа, Етиопия, 3 октомври 1935 г. Босонигите племена на Хайле Селасие, Лъвът на пустинята, император на Етиопия, прям потомък на древните племена от Нил, бяха нападнати днес от танкове, бомбардировачи и обутите в ботуши легиони на Бенито Мусолини, бръснаря, превърнал се в диктатор на Италия.

В апокалиптична картина на съвременната война бомби и запалителни смеси се изсипаха от нощното небе върху беззащитните граждани. В хаоса, който последва, градът бе обхванат от пожари и объркани и ранени граждани тичаха из горящите улици като мишки в лабиринт...

И след по-малко от шест месеца...

ЕТИОПИЯ ПАДА СЛЕД ИТАЛИАНСКОТО КЛАНЕ НА НЕВИННИ

от Бърт Радмън

Адис Абеба, Етиопия, 28 февруари 1936 г. Лъвът на пустинята е хванат в клетка и укротен от римските легиони на диктатора Мусолини. Но спечелвайки тази победа, Италия омърси лицето си...

През лятото на 1936 година гражданская война в Испания се бе превърнала в реалност и Радмън бе във водовъртежа на събитията и щеше да остане, там до смъртта си.

СМЪРТТА СЕ ИЗСИПВА ВЪРХУ ИСПАНСКАТА СТОЛИЦА

ФАШИСТИТЕ ОБЯВЯВАТ ВОЙНА

от Бърт Радмън

Мадрид, Испания, 22 юли 1936 година. Снощи, след като фашистките бунтовници на генерал Франсиско Франко атакуваха Мадрид, в Испания най-накрая избухна гражданска война...

НЕВИННИ УМИРАТ С ХИЛЯДИ В БРУТАЛНА ФАШИСТКА НАКАЗАТЕЛНА АКЦИЯ

от Бърт Радмън

„Гурника, Испания, 27 април 1937 г. Германски пикиращи бомбардировачи и бойни самолети без предупреждение се изсипаха днес от небето над този град на баските, обстрелвайки и бомбардират училища, болници и пазарища, и убиха хиляди невинни хора...“

Дописките на Радмън се сливаха в ужасна мозайка, показваща как светът полудява. Сякаш огромен черен плащ беше загърнал Европа и част от Африка и Дахau се губеше в падналия мрак, просто една точица в центъра на растящата фашистка империя.

ХИТЛЕР ТРИУМФАЛНО ВЛИЗА В АВСТРИЯ

ТЪЛПИТЕ ГО ПРИВЕТСТВАТ

от Бърт Радмън

„Виена, Австрия, 14 март 1938 г. Адолф Хитлер, който напусна този австрийски град като младеж без пукната стотинка, се завърна днес триумфално и предяви претенции, че народът и страната са негови.

Сред викове «Хайл Хитлер» и «Зиг Хайл» той премина с кола по улиците на града, тълпите го приветстваха и хвърляха цветя...“

И дори още по зловещо...

ГЕРМАНИЯ ПОДГОТВЯ НОВИ КОНЦЕНТРАЦИОННИ ЛАГЕРИ

от Бърт Радмън

„Берлин, 7 август 1938 г. Нацистите откриха три нови концентрационни лагера и според поверителни източници строят още няколко...“

От години Кигън се впечатляваше от факта, че приятелят му сякаш предвиждаше собственото му отчаяние. С всяка статия положението на Джени изглеждаше все по-безнадеждно. Беше ли тя все още жива? Дали я измъчваха в тази позорна нацистка помийна яма?

Една от последните статии особено развълнува Кигън. От нея сякаш струеще чувство на обреченост. Сякаш Радмън бе видял бъдещето и знаеше, че краят му наближава.

СКРОМНА НОВОГОДИШНА ВЕЧЕРЯ В БАРСЕЛОНА

от Бърт Радмън

Барселона, Испания, 1 януари 1938 г. Няколко души американски кореспонденти се събрахме снощи в нашето любимо бистро за Нова година.

Сега бистрото е само една дупка от бомба сред развалините и около тази дупка в обсадения град витае миризът на смърт.

Но ние донесохме един фенер, малко сирене и една бутилка вино и седнахме на изпочупените столове, и в полунощ запяхме. Оплакахме падналите приятели и от двете страни на тази жестока борба и поговорихме за дома, за семейството и приятелите, които не сме виждали от толкова време.

Но докато седяхме там, забравили за момент ужасната война, аз не можех да се отърва от мисълта, че ако Франко и неговите орди спечелят тази гражданска война, Франция ще се озове в капан между Германия и една нова фашистка твърдина. И че войната в Испания може да стане генерална репетиция за една втора световна война...

Франсис Кигън гледаше налепените изрезки и не мислеше за нищо. Звънецът на вратата звънна. Той се помъчи да не му обръща внимание — надяваше се, че който и да звъни, ще се откаже и ще си отиде. Но звънецът звънеше настойчиво и накрая той стана и отвори.

На прага стоеше Ванеса Бромли.

35.

— Здравей, Франки Ки — меко каза Ванеса и се усмихна.

Той така се изненада, че в първия момент не можа да проговори. Мислите му изведнъж се върнаха назад на гарата в Берлин почти преди пет години.

Вани му хвърляше шапката си. Той се връща пеша в хотела, сам в дъждъ, и не мислеше за нея, а за Джени. Пращае ѝ цветя без визитна картичка...

Тя изглеждаше страхотно — с черна френска шапка, накривена на едното око, с черни копринени чорапи, сив копринен костюм и едно черно кадифено колие с диамант в центъра. Беше облечена убийствено и Кигън знаеше, че жертвата е той.

„Не е улучила подходящо време“ — помисли си той. Но тя изведнъж каза точно подходящото нещо.

— Наистина съжалявам, Ки — каза тя. — Току-що научих за Бърт.

— Откъде знаеш, че съм тук?

— Ох... знам — каза тя почти с копнеж. — Мога ли да вляза?

— Разбира се — каза той, отстъпи и отвори широко вратата.

Холът беше просторен, с масивен широк прозорец, който гледаше към балкона и към Ист Ривър. Вратите от двете му страни бяха отворени и ветрецът издуваше завесите. Мебелите бяха със заоблени ръбове — последната мода в дизайна. Всичко беше в светли пастелни тонове — сиво, жълто и синьо. Имаше три импресионистични картини, едната на последното испанско откритие, Пикасо. До едната стена бе иззидана тухлена камина, а срещу нея имаше лавици с книги, високи до тавана. На една маса в ъгъла имаше снимка на Джени, Бърт и Кигън от Франция — единствената снимка в стаята. Ванеса видя трите чаши на масата до отворения албум и спря насред хола.

— О! Не знаех, че имаш компания. Много нахално от моя страна...

— Нямам компания — решително каза той.

Тя отново погледна чашите и той се зачуди как ли ѝ изглежда — сам мъж, седнал в апартамента си с три чаши шампанско. Как, по дяволите, можеше да ѝ обясни?

— Аз... пиех тост за сбогом с Бърт. Защо не ми направиш компания?

— Съжалявам, че ти се натрапих...

— Радвам се, че дойде — прекъсна я той. — Седни, ще ти донеса чаша.

— Защо просто не сложиши лимонена кора в една от тези? — каза тя с усмивка.

— Все още помниш, а?

— Помня всяка секунда от тези два дни — каза тя откровено. — Знам и за твоята приятелка и какво се е случило с нея. Имел си повече неприятности, отколкото заслужаваш. Но не можеш да останеш сам завинаги, Ки.

Той се усмихна и ѝ наля.

— В какви скрижали е издълбано това?

— В никакви — каза тя и раменете ѝ увиснаха. Взе чашата и го последва на балкона. Лекият летен ветрец размърда яката ѝ. Ванеса се наведе над балкона и загледа един влекач по реката. — Издълбано е в отчаянието.

— В отчаянието?

Тя си свали шапката и разтърси косата си. Беше я пуснала до раменете.

— Аз съм напълно безсръмна, когато става въпрос за теб — каза тя. — Четвърта година посещавам всяка премиера, всяко откриване на галерия, всяко парти, любимите ти ресторани и се надявам да те срещна. Но ти не ходиш на откривания и по партита. И предполагам, че си ядеш вкъщи, нали?

— Станал съм страхотен готвач, Вани — каза той. — Все още не съм готов за обществен живот.

— След четири години! Ти имаш приятели, които се тревожат за теб! Липсваш им. — Тя се обърна към него и опря гръб на парапета. — Поне един, във всеки случай.

Тя все още си беше разкошна както в Берлин, но ведрият вид на невинност беше изчезнал, заменен от първите признания на цинизъм, първите жестоки линии на зрелостта.

— Чух, че си се омъжила.

— Значи все още говориш с живите хора.

— Аз всъщност никога не съм бил част от твоето обкръжение, Вани. Баща ти ясно ми даде да го разбера.

— Какво искаш да кажеш?

— Че мога да бъда приет, само ако играя по техните правила.

— Което ти не си приел.

— По дяволите, аз не съм аристократ. Кръвта ми не е съвсем синя. Последното парти, на което бях... май беше преди три години, точно след първото морско пътешествие на „Нормандия“. Говорихме за теб с Мерилин Мартин.

— Знам. Видях те за минутка. Не помниш ли?

— Разбира се, че помня — каза той, — Ти беше най-очарователната жена там...

Лъскава и горда, „Нормандия“ навлезе величествено в пристанището на Ню Йорк. Хиляди посрещачи я приветстваха. Стотици яхти и лодки се трупаха около нея като кученца около майка си. „Нормандия“ току-що беше счупила световния рекорд по бързина при първото си плаване, като бе отнела приза на немския „Бремен“, така че тълпата беше особено радостна. Свириха клаксони. Пищяха свирки. Буря от конфети падна на Уол Стрийт, докато корабът премина покрай Манхатън по пътя си към Хъдсън. Небето се изпълни с фойерверки, докато „Нормандия“ правеше широкия завой към кея в края на Западна 49-а улица.

Кигън пристигна точно когато поканените влизаха от широката, пъстро осветена палуба за първа класа в главния салон. Триото на Бени Гудмън засвири „I Got Rhythm“. Гостите — поне петстотин души — се натискаха около сцената и аплодираха игровото изпълнение на Гудмън, оглушителния ритъм на барабаните на Джин Крупа и контрапункта на Теди Уилсън, чиито пръсти едва докосваха клавишите. На танцовата площадка по-смелите вече буйно танцуваха, ритаха високо във въздуха и подскачаха като полудели. Кигън си все напитка и тъкмо поsegна към ордьорите, когато един глас зад него каза:

— Франсис?

Той се обърна и видя една дребна червенокоса жена. Косата ѝ беше късо подстригана, шапката ѝ бе украсена с пайети. Зелените очи бяха кръгли и пламенни. От нея се изльчваше енергия. Бялата рокля, също с пайети, повече разголваше, отколкото прикриваше великолепната ѝ фигура и при всяко нейно движение проблясваше и трептеше. „Истинска фея — помисли си Кигън. — Очарователна пакостница.“ И каза:

— Здравей, Мерилин. Радвам се да те видя.

— Ти ме помниш! — извика тя очевидно поласкана. Той самият също беше изненадан. Не я беше виждал от години. Брат ѝ беше един от тайфата му в колежа и за последен път я беше видял точно преди дипломирането — преди гъсеницата да се превърне в пеперуда.

— Виждал ли си Вани, откакто си се върнал? — попита тя внезапно. Въпросът го свари съвсем неподготвен. Преди да успее да ѝ отговори, тя продължи: — О, много лукаво от моя страна. Знам, че не си я виждал, понеже тя е най-добрата ми приятелка.

— Ванеса Бромли? Тя кимна.

— Гледай ти! — каза той. Не можа да измисли нищо по-умно.

Тръгнаха към предната част на салона, за да видят по-добре триото на Гудмън.

— Тя тук ли е? — попита той.

— Ще дойде. Тя е на театър. На премиера. — Тя затвори очи за момент, после го погледна и бързо добави: — Но би излязла на секундата, ако знаеше, че си тук.

Високият очилат ръководител на състава беше самата невъзмутимост в центъра на урагана. Само пръстите му пробягваха по кларинета, сякаш клапите пареха. Крупа с бебешкото лице беше неговата противоположност — невъзможен вихър, който превръщаше всеки удар по барабаните в пистолетен изстрел.

— Моля те, не си тръгвай, докато тя не дойде — изтърси Мерилин. — Много е нещастна.

— Мерилин...

— Добре де, няма. Знаеш ли колко се радвам? Не съм те виждала от... десет години. Десет години?! Баща ми много те обичаше. Казваше, че ти си единственият луд в цялата тайфа.

— Никога ли не е виждал Фреди Армистед?

— Фреди не беше луд, той беше безнадеждно ненормален.

Кигън се усмихна на спомена, без да иска.

— Помниш ли когато изкопа оня трап и вкара вътре коня? Цял ден го вадиха. И изобщо не разбраха кой го е направил.

— Какво ли е станало с Армистед? — каза тя. — Просто изчезна след дипломирането. А помниш ли Лайл Торнтьн?

— Торнтьн Пуйката?

— О, Господи, как мразеше този прякор. Ти ли му го измисли?

— Не — каза Кигън неубедително. — Но наистина изглеждаше точно като пуйка.

Тя сви рамене и се закикоти.

— Вярно. Досущ като пуйка. С този мършав врат...

— А какво ще кажеш за човката му?

— Това е жестоко, Франсис!

— Хайде сега, имаше нос колкото бейзболна бухалка.

— Чу ли за баща му? Разорил се по време на кризата, отишъл в Чикаго и скочил от прозореца на хотел „Еджуотър Бийч“ Пуйката се мъчи няколко години, после се ожени по сметка и тъст му му купи място на стоковата борса като сватбен подарък, вероятно за да не го издържа.

— Лайл Луелин Торнтьн Трети — каза Кигън. — С такова име няма как да не си богат. Кой ли е прильгал?

— Вани — отговори Мерилин безцеремонно.

— Вани! — възклика той. — Вани се е омъжила за Торнтьн Пуйката?

— Не можеш да го проумееш, нали? — каза Мерилин. — Една от най-големите мистерии на двадесети век.

— Може би има някой скрит талант, за който не знаем — предположи Кигън.

— Не мисля така отговори Мерилин. — Той просто се забърка в театъра. Откри една двойка, играла в едно шоу на Бродуей, и стана известен. Сега всички мислят, че има страхотен усет. Имат къща на Ист Стрийт 83, на половин пресечка от парка, и още една, лятна, в Кейп Код. — Тя спря за момент и изчисти една конфета от рамото си.

— Вани е абсолютно нещастна.

— Нещастна?

— Торнтьн се е превърнал в абсолютно страшилище. Отнася се грубо с нея, изчезва по цели дни. Ами да, нали прибра парите това

копеле... А тя непрекъснато говори само за теб. За онова лято в Германия.

— Бяха само два дни, Мерилин...

— Но тя не може да ги забрави.

— Ти каква си, сватовницата на Източното предградие ли?

— Не. Просто мразя приятелите ми да са нещастни. Не се оплаквам, аз имах късмет. Имам щастлив брак и две дъщери, които ще ти вземат акъла, голяма къща в Уест-порт и съпруг, който ме обича. — Тя го погледна с големите си кръгли зелени очи. — Защо не останеш само да й кажеш здравей?

— Ще видим — каза той и побърза да смени темата. — Кой е твоят съпруг? Познавам ли го?

— Едва ли. Той е от Питсбърг. Хирург. В момента има спешна операция. Надявам се да дойде преди да е свършило партито.

— Както е тръгнало, тази шумотевица ще продължи чак до другия вторник.

— Виж, всички ще отидем във френското казино на 50-а улица да хванем нощното шоу — каза тя. — Защо не дойдеш с нас? Било доста нецензурно.

— Не и когато си видял оригинала.

— Голям сноб си!

— Не исках да прозвучи така — каза той небрежно. — Имах предвид, че френската версия е доста по-неприлична.

— Е, ела все пак.

— Мерилин...

— Или пък ела в театъра в Уестпорт да видиш Рут Гордън в „Провинциална съпруга“. Знаеш ли, казват, че е страхотно ексцентрична. Мислим да...

— Мерилин!

Тя изведнъж спря и най-невинно каза:

— Да?

— Дамата е омъжена.

— Но умира от мъка, Франсис — отговори тя сериозно.

— Аз не мога да направя... — започна той и сам разбра, че лъже. „Не мога да направя нищо. Това не е мой проблем“ — удобни фрази, които се беше заклел никога да не използва отново. — Очевидно това не е подходящото време и за двама ни.

— Но ще си помислиш, нали?

Последното измъкване. Човек може да си мисли и цял живот.

— Разбира се. Ще си помисля.

— Добре. Хайде, ела да танцуваш с мен.

— Не знам как се играе това модерно нещо.

— Казва се джитъргинг и е лесно. — Тя го поведе към огромния дансинг. Прилепналата ѝ рокля блещукаше.

По-късно той стоеше на палубата над мостика и наблюдаваше партито отгоре. Видя Ванеса да се качва на борда — движеше се величествено през тълпата. Беше в къса черна коктейлна рокля, изумително семпла, с грозд диаманти на врата. Докато я наблюдаваше, той усети колко много я бе променило времето — от жизнена палавница в жена с аристократично достойнство. Тя се движеше с изискана грация и изльчваше величествено равнодушие, сякаш принадлежеше към някоя висша каста, създадена само заради нея. Бе самоуверена и надменна, но в нея се усещаше и някакъв намек за детинска наивност. Но безспорно бе най-интересната жена на партито. И вероятно най-опасната. Каква двойка щяха да бъдат с Мерилин! Торнтьн Пуйката не се виждаше никъде.

После изведенъж тя се обърна, подтикната сякаш от първичния си инстинкт, и погледна право към него. Гледаха се цяла минута, докато тълпата като че ли се раздели, за да се виждат. Изражението ѝ се промени, стана по-напрегнато... после някой изтича към нея, последваха поздравления, прегръдки и целувки. Той си тръгна.

„Ще си помисля“ — така беше казал тогава. Преди три години.

— Мерилин говори прекалено много — каза тя.

— Тя ти е приятелка. Беше разтревожена за теб.

— Знам, не исках да кажа това. Тя ме придума да дойда тук.

Нямах кураж да го направя сама.

— Кураж? — попита той насмешливо.

Тя обърна лице настрани. Гласът ѝ беше почти шепот.

— О, Господи, Ки, не знаеш ли защо съм дошла? — Не го поглеждаше. — Дойдох, защото изхвърлих съпруга си преди година. Дойдох, защото съм на двадесет и четири и съм самотна, и защото мислех за теб през целите тези пет години и исках да спя с теб през

цялото това време. Винаги съм искала да спя с теб. И ако това ме прави уличница...

— По-полека — меко каза Кигън. После се засмя. — Винаги ли пристъпваш така директно към въпроса?

— Просто ме прегърни. Ще го направиш ли, Франки Ки? — каза тя. — Или ми позволи аз да те прегърна.

— По дяволите, аз не съм за теб — каза той. В тона му се долавяше предупреждение.

Ванеса поклати гласа, обърна се с гръб към него и загледа реката.

— Не знам защо всъщност го казах. — въздъхна тя. — Това, което наистина искам, е някой да ме прегръща, докато заспивам, да споделя сълзите ми, да го боли, когато ме боли, да се смее, когато се смея. Искам някой, който да ми вярва, а не да се смее на фантазиите ми. — Тя го погледна през рамо. — Толкова ли много искам от този някой, Ки?

— Не, това е скромно желание.

— Ти не искаш ли същото?

— Исках го.

— И загуби всичко това?

— Вече не ме е грижа.

— Защо?

— Когато я загубих... по дяволите, не знам... може би не е било така хубаво, както си го спомням.

Той спря и запреравя най-черните си мисли. Подлагаше на изпитание паметта си, както бе правил безброй пъти. Но винаги достигаше до едно и също заключение.

— Не — продължи той, — това не е вярно. Това беше, наистина беше много хубаво време от моя живот. Просто не продължи дълго. Може би на всички ни е отпуснато по малко щастие и ние го изконсумираме и после плащаме за него, с тази разлика, че цената, която се плаща е... прекалено... висока.

— Не вярвам в това. Не вярвам, че Господ е толкова жесток. Аз все още не съм се отказала.

— Имаш предвид Пуйката?

— По дяволите Пуйката — рязко отвърна тя. — Скъсахме отдавна.

— Къде е той сега?

— Някъде в небостъргача „Дакота“, знаеш къде е.

— Знам, разбира се.

— Забавлява се с момичета от трупата — каза тя горчиво. —

Разправят, че обичал да го прави с две-три наведнъж.

— Разведе ли се вече?

— Още двадесет и четири дни. Задрасквам всеки ден в календара си. — Ванеса спря да поеме дъх. Сълзи се насибраха в ъглите на очите й и тя премигна. — Така се опитвах, Ки! Опитах се да бъда добра съпруга и да го направя щастлив. Все не беше достатъчно. Лайл никога не получава достатъчно. Апетитът му за всичко е ненасител. Благодаря на Господ, че нямаме деца.

— Открай време си е такъв — рязко каза Кигън. — Понеже никога не успяваше в нищо. В училище беше измамник и лъжец. Лъжеше непрекъснато.

— О, в това много го бива.

Кигън се опита да обърне нещата на шега.

— По дяволите, и в това не го биваше — засмя се той. — Толкова много лъжеше, че на всички им омръзна.

Тя също се засмя.

— Да! Прав си. На всички им омръзва.

— Все пак, какво му е толкова на Пуйката?

— О, Господи, вече не знам. Понякога се събуддам посред нощ и чудя за същото нещо. И после си мисля, че може би аз съм виновна, че може би не заслужавам нещо по-добро...

— Недей така.

— Не, аз...

— Спри! Не обвинявай само себе си. Има много като Торнън на този свят. Те използват всичко, до което се докопат, и никога не се отплащат.

Тя го погледна. Очите ѝ бяха насилезни.

— Има и още нещо. Понякога си мисля... бяхме три години заедно, и мисля, че би трябвало да има някои щастливи спомени, би трябвало да чувствам нещо към него. Но нищо не чувствам.

— Имам един приятел, Нейлс. Дори бяхме съдружници. Бяхме заедно и на фронта. Та той казва така: „Приятелю, идваме на този свят съвсем голи и си отиваме съвсем голи, и всичко в този промеждутьк е

чиста печалба“. Може би това е правилният възглед. Може би трябва да използваме по най-добрния начин това, което ни се предоставя.

— Но ти не го правиш.

Тя го гледаше с копнеж и болка и погледът ѝ разруши бронята му.

— Ох, Ки, какво става с този свят? Какво става с всички нас?

Гневът му беше като навита на пружина змия, която сякаш изведнъж се освободи. Не, той не избухна, но юмрите му бяха стиснати и говореше с нисък глас, пълен с ярост:

— Това, което става, е, че живеем в свят, пълен с хора, които искат да мислим като тях, да постъпваме като тях и да вярваме в това, в което вярват те, и ако не се подчиним, те ни унищожават. И знаеш ли кое е смешното? Те винаги са малцинство. Ние не им обръщаме внимание, докато някоя сутрин не се събудим и не видим, че по щандовете за вестници няма „Таймс“ и нашите любими книги са изчезнали от библиотеките, и че те бият най-добрите ни приятели и ги влачат по затворите, понеже косата им не била руса или носовете им не отговаряли на техния стандарт. А после вече е прекалено късно.

— Наистина ли мислиш, че това може да се случи тук? Той кимна утвърдително.

— Имаше един момент, Вани, когато трябваше буквально да бягам, за да спася живота си. Искам да кажа, че буквально избягах. Не зная кое беше по-лошо, страхът или унищожението, но мисля, че сега по-добре разбирам какво е свободата.

— Това ли се случи с нея в Германия?

— Това се случи с Германия. Тя просто попадна в чистката. Така че няма нужда да рониш сълзи за мен, запази ги за нея. Тя е затворена доживот в една помийна яма, управлявана от психопати.

— О, Боже...

Тя посегна и прекара пръсти по бузата му, после обви ръцете си около кръста му и го прегърна силно. След малко той също се пресегна и обви ръцете си около нея. Стояха на балкона и се притискаха един друг, като двама давещи се, опитващи се да спасят другия.

Обвързаха се в горещо приятелство, което трудно можеше да се нарече платонично. Но тя не му се натрапваше. Просто беше щастлива да бъде до него, да идва при него, да му готови, да слуша как двамата с

Нед обсъждат новините. Когато излизаха на вечеря, отиваха на непознати места, обикновено късно през нощта, за да избегнат старите приятели. Само Мерилин споделяше тяхната тайна и понякога, когато мъжът ѝ беше зает в болницата, прекарваше вечерта с тях. Кигън се разкъсваше между миналото и настоящето. Докато един глас от миналото не промени всичко.

Беше точно на Новата 1939 година, в три часа сутринта.

Кигън се връщаше от апартамента на Ванеса и тъкмо бръкна за ключовете си, когато един глас прошепна от сенките на входа:

— Мистър Кигън?

Кигън спря и примигна подозрително в мрака. Човекът се придвижи към светлината. Беше по-нисък от Кигън, но по-тежък, мускулест, с массивни рамене и гъста черна брада. Носеше черна моряшка шапка, нахлупена ниско над челото.

— Какво има? — попита Кигън.

Мъжът излезе на светло.

Беше Вернер Гебхарт, помощникът на Аврам Волфсон от Черната лилия.

36.

— Помниш ли ме? — прошепна той от мрака. — Срещали сме се в Берлин.

— Боже Господи, Гебхарт, разбира се, че те помня — възклика Кигън. — Ела, ела.

Гебхарт пристъпи към него. Стиснаха си ръцете и Кигън го поведе по коридора към частния си асансьор. Гебхарт изглеждаше уплашен, очите му шареха неспокойно.

— Нещо не е наред ли? — попита Кигън.

— Да — отговори Гебхарт. — Аз съм нелегален.

— Е, тук не си — каза Кигън и му се усмихна окуражаващо.

— И слава Богу — каза Гебхарт облекчено.

Щом вратите на асансьора се затвориха, Гебхарт се отпусна. Кигън си го спомняше като строен младеж, подозрителен, дори зядлив. Сега Гебхарт беше заякнал и напълнял десетина килограма, лицето му беше набраздено от тежките изпитания. Очите му бяха измъчени, наполовина молещи, наполовина сърдити, очи, видели прекалено много страдания: загубата на много приятели и все неща от този род, които ограбват младежката невинност. Черната му брада вече беше започнала тук-таме да посивява. На колко години бе той, чудеше се Кигън. Двадесет и пет, в най-добрия случай. Като гледаше каква част от Гебхарт бяха погубили нацистите и Черната лилия за четири години, Кигън се чудеше какво е направило времето с Аврам Волфсон.

— Как е Аврам? — попита Кигън.

— Жив е.

— А добре ли е?

— Станал е прекалено твърд.

— А как е другият ти приятел?

— Йоахим Вебер? — отговори Гебхарт. — Нацистите го убиха.

Раменете на Кигън увиснаха. Боже Господи, лудостта нямаше край.

— Съжалявам, Вернер — каза той. Гебхарт просто кимна.

— Кога дойде тук? — попита Кигън.

— Към десет.

— Чакал си тук цели пет часа?

— Да.

— От колко време си в страната?

— От десет часа. Дойдох с един пароход от Португалия.

— Добре! Можеш да останеш тук. Тук е напълно безопасно и хората ми знаят да мълчат.

Гебхарт вдигна ръка.

— Не се притеснявай, ирландецо, за това са се погрижили. Имам си място. При човек, който е работил с нас; от години. На Пето авеню. Разбрах, че имало парк през улицата.

— Централния парк. Чудно хубави квартири има там, Вернер.

— И аз съм чувал същото.

— Още ли не си бил там? Гебхарт поклати глава.

— Първо дойдох тук. Такова беше желанието на Аврам — първо да видя теб.

— Господи, радвам се да те видя отново — каза Кигън. Не съм чувал нищо за Аврам през тези години. Мислех си... по дяволите, какво ли не си мислех...

— Опасно е дори да се изпращат писма. Но аз ти нося един подарък от него. И едно послание за теб. Каза да ти кажа, че това е услугата, която му дължиш.

— Той има дяволска памет — засмя се Кигън. — Последното нещо, което му казах, беше, че съм му задължен и че ще го черпя едно. Беше шега.

— Аврам не се шегува.

Кигън помисли малко, после кимна.

— Бях забравил.

Той избягваше големия въпрос, беше го страх да попита. Влязоха.

— Имам си готвачка — каза Кигън, — но ще дойде чак в седем часа. Можем да пригответим нещо. Какво ще кажеш за пържола и яйца?

— Не си прави труд.

— Съблечи си палтото и сядай. Изобщо не е трудно. Все мога да забъркам две-три яйца и да метна една пържола; на тигана.

Кигън отвори две бутилки немска бира „Пилзен“ и сложи едната пред Гебхарт. Гебхарт бръкна в чантата си, извади един плик, сложи го

на масата и го плъзна към Кигън.

— От Аврам.

Кигън го взе. Беше тънък и превързан с връв. Подържа го за малко, сякаш да събере сили, после бъркна в едно чекмедже, извади ножици и преряза връвта.

— Кажи ми за Джени.

— Това... вероятно... е написано в писмото — отговори: Гебхарт колебливо.

Кигън го погледна, но Гебхарт отбягна погледа му — гледаше бирата си.

— Вернер?

Гебхарт бавно вдигна глава и го погледна в очите.

— Мъртва ли е тя, Вернер?

Въпросът сякаш увисна във въздуха. Най-накрая Гебхарт каза:

— Да. — И отново погледна настрани.

Кигън не каза нищо. Дълбоко в сърцето си той вече знаеше, че тя си е отишла. Не дойдоха сълзи, нито пък изпита болка от факта. Усети само ярост и гняв — а те го измъчваха вече почти пет години. Погледна надолу към масата и кимна много бавно. Лицето му почти не се промени. Той си спомни какво беше казал веднъж Бирата — за това да си го върнеш. Но как? Нямаше начин да си го върне. На кого да си го върне? Това беше част от разочарованието: нямаше с кого да се бори, да си премери силите.

— Съчувстваш ти — прошепна Гебхарт.

Кигън сложи плика на масата и с глас малко по-висок от шепот, каза:

— Извини ме за минута.

Отиде до мивката, подложи ръце под крана и наплиска лицето си. После се върна, седна на масата и погледна плика.

— И аз ти съчувстваш, Гебхарт.

— Защо, ирландецо?

— Защото ти също си влюбен в нея. То е очевидно — по начина, по който говориш за нея, по начина, по който изглеждаш, когато произнасяш името й, по загрижеността ти. По това, че явно не ме харесваш. Ти беше влюбен в нея, нали, Вернер?

Германецът не отговори цяла минута. Чертите на лицето му сякаш станаха по-твърди. После той вдигна рамене и за първи път се

усмихна.

— Ирландецо, аз се влюбих в Джени още първия път, когато я видях — меко каза Гебхарт. — Аз бях на четиринаесет, а тя на седемнадесет. Семейството ѝ се премести в съседната къща. Аврам и аз станахме първи приятели, но тя ме обичаше само като брат... беше само моя добра приятелка. Моя добра, добра приятелка. Но аз разбирам как би трябвало да се чувствуваш ти, ирландецо. Да се надяваш толкова дълго време...

— Престанах да се надявам отдавна — каза Кигън. — Но продължавах да си фантазирам.

Той отиде до печката, счупи две яйца в тигана и хвърли до тях една пържола. Сложи хляб във фурната да направи препечени филийки. Когато всичко беше готово, той сложи яденето в една чиния и я постави пред гостенина.

— Кафе? Мляко? Нещо друго?

— Не, благодаря — каза Гебхарт. — Да ти призная, храната на парахода не беше... много привлекателна.

— Представям си — каза Кигън и седна срещу него. — Можеш ли да ми кажеш какво се случи?

— Сигурен ли си, че искаш да го чуеш, ирландецо?

— Да. Искам да знам всичко, което имаш да ми кажеш. Гебхарт лакомо започна да яде; и същевременно говореше монотонно, сякаш без никакви емоции:

— При опит за бягство от лагера шестима млади мъже използвали стоманени пръти, които направили в леярниците, за да направят късо съединение и да прехвърлят оградата. Трима от тях всъщност се измъкнали. Останалите били застреляни върху телените мрежи. Но после, в минираната зона... Един от тях стъпил върху мина и... и тя... му откъснала краката. — Гебхарт оставил вилицата си и погледна към големия прозорец. Беше му трудно да говори за случката.

— Другите двама били зашеметени от експлозията — продължи той. — Германците ги застреляли с картечици, а човека без крака оставили на полето. Да му изтече кръвта. Оставили ги всичките — и онзи без краката, и двамата, които застреляли, и тримата на оградата, оставили ги, докато... докато телата им изгнили. После строили всички затворници. Айке, началникът на лагера, минал покрай редиците, посочвал всеки трети или четвърти и охраната ги повличала

от строя. Били петдесет. Накарали ги да изкопаят един дълъг ров и да го напълнят със силен алкален разтвор. После хвърлили това, което било останало от шестимата, в ямата. И после... после тези мръсници наредили на петдесетимата заложници да влязат в дупката и... и...

— И какво, Вернер?

— И ги заровили живи с един булдозер. После посадили цветя над цялото поле, така че да не можем да намерим масовия гроб. Джени... била една от тях.

Двамата стояха мълчаливо много дълго. Лицето на Кигън почти не се промени. Само челюстите му се свиха — в непрекъснат спазъм. Лицето му приличаше на маска.

— Аз... аз... — почна Кигън с дрезгав шепот.

— Недей — бързо каза Гебхарт. — Не говори. Няма нищо за казване. Как може човек да изрази неизразимото? Пък и ти донесох такива ужасни новини точно в тази нощ...

— Кога се е случило? — попита Кигън.

— През септември. Щяхме да се опитаме да ти съобщим по-рано, но беше невъзможно да ти изпратим съобщение, а и твоя приятел Радмън го нямаше в Берлин.

— Радмън беше убит в Испания.

— Боже Господи — тъжно каза Гебхарт. — Кога?

— През юни.

— Наистина съжалявам, ирландецо. Да загубиш двама души, толкова близки.

— Данке.

— Вече знаехме, че аз ще дойда в Америка, така че Аврам реши да изчакаме, докато се измъкна и ти донеса новините.

— Защо си тук? Мога ли да ти помогна по някакъв начин?

Гебхарт поклати глава.

— Мисля, че писмото ще ти обясни много неща. Трябва да знаеш, че Аврам се промени доста. Сякаш го води някой демон. Всичко, за което си мисли, е убийство.

— Той е обявил своя собствена война, Вернер.

— Аз не вярвам в отмъстителното насилие, ирландецо. Аз съм възпитаник на хасидизма. „Око за око“ е против моите убеждения. Дори когато те заплашвахме оня път, ми трябваше голямо усилие да държа пистолета — а и той не беше зареден! Но Аврам гори за

отмъщение. Накрая му казах, че не мога да участвам повече в това. Той ме разбира. Изпрати ме тук да събера пари и да уреждам наши дезертьори да идват в Щатите.

— Което аз се опитах и не успях да сторя...

— Ти не разбираше от правилна организация — каза Гебхарт. — И те не ти се доверяваха. Аз знам хората, с които да влезна в контакт, и как да изпълня задачата си. За теб Аврам има нещо по-важно.

— Какво е то?

— Отвори плика, моля.

Кигън скъса опаковката. Вътре имаше рисунка на възрастен мъж в унизиелна раирана униформа на затвора Дахау. Човекът гледаше с изгаснали очи през телената мрежа. Кигън си спомни този човек. Гледката на неговата безнадежност беше завинаги запечатана в паметта му.

— Помня този човек — каза той.

— Сега той е мъртъв. Рисунката е изнесена тайно. Виж датата.

В долния десен ъгъл беше написано: „Дженифър Гулд, затвора «Дахау», 1937 г.“ Кигън рязко пое въздух. Ръката му трепереше. На гърба на рисунката имаше писмо.

„Мой скъпи Ки,

Надявам се, че това писмо рано или късно ще намери пътя си до теб. Само като си представя, че един ден може да държиш това късче хартия в ръката си, и сърцето ми почва да пее.

Колко тъжно, че никога не си казахме сбогом. Колко много пъти си го казвам отново и отново и се надявам, че моята любов към теб ще бъде достатъчно силна да пренесе писмото ми до твоето сърце.

Бих желала да живеехме в друго време, когато в света ще има любов вместо омраза, когато ще има загриженост вместо жестокост. Такова самозалъгане!

Дните ми с теб бяха най-щастливите в моя живот. Ти сподели целия свят с мен и какъв чудесен свят беше! В днешното нещастие тези спомени ме карат да се усмихвам,

карат сърцето ми да бие по-често, разведряват тези ужасни часове. И аз също си мисля и за Бърт, и колко е сериозен и колко много се опитва да каже на останалия свят какво наистина става. Дай му целувка от мен. Но запази останалите за устните си.

Обичам те, мили мой. Моля те да ме запомниш като жена, отдала сърцето си свободно и с благодарност, и възнаградена с радост, любов и щастие.

Изпращам ти любовта на сърцето си, мили Ки.
Остани със здраве.

Джени.
23 септември 1938 г.“

Към рисунката бе прикачена и една бележка.

„Кигън,

Вернер ще ти разкаже нещо. Когато се видяхме за последен път, ти каза, че си ми задължен. Вернер ще ти каже как да се издължиш. Много ми е мъчно за Джени. Дори да бяхме от едни и същи родители, не бих я обичал повече. Аврам.“

Имаше още нещо в пакета. Списъкът на заложниците, убити от Айке.

Джени Гулд беше първото име в списъка.

Кигън почуства само студена ярост.

— Имаш да ми казваш нещо каза той.

Гебхарт се поколеба. Възпитан в строгите традиции на хасидизма, той така ненавиждаше насилието, че съзнателно да преживее отново нещата, които трябваше да опише, за него беше почти болезнено. Но беше обещал на Аврам, че ще предаде съобщението на Кигън, а беше човек, който държи на думата си.

— Преди да започна трябва да ти кажа, че няма да те видя отново след тази вечер. Мисля, че разбираш защо. И се надявам, че няма да споменаваш за срещата си с мен.

— Може да успея да ти помогна.

— Не — поклати глава Гебхарт. — Ще разбереш, когато свърша.

Гебхарт отпи от бирата, избръса устни с опакото на ръката си и започна:

— Един шпионин беше проникнал в нашата група в Берлин. Много ловък, много хитър. Казваше се Исак Фиш. Той беше внедрен от Фирхаус и дойде при нас по много заобиколен начин: Мюнхен, Дюселдорф, Есен и накрая Берлин. Целта му беше да се добере до Аврам и да го убие. Предполагаше се, че е избягал от Дахау. Те бяха започнали да татуират номера върху ръцете на затворниците и този мъж имаше такъв номер.

— Да татуират номера върху ръцете им? — каза Кигън недоверчиво.

— Да. Сега е съвсем лошо, всички са полудели. И така Аврам реши да направи повторна проверка на Фиш. Взехме списъка на затворниците в Дахау и там наистина фигурираше Исак Фиш, със същия номер. Единственото нередно нещо беше, че истинският Исак Фиш е бил убит заедно с Джени и другите. — Той посочи името му в списъка в ръката на Кигън. — Аврам полудя. Никога не бях го виждал такъв. Ревеше като животно, когато разбра, че сме били предадени. Закарахме Фиш в една ферма извън Берлин под предлог, че ще се състои важна среща на Лилията. Аврам беше отишъл предварително и беше подготвил една килия за изтезание в мазето. Когато обвини Фиш, шпионинът полудя, молеше се за живота си. Аврам му се смееше и колкото повече Фиш се молеше за живота си, толкова по-силно се смееше Аврам. Аврам... прикачи електроди от дванадесет волта батерия към... към... към тестисите му. Крясъкът му... това беше най-грозният звук, който съм чувал. Имахме една жена с нас, една от нашите членове, опитна секретарка, и тя записа всяка дума на Фиш. Той разкри трима други агенти. Единият от тях в Цюрих беше поставил капан на нашия приятел Йоахим. Бяха му устроили засада на улицата и му прерязали гърлото. Оставили го... без да може дори да вика. Да вика... за помощ. — Той спря за малко. Устните му трепереха. — Вторият беше проникнал в нашата група във Виена. Когато стана

очевидно, че лъжливият Фиш няма какво друго да ни каже, Аврам го застреля. И после се закле да убие и другите трима. Уби човека в Цюрих и този във Виена. Но третият не е по силите му. След като разпитахме Фиш, Аврам ми каза да запомня всички записи така, че да ти предам информацията. Само трима души знаят за това, ирландецо. Жената, която записа всичко, Аврам и аз. Ти си четвъртият.

— Слушам те.

— Фиш каза, че когато го обучавали в Баварските Алпи, там имало още един агент. Много специален агент, държали го отделно от другите и го знаели само като Siebenundzwanzig...

— Двадесет и седем?

— Да. Този агент бил обучаван за нещо много специално. За мисия в Америка.

Кигън вирна глава. Очите му се оживиха.

— Той е тук? В Америка?

— Моля те, остави ме да продължа.

— Извинявай.

— Фиш не знаеше естеството на мисията му — според Фиш само Хитлер и Фирхаус знаели за какво е бил обучаван. Но той каза, че тази негова задача ще неутрализира Америка, ако Англия и Франция започнат война срещу Германия.

— Да неутрализира Америка?

— Че ще принуди Съединените щати да не се намесят във войната.

— Какво ли може да е това?

— Не знам. Размишлявали сме с месеци, представяли сме си всички възможности, но нищо не проумяхме.

— Един човек ще свърши това успешно?

Гебхарт кимна.

— Според Фиш ще му бъде помогнато, но основно това е работа за един човек. Другите членове от групата на Фирхаус го наричат Gespenstspion.

— Шпионина-призрак?

— Да. Siebenundzwanzig е самостоятелен агент и истинската му самоличност се знае само от Хитлер и Фирхаус. Нямаме никакво описание и никакво име. Само че е много, как го назвате, gefahrlich?

— Опасен? — Гебхарт кимна.

— И е експерт по *Verkleidung*...

— Маскировката... Вернер кимна енергично.

— И е опитен скиор. Пристигнал е тук късно през лятото на 1933 година. Но следващата пролет нещо се случило — бил замесен в някакъв вид разпит на ФБР и трябвало да избяга.

— Но той е тук сега? Бил е тук... Господи, почти пет години!

— Ако информацията е вярна.

— И този Двадесет и седем е имал проблем с правителството тук през 1934? Сигурен ли си, че е било ФБР?

— Да. Но не е било точно така. Повече като... бил видял нещо...

— Свидетел?

— Да, свидетел. Но понеже държавната полиция също била замесена, той не рискувал да бъде разпитан.

— Какво, по дяволите... — Кигън стана и възбудено започна да обикаля кухнята. Един супершпионин, тук, в Щатите, и да извърши такова нещо, че да накара Америка да остане неутрална в случай на война с Германия? Е, каквото и да станеше, времето наблизаваше. Събитията в Европа ескалираха. Целият континент щеше да бъде във война преди следващата Нова година. Но каква можеше да бъде задачата на шпионина? И как можеше той да намери този човек? Той нямаше описание, никакво друго име освен *Siebenundzwanzig*, никакво местонахождение. И защо Аврам искаше да го преследва точно той?

— Аврам иска аз да се опитам да хвана този Двадесет и седем, така ли?

— Да.

— Но защо аз?

— За да го намериш първи, преди полицията. Така че да няма възможност да бъде съден и може би изпратен в затвора вместо... вместо...

— Аз не съм детектив, Вернер — отряза го Кигън, като пренебрегна последната му забележка. — Нямам опит в такива неща.

— Той казва, че ти можеш да го направиш, понеже си изстрадал всичко, което са направили с Джени, както и той.

— Има още много, много други, по-квалифицирани от мен, Вернер. Например ФБР. Те са обучени за такива неща.

— Но не са завладени от същата идея...

— Аврам е научил доста неща за мен през онези няколко дни.

— Пък и те сигурно няма да ти повярват. Освен това, ирландецо, ти не бива да им казваш, че аз съм ти донесъл съобщението, защото ще почнат да ме преследват.

— Е, с ФБР всъщност не сме големи приятели. Имаме си неприятности от много отдавна.

— Откогато си бил гангстер? — невинно попита Гебхарт.

— Да, Вернер, откогато бях гангстер — засмя се Кигън. — Ти каза, че той не иска шпионинът да бъде съден от съд?

Гебхарт кимна.

— Тогава... какво?

Гебхарт каза само една дума: тихо, шепнешком:

— Toten...

— Иска да убия шпионина? Гебхарт пак кимна.

— Аврам мисли, че единственият шанс на Германия е Америка, Англия и Франция да започнат война с Хитлер. Ако Англия и Франция обявят война на Германия, мислиш ли, че Америка ще се присъедини?

— Не знам — каза Кигън. — Сериозно се съмнявам.

— Защо? Те са ваши съюзници.

— Не знам дали ще можеш да разбереш това, Вернер, но мен не ме вълнува тежкото положение на сто хиляди души. Или дори петдесет души, в този случай. Това ме ужасява, но не ме трогва лично. Но когато става едно на едно, когато е някой, когото познавам, някой, когото обичам, когато е Джени, го разбирам и съм готов да се намеся. Мисля, че повечето американци са такива. Докато не им се случи въкъщи, докато хората, които те познават, не започнат да умират, ще се въздържат от война.

— Вярваш ли на разказа на Фиш? — попита Гебхарт.

— А ти вярваш ли?

— Казах ти, ирландецо, бях там — каза Вернер. — И ще ти кажа, че този човек не лъжеше, нито си измисляше, уверявам те. Това, което каза, го каза от чист ужас и болка.

— Ако ти и Аврам сте убедени, тогава и аз вярвам.

— Ще го преследваш ли?

— Да — каза Кигън без колебание и видя как на лицето на Гебхарт се изписва тъга.

— И ще го убиеш? — попита Гебхарт.

Труден въпрос. През всичките тези години Кигън беше разочарован, препълнен с гняв, понеже беше безсилен да помогне на Джени. Не можеше да направи нищо. Дължеше една услуга на Волфсон и сега той беше поискал да му се отплати, и той можеше да направи нещо. Мисълта за това го възбуждаше. Ако сигурността на страната беше застрашена, дори само това беше достатъчна причина, за да открие агента, познат като Двадесет и седем. Ако го правеше просто от потребност да си отмъсти, тогава пак всичко беше наред. И ако преследването на този опасен супершионин дадеше нов смисъл на живота му, още по-добре.

— Да, ако е възможно, ще го убия.

— Отмъщението е мое дело — отговори Гебхарт. — Господ казва така.

— Трябва да си отмъстиш, за да ти олекне — рязко му отговори Кигън. — Нед Бирата казва така.

Гебхарт, изглежда, се смути.

— Не мога да се откажа от нещата, на които съм научен. Дори се притеснявам, че трябваше да ти предам съобщение, което може да причини насилие.

— Ще ти кажа нещо, Вернер. Често имах кошмари. Сънувах, че намирам Фирхаус на най-различни места в Ню Йорк. Връзвах го. Носех си една клетка, пълна с изгладнели плъхове. Слагах сирене върху него и после пусках гладните плъхове и ги наблюдавах как буквально го гризат до смърт. Известно време често сънувах този сън и се събудях целият потен и без дъх. После започнах да го сънувам все по-рядко и по-рядко и накрая той изчезна, и започнах да сънувам Джени. Отначало хубави сънища, но после те също станаха горчиви. Нацистите я хващаха и после между нас имаше стъкло и аз не можех да го счуя. И това, което те правеха с нея, беше по-лошо от това, което правех с Фирхаус. Много скоро започна отново да ми се присънва сънят с плъховете. На приливи и отливи, разбиращ ли? Пет години или едното, или другото. Щом започвах да ставам самодоволен, сънят с плъховете се връщаше. Предполагам, че това, което искам да кажа, е, че изпитвам смесени чувства. Никога не съм убивал някого освен във войната. Не съм принуден да убивам никого, дори и този Siebenundzwanzig, така че тук се намесват други фактори. Аз уважавам

твоите религиозни убеждения, Вернер, но и ти трябва да се съобразиш с това как се чувствам.

Кигън стана и махна на Гебхарт да го последва.

— Ела, искам да ти покажа нещо.

Поведе го през апартамента и излязоха на балкона. Студеният въздух ги ободри. Кигън вдигна яката си и усети внезапно облекчение. Сега, най-накрая, той беше защищен от страха на незнанието. Сега тази страна на нещата беше изчистена. Но с облекчението дойде и голямото бреме на вината и с това нищо не можеше да се направи. Щеше да се научи да живее с нея.

Посочи към улицата долу.

— Израснах там долу — каза Кигън с нескрита гордост. — На тази улица точно под теб. Учех наблизо, през четири пресечки. Много сурово място, Вернер. Там, ако някое момче ти направи нещо, трябва да му го върнеш два пъти по-лошо. Причината е проста: той повече няма да те закача, ще отиде да си търси някой друг. Ти можеш да го наричаш око за око или две очи за око, или както искаш, Вернер. Аз го наричам оцеляване. И ако искаш да оцелееш там, много бързо научаваш три неща. Никога да не издаваш приятеля си. Никога да не се отмяташ от думата си. И винаги да плащаши задълженията си. Предполагам, че тези неща са най-близко до моята религия. Така че сега ти казвам: аз ще намеря този Двадесет и седем. Не знам как, не знам дори откъде да започна, но ще го намеря и тогава... тогава ще решаваш.

Но в сърцето си Кигън знаеше, че ако открие Двадесет и седем, най-вероятно ще го убие. Не понеже представляваше заплаха за САЩ или понеже беше нацистки супер-шпионин. Щеше да го убие, понеже го дължеше на Аврам. И на Джени. И най-накрая, понеже го дължеше на себе си.

37.

Кигън дори се изненада колко бързо стигна от касиера до маникуриста и после до собственика, който беше и бръснар, и най-накрая до човека, когото търсеше. Пресипналият глас сякаш го върна в миналото.

- Та значи кой си ти?
- Франки Ки, мистър Костело. Помниш ли ме?
- Даа, помня те. Все още ли караш оня „Ролс“?
- Преминах на дванайсетцилиндров пакард.
- Аха, значи си Франки Ки.
- Все същият.
- Чух, че си бил в чужбина.
- Върнах се.
- Къде беше, в Германия?

Костело очевидно знаеше всичко. Всъщност никога не забравяше чутото, без значение колко е важно. Информацията се натрупваше в старата му памет и оставаше там.

- Точно така.
- И какво правиш тук?
- Просто мразя Хитлер.

Костело избухна в смях, после изскимтя:

- Господи, Тони, почти ми преряза гърлото... е, всъщност момчето ме разсмя... ти, Франки Ки, ти си виновен, че почти ми прерязаха гърлото.
- Съжалявам. Не знаех, че тъкмо те бръснат.
- Окей, значи си се върнал. Какъв ти е проблемът?
- Мистър К., моят проблем е, че търся един човек и нямам нищо, откъдето да започна.
- Този човек от нашите ли е?
- Не. Той е европеец. Няма нищо общо с бизнеса.
- Защо си дошъл при мен тогава? — В пресипналия му глас звучеше раздразнение.

— Понеже ми е необходимо едно име. Някой, който да си държи устата затворена и да ми даде някои съвети, като как да намеря някой, който не иска да бъде намерен.

— Това е нещо лично, прав ли съм?

— Много лично.

— Чувал съм, че никога не носиш пистолет.

— Вярно е.

— Не е моя работа, но този човек, когото търсиш да наемеш, трябва ли да направи още нещо? Искам да кажа, ако изкопае този мръсник, искаш ли да направи още нещо за теб?

— Искам да го изкопае, мистър К. Всичко, което искам, е да знам как да се заловя с тази работа.

— Трябва да е нещо наистина лично — каза Костело с кикот.

— Позна.

Последва пауза, дълга пауза. Чуваше се само стърженето на бръснача и звукът на пилата по ноктите на стареца. Х.В. Келтънборн тъкмо съобщаваше новините по радиото. На края Костело проговори отново:

— Това момче, което имам наум, може да ти струва доста дебела пачка.

— Цената няма значение.

— Господи на теб май наистина страшно ти трябва този човек.

Имаш ли молив подръка?

— Имам.

— Еди Танжереца. Г. Реймърси 5–6608. Това е един магазин за захарни изделия в Източната част. Те ще приемат съобщението. Можеш да използваш името ми.

— Благодаря. Много съм ти задължен.

— Няма нищо, Франки Ки. Но ще запомня. Може би някой ден ще ти се обадя.

— Grazie. Addio.

— Addio.

В четири часа на прага се появи един мъж. Постоя за малко, неподвижен — неясна фигура, обкръжена с ореол от яркото слънце отвън. Беше нисък, почти квадратен, як дребен мъж, с ръце в джобовете на палтото. После влезе и тръгна покрай сепаратата.

Отвори вратата на мъжката тоалетна, наведе се и погледна под вратите на кабинките. Направи същото и с женската и се върна отпред. След малко още един мъж, слаб и висок, облечен в черно, влезе, последван от двама други, които застанаха от двете страни на входа като на стража.

Кигън седеше в задната стаичка и четеше следобедния вестник. Проследи с небрежен интерес представлението при входа, после пак се зачете във вестника.

Високият мъж в черно тръгна предпазливо към него. Изглежда, правеше всичко предпазливо. Вървеше предпазливо, оглеждаше се предпазливо, сумтеше предпазливо. Беше докаран мъж с тънки мустаци и с костюм с жилетка под черното едноредно палто. Мина покрай бара, спря и погледна през вратата към Кигън.

— Франки Ки?

— Да.

— Окей.

Той влезе и седна срещу Кигън, разкърши рамене и го погледа мълчаливо десет или петнадесет секунди. После се усмихна.

— Аз съм Еди Танжереца. — Гласът му беше нисък и мек, почти монотонен.

— Благодаря, че дойде.

— Това твое заведение ли е?

— Едно от моите начинания.

— Едно от моите начинания, това ми харесва. Тези купешки приказки ме карат да умирам от смях. Казвай.

Той вдигна ръце и размърда пръсти.

— Трябва ми съвет — започна Кигън.

— От мен?

— Да.

— Какъв съвет?

— Търся един човек.

— Ха, ха, какво си мислиш, аз да не съм справочник? От нашите ли е?

— Не. Изобщо не е свързан с бизнеса.

— И защо трябва да го познавам?

— Не го познаваш. Ще ме изслуша ли за минута, а? Говорих с мистър К., той ми каза, че ти си човекът, който ми трябва. Каза ми, че

можеш да намериш и Господ, ако цената е приемлива.

— Костело е казал това? — Танжереца се усмихна, очевидно поласкан, и седна по-удобно. — Е, да, вярно е. Мистър К. казва истината.

— Чакай да ти обясня един хипотетичен случай.

— Хипо... какво?

— Просто ме изслушай. Търся един човек и знам много малко за него. Искам да си напрегнеш мозъка, та да разбера откъде да започна.

— Не е работа да търсиш нещо за нищо.

— Ще платя, колкото кажеш. Танжереца забарабани с пръсти по масата.

— Ти наистина се правиш на важен. Да ме извикаш извън моя район и аз да си мисля, че е нещо важно, а то вятър и мъгла.

— Ще ти платя пет хилядарки сега и още пет допълнително, ако намеря този човек.

— Става. Ще изпия чаша вино. Червено. Гърлото ми е пресъхнало.

— Разбира се. Дребосък, една бутилка от най-доброто червено за господина. И две чаши.

— Да, сър, веднага.

— Окей, значи искаш да надхитриш Еди Танжереца. Давай. Каква е играта?

— Можеш да погледнеш на това като... като на нещо патриотично.

— Аха. Добре. Веднага ли ще отдадем чест на знамето?

— Търся един човек. Не знам името му, не знам как изглежда и не знам къде е, освен че е някъде в Америка.

— Какво е това, никаква шега ли? Търсиш човек, не му знаеш името и дори не знаеш как изглежда. И какво прави този фантом?

— Засега нищо. Искам да го спра преди да направи нещо.

— И какво ще направи?

— Нямам представа.

— Глупости, ти си луд! Имаш бръмбари в главата, Франки Ки. Трябваше да се досетя.

— Аз съм напълно сериозен, Еди.

— Не съм казал, че не си. Исках да кажа, че си голям чудак.

Дребосъка дойде с две чаши и ги сложи на масата заедно с бутилка червено вино.

— Благодаря — каза Танжереца, наля си един пръст, погледна през виното към светлината, отпи и кимна утвърдително.

— Хубаво. Истинско испанско. — И напълни двете чаши.

— Просто ме остави да ти обясня, Еди. Изслушай ме. Ти все още мислиш, че съм луд, ти и твоите момчета. В такъв случай ще изядете по един бифтек за моя сметка и ще забравим за всичко това.

— Ти си много странно конте, знаеш ли? Някой да ти го е казвал?

— Почти всички. Танжереца се засмя.

— Е, значи го знаеш. Сега говори. — Той махна на хората си на вратата и им посочи едно сепаре. Те седнаха. — На храни ги, докато говорим. На крак са цял ден.

Кигън махна на Дребосъка и му посочи двамата бодигардове.

— Значи така — каза Кигън. — Нека предположим, че искаш да изчезнеш. И да започнеш някъде отново. Трябва ти самоличност, паспорт, такива неща. Как ще направиш това? Каква е процедурата?

— Някой може да те познае.

— Не. Идваш оттъкът океана. Чужденец си.

— Хей, това да не е нещо свързано с шпиони? Не искам да имам нищо общо с федералната полиция.

— Еди, работата е, че той не се беспокои за лицето си. Това, което му трябва, е самоличност. Искам да кажа, можеш ли да купиш такова нещо?

Танжереца се облегна и опря ръба на чашата в долната си устна. Отпи и сложи чашата на масата.

— Виж, защо не идеш при момчетата от федералната полиция? Те имат опит, имат и хора.

— Опитах.

— И?

— Прекалено е неясно. Те нямат нито време, нито хора. И мислят, че съм луд. Просто не ги интересува. Казвай съгласен ли си?

— Защо просто не се откажеш?

— Не искам.

— Това нещо лично ли е?

— Много.

— Този човек... ще го убиеш ли, когато го намериш?
— Вероятно.
— Чувал съм, че дори не носиш оръжие.
— Знам как да го използвам. Танжереца огледа салона, после каза:

— Окей, кажи ми всичко, което знаеш за този тип.
— Но после веднага го забравяш, нали?
— Виж, аз имам страшно лоша памет.

Кигън въздъхна, запали цигара и издуха пушека към тавана.

— Този човек е страшно тренирай. Много умен тип. Дошъл е тук през тридесет и трета и е прекарал една година някъде. После през пролетта или рано през лятото на тридесет и четвърта се замесил в нещо с федералната полиция. Не е било нещо, което сам е направил, бил е нещо като невинен свидетел, нещо такова. Всъщност е трябвало да се махне, да изчезне и да започне отново. Така че сега си има нова самоличност и аз не знам къде, по дяволите, се намира. Това е всичко, което знам.

— Никакво описаните изобщо? Кигън поклати глава.
— Неприятно.
— Добре де, кажи какво мислиш.

Танжереца довърши виното си, наля си още и го погледна.

— Имаше един тип, Спийд Цикорела, бос на залаганията в Бронкс, само че прибирал каймака и момчетата го усетили, и страшно го подгонили. Нали знаеш — или вадиш трийсет хилядарки, или си свършен, и Спийд духва, и мистър К. ме вика. Сега, аз знам, че този Спийд е много хитро момче, но се е издънил да вземе нещо, което не му принадлежи. И трябва да премисля и да разбера как се кани да изчезне. Най-лесният начин да направиш това е да идеш в някой град, да не е голям град и да не е малък, нещо по средата, като например Трентън или Рочестър, и отиваш в гробищата и разглеждаш надгробните камъни, намираш къде е закопано някое бебе, само на около седмица, и да е умряло горе-долу по същото време, когато си роден. Нали разбираш, мъничкият Смит, роден във вторник, умрял в четвъртък, страшно ни липства, такива неща. Причината да не избереш малък град е, че всички помнят за бебето Смит. Ако пък избереш голям град като Ню Йорк, ще се загубиш в бумаги. Така че във всички случаи избираш средно градче, намираш си целта, отиваш в съда и си

изваждаш акт за раждане. И ставаш бебето Смит, само че сега си към тридесетгодишен.

— Ами смъртните актове?

— Те не ги сравняват. Раждаш се, документите ти са на едно място, умираш, те са на друго място. Не ги сравняват, понеже изиска много работа, освен това кого го интересува? Това, което казвам, е, че не е проблем да сравниш рожденияте актове със смъртните. Но не го правят.

— Ясно.

— Така, сега ти притежаваш нов документ за самоличност. Вземаш си шофьорска книжка. Вадиш паспорт. Намираш си работа. Ти си бебето Смит, сега на тридесет години. Можеш да го правиш отново и отново, и отново, човече. И по този начин изчезващ, ясно? Добре, да се върнем към моя случай. Значи аз трябва да намеря Спийд, който е на тридесет и седем и може да е навсякъде и да е всички, така че какво правя? Проверявам родословното му дърво и той е от някакво градче в Джърси, май беше Колинсуд, отатък Филаделфия. Пресмяtam и си викам: по дяволите, все трябва да започна отнякъде. Най-големият удобен град наблизо е Кемдън. Проверявам гробищата. Записвам всяко момче, което би било на тридесет и пет или четиридесет. Набирам тридесет и две имени от всичките градски гробища. После издърпвам конците на някои хора, които познавам в Трентън, и проверявам разрешителните за шофиране. Търся сходно име с това от гробищата, някой вече към четиридесетте, който е подал молба за шофьорска книжка. После започвам да се занимавам със самия Спийд. Той обича да действа като в големите градове. Обича мадамите. Обича залаганията и конете. И — голямо откритие! — има диабет. Трябва да му бият инжекции.

— Инсулин.

— Улучи. Пресмяtam, че може би е преминал реката и си живее живота във Филаделфия. Така че правя същото нещо с шофьорските книжки в Пенсилвания и ще познаеш ли, имам късмет. Намирам трима души, три адреса, и единият от тях е фалшив. Така че разбирам, че Спийд вече се казва Джордж Бернхарт, диабетик, и живее някъде във Филаделфия. Проверявам болниците. Разправям, че този Бернхарт всъщност не ми е приятел, но дошъл вкъщи с един познат и си забравил лекарствата. И че може би са му необходими. В района на

Филаделфия има дванадесет болници. На деветата улучвам. Да, имат пациент Джордж Бернхарт, на възраст тридесет и осем, диабетик, живее там и там във Филаделфия, Дебна мястото и ето ти го стария Спийди, носи се по улицата с покупки от гастронома. Обаждам се по телефона. След десет дни всичко вече е минала работа и аз се връщам в Манхатън да пропилея спечеленото. Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Разбирам какво искаш да кажеш. Понякога малките неща имат значение.

— Да, правилно. Някоя малка и странна информация е това, което ги проваля. Ако някога попаднеш по следите на този тип, разбери всичко, което можеш за него. Всичко. Е, аз имах и късмет.

— Ти сам си създаваш късмета.

— Има нещо вярно в това.

— А какво стана със Спийди?

— Не съм питал. Виж, това не е моя работа. Аз съм следотърсач, не си цапам ръцете. Никакво насилие, за това са искат мускули. Сега съм в бизнеса. Веднъж направих услуга на Лучано. Ако не беше той, сега щях да съм някъде по затворите. Или мъртъв.

— Каква услуга? — попита Кигън.

— Ами седя си веднъж в участъка и чакам да се появи моят човек с гаранцията. По това време бях на двайсетина години, крадец на дребно, това беше всичко. Както и да е, седя си там и един куп ченгета минават покрай мен и чувам един от тях да споменава името на едно заведение за хазартни игри, което щели да изненадат. А пък аз знам, че е на Лъки. Така че вдигам шум, че моят човек още не е дошъл, и човекът на бюрото ме пуска да позвъня още един телефон, и аз се обаждам на едно момче, което познава Лъки, и му казвам какво ще стане, така че бързо да съобщи където трябва. Когато ченгетата отиват там, всичко е тъмно. Няма жив човек. Следващото нещо, което знам, е, че обвиненията ми отпаднаха и мистър Лучано ми предложи работа. Аз имам дарбата да подушвам това, което хората не искат да бъде подушвано, и той ми даде свобода на действие. Досега още не съм имал пропуск.

— Мистър К. беше прав.

— Прав я! Знаеш ли, мисля да опитам един бифтек. Средно препечен, с малко картофи и бутилка кетчъп.

— Моите бифтеци са от първокачествено говеждо. Няма нужда да ги поливаш с кетчъп.

— Аз слагам кетчъп на всичко.

— Дребосък, един бифтек, средно препечен, и картофи. Донеси и бутилка кетчъп.

— Готово — отговори Дребосъка.

— И така, откъде да почна? — попита Кигън.

— Мен ако питаш, аз бих почнал с гафа. Виж, ти търсиш нещо, свързано с федералната полиция около средата на тридесет и четвърта, нали? Нещо, което се е случило и което интересува федералната.

— Като какво?

— По дяволите, не знам. Може би кражба на коли, с това се занимава федералната полиция. Отвличане. Контрабанда. Обир на банки. Може би някой, който върти жени от щат в щат...

— Той не би се замесил в нещо такова.

— Логично мислиш, Франки. Не и ако е в летаргия, както казваш, и чака нещо да се случи. Ще рече, неговата гледна точка е да се загуби като игла в купа сено. Така че това, което искам да кажа, е, че нещо се е случило, нещо, в което той може би не е замесен директно. Нещо, което го е накарало да избяга. Какво може да бъде това? Един човек да избяга, защото федералните искат да говорят с него? Може би е бил свидетел на нещо? Да е видял нещо, което те разследват?

— И не е искал да бъде подложен на проверка. Искам да кажа, че те са щели да разберат, че се прикрива.

— Сега вече загряваш. Провери колко случая са станали през тези три-четири месеца, случаи, в които да е замесена федералната полиция. Нещата се стесняват доста.

— Къде щеше да отидеш, ако беше този човек?

— Щях да се загубя някъде. Някъде из фермите, оттатък Чикаго.

Просто да се стопя.

— Какво ще кажеш за Юга?

— Там хората са прекалено шумни.

— Дали той знае всичко това?

— Ти би трябвало да знаеш по-добре от мен. Както и да е, това е начинът да го направиш, приятел. Гониш логиката. Поставяш се на неговото място. Каква ще бъде следващата му стъпка? Разбираш какво

искам да кажа, нали? Не мога да участвам в това, нали разбираш, с федералната полиция и така нататък.

— Разбира се.

— Въпреки това ти ми събуди любопитството. Надявам се да хванеш този тип.

— Наистина ще го хвана.

— Виж, за това ти вярвам, Франки Ки. Просто от любопитство — страшно много ли ти е необходим този човек?

— Искам да го размажа това копеле.

Танжереца се засмя ледено.

— Е, ако попаднеш в задънена улица, имаш ми номера, можеш да ми позвъниши.

— Благодаря, Еди.

— Нищо. Къде ми е бифтекът, по дяволите? Тепърва колите говедото ли, или що?

В три часа през нощта телефонът го разтърси от дълбокия сън. Кигън го написа в тъмното и каза съниливо:

— Да.

— Аз съм, Еди.

— Колко е часът?

— Какво значение има! Слушай, мислех си за твоя проблем. Хрумнаха ми още няколко неща. Първо, ако идва отатък океана, трябва да си има паспорт оттам, откъдето идва. Тук може да се намери нещо. Второ, на него ще му е необходима самоличност бързо, така че няма дълго да обикаля гробищата.

— Разбирам ти мисълта — каза Кигън сънено.

— Значи вероятно се е насочил към Източния бряг, понеже там може бързо да свърши всичко — продължи Танжереца. — Ако трябва да гадая, бих казал, че е взел името някъде в северен Джърси или източна Пенсилвания, извън района на Манхатън, но близко до него. После е трябвало да се отдалечи от мястото, където си е намерил самоличност, така че моето предположение е да го търсиш някъде в Средния запад, поне като начало. Така че ти сега търсиш някой случай, станал през тези три-четири месеца някъде на запад. Разбиращ какво искам да кажа, нали? Не е много, но е по-добре от нищо.

— Оценявам помощта ти, Еди — каза Кигън.

— Според мен си имаш добра причина да се откажеш от този случай. Но останах с впечатлението, че за теб това е много важно нещо.

— Да, много е важно.

— Значи не се отказвай. Ти можеш да намериш този човек. Но мисля, че ще ти е необходима помощта на федералните ченгета, за да откриеш какво е уплашило този бабаит през тридесет и четвърта. Ако е изчезнал, това трябва да го има някъде по бумагите.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

— Помисли върху това. Кой е най-идеалният начин да изчезнеш? Така, че да престанат да те търсят?

Кигън лежеше в кревата и гледаше тъмния таван. След няколко секунди се сети.

— Мъртъв. По дяволите, той просто ще умре!

— Идеалният начин да се измъкнеш от ченгетата. Ако е съчинил смъртта си, всичко спира дотам. Той излиза чист, появява се като друг и започва отново. Дърпай всичките си конци, Франки Ки. Нищо не става лесно.

— Разбрах. Благодаря, Еди.

— Поддържай връзка с мен.

Кигън полежа в тъмното няколко минути. „Дърпай всичките си конци.“

Беше му останал само един конец за дърпане. Но хубав конец.

38.

Кигън сви от главния път точно преди да влезе в границите на град Принстън и кара четири мили до малкото селце Аламачи. Беше тъмно и ситният дъждец, който го тормозеше през целия път от Ню Йорк, се беше превърнал в мъгла. Може би дори щеше да пропусне железопътната гара, но четири коли бяха блокирали пътя пред нея.

Един висок мъж с изпito лице и шапка, нахлупена над очите, се появи от мъглата и светна с прожектора си в колата.

— Извинете, господине, просто проверка. Закъде пътувате?

— Казвам се Кигън. Идвам на посещение в личния влак.

— Мога ли да видя някакъв документ за самоличност? Кигън му подаде паспорта си. Агентът го провери, светна в лицето на Кигън, после пак освети снимката в паспорта.

— Добре дошли, господине. Господин Лестър ще ви придружи, ако нямаете нищо против.

— Ни най-малко.

Лестър беше хубав, приятен мъж, безукурно облечен и съвсем мокър. Той изтърси дъждовната вода от шапката си и каза:

— Съжалявам, но ще ви намокря седалката.

— Това е най-малкият ми проблем — каза Кигън.

— Карайте направо и после надясно, покрай гарата. Там може да пресечете линията.

След като пресякоха железопътната линия, Лестър му каза да завие остро наляво. В мъглата се мержелееше тромав парен локомотив. Пара се виеше на кълба покрай огромните колела и изпод вагоните; черният левиатан съскаше на празен ход, очаквайки потеглянето. Личният влак беше от седем вагона и беше тъмен, с изключение на тънки спички светлина, процеждащи се през дръпнатите пердeta. Докато караха покрай влака, Кигън виждаше неясните очертания на пазачи. Когато стигнаха последния вагон, Лестър нареди:

— Спрете.

Кигън натисна спирачките. Една стройна жена с широкопола шапка излезе на площадката на последния вагон. Яката ѝ бе вдигната.

Един цивилен агент ѝ помогна да слезе по металните стъпала, после забързаха през мъглата. Кигън видя малко по-нататък да светят автомобилни фарове. После чу как автомобилът подкара.

— Дайте сега до площадката — каза Лестър и като се поколеба малко, добави: — Можете да забравите това, което видяхте току-що.

Кигън спря колата до стъпалата на вагона.

— Една минута, моля — каза Лестър и изчезна в луксозния вагон. Кигън запали цигара и вдигна яката си. От периферията на меката му шапка се застичаха капки.

Кигън едва сега разбра защо личният влак на президента от Хайд Парк за Вашингтон се беше отклонил в това почти несъществуващо селище. През годините беше чувал журналистите да се шегуват за „приятелката“ на Рузвелт, но само помежду си; никой никога не беше намеквал за това в пресата. Но Бирата веднъж му довери, че се казвала Луси Ръдърфорд и живеела някъде в Ню Джърси, и че Рузвелт бил влюбен в нея още отпреди войната: една двадесет и пет годишна любовна връзка, на която пресата беше решила да не обръща внимание.

След минута-две Лестър се появи на вратата и му махна да влезе. Кигън го последва. Личният вагон беше оформлен като кабинет, стените му бяха покрити с тъмна дървена ламперия, а подът — с дебели меки килими. Голямо дъбово бюро заемаше средната част на вагона. Зад него имаше барче, а от лявата му страна широк кожен диван с тензухени настольни лампи от двете страни. Пред бюрото стоеше старинен стол. Светлината беше мека, украсените с пискюли копринени пердeta бяха дръпнати.

Президентът Рузвелт седеше зад бюрото в електрическия си инвалиден стол, облечен в ален халат и тъмносин копринен шал, с пенсне, кацнало на носа, с цигаре, стиснато между зъбите, и чаша уиски до лакътя. Когато Кигън влезе във вагона, на лицето му се разля топла широка усмивка.

— Франсис, каква огромна изненада след всичките тези години — каза президентът и протегна ръка.

— Радвам се да ви видя, господин президент — каза Кигън, докато се здрависваха.

— Сипи си нещо за пие и седни тук пред мен — каза президентът и кимна към стола. — Виждам, че те е наваляло. Надявам

се пътуването ти дотук да не е било много неприятно.

— Никак — каза Кигън, наля си уиски със сода и седна.

— Благодаря, че ми отделихте време.

— Трудно мога да изпусна възможността да кажа здравей на един стар приятел — каза Рузвелт. — Не мога да ти се отблагодаря достатъчно за твоята помощ за партията, Франсис. Ти си наистина щедър и верен привърженик.

— За мен е удоволствие, господин президент — каза Кигън. — Апропо, ще направите ли прецедент да се кандидатирате за трети мандат?

— Все още не сме решили, приятелю — отговори Рузвелт. — Съветниците ми се колебаят.

— Както са тръгнали нещата, по-добре ще е да го направите — каза Кигън.

— Благодаря. Изглеждаш ми много решителен, Франсис. Надявам се, че при теб нещата вървят добре.

— Не се оплаквам.

— Чудесно, чудесно. Преди да си поговорим, ще те помоля нашата среща да остане в тайна — каза президентът. В очите му проблеснаха почти закачливи пламъчета.

— Всеки си има слабости, нали разбираш.

— Напълно съм съгласен, сър — отговори Кигън.

— И още нещо. Ти спомена националната сигурност. Би ли се отнесъл с разбиране, ако един мой съветник, Бил Донован, присъства на разговора ни?

Кигън беше чул, че Лудия Бил Донован от 69-и боен полк е създал нова агенция. Тя щеше да събира информация от разузнаването и да я анализира, като част от опита на Рузвелт да направи основен ремонт на цялата разузнавателна система, която в момента не беше нещо особено.

— Ще бъде чудесно, господин президент — отговори Кигън, но Рузвелт забеляза сянка на разочарование по лицето му, наведе се и го погледна изпитателно, после пъхна една цигара в цигарето от слонова кост и я запали.

— Франсис, знаеш ли колко шпиони сме имали, когато започна световната война? — попита той и още преди Кигън да отговори, вдигна два пръста. — Двама.

— Двама! — Кигън се изкикоти невярващо.

— Точно така, приятелю, колкото и смешно да звучи. Имали сме двама шпиони и двама служители, които са ги поддържали. Това е била цялата ни разузнавателна служба. И което прави нещата още по-лоши, разузнавателните източници, които създадохме по време на войната, само година след края ѝ са изоставени. Бил си в Германия, Франсис, видял си с очите си какво става там. Ние отчаяно се нуждаем от първокласна разузнавателна централа. Бил Донован ще изпълнява тази задача.

— Господин президент, не сте длъжен да... Рузвелт махна с ръка и го прекъсна.

— Това, което ти казвам, е публична тайна. Но ако националната сигурност има нещо общо с тази работа, ще ти бъда признателен, ако споделиш информацията си с него. Ако пък е съвсем лично нещо, той чака във вагона-клуб, така че няма да скучае, ако го оставим там.

— Мисля, че разузнаването може също да се намеси в това — каза Кигън.

— Добре. — Президентът посегна под бюрото и натисна един бутон.

След минута-две влезе един висок, добре сложен мъж към петдесетте. Кигън го позна от снимките. Той стоеше много изправено и беше облечен в син двуреден костюм, колосана бяла риза и яркочервена вратовръзка. Носеше си чашата с пienето.

Президентът ги запозна:

— Уилям, това е моят приятел Франсис Кигън. Запознайте се с Бил Донован, Франсис.

Ръкостискането на Лудия Бил беше здраво, сините му очи гледаха право в очите на Кигън.

— Радвам се да се запознаем, Кигън — каза той малко грубо.

— За мен е чест, полковник — каза Кигън.

Безизразното лице на Донован не се промени. Дори да беше поласкан от думите на Кигън, той изобщо не го показа. Седна на кожения диван, кръстоса крака и отпи от пienето си. Не сваляше очи от Кигън. Донован беше бивш областен прокурор в западната част на щат Ню Йорк и Кигън се чудеше какви ли мисли минават през главата му, докато присъства на срещата на президента с един бивш контрабандист — човек, когото той би дал под съд преди няколко

години — и то, за да разискват националната сигурност. Кигън усети в Донован зараждащ се скептицизъм. Ако някой тук щеше да му повярва, това очевидно щеше да бъде само президентът.

— Поздравления за новата ви работа — каза Кигън. — От това, което чувам, е интересна.

— Всъщност е доста скучна — каза Донован.

— Скучна ли?

— Разбира се — каза Донован. — Дипломирани колежани седят в кабинетите, следят чуждите предавания, четат чуждата преса и пресяват дипломатическите доклади. Изравят информация и после експертите решават дали ни върши работа. Изобщо не е като във филмите.

— А какво ще кажете за посолствата? — настоя Кигън.

— Посолствата? — невинно повтори Донован.

— Хайде, полковник — каза Кигън. — Всички знаят, че дипломатическите служби са фронтове за шпионаж. Германското посолство в Париж е най-обикновен разузнавателен отряд за майор фон Майстер.

„Откъде, по дяволите, знае за това?“ — зачуди се Донован.

— Но — каза Кигън — след като конгресът мисли, че шпионирането не е джентълменска работа, всичко, което нашите посолства правят, е да дават приеми и да целуват задници.

Рузвелт се облегна в стола си и ликуващо изрева:

— Какво ще кажеш за този анализ, а, Уилям? Студеното изражение на Донован леко се смекчи, той дори се засмя:

— Не е лошо. Искаш ли работа, Кигън?

— Не, благодаря — каза Кигън с усмивка. — Опитах през седемнайсета година. Не изпълнявам заповеди много добре.

— Изпълнявал си ги достатъчно добре, за да заслужиш орден за храброст при Бело Ууд — каза Донован небрежно.

„Едно на нула за него“ — помисли си Кигън.

— Е, какво имаш за нас? — попита Рузвелт любезно.

— Вижте, господин президент, мисля, че знаете, че не съм смахнат. Казвам го, понеже това, което ще ви съобщя, може да прозвучи доста глупаво. Работата е, че ако не бях сигурен, че е вярно, нямаше да съм тук.

— Давай нататък — нетърпеливо каза президентът. Явно беше заинтригуван. Донован продължаваше да гледа безизразно.

— Един човек, когото считам за безукорен, ми предаде информация, че един германски агент се е укрил дълбоко в нашата страна — започна Кигън. — Той е тук вече от няколко години. Много опитен агент и задачата му е, ако успее, да неутрализира Съединените щати, в случай че Англия и Франция започнат война с Хитлер.

— Да ни неутрализира? — усъмни се Донован. — И как планира да го направи?

— Какъвто и да е планът им, този човек, чието кодово име е Siebenundzwanzig, Двадесет и седем, работи директно за Хитлер. Според моята информация той наистина може да ни спре да обявим война на Германия.

— Но ти нямаш представа каква е задачата му, така ли?

— Точно така.

— Това е смешно — презрително се усмихна Донован, изразявайки за първи път някакво чувство. — Какво би могъл да направи един човек, че да ни компрометира до такава степен?

— Не знам, полковник, но мога да ви кажа следното. Тази информация идва от един нацистки агент в Германия, който е проникнал в една нелегална организация. Бил е хванат и измъчван. Предал е имената на трима агенти. Информацията за другите двама е била точна и двамата са били убити.

— Каква нелегална организация? — попита Донован. Лицето му отново представляваше неразгадаема маска. „Не е човек, с когото да играеш покер“ — помисли си Кигън и настоя:

— Моят източник е безпогрешен.

— Откъде взе тази информация? — попита пак Донован.

— Не мога да кажа това.

— Мисля, че мога да ти обещая, че тази информация никога няма да излезе от тази стая — меко каза Рузвелт. — Не ни ли се доверяваш, Франсис?

— Разбира се, че да, господин президент. — Но съм дал обещание.

— Оценявам това — каза Рузвелт. — От друга страна, Донован също има право. Това ще ни помогне да оценим достоверността на твоята информация.

— Чували ли сте някога за организацията Черната лилия?

Очите на Донован се разшириха. Рузвелт го погледна с вдигнати вежди.

— Да — каза Донован.

— Това идва от ръководителя на Черната лилия.

— Ти познаваш ръководителя на Черната лилия? — недоверчиво попита Донован.

Кигън кимна. Донован гледаше скептично. Кигън реши, че е време да спечели един-два рунда в този мисловен боксов мач.

— Името му е Аврам Волфсон — каза Кигън и смаяната реакция на Донован подсказа на президента, че Кигън е спечелил първия нокдаун в този оспорван мач.

— Това покрива ли се с твоята информация, Бил? — попита президентът.

— Чувал съм това име — предпазливо каза Донован. Все още не се предаваше.

— Волфсон е безспорният ръководител на Черната лилия — решително каза Кигън. Той е неин ръководител, откакто е била образувана в университета в Берлин през трийсет и трета. Един от неговите главни помощници е Йоахим Вебер. Всъщност беше. Вебер е бил убит от нацистки агенти в Цюрих преди две години. Реакцията на Волфсон е прекалено радикална. Той отвръща на удара, като убива един агент в Цюрих и друг във Виена. Но третият, Siebenundzwanzig, е все още жив, понеже е тук, в Америка.

Рузвелт се намести в инвалидната си количка. Изпитваше почти перверзно удоволствие да наблюдава „сражението“ между двамата. Донован, сащисан от потока информация, изглеждаше потиснат.

— И как е открил този Волфсон, че в групата му има шпионин? — попита той все още скептично.

— Внедреният агент използвал името Исак Фиш. Истинският Фиш бил затворник в Дахау и бил екзекутиран заедно с петдесет други затворници за назидание на останалите след един неуспешен опит за бягство. Волфсон се добрал до списъка на убитите...

— Е, стига де... — започна Донован, но Кигън го прекъсна — подаде му изпомачкания списък на мъртвите заложници.

Донован неохотно взе листа, погледна подозрително Кигън и попита:

— По дяволите, откъде си взел това?

— Съжалявам, полковник, не мога да кажа.

— И очакваш да ти повярваме, че си посветен в този вид информация?

— Мисля, че тя сама говори за себе си — каза Кигън. — Волфсон е... измъкнал... информация от Фиш относно тримата агенти.

— Почакай малко. — Донован поклати глава. — Със сигурност знам, че Черната лилия не прави такива неща.

— Вече прави, полковник. Тя вече не е движение за Freiheit. Тя е станала напълно активна нелегална организация. Тримата агенти били членове на едно поделение, наречено Die Sechs Fuchse, Шестте лисици, един малък разузнавателен отдел, управляем от един психолог, Вилхелм Фирхаус, и подчинен само на Хитлер.

— Господи! — избухна Донован. — Откъде си научил всичко това?

— Първото име в списъка е Дженифър Гулд — каза Кигън. — Тя беше моя годеница и половин сестра на Аврам.

Във вагона настъпи тишина.

— Знаеш ли за този отдел, Бил? — попита Рузвелт. Донован бавно кимна.

— И тя е била екзекутирана? — попита Рузвелт.

— Заровили са я жива — каза Кигън. — Заедно с още петдесет други затворници.

— Боже Господи! — възклика Рузвелт. Последва мъчителна тишина.

— Колко скорошна е тази информация? — попита вече по-кратко Донован.

— Научих я преди осем дни.

Рузвелт отново се облегна и се замисли. Според Хувър в Америка имаше няколко нацистки агенти. ФБР беше разследвало връзките им с профашистката американска организация цяла година. Но Хувър никога не беше донасял такава специфична информация.

— Имаме ли нещо друго относно този човек? — попита Донован.

Кигън реши да шикалкави малко. Беше ги задвижил и двамата. Така че бавно поклати глава.

— И така, имаме един агент, внедрен с кодово име Двадесет и седем, който живее някъде в САЩ с план да ни изолира от войната? Това ли е?

— Да, сър, освен че ви уверявам отново: това не са празни приказки. Аз съм убеден, че Двадесет и седем съществува, и доколкото познавам Фирхаус, мисля, че какъвто и да е планът им, той има някакво основание. Защо да не опитаме?

— Няма откъде да започнем — каза Донован. — Нямаме източник на информация в Германия, за да проверим нещата. Нямаме описание, нито име... — Гласът му бавно загъхна.

— От друга страна — каза Рузвелт, — можем ли да си позволим да го игнорираме? Струва ми се, че колкото повече се приближаваме до войната, толкова по-чести ще стават тези заплахи.

— Не съм предлагал да го игнорираме — въздъхна Донован. — Нека видим проблема по-отблизо. От юридическа гледна точка това е работа на ФБР.

— В никакъв случай — бързо каза Кигън.

— Моля? — Донован повдигна вежди.

— Полковник, аз не съм от любимците на мистър Хувър — каза Кигън. — Той има дълга памет. Вероятно ще се изсмее на информацията, после ще я забута някъде. Аз няма да мога да бъда конкретен, за да не застраша моя източник на информация. Не мога да направя това. Затова дойдох при вас, господин президент. Не знам към кого другого да се обърна.

Рузвелт и Донован размениха бързи погледи. Кигън определено имаше право. По отношение на разузнаването Рузвелт имаше разногласия с Хувър — една силна и популярна фигура в Америка. Хувър беше измислил един седмичен списък, наречен „Десетимата най-търсени“, залепваше снимките на най-опасните криминални престъпници в Америка по пощите и буквально беше обявил война на обирачите на банки. За една година въоръжените с картечници отряди от негови съвипускници в колежа, водени от жестокия Мелвин Първис, чiestо кredo беше „първо стреляй, после задавай въпроси“, бяха убили Флойд Хубавеца, Мама Баркър и нейните „Момчета“, Кели Картечницата, Джон Дилинджър и Хомър ван Митър.

Но към 1935 година полицията за борба с гангстерите на Хувър вече нямаше достатъчно работа. И след като все още нямаше

ефективна разузнавателна служба, Хувър насочи вниманието си към комунистическата заплаха: постави някои членове на партията под наблюдение, събираще информация за тях и пое отговорността за събиране на сведения в Западния свят.

Хувър беше обезпокоен от предложението Донован да създаде разузнавателна централа. Беше се съгласил мълчаливо, само дотолкова, доколкото Донован нямаше да се бърка в неговата територия, и Рузвелт трябваше да жонгира внимателно, още повече че Хувър и неговите агенти имаха много малък опит в събирането и анализирането на сведения. Компромисът бе Донован и неговата група да действат в Северна, Централна и Южна Америка, а останалият свят да е под юрисдикцията на Хувър.

Рузвелт разбираше опасността на компромиса: Хувър можеше да следва същия път, който Химлер беше следвал в Германия. След пожара на Райхстага списъкът на комунистите на Химлер беше използван за скальпването на обвинение срещу комунистите за пожара, а после бяха преследвани и убити над хиляда членове на партията.

Списъците, събиирани от Хувър, също можеха да бъдат използвани повече за политически цели, отколкото за националната сигурност. Жадният за власт директор на ФБР нямаше да понесе намеса в работата си.

Молбата на Кигън можеше да ускори политическата криза, което в момента Рузвелт не можеше да си позволи. И все пак президентът вярваше, че информацията на Кигън вероятно е точна. Бившият контрабандист го беше изправил пред една необикновена дилема.

— Имаш ли някакво предложение? — попита президентът Кигън.

— Да ме оставите аз да го намеря — каза Кигън категорично.

— Какво! — възклика Донован.

— Една минута, Уилям, нека го чуем — каза Рузвелт.

— Необходими са ми акредитивни писма, които да ми дадат достъп до архивите на бюрото и да ме упълномощят да задавам въпроси.

— Без Хувър да знае за това? — каза Донован. — Тая няма да я бъде.

— Обещавам ви, че ще се придържам единствено към разследването.

— Какво изобщо знаеш за разследванията? — попита Донован.

— Логика. Всичко е логика. Това е всичко, което трябва да правим. Логика и интуиция. Може би ще имаме късмет. Може би ще попаднем на следите му. Може би ще се доберем до отпечатък от пръстите му, или нещо такова. Ще хвърля поглед на архивите. Това е просто следотърсачество, полковник Донован. Това не е разследване на убийство.

— Аз мисля, че Едгар не би се съгласил с теб, Кигън — каза Донован. — Дори да повярва на информацията, ще се ядоса страшно, ако открие, че някой външен му се меси.

— Необходим ми е достъп до архивата само за около четири месеца — всъщност от март до юни трийсет и четвърта година.

Донован изведнъж се наведе напред и сложи чашата си на пода. Очите му се присвиха.

— Ти криеш нещо от нас — рязко каза той.

— Всичко друго, което мога да ви кажа, ще бъде чисто предположение.

— Нека аз да преценя това — каза Донован.

— Какво има да губим? — наивно попита Кигън, без да си дава сметка за политическия оттенък на своя въпрос. — Ние знаем, че Хувър при всички случаи ще затрие информацията. Защо не ме оставите да опитам? Трябва ли той да знае?

— Хитрост ли, Франсис? — иронично попита Рузвелт.

— Предполагам, че може да го наречете и така, господин президент — усмихна се Кигън.

— Че как другояче да го наречем? — почти викна Донован.

Идеята обаче май се хареса на Рузвелт.

— Ти говориш за доста време и работа, Франсис — каза президентът.

— Нямам какво друго да правя. И ако злоупотребявам с вашата привилегия, винаги можете да анулирате разрешителното ми за библиотеката.

— „Разрешителното ми за библиотеката“. Това ми харесва — изкикоти се Рузвелт.

— Аз ще заплатя разносците — добави Кигън.

— Ще работиш за долар на година, а? — каза Рузвелт. Идеята наистина започваше да му харесва. Откакто беше станал президент, Рузвелт се беше обградил с неплатени съветници от различни области, на които заплащаше символичната сума от един долар на година.

Донован си взе чашата и отпи, без да сваля очи от Кигън.

— Ние сме в необикновена ситуация — каза Рузвелт. — Мисля, че и тримата ще се съгласим, че войната между Германия и Англия и Франция е неизбежна. Но американският народ не иска и да чуе за нея. Аз изнесох една реч в Чикаго и предупредих страната за опасността от фашизъм. Мислех, че това ще сплоти хората, но определено сгреших, приятелю. Никой не подкрепи позицията ми. Какви викове! Каква критика. Това е едно дяволско предупреждение, момчета. Да се опитваш да водиш страната и като погледнеш през рамо да видиш, че отзад няма никой.

— Америка просто още не е готова да приеме това — предположи Донован. — Последната война е още свежа в паметта на всички. Ние все още преодоляваме кризата.

— Ти си прав, Бил — Рузвелт. — Американците няма да приемат опасността от тоталитаризъм точно сега. — Той мълкна за момент и отпи от уискито си. — От друга страна, залавянето на един опасен нацистки шпионин в тази държава може да има силно въздействие върху общественото мнение.

— Ако такъв шпионин съществува — каза Донован.

— Той съвсем реално си съществува — каза Кигън. — Аз просто ви моля да ми облекчите работата, понеже възнамерявам да го търся независимо дали ще ми помогнете, или не.

— Виж, спри вече... — сърдито почна Донован.

— Успокойте се, успокойте се, момчета — каза Рузвелт и лицето му отново цъфна в широка усмивка. — На една и съща позиция сме.

— Има експерти в тази област, Кигън — бавно каза Донован. — Защо не ги оставим те да се заемат с това?

— Защо не ги оставим да ми помогнат?

— Слушай...

— Само една минута, Бил — отново се намеси Рузвелт. — Франсис, сигурен съм, че не ти е било лесно да се решиш да дойдеш при мен с тази информация. Какво ще кажете да оставим за малко нещата така? Имаш ли визитка, Бил?

Донован му подаде една релефна визитна картичка. Името му беше отпечатано по средата, а в десния ъгъл стоеше надписът „Белия дом“ и един телефонен номер. Рузвелт я обърна обратно, надраска върху нея „Франклин“, после я скъса на две и подаде едната половина на Кигън.

— Ако нещата тръгнат, ще те потърси човек с другата половина на картичката. Каквото и да се случи, трябва да бъдеш дискретен. За това ще знаем само Бил и аз, и вероятно още един и или двама души. И те моля да не казваш на никого какво правиш, Франсис. Много е важно да се мълчи относно тази информация, Ако Хувър надуши за това, ще си имаме страховни разправии и с твоето разследване ще е приключено.

— Разбирам, господин президент.

— Ако никой не ти се обади до утре, приеми, че не мога да ти помогна.

— Каквото и да се случи — каза Донован, — тази среща никога не се е състояла.

— Разбирам — каза Кигън.

Рузвелт му подаде ръка. Усмихваше се широко, а цигарето му сочеше право към тавана — позната поза от снимките. Стиснаха си ръцете.

— Ти винаги си бил добър приятел, Франсис — каза Рузвелт. — И дискретен. Уверявам те, че дълбоко ценя тази информация. И страшно съжалявам за годеницата ти.

— Благодаря ви, господин президент. Лаская се, че дори ме помните.

Очите на Рузвелт трепнаха.

— Е, как бих могъл да те забравя... Франки Ки — каза той с тих смях.

Щом Кигън излезе, Донован се обърна към президента.

— Той е ужасно арогантен, господин президент.

— Разбира се, Бил. Но нали не искаш за теб да работят нерешителни типове?

Донован погледна към пода и се усмихна. Рузвелт наистина знаеше как да парира глупавите забележки.

— Цялата история ми звучи нелепо — каза той. — Не мога да си представя какво може да кроят швабите, така че, както каза той, да ни

неутрализират?

Рузвелт не отговори. Поигра си с цигарето няколко минути. Какво наистина? Възможностите бяха безкрайни.

— Аз класифицирам информацията по букви и номера — продължи Донован. — А-едно е най-отгоре. А означава безукорен източник, а едно значи потвърдена информация. Бих класифицирал сведенията на Кигън като... Д-пет.

— Не оспорвам оценката ти, Бил — каза президентът.

— Хувър лудо защитава, своята територия — каза Донован. — Той даде да се разбере, че всичко, което става в Щатите, е работа на неговото ведомство. Защо да не му предадем информацията?

— Понеже обещах на Кигън — каза президентът. — Освен това съм съгласен с него в едно отношение. Ако предадем тази информация на Бюрото, те няма да направят нищо. Ти познаваш Едгар — ако неговите хора не са инициатори на някой проект, той отива в глуха линия.

— От друга страна, укорите ще бъдат за негова сметка, ако се окаже вярно — каза Донован.

Лицето на Рузвелт се помрачи за миг, после чертите му омекнаха отново.

— Виж, не говорим за вина, Бил — каза той. — Какво ще стане, ако информацията на Кигън се окаже А-едно и той открие този внедрен агент? Ще бъде твоя заслуга, че Кигън работи за теб.

— А ако е неуспех? Рузвелт се усмихна.

— Тогава, приятелю, никой няма да разбере разликата. Случаят ще бъде класифициран като секретен. Дори няма да държим архив за него.

Донован все още не беше убеден.

— Какво, по дяволите, може да представлява тази мисия? — попита той. — Убийство? Ако, да ме прости Господ, ви убият, това няма да ни неутрализира! Нещата ще продължат. Саботаж? Какво би могъл да унищожи един човек, та да неутрализира нашата позиция?

— Нямам представа. И очевидно и Кигън си няма представа.

— Господин президент, аз нямам нито хора, нито пари, за да изпратя цяла група да търси някакъв фантом, който изпълнява някаква незнайна и много подозителна мисия. Трябва да обмисля нещата.

— Аз също не обичам изненадите, Уилям — каза Рузвелт. — Виж сега, разбирам твоя скептицизъм. Но просто някакво вътрешно чувство ми подсказва, че това е вярно. Хитлер е такова хитро копеле, че историята ми звучи много правдоподобно. В края на краищата, какво има да губим?

Донован запали цигара, дръпна дълбоко и загледа пушека. Прехвърляше всички „за“ и „против“ дали да остави един бивш контрабандист да обикаля страната с пълномощия от Белия дом.

— Бил, в случая ние с теб ще трябва да направим доста нередни неща — каза Рузвелт. — Не искам да те притеснявам, но... съгласен ли си?

— Разбира се, господин президент...

— Ще го осигуря с пълномощия на Белия дом — продължи Рузвелт. — Назначи един човек да го контролира, един вид да му помага. Само един човек. Не е много.

— И просто да оставим Кигън да прави каквото си иска?

— Защо не? Той определено е... обладан от това издирване. Ако има такъв шпионин, той... може да има късмет.

— И ние няма да имаме никакъв контрол върху него...

— Точно така.

— Този Кигън ви харесва, нали?

— Знам, че може да му имаме доверие. Знам, че си държи устата затворена. Освен това има някои интересни връзки.

— Понеже е бил гангстер? — скептично попита Донован. Рузвелт сви устни и отпи от питието си.

— Кажи ми, Бил, откъде възнамеряваш да намериш членове за екипа си? От Йейл? От Харвард?

— Защо, какво не им е наред? Там се учат дори бъдещи президенти — ухили се Донован.

Рузвелт се засмя от сърце.

— Прав си. Но на теб ще ти трябват и хора, които имат... специална квалификация. Хора, които вече са получили доста рани по този път. Ще са ти необходими и няколко хулигани. Франсис Кигън подхожда идеално на тази схема. — Рузвелт погледна към тавана, очевидно доволен от заключението си. — Кигън разбира от уловки. Може да се владее в трудни ситуации. Той е много изобретателен, богат е, не зависи от никого, завършил е с отличие колежа в Бостън.

Фактът, че се е измъкнал от гестапо и че наистина познава Волфсон и онзи нацист...

— Фирхаус.

— Да, хора, които ти познаваш само по име. Това говори в негова полза.

— Но той не иска да се присъедини към моята операция, каза го доста ясно.

— Доо-бре, ако изобщо го бива, ще си промени мнението. Той е старомоден. Направи му услуга и той ще ти се отплати.

— Правилото на подземния свят? — попита Донован със самодоволна усмивка.

— Вероятно. Или може би е от рядко срещаните хора — почтен човек.

— Та той е бивш контрабандист, за Бога.

— Той е моят контрабандист — каза Рузвелт. Очите на Донован се разшириха от изненада.

— Затова ли се съгласихте да се срещнете с него? Рузвелт отпи от уискито си и добави небрежно:

— Той също така внесе четвърт милион за първата ми президентска кампания и още сто хиляди през трийсет и шеста.

— Е, по дяволите, в такъв случай вие сте... — засмя се Донован.

— Не, това е работа на твоя екип. Ние си имаме сделка — ти ръководиш екипа, аз ръководя страната. Но ако ти трябват хора и пари, аз ще уредя това. Ако не ти изнася Кигън или ситуацията...

— Не, сър — каза Донован и вдигна рамене. — Това е негова игра, нека си я играе. Само се надявам да не сте много разочарован, когато дойде с... празни ръце.

— О, надявам се да стане точно така, Бил — каза президентът. — Искрено се надявам да стане така.

Президентът пъхна нова цигара в цигарето си от слонова кост. Донован се наведе и му поднесе огънче. После отиде до бара, наля си ново уиски и се обърна към Рузвелт.

— Въщност като си помисли човек, ние сме на същия хал като Хитлер — каза Донован. — Ние също няма какво да губим.

Рузвелт се усмихна доволно и каза:

— Чудесно. Радвам се, че се съгласи.

39.

Опашката на ферибота за Стейтън Айланд беше по-къса от обикновено. Беше под нула градуса и откъм Дяволската врата духаше рязък вятър, надигаше се снежна буря. Парчета лед се люлееха в развълнуваните води. Във въздуха, танцуваха снежинки.

Човекът му беше позвънил рано сутринта.

— Мистър Кигън?

— Да.

— Обаждам се от името на полковника.

— Полковника?

— Вярвам, че имате визитната му картичка?

— О — каза Кигън. — Разбрах.

— Може ли да се срещнем на горната палуба на ферибота за Стейтън Айланд днес следобед? Този, който тръгва от Манхатън в два и половина.

— Предполагам. С кого говоря?

— В задната част на ограденото пространство.

— Кой е на телефона?

— Ще четете „Лайф“. Довиждане.

И затвори.

Защо беше цялата тази шпионска история? Нали всичко, което той искаше, беше да разгледа няколко папки!

Вратите се вдигнаха и потокът коли бавно нахлу на палубата. Кигън паркира и се качи на втората палуба на ферибота — тясна стая с тъмни петна по дървените пейки. Прозорците бяха заледени от студения вятър отвън. Въпреки че имаше радиатори, стаята беше студена и миришеше на смазка, солена вода и креозот. Кигън седна в единния ъгъл и отвори списанието.

Сирената измуча, фериботът потръпна и се отдели на заден ход от кея. След минута Кигън чу вратата зад него да се отваря. Нахлу студен въздух. Кигън не вдигна глава. Един глас попита:

— Мистър Кигън?

— Точно така — каза Кигън и погледна влезлия. Непознатият му поднесе кафява хартиена кесийка.

— Фъстъци?

— Не, благодаря — каза Кигън.

Мъжът беше висок, облечен във вълнено палто с вдигната яка, затворен вълнен пуловер и вълнена шапка. Имаше изправената стойка на военен и изглеждаше напрегнат, върху острото му лице се открояваха хълтнали проницателни очи, а над тях — рошава черна коса. Носеше авиаторски слънчеви очила, които смъкна и сложи в джоба на палтото си.

— Аз съм Смит — каза той и протегна ръка. Гласът му беше приятен, леко провлечен по южняшки. Докато се ръкуваха, Кигън усети нещо в шепата си — другата половинка от визитката на Донован.

— Просто за по-официално — каза Смит. — Но иначе нека бъдем на „ти“.

Кигън извади своята половинка от джоба си и долепи двете части. Прилягаха си идеално.

— Радвам се да те видя — каза Кигън.

Смит седна до него, облегна се, кръстоса крака и разпери ръце на облегалката на пейката. Кигън сви зиморничаво рамене, огледа помещението и попита:

— Нямате ли си қабинети в службата?

— Имах опашка цял ден — каза Смит. — Отървах се точно преди да се кача на ферибота. Всъщност това е много ефективна маневра. Ако се качат на борда, лесно ще бъдат разпознати и, разбира се, в такъв случай просто нямаше да ти обърна внимание.

— Мислиш, че германците са пратили хора да те следят? Не е ли малко параноично?

— Не германците, Кигън — каза Смит покровителствено. — Момчетата на Хувър. Пуснали са два екипа след мен. Знаят, че работя за Донован, а Хувър иска да знае всяка стъпка, която предприема той. Това е причината за цялото това неудобство. Ако направят връзка между нас двамата, ще тръгнат и след теб. И никога няма да свършиш нищо.

— Но защо Рузвелт е толкова нервен относно Хувър? Та той е президент на Съединените щати, за Бога!

— Понеже Хувър е назначен пожизнено. Никой не може да го уволни, ако си няма дяволски добра причина, и това го прави много влиятелен човек. И президентът не иска той да му бъде противник.

— Хувър наистина ли е такъв, а?

— Малък Наполеон? Изненадан съм, че все още не се разхожда с ръце в жилетката и не говори на френски.

— Искаш да кажеш, че отсега нататък ще се прокрадваме и ще се срещаме по този начин?

— Страхувам се, че да.

— Усещам се като женен мъж, който мами жена си, Смит.

— Интересна представа — каза Смит.

— Май ще се спогаждаме с теб — каза Кигън.

— Да — провлече Смит. — Виж сега какво е положението. Аз ще бъда твой човек за контакт. Каквото и да ти трябва, по което и да е време, ще се свързваш с мен. Имаш ли си неприятности, ще се свързваш с мен. Арестуват ли те, или си болен и трябва да идеш в болница, ще се свържеш с мен. С никой друг. Само с мен. Окей?

— Разбира се. Нещо като да потъркаш бутилката и духът се появява. Ти си духът.

„Духът“ игнорира сравнението му.

— Преди малко сложих едно куфарче в багажника ти. Съдържа всичко, което ти е необходимо, за да започнеш.

Бих желал да си получа куфарчето обратно. То си е мое. И е скъпо.

— Как така си го сложил в багажника ми?

— Отворих го с шперц.

— Е, нали ти казах, че ще се погаждаме — засмя се Кигън.

— Надявам се, че няма да направиш живота ми непоносим, Кигън. Имам чувството, че можеш да превърнеш в ад живота на доста хора.

— Не бой се, няма.

— Бих желал нещата да минават през мен. Искам да знам какво мислиш да правиш. След като съм единственият ти контакт с Вашингтон, много е важно да ме държиш в течение. — Смит олющи поредния фъстък и пусна черупката в пликчето. — Сигурен ли си, че не искаш фъстъци? От Джорджия са.

— Не, благодаря. Искам да не ми се пречкаш в работата.

Смит го погледна за момент, после каза:

— Слушай, това е много важно. Не знам какво търсиш, но бъди колкото се може по-гъвкав. Ако някой те пита какво точно правиш за безопасността на Белия дом, казваш „проверка на охраната и обстановката“.

— Проверка на охраната и обстановката.

— Точно така. Няма да споменаваш за мен и Донован на никого и никога не си се срещал с Франклин.

— Франклин, а? И с него ли си на „ти“?

— Е, трудно бих могъл да си уредя среща на четири очи. Това значи да си на „ти“.

Кигън се изкикоти. Всъщност номерът беше да дадеш 350 000 долара дарение за президентската кампания и четири години да снабдяваш определен човек с пиячка.

— Ти май си доста влиятелен, а? — попита Смит.

— Просто логика — каза Кигън.

— Какво му е логичното да пуснеш един богат бизнесмен по следите на някакъв нацистки агент?

— Защо не? Виж, аз съм сигурен, че ти имаш цялото ми досие, Смит, но нека ти обясня нещо. Когато става въпрос за съвет, аз имам неограничени източници в почти всяка област, която можеш да си представиш. Експерти, Смит. Ако не знам как да направя нещо, мога за много кратко време да разбера как да стане. Ако ми трябва информация, мога да я намеря. Мислиш, че съм новак ли? Нищо подобно. Що се отнася до ФБР, не може да не знаеш, че успях да надхитрям федералната полиция цели шест години. Те така и не са се добрали до пълното ми описание. Мислих доста за този Двадесет и седем. За да го хванем, ще ни трябва доста логика — и още повече късмет. Аз съм логичен човек, а си имам и малко ирландски късмет. Вярно, ще трябва да действам бързо и по инстинкт, но каква е алтернативата — да предам информацията на Хувър и той да я забута в някоя папка с надпис „Към дело“?

— Съгласен съм, но точно тези неща не зависят от мен.

— Всъщност ти какво вършиш? — попита Кигън. — Имаш ли някакъв пост? Нали всеки във Вашингтон си има пост.

— Нямам пост.

— И какво правиш?

— Какво ли не.

— Значи си мистър Смит и правиш какво ли не?

— Точно така. И името ми наистина е Смит. Аз съм специалист по всичко. Всъщност момче за всичко.

— Сериозно?

— Съвсем. Бях във флотата няколко години. Известно време бях момче за всичко на адмирал Хари Грогън. Когато адмиралът искаше нещо, аз му го доставях. Когато искаше нещо да се направи, го правех. Всичко, по всяко време. Нямаше значение какво е, просто казвах: „Слушам, сър“ и се грижех да бъде направено. Това е то да си момче за всичко, Кигън. Всеки адмирал си има по едно. Сега съм момче за всичко на Донован. Просто за да сме наясно: горе-долу знам какво искаш да направиш и работата ми е да ти помогам, доколкото мога и в рамките на закона. Подчертавам — в рамките на закона, понеже не обичам неприятностите. Момчетата за всичко трябва да постигат резултати с минимум усилия и без неприятности.

— А ти си от най-добрите, а? Смит сякаш не го чу, а продължи:

— Знам какво се опитваш да направиш и ти знаеш какво правя аз, така че това покрива биографичните подробности. Сега да поговорим за операцията.

— А, вече стана операция!

— Вероятно малко пресилваме нещата. Тя е твоя, моя е само отчасти. И не е кой знае каква операция.

— Какво има в куфарчето?

— Документи, няколко телефонни номера, места за връзка, моята картичка с телефоните за през деня и през нощта... Естествено предпочитам дневния телефон.

— Женен ли си?

— Бях. Бях аташиран към посолството в Шанхай, когато японците започнаха войната. Жена ми беше на пазара. Уби я още първата вълна бомбардировачи.

— Моите съболезнования.

— Благодаря. Шефът — Донован обича да го наричат „шеф“, между другото се беспокои, понеже усеща, че този твой лов на вещици...

— Това не е лов на вещици, Смит. Уверявам те, че Siebenundzwanzig съществува.

— Аха. Та както казвах, той се страхува, че твоят мотив е прекалено личен. Хората, които са прекалено много лично заинтересовани в тези неща, понякога действат безразсъдно.

— Ще го имам предвид.

— Ако по някакво чудо откриеш този човек, ще ни го предадеш, нали така. — Той не задаваше въпрос, това беше по-скоро съобщаване на факт. Замълча и си обели един фъстък. — Разбираш колко ценен може да бъде този човек за нас, нали, Кигън?

— Разбира се.

— Разбира се какво? Разбира се, че ще го откриеш, или се разбира, че знаеш колко е ценен?

— И двете.

— И няма да направиш нещо прибързано като да го хвърлиш с циментови обувки в Ист Ривър, нали?

— Не обувки, Смит. Казва се „циментово палто“. Никога не съм правил такива неща.

— Шефът, изглежда, мисли, че знаеш поне сто екзотични начина как да ликвидираш хората.

— Казах ти, че не съм правил такива неща. Не съм казал, че не знам как да ги направя.

— Е, това ме успокоява.

— Чудесно. Вярва ли ми Донован?

— Дали ти вярва, или не, не е важно. Но той наистина мисли, че ти вярваш на тази история, и това е важното. Той просто прави един опит с теб. И не забравяй: ако тази информация стигне до Хувър, ще ни излезе солено. И Донован ще е първият, който ще го отнесе.

Кигън се усмихна криво и кимна.

— Разбрах, Смит.

— Ако имаш някакви въпроси, след като прегледаш материала в багажника, звънни ми. Хем ще си прибера куфарчето. Мисля, че това е всичко. Нещо друго да ти трябва?

Смит му харесваше. Беше грубоват и непочтителен, дори хаплив. Кигън реши да го изпита.

— Та значи си най-доброто момче за всичко, а?

— Не обичам да се хваля, Кигън. Какво има?

— Нещо, което може да ми е от полза.

— О? — възклика Смит скептично.

— Мисля, че транспортът ще ми бъде голям проблем. Мразя да чакам по влакове и автобуси. Така че се чудя — мислиш ли, че можеш да ми осигуриш самолет?

Изражението на Смит изобщо не се промени.

— Самолет — каза той съвсем спокойно.

— Да. С пилот, който да си разбира от работата.

— Искаш самолет и пилот?

— Да, ще ми свършат добра работа.

— Има си хас!

Смит обели поредния фъстък и го лапна. Минута-две гледаше право напред и мислеше, после попита саркастично:

— Само това ли? Самолет и пилот?

— Засега — отговори Кигън. Усещаше, че Смит тайно се радва на предизвикателството, въпреки че никога нямаше да го признае.

Смит лапна още един фъстък и въздъхна.

— Ще поддържаме връзка.

И без да каже нито дума повече, стана и излезе.

— Много ми беше приятно — промърмори Кигън.

Кигън се върна вкъщи, наля си уиски, пусна една плоча на Каунт Бейси и прехвърли материалите от куфарчето. Беше впечатлен. В семпла кожена папка имаше пълномощия и удостоверения, че той е член на „Службата за безопасност на Белия дом, Следствен отдел“ с празно място за снимка; имаше и написан на машина списък на всички правителствени агенции с телефонните номера на директорите, които по принцип не фигурираха в указателите; имаше временен пропуск за архивния отдел на Федералното бюро за разследване; имаше и пропуск, който му позволявало да влиза във военните бази на САЩ, и една визитна картичка с емблемата на Белия дом, на която Дон Смит неопределено фигурираше като „служител“, с телефонните му номера за през деня и през нощта. Плюс една бележка.

„Мистър Кигън.

Моля, прикрепете Ваши снимки на съответните места върху военните пълномощия и тези на Белия дом.

Ниакви ефектни пози, моля, обикновени снимки за паспорт.

Запомнете телефонните номера и унищожете визитката.

Вашият човек за връзка във ФБР е Глен Кирбо, на четвъртия етаж в сградата на Бюрото във Вашингтон. Той не знае какво търсите и не го интересува.

Военното разрешително ще Ви даде достъп до архивите.

Не е благоразумно да се излагате на излишни рискове.

Смит.“

На следващия ден се появи Драймън.

40.

Той не влезе, а направо нахълта в „Розата“. Във всяка негова стъпка се четеше арогантност. Сякаш предизвикваше всички, които не знаят кой е. Беше облечен небрежно: провиснали панталони над стари каубойски обувки, яркочервена бархетна риза с бяло копринено шалче под вдигнатата яка, развлечена кожена пилотска куртка с емблемата на Военновъздушните сили от лявата страна на гърдите и армейска офицерска шапка, смачкана над ушите. Беше тридесетина годишен, висок, добре сложен, с кестеняво-червеникава коса и херувимско лице, с наперена усмивка и блестящи сини очи. Изглеждаше така, сякаш целият свят е в краката му. Тръгна наперено към бара и седна срещу Дребоська.

— Уиски с лед, шефе, колата отделно — каза той, завъртя се с гръб към бара и огледа заведението. Очите му се заковаха върху Кигън.

— Басирам се, че ти си Франсис Кигън — усмихна се той и го посочи с пръст.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Кигън, като отвърна на усмивката му.

— Е, изглеждаш така, сякаш заведението е твое, и след като собственикът се казва Кигън, значи си ти.

— Много добре, приятел. А ти кой си?

Той отиде до масата на Кигън, сложи двете си чаши на нея и му подаде ръка.

— Капитан Джон Драймън от Военновъздушните сили на Съединените щати.

— За мен е удоволствие, капитане — каза Кигън и го погледна отблизо. — В отпуск ли си?

— На дежурство — отговори той и отпи голяма гълтка от уискито.

— Така ли? Къде?

— Тук.

— В Ню Йорк?

Драймън изглеждаше изненадан.

— Не бе, тук. В този бар. С теб. Аз съм на временна служба тук от... — той погледна часовника си — от преди един час.

Челото на Кигън се сбръчка.

— За да правиш какво?

— Надявах се, че ти ще ми кажеш. Виж, аз не се оплаквам, мистър Кигън, останали са ми още шест месеца на тази служба и после заминавам за Китай.

— Може би не си чул, но в Китай има война.

— Разбира се, че има — засмя се Драймън. — Да си чувал за майор Клер Шано? За Летящите тигри? Той е започнал да създава собствени въздушни сили там. Някъде от първи януари ще бъда там, за да покажа на японците някои трикове. Междувременно съм назначен към нещо, наречено „Служба за безопасност на Белия дом“ и трябва да изпълнявам твоите заповеди. И, шефе — той се огледа и радостно се изсикоти, — не бих могъл да измисля по-добро място, където да изкарам тия шест месеца. Самолетът е на летище „Мичъл“.

— Самолетът?

— Е, бракмата де. Двуместен АТ-6. Никъде не отивам без нея. — Той мълкна и пак огледа бара. — Не мога да повярвам. Да ти кажа, това си е пилотската мечта. Искам да кажа, да те назначат в бар и да изпълняваш заповедите на собственика. Момчетата изобщо няма да повярват.

— Момчетата изобщо няма да узнаят за това, капитане — каза Кигън сериозно. — Отсега, докато не прехвърлиш Хималаите, ще забравяш всичко, което виждаш, чуваш или правиш. Това е първата и вероятно последната заповед, която ще получиш от мен.

Драймън се озърна уж ужасено, после се наведе и прошепна:

— Това да не е никаква шпионска история? Имам предвид бара и това, че си... хм, цивилен. Защо е всичко това?

— Ще разбереш, когато му дойде времето. Та как ти викат?

— Бепи.

— Бепи? Нали каза, че си Джон.

— Да де — каза летецът. Продължаваше да се усмихва като ангелче. — Бепи значи Бесният пилот. Прякор. Десет години съм във Военновъздушните сили, последните две обучавах сополиви колежанчета с надеждата да останат живи след курса. Бил съм пилот-

изпитател две години, известно време си имах и своя собствена ескадрила. По дяволите, наистина съм бесен, мистър Кигън!

Кигън беше изумен. Смит наистина му беше дал на разположение пилот от Въздушните войски и самолет. Уважението му към момчетата за всичко порасна.

Добре де, Бепи — каза той. — Като си толкова ербап, защо работиш за Белия дом?

Драймън бутна шапката на тила си и се облегна.

— Всъщност... смъкнаха ме.

— Смъкнаха те?

— Ами точното обвинение беше „Своеволни летателни прояви“

— каза Драймън и пак надигна уискито.

— И какво точно представляват тези волни летателни прояви?

— Своеволни — поправи го Драймън. — Всичко, което правя в самолета, е волно, мистър Кигън. Има само две неща, които правя добре. Летенето е едното от тях — и аз го правя дяволски по-добре от всичко друго. Виж какво ще ти кажа — аз мога да летя на всичко, което има мотор и две крила, и мога да отида с него навсякъде, по всяко време и при всякакви метеорологични условия. Аз съм роден да летя, мистър Кигън, аз съм най-щастлив, когато краката ми са на три километра от земята.

— Много интересно. Но не ми отговори на въпроса.

— Летателните инструкции са гадна работа, мистър Кигън. И скучна. Едно и също нещо ден след ден. Трябва да даваш добър пример на курсантите и да правиш всичко по устав. По дяволите, цяла година летях с поща в такова лошо време, че си слагах чашата с кафето в скута, за да съм сигурен, че не летя с главата надолу. После изведенъж ме пращат във Флорида да се правя на бавачка. Така че, за да изразходим малко излишна енергия, четирима от инструкторите решихме да си направим състезание. Тридесет мили. Финалната линия беше един мост на магистралата край морето. Е, по дяволите, можех да прелетя последните пет с гъза напред, бях ги изпреварил и тримата.

Той мъркна, за да довърши уискито си и да отпие гълтка кола, после продължи:

— За нещастие моят командир карал по моста по същото време, когато реших да мина под него. Полковник Фредерик Мец. Никакво чувство за хумор. Даже не видял другите момчета, толкова бил заест да

си скубе мустака, когато ме видял да прелитам под него. Аз му казвам: „Полковник, какво да направя, като понякога ме хващат бесните?“ А той ми вика: „Тебе освен че са те хванали бесните, Драймън, ще ти бъде отнето и правото за летене за деветдесет дни“. Деветдесет дни! Господи, цяла вечност! И тогава... — Той се облегна и пак се ухили. — Тогава Господ чу молбата ми.

И величествено махна към салона.

— И какво точно ти казаха? — попита Кигън. Чудеше се какви ли инструкции е дал Смит на този луд човек — и как ли е успял да го намери.

— Казаха ми, че съм куриер към Белия дом. Какво ще кажеш за това? Куриер! И че трябва да дойда тук и да ти се представя, и да правя каквото кажеш... в границите на разумното. — Той се изкикоти. — Каквото и да значи това.

— Значи да не убиеш и двама ни, Бепи.

— Няма начин — възрази Драймън. — Изключено. Казвай кое е първото нещо, което трябва да знам.

— На първо време трябва да знаеш следното: търся един човек. Не знам как изглежда, как се казва, какво прави или къде може да го намерим. И по начина, по който се развиват събитията в света напоследък, вероятно няма да разполагам с много време, за да го открия.

Драймън известно време го гледа втренчено, после се изкикоти.

— Окей. И какво ще правим?

— Това е проблемът, Бепи. Нямам идея къде ще свършим, но ще започнем като излетим утре сутринта за Вашингтон. Ще се настаниш в стаята ми за гости и ще бъдеш на мое разположение двадесет и четири часа в денонощие. Когато нямаме работа, не ме интересува какво правиш. Имам три коли, ти можеш да караш ролса. Вече не го карам много.

На лицето на Драймън се изписа благоговение.

— Ролс? — попита той почтително. — Искаш да кажеш „Ролс-Ройс“?

— Да.

Усмивката на Драймън премина в смях, после в рев. Той огледа „Розата“ и възклика:

— Значи така изглежда, а?

— Кое? — попита Кигън.

— Как кое? Раят, шефе — извика Драймън. — Раят!

41.

Архивата на ФБР беше чиста като операционна. Нямаше нито прашинка по лампата или масата, подът беше излъскан до опасен гланц. Редиците шкафове се простираха покрай стените: безкрайни сиви метални чекмеджета.

Кирбо беше висок любезен мъж с оредяваща руса коса и кротки очи. Носеше бяла престиилка, бяла риза и вратовръзка на райета и беше безукорен като архивата. Той стана от бюрото си и закуца да посрещне Кигън и Драймън.

— Очаквах ви — вежливо каза той, щом се запознаха. — Наистина много бързо се добрахте до тук.

— Нямаме време за губене — отговори Кигън. — Благодаря ви за отзивчивостта.

Кирбо ги поведе към дървеното бюро — старо, но чисто, както и всичко в помещението. Покани ги да седнат и попита:

— Какво търсите? Може би ще успея да ви помогна. Вече пета година съм в архивата. — Той потупа крака си. — Един крадец на коли ме прегази. Можете ли да повярвате? Осемнадесетгодишно хлапе. Паникьосал се и натиснал газта. Не успях да отскоча достатъчно бързо.

— Лоша работа — каза Кигън. — Много неприятно.

— Знаете ли, жена ми май смята, че е за добро. Сега съм си вкъщи всяка нощ, трябваше да се откажа само от тениса. И така... какво ще търсим?

— Търся един човек, който е бил или свидетел — или може би просто е трябало да бъде разпитан във връзка с федерално престъпление. Не мисля, че е бил пряко замесен в инцидента, въпреки че не съм сигурен.

— Какво е било нарушението?

— Не знам.

— Как се казва?

— И това не знам?

— Описание?

— Нямам представа.

— Но тогава какво знаем? — попита Кирбо.

— Не знаем нищо, мистър Кирбо. Не зная нищо за този човек, освен че е опитен скиор, майстор на дегизацията и е германец по рождение, въпреки че съм сигурен, че е имал документи за американска самоличност. Знам, че е дошъл тук някъде през трийсет и трета и е изчезнал през пролетта на трийсет и четвърта година, понеже е бил замесен по някакъв начин с разследване на ФБР и не е издържал на напрежението. Появил се е отново след година, вероятно с нова самоличност, и оттогава си е тук.

Кирбо помисли минута, после каза:

— Това ли е всичко?

— Това. Освен огромното желание да го намерим.

— И как мислите да го направите?

— Говорим само за три месеца. Март, април и май трийсет и четвърта. Мислех заедно с Бепи да прегледаме архивите за тези три месеца и се надявах нещо да изскочи.

Агентът на ФБР се засмя, стана и закуцука към една редица шкафове. Издърпа няколко чекмеджета и се обърна към Кигън.

— Имаме архиви за откраднато правителствено имущество, за изнудване, за откраднати коли, отвлечания, банкови обири, незаконни бягства, за да се избегне съдебно преследване. Имаме углавни престъпления за присвояване на правителствено имущество — с изключение на индианските резервати, националните паркове и корабите в морето, търговия с бели робини, междущатски транспорт на откраднато имущество, фалшификации... — Той махна към шкафовете. Бих казал, че ще трябва да прегледате, ох... поне двеста и петдесет-триста случая на месец.

— На месец! — ахна Драймън.

— Така предполагам. Вероятно седемстотин случая плюс-минус няколко. Но погледнете и от добрата страна: може да изключите фалшификациите и контрабандата със спиртни напитки, това е към финансовия отдел.

— О! — възклика Драймън. — Голям късмет.

— Трийсет и четвърта сме имали тридесет областни служби с по двадесет, двадесет и пет агента към всяка, и всички са били заети до гуша.

Кигън чак подсвирна.

— Мистър Кирбо — каза той. — При осъдната информация, която ви дадох, какво ви подсказва вашият инстинкт?

Кирбо затвори чекмеджетата и отново седна.

— Преди всичко, че обектът очевидно е бил замесен в някоя криминална дейност, иначе не би избягал.

— Може би. Но не мисля, че ФБР е знаело за това. Мисля, че се е беспокоил да не открият, че използва фалшива самоличност.

— Може би има някакъв документ за него. Разбира се, това е било... преди пет години. Не знам. Зависи доколко е държало Бюрото да разговаря с него. Заслужава си да се опита. Ще видим къде има нещо висящо от този период. — Той записа нещо, остави молива и поклати глава. — Това може да включва всичко. Може да е работил в някое правителствено учреждение, в обрана банка или нещо такова... искал да кажа... — Той безпомощно повдигна рамене. — Ние, разбира се, бихме разпитали седемдесет и пет до сто души при подобна ситуация.

— Аз смятам така — каза Кигън. — Каквото и да е било, той е разполагал с малко време, за да избяга, преди полицията да се добере дотам. Искам да кажа, че този човек е изчезнал от някое място, където вероятно е бил познат на местните хора. Трябвало е да се придвижи бързо, преди федералните агенти да пристигнат, и все пак това да не изглежда подозрително. И така, аз предполагам, че това вероятно е бил малък град някъде в Средния Запад, място, до което вашите хора биха се добрали за час или два.

— Това все още не стеснява категориите — отговори Кирбо. — Знаете ли какво ще ви кажа? Защо не започнем отначало? Всички тези папки имат опис — агентът, който отговаря за случая, винаги прави доклад, нещо като резюме на случая, вярно, доста сбито, защото директорът не обича многословието. Към описите обаче се прилагат всички показания при разследването. Ако нашият човек е бил толкова нервен, че да избяга, предполагам, че или е бил свидетел на нещо, или е познавал лице, замесено в някаква криминална дейност. Съмнявам се, че би избягал просто така, освен ако не е бил сигурен, че Бюрото ще открие някои трудности при установяването на неговата самоличност. И така, като първи етап, нека стесним нещата. Ние търсим липсващ свидетел или човек, забъркан във федерално

престъпление в малък град в Средния Запад, нали така? Предлагам да започнем от първата седмица на март и да проверим първо описите. — Кирбо погледна Кигън, после Драймън. — Наслука, господа.

Работеха по цял ден и рядко напускаха архивата преди десет или единадесет часа вечерта. През първата седмица прегледаха повече от триста папки и десетки стари документи и отделиха двайсетина случая с липсващи свидетели, заподозрени или бегълци. Повечето папки с тези случаи включваха криминални престъпници, които бяха „духнали“, както се изразяваше Кирбо, понеже или бяха замесени, или ги търсеха за нещо друго. Все пак трябваше да ги проверят. Кигън отделяше всяка папка, в която по някаква причина липсваха хора. Купчината, която трябваше да бъде прегледана повторно, растеше с всеки ден.

Случайте бяха и прости — като открадната кола, и сложни — опити за незаконно присвояване на стотици хиляди долари от регионалните служби на Вътрешното министерство. Имаше изчезнали съпрузи и съпруги, синове и дъщери. Мнозина от избягалите бяха замесени и в други престъпления и повечето бяха бързо отхвърлени заради възрастта, пола или просто защото лесно можеха да бъдат проследени десет или петнадесет години в миналото чрез приятели или членове на семейството.

Летяха със самолета до Акрън, Охайо и до Бъфало, но и на двете места не откриха нищо.

Докато едната купчина намаляваше, другата растеше. Започнаха да проверяват по телефона случаите, които наричаха „вероятни“. Хората не можеха да си спомнят почти нищо.

Летяха и до Питсбърг, но пак напразно. Драймън обичаше пътуванията. От време на време пикираше към земята, „за да огледаме плажа“, или правеше внезапни лупинги, за да разнообрази дългите пътувания. Непрекъснато пееше каубойски песни. Изобщо, с него не беше скучно.

— Шефе, ще ми кажеш ли защо, по дяволите, обикаляме като луди? — попита Драймън, когато се връщаха от поредното безплодно пътуване до Илинойс.

— Едва ли.

— Защо?

— Случаят е класифициран като „тайна“.

— Шегуваш се! Аз съм посветен в най-големите тайни. Проверен съм в Северната военновъздушна база. Няма по-голяма тайна от това.

— Има, ако е моя — засмя се Кигън.

Бепи направи такъв лупинг, че почти му счупи врата.

Ванеса въздъхна удовлетворено, смъкна се от Кигън, легна до него и почна да разтрива гърдите му с дланта си; левият ѝ крак все още беше преметнат през кръста му.

Той се обърна към нея, притегли я и загали гърба ѝ. Единственото бягство от монотонността на всекидневната неприятна работа за Кигън и Драймън бяха съботите и неделите в Ню Йорк: Драймън изчезваше да се забавлява, а Кигън прекарваше времето си с Ванеса.

— Господи, толкова ми е хубаво с теб — прошепна той.

— Благодаря.

— Не — каза той. — Аз ти благодаря.

— Нямам предвид само правенето на любов.

— За какво тогава?

— Че ми позволи да се върна отново в твоя живот. Онази вечер, преди шест месеца, бях направо ужасена. Просто знаех, че ще ме изгониш.

— Никога нямаше да те изгоня, Вани. По дяволите, ние бяхме приятели дълго преди да станем любовници.

Кигън беше нов човек, запален от две страсти: Ванеса и търсенето на нацисткия призрак, в чието съществуване никой друг не вярваше истински. Преди смъртта на Джени той беше човек, обладан от всепогълщаща любов, една любов, която се беше превърнала в отворена рана. Чувствата му за виновност и разкаяние бяха примесени с гняв и злоба. Но нейната смърт го беше освободила от крепостничеството на вината, която си беше самоналожил, и гневът му сега беше насочен към 27. За първи път от години той се усещаше целеустремен.

— Ти ми спаси живота, Вани. Боже Господи, аз дори бях спрятал да се смея преди да се завърнеш отново в живота ми.

Тя долепи глава до неговата и прошепна:

— О, как те обожавам, Ки.

Пет месеца бяха изминали, откакто Кигън беше научил за смъртта на Джени в Дахау. Ванеса почти веднага беше усетила неуловимите промени в него: чувството на облекчение, което дойде с края на очакването; постепенното изчезване на вината, която му пречеше да разкрие чувствата си към нея. Освободена след развода, тя също беше станала една емоционална бомба, която чакаше да експлодира. Заедно те бавно се лекуваха един друг и с течение на месеците тяхната любов стана толкова пламенна, както преди години, по време на краткотрайния им флирт в Берлин.

Снощи бяха отпразнували тридесетия й рожден ден с вечеря в един италиански ресторант в Бронкс, после бяха отишли в „Кафе Руж“, където свиреше Глен Милър. Беше чудесна нощ.

Кигън стана, тихо отиде до кухнята и извади бутилка шампанско.

— Ки — повика го тя.

— Да?

— Татко пита дали искаш да прекараш Деня на благодарността с нас тази година.

— По дяволите, изобщо не знам къде ще бъда на Деня на благодарността — отвърна той като търсеше отварачка. — Наистина ли искаш да отидеш в Бостън за този ден?

— Няма да бъдат в Бостън, ще идат на острова.

— Какъв остров?

— В Джордзия.

— Искаш да кажеш там, дето висят богаташите? — отговори той и взе две чаши за шампанско от шкафа. — Искаш да прекараш Деня на благодарността като играеш крикет с тайфа сноби и капризни стари милионери?

— Ще му кажа какво си казал — пощегува се тя.

— Той знае за чувствата ми към тази тълпа. Кигън се върна в спалнята.

— Ние ходим там от години, но вече не е същото. Повечето от старата тайфа ги няма. Аз също не искам да отида, но обещах да попитам.

— Какви са чувствата му към нас? — попита Кигън като седна на ръба на леглото и извади тапата от бутилката.

— Никога няма да каже. Всъщност той те харесва доста, иначе не би ни поканил да идем с тях.

— Давай, кажи му какво съм казал — каза Кигън и се засмя. — Ще ядем тук. Аз ще пригответя вечерята.

— Окей — каза тя. — А аз ще сложа масата.

Той ѝ подаде чаша шампанско, после бръкна в чекмеджето на ношното шкафче и извади малко пакетче, увито в сребърна хартия и завързано с черна панделка.

— Честит рожден ден.

— О, Ки, благодаря! — радостно извика тя. На картичката пишеше:

„На Ванеса, която възвърна вярата ми в късмета на ирландците. Нека го сподели — с цялата ми любов...

Ки.
10 август 1939 г.“

Тя бавно го разопакова. Подаръкът беше малка елегантна брошка с формата на ирландска детелина; четирите ѝ листчета бяха от смарагди, очертани с диаманти, и с един грозд диаманти за дръжка.

— О, Господи, Ки, великолепна е.

— Жалко, че в момента няма на какво да си я сложиш — засмя се той и я повали на леглото. Телефонът звънна.

— Не му обръщай внимание — прошепна той.

Но телефонът продължи да звъни. Накрая Ванеса се пресегна, вдигна слушалката и я сложи на ухото му.

— Мистър Кигън?

— Да?

— Тук е Смит.

— Познах по гласа — каза Кигън.

— Слушаш ли радиото?

— Сега е полунощ, Смит. Не, не слушам радио.

— Може би е по-добре да слушаш — каза Смит. — Германците трупат войски около границата с Полша. Ако нахлюят в Полша, Англия

и Франция ще обявят война веднага. Ако мислиш да намериш този Двадесет и седем, по-добре да побързаш. Не мисля, че ще можем повече да крием случая от ФБР...

— Прегледали сме почти всичките архивни документи — каза Кигън отчаяно. — Дай ми още няколко дни. Ако не стане, и без това не знам какво да правя.

И затвори.

— Кой е този Смит — попита тя.

— Момче за всичко — каза той.

— Какво?

— Просто се шегувам — каза той, но гласът му изобщо не беше весел. — Трябва да се върна във Вашингтон утре. Но този път няма да е за дълго.

— Не изглеждаш много щастлив — каза тя.

— Дадох обещание на един човек — каза Кигън. — Сега изглежда, че няма да мога да го спазя.

— Опита ли?

— Направих всичко, което можах.

— Тогава Господ ще ти прости — тихо каза тя.

— Не знаех, че по света има толкова много мошеници — изстена Драймън един ден.

Обикновено работеха само двамата. Кирбо помагаше, когато можеше: този методичен човек работеше бавно, но не пропускаше нищо. Вече не бяха толкова запалени. Кигън започна да се чуди дали проверката на архивите е изобщо добра идея. Но нямаха алтернатива. Шегуваха се, за да намалят убийствената скука, понякога се затрудняваха с някой случай и с часове се ровеха в помощните доклади.

— Какво ще кажеш за мъртъв свидетел? — каза Драймън една вечер, докато лениво прелистваше един от докладите.

— Имаме си достатъчно живи, Бепи — отговори Кигън.

— Господи, това момче наистина е имало лош късмет! Първо банката му е обрана от Дилинджър и сякаш това не било достатъчно лошо, ами умира и при катастрофа с колата същия ден.

— Уверявам те, че човекът, когото търсим, не си е счупил врата при пътна катастрофа. Ако търсиш истинска драма, има един доклад за

банковия обир, който направил Флойд Хубавеца в Уисконсин.

— Този се е удавил.

— Моля?

— Не си е счупил врата, а се е удавил.

— Продължавай, капитане. Искам живи свидетели.

Драймън затвори папката и се зае със следващата. Часове покъсно, когато се приготвяха да си тръгват, той взе отново папката и започна да се рови в докладите, прикрепени към описа. Не знаеше защо, това просто беше импулс.

— Просто ми изглежда странно — каза си той.

— За какво си мърмориш? — попита Кигън.

— Изглежда ми малко странно. Онзи служител по заемите в банката, която била ограбена, тръгва с кола на вечеря с приятелката си и пада в реката.

— Лош късмет. Просто лош късмет — отговори Кигън и започна да слага настрани папките, с които бяха приключили. Драймън продължаваше да разлиства докладите.

— Убили са шефа на полицията — каза той.

— Кой?

— Бандата на Дилинджър. Убили шефа на полицията в това градче... Дрю Сити, Индиана.

— Аха — каза Кигън и започна да прибира папките в чекмеджетата.

После, точно преди да остави папката, Драймън спря и извади един лист.

— Шефе — обади се той.

— Да?

— Това момче от случая с Дилинджър, дето се удавило.

— Да?

— Изобщо не са намерили тялото му.

42.

Драймън трещеше със самолета през Индиана на сто метра височина. Гледаше картата на пътищата на „Синклер Ойл Към-пани“ в скута си и се опитваше да пресметне точно къде се намират.

— Загубихме ли се, Бепи? — попита Кигън и вдигна глава от папката за случая Дилинджър в Дрю Сити.

— Разбира се, не — каза Драймън обидено. — Търся ориентири.

— Ще събориш шапката на някой фермер, ако не набереш малко височина.

— Не мога да търся ориентири от три километра — възрази Драймън и смени темата. — Наистина се запали по този случай, а, шефе?

— От отчаяние. Просто обектите ни за изследване са на привършване — горчиво отговори Кигън. — Карай си сега самолета.

Какво му беше казал Еди Танжереца? Че ако 27 имитира собствената си смърт, ще се измъкне чист.

Предполагаше се, че Фред Демпси се е удавил при катастрофата, но изобщо не бяха успели да намерят тялото му. След като е бил служител по заемите в банката и дори е говорил с Дилинджър по време на обира, определено е бил главният свидетел и един от първите, които ФБР е щяло да разпита.

— Ето го — каза Драймън и посочи напред, сякаш изненадан, че е намерили града — Дрю Сити, Индиана. — Господи, каква дупка! Надявам се, че няма да останем тук дълго.

— Колкото се налага, Бепи.

Драймън профуча над града веднъж, „за да намери място да се приземи“. После бавно зави надясно, закръжи над главната улица и приземи моноплана точно край една група къщи.

— Бог съм — похвали се той.

— Как така става, че никога не се приземяваме на летища? — каза Кигън, докато слизаха, но Драймън не обърна внимание на забележката, а каза:

— Виж, имаме делегация по посрещането.

Цяла вървовица хлапета тичаше към тях, следваха ги няколко възрастни, които се приближаваха с по-голяма резервираност. Една полицейска кола зави отнякъде и спря точно пред тях.

— Добре ли сте всички? — попита младият полицай, като изскочи от колата. Кигън видя шерифската му значка и отговори:

— Много добре, шерифе.

— Шериф Лутър Конклайн, на ваше разположение. На главната ни улица не кацат самолети всеки ден.

Кигън набързо показа удостоверението си.

— Аз съм Франсис Кигън, от отдела за безопасност към Белия дом — каза той. Реакцията бе винаги една и съща: объркано вълнение, после любопитство („Зашо ли е дошъл тук?“) и накрая на глас:

— Какво към Белия дом?

— Тук сме, за да направим проверка за един човек, починал преди няколко години. Вероятно си спомняте, било е в деня, когато Дилинджър обрал вашата банка.

— Разбира се, че си спомням, сър. Моят шеф Тайлър Огълсби беше убит този ден. Застреляха го съвсем хладнокръвно. Но вие говорите за Фред Демпси.

— Точно така. Фред Демпси. Познаваше го, нали?

— Много добре. Веднъж ми даде заем само срещу името ми.

— Добро момче, а?

— Да, сър. Беше скромен. Това беше истинска трагедия. Двамата, той и Луиз Скоби, загинаха. Колата се пълзнала от пътя преди моста и паднала в реката. Баща й беше шеф на Фред, Бен Скоби, президентът на банката. Това едва не го уби.

— Обзалагам се, че е така, Лутър. Чух, че не сте намерили труповете.

— О, намериха Луиз на следващия ден. Но същия ден валя адски дъжд. Реката може да го е завлякла на... петдесет мили надолу по течението. Вероятно е затиснат под някой пън някъде.

— Вероятно. Разкажи ми за Фред. Колко висок беше? Как изглеждаше?

— Висок към метър и осемдесет. Доста добре развит за чиновник. Тъмна коса, малко посивяла по краищата. Сиви очи, помня тези негови проницателни сиви очи. Мисля, че той и Луиз бяха доста хълтнали един по друг и всички очакваха да се оженят. Роджър,

нейният брат, го преживя много тежко. Той обичаше Фред. Фред беше добър към него. Беше му повече като баща от стария Бен Скоби.

— Колко е голямо сега момчето?

— На около тринайсет. Работи следобедите на бензиностанцията.

— И баща ѝ е президент на банката?

— Да, сър. Чудесен човек. Защо така се интересувате от Фред?

— Ще сложим папките за Дилинджър в архивите — каза Кигън небрежно. — Просто попълваме някои празноти.

— О, ясно.

— Дали Бен Скоби си е в банката сега? Лутър извади джобния си часовник.

— Вероятно сега си е вкъщи и обядва.

— Имаш ли нещо против да ме закараш при него, шерифе? После може би капитан Драймън ще провери из града и ще поговори с някои хора, които са познавали Демпси.

Бен Скоби беше преждевременно остарял от грижите и трагедията, оредялата му прана коса беше почнала да сивее, очите му бяха угаснали и без блясък, гласът му беше нисък и глух. Той покани Кигън в гостната — подредена, но прашна, претъпкана с мебели, покривчици и джуунджурии — малките съкровища на един живот в една стая, която изглеждаше сякаш замразена във времето. Той си беше свалил сакото, тирантите му висяха от колана. Беше забравил салфетката под брадата си и когато седна, я забеляза и я махна с объркана усмивка.

— Е — каза той със slab глас, — никога не съм срещал човек от Белия дом. Да ви донеса ли нещо? Лимонада или може би кафе?

— Не, благодаря — каза Кигън. — Всъщност приключваме някои стари дела, мистър Скоби. Има все още един въпрос около Фред Демпси. Нали знаете, тялото му изобщо не е намерено и...

Той оставил изречението да виси във въздуха, като се надяваше Скоби да откликне. Но Скоби само кимна и каза:

— Знам.

— Разбрах, че той е бил близък със семейството ви.

— Да. Момчето ми, Роджър, го обичаше. А аз се надявах той и Уизи — моята дъщеря Луиз, да се оженят. Това беше... това беше... съкрушително преживяване. Безсмислена загуба...

Той поклати глава и погледна изпъкналите вени на ръцете си.

— Мистър Скоби, може ли да разчитам на вашата дискретност?

Искам да кажа, ако ви доверя нещо, ще го запазите ли в тайна?

— Предполагам, че да, мистър Кигън. Никога не съм си падал много по клюките.

— Това е просто размишление, разбира се. Да предположим, че ви кажа, че има... шанс... Фред Демпси да не е бил убит при тази катастрофа. Че може би е излязъл от колата и е успял да излезе от реката... или пък въобще да не е падал в реката...

— Това е лъжа! — извика един глас. Кигън се обърна и видя едно слабичко момче в пропити панталони от рипсено кадифе и разкопчана риза, което предизвикателно ги гледаше от вратата.

— Фред не е направил това — сърдито настоя момчето. — Фред би се опитал да спаси Уизи и затова реката го е погълнала. Така каза мистър Тагърт и така е станало.

— Роджър, не бива да подслушваш и да прекъсваш по-големите — скара му се Скоби. — Това е моят син, Роджър Скоби. Роджър, този господин е от Белия дом във Вашингтон, Колумбия.

— Не ме интересува откъде е, той е лъжец! — викна момчето.

— Роджър!

— Казах „да предположим“ — каза Кигън. — Просто размишлявах... малка игричка...

— Мръсна игричка. Фред беше мой приятел. Не бива да си играете такива игрички с мъртвите. Вие лъжете и напуснете нашата къща!

— Роджър! — рязко каза Бен Скоби.

— Всичко е наред — каза Кигън. — Верността е рядко нещо, мистър Скоби. Възхищавам се на неговия кураж.

— Иди горе и си напиши домашните, сине — нареди Скоби.

— Току-що ги свърших.

— Тогава просто си иди горе — рязко каза Скоби. Момчето тръгна да излиза, после се обърна към Кигън.

— Не е хубаво да се говори така за мъртвите — каза то и излезе.

— Не може да забрави тази катастрофа — каза Скоби, като затвори вратата на гостната. — Те бяха много, много близки. Та какво казвахте?

— Кой е Тагърт? — попита Кигън.

— Областен следовател от Лафайет. Защо всъщност Фред ще прави такова нещо? Искам да кажа, ако се е измъкнал, защо не ни е казал? Защо ще си тръгне, без да каже нищо? Не виждам смисъл в това, мистър...

— Кигън. И аз също съм съгласен, че няма смисъл, но нали ги знаете бюрократите. Не могат да търпят нещо да липсва.

— Защо Фред ще прави такова нещо?

„Един нацистки агент да се крие в Дрю Сити, Индиана, да работи в неговата банка и да се люби с дъщеря му? Той ще ме помисли за луд“ — помисли си Кигън.

— Не знам, мистър Скоби. Вие сте прав, че не виждате смисъл. Просто защото изобщо не е намерено тялото му и така нататък. Опитваме се да покрием основните неща. Искаме веднъж завинаги да приключим с това дело. Съжалявам, че разстроих момчето.

— Казах ви, той не може да го забрави — тъжно каза Скоби. — Нито пък аз. Ще кажа само едно нещо за Фред: той направи последните няколко месеца от живота на дъщеря ми щастливи. Животът ѝ не беше много приятен преди той да дойде. Загуби майка си, когато Роджър се роди, и трябваше да се грижи за него, за мен и за къщата. Фред възвърна блъсъка в очите ѝ. Аз винаги ще му бъда задължен за това.

— Разбирам ви. Можете ли да си спомните нещо друго за него, нещо по-конкретно? Нямате негова снимка, нали?

— Не, Фред не беше по снимките. Беше самoten човек, имаше малко приятели и не ходеше много по развлечения.

— Имаше ли някакви странности? Някакви особени навици?

Скоби сви устни и се почеса по слепоочието.

— Просто... мина много време, мистър Кигън. Пет години станаха миналия май. Не мога да си спомня подробности.

— Разбирам.

— Всъщност Фред беше най-обикновен човек и се отнасяше към мен и децата ми с много любов и внимание. Обичаше филмите. Обичаше чаша бира на вечеря, но не беше голям пияч. Свиваше си собствени цигари. Не обичаше купешките. Доколкото си спомням, от тютюн за лула марка „Принц Албърт“. Имаше една златна запалка, с която се гордееше. Фамилно наследство, така казваше.

— Каква запалка?

— Четириъгълна, ей толкова дълга. — Скоби разтвори палеца и показалеца си. — Горе-долу толкова. Беше гладка, а на върха имаше гравирана вълча глава. Беше от истинско злато, не имитация. Много красива вещ. Изглежда, беше скъпа. Правилно се гордееше с тази запалка.

— Бихте ли ми я нарисували?

Кигън му подаде една тетрадка и молив и Скоби нарисува запалката. Ръката му вече трепереше от годините.

— Майка му живееше в Чикаго — продължи Скоби, докато рисуваше. — Боледуваше и той ходеше от време на време да я посети.

— Името ѝ Демпси ли беше?

— Е, предполагам.

— Искам да кажа, дали знаете подробности. Може да е била вдовица или разведена, или омъжена повторно.

— Никога не съм питал. Той не говореше много за себе си.

— Помните ли къде е бил роден, мистър Скоби? Скоби го погледна изненадано, после се усмихна.

— Къде е роден?

— Да. Откъде е?

— Извинете, но въпросът ви ми се стори странен. Всъщност точно това си спомням. Роден е в Еъри, Пенсилвания. Помня това от молбата му за работа. Търсих го веднъж на картата, просто от любопитство.

— Нещо друго? Колеж? Предишна месторабота? Скоби го погледа няколко секунди, после поклати глава отрицателно.

— Добре — каза Кигън и стана да си тръгва. — Мистър Скоби, вие ни помогнахте доста. Както ви казах, опитваме се да изясним някои празноти и да приключим веднъж завинаги с това. Благодаря още веднъж, че ми отделихте време.

Когато стигнаха предната врата, Скоби каза:

— Имаше едно нещо за Фред. Не съм казал това на никого, даже на съвета на директорите в банката. Фред имаше препоръчително писмо от Първа манхатънска банка в Ню Йорк. Аз го наех, понеже ми харесваше и имаше добра препоръка. Той изглеждаше наистина умен и честен и ми каза, че от дълго време си търси работа. Това беше в годината, когато кризата беше най-дълбока, спомняте си. Бях забравил за писмото, докато месец по-късно попаднах на него в чекмеджето на

бюрото ми и просто по силата на навика се обадих в банката. Те изобщо не бяха чували за Фред Демпси.

— И вие го оставихте на работа?

— Е, такива бяха времената, много хора бяха отчаяни. През това време открих, че е честен човек и добър работник, също както пишеше в препоръката. Освен това Роджър и Уизи вече се бяха сприятелили с него. Реших по-скоро сам да преценя, отколкото да говоря с него. Никога не съм казвал за това на никого.

— Радвам се, че ми се доверихте. Благодаря отново. Желая ви успех, мистър Скоби.

— На вас също, мистър Кигън.

По пътя към самолета Конклайн сви от главната улица, мина по моста и паркира от другата страна на реката.

— Мислех си, че може да искате да видите къде колата е изскочила от пътя. Точно тук — каза шерифът. — Извадихме я на петдесет метра надолу по течението... ей там. Уизи беше все още в нея. Държеше сакото на Фред. Той трябва де е бил повлечен от водата. Тази нощ реката течеше бурно.

Кигън се огледа. Пуст участък. Наблизо нямаше къщи, само железопътните линии вървяха паралелно на реката. Изолирано. Ако Фред Демпси е искал да имитира смъртта си, това е било идеалното място.

— Не открих много — каза Драймън, докато се намъкваша обратно в самолета. — Отдавна е било. Хората наистина не си го спомнят много добре. Искаш ли да чуеш нещо смешно? За същата вечер, вечерта на банковия обир? Имало голям бой в скитническия лагер надолу по пътя. Двама души били убити.

— Скитнически лагер? Къде?

— В Лафайет.

— Не се шегувам. Мислиш ли, че ще можеш да намериш Лафайет, Бепи? И истинско летище? Омръзна ми да кацаме в задните дворове на хората.

— Защо ще ходим в Лафайет?

— Искам да говоря със съдебния следовател.

Елмо Тагърт, който беше едновременно собственик на погребално бюро и съдебен следовател, ги взе от аерогарата с

катаfalката си.

— Веднага щом позвънихте, си направих труда да изровя едно копие от доклада за Луиз Скоби — каза той и подаде на Кигън един кафяв плик. Кигън извади доклада и го прегледа.

— Била ли е мъртва преди да падне във водата?

— Да. Вероятно си е счупила врата, когато колата е паднала във водата или може би когато е излязла от пътя. Счупила си е врата просто като суха клечка. Смъртта ѝ е била мигновена, затова белите й дробове бяха сухи.

— Имаше ли наранявания?

— Имаше няколко, естествено. Колата е паднала от шест метра преди да потъне. Смяtam, че е гледала назад или може би през прозореца по време на удара. Станало е нещо като въртеливо счупване.

— Въртеливо счупване, казвате?

— Да. — Той рязко завъртя китката си и щракна с пръсти. — Прас! Ей така.

Драймън направи гримаса.

Пътуваха мълчаливо още няколко минути. Докладът не разкриваше нещо повече.

— Има едно нещо, което предполагам, че трябва да ви кажа, въпреки че не виждам как може да промени нещата — продължи Тагърт. — Познавам Бен Скоби от университета, мистър Кигън. Не искам да му бъде причинена болка, още повече че той е вече, как да ви кажа, но... Луиз Скоби е имала сперма във вагината си, когато е умряла. Очевидно тя и Фред Демпси са имали полово сношение точно преди да умрат.

Господи, можеше ли Демпси да е толкова Коравосърдечен? Дали я е примамил в къщата си и да е правил любов с нея преди да я убие и изхвърли в реката? Един човек, бягащ от ФБР, да прави любов преди да имитира собствената си смърт? Защото едва ли го е планирал. Не е знал, че Джон Дилинджър е щял да обере банката. Всичко, което е правил през този съдбоносен ден, трябва да е било хрумване на момента. Беше ли наистина Двадесет и седем толкова Коравосърдечен?

— Какво ще кажете за Демпси? — попита Кигън.

— Нищо. Тя е стискала сакото му в ръка, сякаш се е държала за него, когато е умряла. Моето предположение е, че вратата се е

отворила и Демпси е бил изхвърлен от колата.

— Не е ли вероятно рано или късно да се покаже на повърхността?

— Не. Реката е дълга сто и петдесет мили, мистър Кигън, и покрай нея почти няма селища. По дяволите, може да е затиснат някъде под някоя буца...

Кигън прибра доклада в папката.

— Разкажете ми за боя в скитническия лагер през онази нощ.

— Разбрали сте за това?

— Някой е споменал на капитан Драймън.

— Е, вижте, никой тук не е горд от това, което се случи онази нощ — каза Тагърт. — В града имаше доста ропот относно този Хувърград и колко голям бил станал. И хората от железниците наистина почнаха да се дразнят от него, така че железопътната полиция реши да го разчисти. Някои от палатките се запалили. Една бременна жена пометнала. Двадесет души бяха докарани в болницата, двама умряха — един полицай от железниците и един скитник.

— Как са били убити?

— Полицаят беше целият натрошен с бейзболна бухалка. Скитникът беше намушкан. Много дълбока рана. Точно тук, под ребрата и в сърцето. Ужасна рана. Трябва да е бил страшен нож.

Той сви от пътя и паркира.

— Ето къде се случи, точно отсреща в парка „Бароу“ — каза Тагърт и посочи към широката поляна покрай железопътната линия. — Скитническият лагер се простираше покрай линията от реката там чак до пътя, който е в края на града. Беше наистина грозно нещо.

— Откъде идва линията? — попита Кигън.

— От Логънспорт.

— През Дрю Сити?

— Да.

— Имало ли е свидетели на убийствата? Тагърт кимна.

— Един човек е видял всичко. Видял дори намушкванията. Джо Коб. Живее на Елм Стрийт.

— Тук, в града?

— Да.

— И той е бил там онази нощ?

— Направо в сърцевината на събитията.

— Може ли да поговорим с него?

— Разбира се. Старият Джо би разказал за това на всеки, който пожелае да го изслуша. Проблемът е, че никой не го приема много на сериозно.

— Защо така? — попита Драймън.

— Защото е сляп като къртица.

Джо Коб седеше в един люлеещ се стол на верандата. Очите му бяха скрити зад тъмни очила, а ръцете му стискаха дръжките на стола, сякаш се страхуваше да не изпадне от него. Годините на бездействие бяха превърнали мускулите му в тълстини: шкембето висеше над колана му, широките някога рамене се бяха отпуснали, вратът му бе станал на гънки. Столът скърцаше, докато той се люлееше назад-напред.

— Дали си спомням онази нощ? Разбира се, че си спомням тази нощ. Тогава за последен път видях прекрасната земя, създадена от Господа — каза той. — Вижте, аз не мразех тези хора. Те бяха просто нещастници, пометени от фалита, и се опитваха да преуспеят, нали знаете. Хувърградът се намираше долу, в Бароу. В града започнаха обири. Не нещо голямо, нали разбирате, но хората ставаха все понервни. Железниците не ги искаха. Градът не ги искаше. По дяволите, никой не ги искаше. И така, в седем и половина пристигна влакът...

— Влакът, който минава през Дрю Сити ли? — попита Кигън.

— Да. Група скитници скочиха и се затичаха към лагера. Бяхме някъде около десетина души от железницата и ги погнахме.

Той си спомняше тази нощ много добре, тя изгаряше ума му като кошмарен монтаж. Мъжки силуети край лагерния огън, искри, политнали към черното спокойно небе. Покрити с мръсотия пръсти, подаващи се от скъсани червени вълнени ръкавици. Картонени навеси, стари брезентови палатки, колиби от катранена хартия. Една жена запища. Гадният звук на дърво, удрящо по мясо и кости. Лъчите на фенерчетата, които се кръстосваха из лагера. Хората бягаха от колибите, бълскаха се в тъмнината, искаха да се измъкнат от лагера. Изстрел. Един скитник с подивели очи и окървавено лице размахваше библия и викаше: „Те връхлитат върху нас, небесните стрели са насочени върху нас. Спасявайте се, грешници... Ето, нечестивците изопнаха лък, туриха стрелата си на тетивата, за да стрелят в тъмно

върху правите по сърце. Псалм единайсети, стих втори.“ И друг вик, брутален: „Ела тук, нещастни глупако!“

Хаос.

О, да, той си го спомняше.

— Стигнахме двама, бяха седнали на края на дерето да си поемат въздух — продължи Коб. — Бяхме с Хари Баркър. „Ето още двама“, вика Хари, и се спуснахме след тях с нашите бухалки. Той удари единия в гърба и онзи като се обърна към него като тигър, хвана го, завъртя го, обви ръка около врата му и го счупи като клечка. Хари падна, а онзи сграбчи бухалката му, обърна се и здравата ме удари в стомаха. Другият скитник му казва: „Хайде, трябва да се измъкнем оттук“, а първият се навежда и изважда един нож от обувката си — от обувката си! — и наръга приятеля си, просто така. „Съжалявам, скитнико — каза той, — но ти видя прекалено много.“ Беше страшен нож, ще ви кажа, но не ловен нож. Имаше дълго тясно острие, наострено и от двете страни.

— Като кама? — попита Кигън.

— Да, кама. Всъщност тъкмо почнах да се надигам и той замахна с все сила с тази дяволска бухалка и ме удари право в лицето, право по очите.

— Помниш ли как изглеждаше?

— Да помня? Шегувате ли се? Това е последното нещо, което изобщо видях. Той беше висок, над метър и осемдесет, як, с черна коса и... знаете ли как беше облечен? Не беше облечен като скитник. Имаше изгладена риза, хубави панталони и като че ли чисто нови обувки. Едва ли е бил скитник от дълго време, освен ако не е откраднал дрехите, които носеше. И имаше още нещо. Имаше различни очи.

— Различни очи? — повтори Драймън и скептично погледна Кигън.

— Да. Едното сиво, а другото зелено.

43.

Над Източна Пенсилвания се беше спуснало индианското лято. Златните цветове на есента бяха заместили зеленината на лятото и лек ветрец клатеше дърветата в гробищата. Те вървяха между редиците паметници и търсеха гроба на Фред Демпси. Кигън беше убеден повече от всяко, че Демпси е техният човек. Драймън, въпреки че беше направил връзката, все още беше настроен скептично.

По време на полета от Индиана до Пенсилвания Кигън най-накрая му беше обяснил задачата.

— Хайде, Ки, ти наистина ли вярваш, че този банков чиновник е бил нацистки агент?

— Убеден съм в това — отговори Кигън.

— Е, ако наистина е бил, вероятно е мъртъв от пет години. Сигурно плува някъде по реката и рибите отдавна са го изяли — отговори Драймън.

— Бепи, железопътната линия минава точно покрай мястото, където колата е паднала в реката в Дрю Сити, и свършва в Лафайет — каза Кигън. — Сега, да предположим, че ти искаш да имитираш собствената си смърт и да се измъкнеш от града. Как ще го направиш? Не можеш с кола, не можеш да вземеш автобуса. Не можеш да допуснеш да те видят. Но можеш да скочиш на някой товарен влак. И ако Фред Демпси е скочил на местния влак, той е отишъл право в центъра на тази кавга в Хувърграда.

— Ако, ако, ако — измърмори Драймън, но Кигън изведнъж го сграбчи за лакътя и му посочи един гроб. Беше добре поддържан, тревата беше подрязана, бяха насадени цветя. Имаше три плочи. На едната пишеше:

ФРЕДЕРИК ДЕМПСИ

Роден: 3 февруари 1900 г. Починал: 7 февруари 1900 г.

Напуснал тази земя след четири дни,
но обичан завинаги

— Убеди ли се? — извика възгордяно Кигън.

Кигън обаче не се задоволи само с това открытие. Помнеше какво му беше казал Танжереца — че хората, които бягат, понякога се снабдяват с повече от една самоличност, така че двамата с Драймън провериха останалата част от това гробище и още пет други в града. Вървяха между редиците надгробни камъни и си записваха имената на всички деца от мъжки пол, родени между 1890 и 1910 г., които бяха умрели около две седмици след раждането си. В края на деня имаха имената на дванадесет деца от мъжки пол. Щяха да направят най-обикновена проверка, но такова беше и търсенето, което беше открило Фред Демпси.

Изобщо не беше проблем да извадят удостоверения за раждане на всичките дванадесет. Смъртните актове се съхраняваха на различен етаж в съда. Еди Танжереца беше прав — държавата не правеше съпоставка между живота и смъртта. Актовете не бяха препратени. Дотолкова, доколкото знаеше чиновничката в отдела за статистика на населението, Фред Демпси беше жив и здрав. В действителност тя изобщо не се интересуваше от него.

Кигън се срещна със Смит в един малък китайски ресторант в Джорджтаун. Според уговорката Кигън пристигна пръв и беше поканен в една малка уединена стая отзад. Смит пристигна десет минути по-късно и влезе през една задна врата след обичайния си заобиколен маршрут. Високият „служител“ търпеливо слушаше, докато Кигън му описваше пътуването до Дрю Сити и Еъри, Пенсилвания.

— И така... ние знаем, че нашият мистър X е приел самоличността на Фред Демпси — завърши Кигън. — Той е живял в Дрю Сити девет месеца, никога не е създал никакви неприятности и дори може би е щял да се ожени за Луиз Скоби, ако съдбата, маскирана като Джон Дилинджър, не нахлула в неговия живот.

— Струва ми се, че малко разтягаш един пункт, като го свързваш с убието в скитническия лагер — отговори Смит.

— Защо? Връзва се идеално.

— Но няма доказателство...

— Не се намираме в съда, та да съдим това копеле, Смит. Аз те уверявам, че ако Фред Демпси и Двадесет и седем са един и същ човек, тогава той не е умрял. Той е жив и здрав. Висок е метър и осемдесет,

мускулест, със зелени очи, носи цветни контактни лещи и е загубил едната в битката в Хувърлагера.

— Откъде-накъде? — скептично попита Смит.

— Знаем, че това момче е майстор по дегизацията. И мал е сиви очи, когато е живял в Дрю Сити. Джо Коб е видял човек с едно сиво и едно зелено око. Очевидно е, че Двадесет и седем е загубил една от сивите лещи в битката и очите са му зелени. И след като си е направил целия този труд да смени цвета на очите си и е германец, предполагам, че е рус. Има златна запалка с гравирана вълча глава, свива си собствени цигари с тютюн „Принц Албърт“, обича киното и жените и няма следа от акцент. И ще ти кажа още нещо: този тип не си поплюва. Той е хладнокръвен престъпник. Спал е с Луиз Скоби, след като вече е знаел, че ченгетата за борба с гангстерите са на път към Дрю Сити. И обича да убива хора, Смит. Той е спал с Луиз Скоби с месеци, после ѝ е счупил врата и я е хвърлил в реката просто така... — той рязко щракна с пръсти — ...за да си осигури алиби. Убил двама души и ослепил още един, понеже са го видели и може да го свържат с Фред Демпси от Дрю Сити. Започвам да разбирам това момче, Смит. Започвам да разбирам как мисли и как действа.

— Ако това, което казващ, е вярно, той е много по-опасен, отколкото си представяхме.

— И за момент не съм се съмнявал в това. Кигън извади един списък с имена от джоба си.

— Имам дванадесет имена за теб. Вярвам, че едното от тях е нашият внедрен германски агент. Всички са родени в Еъри, Пенсилвания, между 1890 и 1910 година. Ако съм прав, той си е извадил два паспорта през май трийсет и трета, единият на името на Фред Демпси и другият на едно от тези имена в списъка. Искал е да си осигури възможност да се върне в Европа и да може да се измъкне, в случай че стане нещо.

Той се наведе през масата. Очите му блестяха от вълнение.

— Ако мога да погледна молбата му за паспорт, ще знам как изглежда и вероятно къде живее сега.

— Не е ли вероятно оттогава отново да си е сменил самоличността?

— Защо? Той няма представа, че го търсим. Ако се е установил някъде, както в Дрю Сити, защо ще се променя? Колкото повече го

опознават, в толкова по-голяма безопасност се намира.

— Това предполага, че Демпси е твойт човек.

— Той трябва да е.

— Но да предположим, че грешиш, Кигън?

— Тогава съм победен — каза Кигън. — Но не вярвам. Аз съм прав относно Демпси, Смит, и ако едно от тези дванадесет имена съвпадне с някоя молба за паспорт, значи сме намерили нашия човек.

— Този вид информация е много поверителна. Това не е лесна задача.

— Хайде — каза Кигън. — Нищо не е прекалено трудно за момче за всичко като теб.

Смит въздъхна, забелязал ласкателството и придумването, но нямаше имунитет спрямо това. Поигра си със списъка известно време и вдигна рамене.

— Ще видя какво мога да направя.

Кигън и Драймън се регистрираха в „Мейфлауър“, за да изчакат резултата от проучването на Смит. Два дни по-късно Смит се срещна с Кигън в задната стаичка на ресторант „Регал“ на няколко пресечки от сградата на Конгреса.

— Съжалявам, че закъснях — каза той. — Трябваше да карам през целия град, за да се отърва от двойната опашка.

— Какви са последните новини?

— В града цари пълен хаос. Всички мислят, че нападението на Хитлер над Полша е просто въпрос на дни. Договорът на Невил Чембърлейн, така нареченият „мир на нашето време“, не струва и пукнат грош.

Той сложи един малък кафяв плик на масата пред Кигън.

— По-добре приеми фактите каквито са, Кигън — каза Смит, докато Кигън нетърпеливо преглеждаше съдържанието на плика. — Ако тази следа не излезе сполучлива и Германия нападне Полша, приключваш със случая. Хувър е полуудял на тема сигурност. — Той мълкна за малко и кимна към съдържанието на плика. — Наруших поне три закона, за да ти доставя тази информация.

— Е, нали си момче за всичко! — отговори Кигън с крива усмивка.

Той прочете молбата за паспорт и сърцето му прескочи няколко пъти. Нямаше снимка, но имаше нарисувана скица, показваща хубав мъж с черна брада, дълга коса и очила.

— Не можах да задигна снимката, така че се погрижих да ти я прерисуват — каза Смит. — Разбира се, той може да си е обръснал брадата, да си е променил цвета на косата... Е, какво мислиш?

— Може да е той — решително каза Кигън и зачете паспортната информация:

Джон Трекслър, роден в Еъри, Пенс. на 2 ноември 1898 г.

Подадена молба за паспорт: 2 август 1933 г. Подновена: 9 февруари 1938 г.

Професия: ски инструктор.

Адрес: Маунтън Уей, Аспън, Колорадо.

Той криеше вълнението си. Сега беше сигурен, че Джон Трекслър е Фред Демпси, а и двамата са Siebenundzwanzig, нацисткият агент Двадесет и седем. Кигън знаеше, че истинският Джон Трекслър е роден в Еъри на тази дата и е умрял една седмица по-късно. Това трябваше да е техният човек.

— Слушай, Кигън, само недей да се правиш на герой — каза Смит и за първи път показа загриженост. — Ако си сигурен, че е твой човек, вземи си хора да ти помогат.

— О, напълно съм съгласен с теб, Смит. Напълно.

В метеорологичната служба на Националното летище Драймън се ровеше из куп географски и синоптични карти и клатеше глава.

— Това може да е рисковано, шефе, много рисковано — каза той. — Имаме фронт, който се придвижва от Канада. Първата снежна буря за сезона е била тази седмица. Земята е покрита с десет сантима сняг и се задава виелица... И мястото е заобиколено от планини, върхове над четири хиляди метра, че и повече. Виж тук.

Той посочи един участък на картата. Аспън беше заобиколен от планини, две от тях, от север и юг, наистина бяха над четири хиляди метра високи. Драймън прекара пръст по една дебела черта на няколко мили на запад от града.

— Това е континенталният вододел. Ще прелетим над него и ще кацнем на това летище — предполагам, че не е нищо повече от пасбище, защитено от вятъра. Предлагам да се откажем, докато фронтът премине.

— Защо се тревожиш, нали предпочиташ да се приземяваш на шосета и на ниви? — отговори Кигън. — С колко време разполагаме преди да започне бурята?

Драймън погледна синоптичната карта.

— Очакват лошото време късно следобед. Има седем, осем часа полет, като пресметнеш поне три спирания за зареждане. — Той погледна часовника си. Беше пет часът сутринта. — Ако наистина имаме късмет, ще можем да се промъкнем преди бурята. Но най-вероятно ще закъснем в Небраска или в някое затънто градче в Канзас. Ако не се разбием в планините де.

— Що за глупости ми говориш, Бепи? Нали се хвалеше, че си летял през порои, когато си доставял пощата.

— Това е удар под кръста, Ки. Истински удар в слабините. Тук става въпрос за планини и сняг.

— Аз казвам да опитаме, Бепи. Ако в Аспън завали и трябва да се приземим някъде по пътя, помни, че и той също няма да може да се измъкне. Поне ще бъдем наблизо. В момента, в който бурята премине, Ще се придвижим към него.

— Ще бъде студено като в ада.

— Значи ще трябва да си вземем топли дрехи — каза Кигън. — И трябва да се снабдим с два пистолета...

Някъде над Мисури ги настигна силен попътен вятър и към три следобед вече приближаваха Колорадските Скалисти планини — огромна тъмна стена. Черни буресонси облаци се виеха над сърдитите, обвити в сняг и лед върхове. Летяха над острите скали, свистящият вятър бълскаше малкия самолет. Петнадесет минути Драймън се опитваше да установи радиовръзка с летището на Аспън, но безуспешно. Бурята, която нахлуваше от север, превърна следобеда в сумрак. Стрелката, сочеща горивото, трептеше на празно.

Драймън натисна бутона на микрофона си.

— Летище Аспън, тук армейски 457, чувате ли ме? Край. Нищо.

— Или не мога да проникна през тия смущения — извика той назад на Кигън, — или са изключили заради бурята.

— Дай да намерим проклетата писта и да кацаме — отговори Кигън.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — отговори Драймън. — Между нас и града има един връх, висок четири хиляди и петстотин метра, и толкова много сняг, че вероятно няма да я забележим. А и тези облаци съвсем не ни помагат. Всяка минута става все по-тъмно.

— Тогава приземи се на някой път или нива, където и да е.

— Летище Аспън, летище Аспън — продължаваше да повтаря Драймън. — Това е сигнал за опасност. Тук армейски 457, викам летище Аспън...

Радиото изпраща от атмосферните смущения, чу се слаб глас, който обясняваше:

— ...е Аспън... времето... творено... чувате... по телефона и...

— Летище Аспън, тук армейски 457. Имам проблеми с връзката. Ние сме на около двадесет мили на юг от вас от другата страна на връх Касъл. Чувате ли?

Вятърът се усилваше. Самолетът, бълскан от вихрите, изведнъж се наклони на една страна и се завъртя. Драймън бълсна лоста напред, дръпна регулатора, спря въртенето и премина над една покрита със сняг долина. Планините се извисяваха над тях. Кигън почти можеше да посегне и да пипне боровете. Самолетът бавно започна да набира височина. Заобиколиха ги стръмни скали.

Драймън трескаво проверяваше картата. Трябаше да има излаз от падината, в която бяха попаднали. Той започна да кръжи и да се изкачва, да кръжи и да се изкачва, като набираше височина да премине връх Соуотч Рейндже. Но когато стигнаха четири хиляди метра, моторът почна да засича. Самолетът се тресеше, Драймън го насилаше до краен предел, но вятърът, бурята и разреденият въздух задушаваха мотора. Драймън пак погледна картата и видя означение: Проход Независимост, 3633 метра.

— Изглежда, не мога да мина четири хиляди метра — извика Драймън. — Има един проход там, на запад. Това е единственият ни шанс да преминем от другата страна.

Той зачести кръговете. Самолетът почти докосваше върховете на дърветата. Драймън търсеше цепнатината в планинския масив.

— Ето го! — извика Кигън. — Отляво.

Беше тесен проход, който се врязваше дълбоко в страховитата стена. Драймън пикира право в него. На Кигън му се изправи косата. Самолетът ревеше през вдъхващия страх каньон, широк по-малко от сто метра, с отвесни скали от двете страни. Вятърът виеше страховито.

Внезапно излязоха от прохода и радиото изпраща и се съживи.

— Тук летище Аспън, армейски 457. Пистата ни е затворена. Мога да ви насоча на юг към...

— Отказвам, отказвам — отряза го Драймън. — Аз се измъкнах от планините, намирам се точно пред бурята и карам почти без гориво. Бързо ми трябват инструкции за приземяване.

— Повтарям, пистата е затворена, армейски 457. Тук вече вали и...

— Слушай сега, Аспън, привършвам горивото и всяка секунда става все по-тъмно. Кацам. Дай ми посока и инструкции за пистата.

— Ти дори не можеш да видиш пистата — дойде отговорът. — Не сме я чистили от бурята миналата седмица. Затрупана е.

— Тогава запалете светлините и се молете — отговори Драймън.

— Нямаме светлини! Почакай малко... чувам те. Ти си на север от летището.

— Имате ли камион или кола там?

— Да.

— Е, изкарайте я в края на пистата и запалете светлините по дължината. Ще трябва да се приземя по усет.

— Ти луд ли си бе?

— Вероятно си прав, но нямам друг избор. Ще взема да се бълсна в тази дупка, дето ѝ викате долина. Побързай, приятел...

Бяха заобиколени отвсякъде с планини. Снегът плющеше в стъклата на кабината. Драймън пикира покрай планината, изравни и се понесе над летището на сто и петдесет метра височина.

— Мисля, че летището е някъде там — каза той и посочи неопределено наляво.

— Не знаеш ли къде е?

— Шефе, не виждам нищо пред нас. Наистина летя по инстинкт.

Изведнъж през шибащите снежни топчици видяха да проблясват светлини.

— Ей го, братче! — изрева Драймън. — Остава само да кацнем!
Дръж се!

Самолетът изрева — Драймън го завъртя на трийсет метра над земята, направи идеален 270 градусов наклон, спусна се точно над колата, намали мощността и вдигна предницата нагоре. Самолетът изсвистя и тупна на замръзналата земя. Сняг изхвърча към крилата и заудря кабината. Оградата в края на пистата летеше към тях. Драймън натисна силно дясната спирачка, самолетът се завъртя два пъти и спря.

Седяха цяла минута и гледаха снежните вихушки отвън.

— Красиво, а? — каза най-накрая пилотът и се обърна.
Пребледнелият Кигън му се усмихна уморено и вдигна палец.

— Едно да знаеш от мен — засмя се Драймън. — Всяко нещо, от което се отърваваш лесно, е хубаво нещо.

До тях спря кола с вериги на гумите. От нея изскочи червенокос мъж на около двадесет и пет години и уплашено се загледа в самолета.

— Добре ли сте, момчета? — викна той, докато се слизаха.

— За един час остарях с десет години — въздъхна Кигън.

— Удивително! Удивително! — извика младежът. — Никога не съм виждал някой да лети така!

— И вероятно няма да видиш пак — каза Драймън. — Ти се справи идеално, приятел. Как ти е името?

— Джеси Менърс — каза младежът и протегна ръка. Кигън скочи от крилото и тръгна през дълбокия до глазените сняг да се здрависа с младежа.

— Кигън, от службата за безопасност към Белия дом — каза той.

— Това е моят пилот, капитан Драймън.

— Джени Менърс — повтори червенокосият. — Началник на летището. Защо не го приберете в хангара?

— Добра идея — съгласи се Драймън.

— Имаш ли нещо против да се кача в колата ти? — попита Кигън. — Трябва да се обадя на шерифа.

— Разбира се, но той не е тук. Той е в Гленууд Спрингс да говори с техния шериф. Видях го на обяд, точно когато заминаваше. Може да опитате с Дуейн Харис, той отговаря за горското стопанство и обикновено замества шерифа, когато го няма.

— Ще свърши работа.

Гласът на горския звучеше любезно, с малко страхопочитание от факта, че са кацнали в Аспън в такова лошо време. Менърс направи кафе и зачакаха Харис да мине с колата си петнайсетте мили от града до летището. Кигън отбягваше въпросите му и най-накрая младият началник отиде в хангара да помогне на Драймън да направи техническа проверка на самолета. Половин час по-късно пристигна горският — як мъж с дебел овчи кожух. Беше трийсетина годишен, приятен рошав мъж, небръснат и усмихнат.

— Мистър Кигън? Аз съм Дуейн Харис от Горската станция на САЩ — представи се той.

— Радвам се да се запознаем — каза Кигън. — Надявам се да mi помогнете. Запознайте се с我的 pilot, капитан Драймън, за по-късо Bепи.

Той показа на Харис пълномощията си и го дръпна настрани. Менърс, един от най-известните клюкари в Аспън, се правеше, че не им обръща внимание, но любопитните му уши бяха наострени.

— Търся един човек. Трекслър, Джон Трекслър: Познавате ли го?

— По дяволите, всички познават Джони. Работи като спасител в планинския курорт. Има ли някакъв проблем?

— Просто трябва да поговорим с него — каза Кигън. — Не искам да ви насиливам, но шерифа го няма в града и си помислих, че можете да ни помогнете.

— Разбира се. Да тръгваме, времето едва ли ще стане по-хубаво. Всъщност как, по дяволите, се добрахте дотук?

— С най-добрая pilot и малко ирландски късмет — каза Кигън с усмивка и излязоха в бурята.

Джеси Менърс едва ги изчака да потеглят и сграбчи телефона.

Джон Трекслър хвърляше чоп наум. Беше запланувал да отиде с колата на петдесет мили до Лидвил за уикенда, но при наблизаващата буря май щеше да се откаже. Телефонът иззвъня. Беше Джеси Менърс от летището.

— А бе, Джони, значи така, а? Криеш от всички? — попита Менърс.

— Какво искаш да кажеш?

— За Белия дом.

— Какво за Белия дом?

— За Белия дом бе. Ти си бил важна клечка!

— За какво говориш, Джеси?

— Един армейски самолет току-що направи страхотно въздушно представление тук. Дойде направо от бурята. Две момчета от Белия дом. Идват да говорят с теб. Какво става, приятелю?

— От Белия дом? — повтори Трекслър.

— Така казаха. От безопасността към Белия дом.

„Безопасността към Белия дом?“ Умът на Трекслър започна да препуска. Какво можеше да е това?

— Това е тайна, момче — спокойно каза той. — Ще ти кажа покъсно. И слушай, Джеси, засега не казвай на никого, окей? Наистина е тайна.

— Разбира се, Джони.

Трекслър затвори телефона. Стоеше неподвижен на сред стаята, а умът му се луташе в безброй въпроси. Какво, по дяволите, ще искат от него двама мъже от безопасността към Белия дом? И какво, по дяволите, беше това безопасност към Белия дом? Да не би да имаше нещо общо с имиграционните власти? Дали някой случайно се бе натъкнал на фалшивата му самоличност?

Имаше ли някакво изтичане на информация?

Невъзможно! Фирхаус, Хитлер и Лудвиг бяха единствените, които знаеха за съществуването му. И все пак, от всички възможности, които прехвърли наум, тази изглеждаше най-логична. Макар изтичането на информация да беше малко вероятно, това беше единственото възможно нещо.

Както и да е, въпросът беше хипотетичен. Той не можеше да рискува. Трябваше да бяга. Трябваше му време и много късмет за това, което предстоеше. Трябваше да измисли нова измама.

Раницата му беше готова. След инцидента в Дрю Сити Трекслър беше винаги готов да изчезне. Той влезе в спалнята и оттам се качи на тавана на хижата. Светна си с фенерчето, отключи шкафа и извади раницата. В нея беше всичко, което му беше необходимо: документи, пари, дългият му нож, един 45 милиметров автоматичен колт и дрехи. Той прикрепи камата на десния си прасец и завърза колана с парите на кръста си. Докато се екипираше, обмисляше кой план да избере — през годините беше изработил няколко. Върна се долу и нахвърля

достатъчно дрехи в куфара си, за да изглежда, че ще отсъства няколко дни.

После отиде в дневната и позвъни в спасителната служба в хотела. Отговори му Уес Чилдрес, капитанът на спасителите.

— Уес, тук е Джони — каза той, като се мъчеше гласът му да звучи колкото се може по-небрежно. — Тръгвам за Лидвил. Просто исках да се обадя, че ще отсъствам. Ще се върна в понеделник, ако пътищата са наред.

— Няма да успеш, момче — отговори Чилдрес. — Вихрушката вече връхлита.

— Ако побързам, може да мина по път 82 и да я изпреваря до магистралата. Соупи все още ли мисли да се изкачи на Копърхед?

— Да, току-що говорих с него.

— Има ли нужда от помощ?

— Не, знаеш го. Свикнал е да е сам.

— Окей. Ще се видим в понеделник.

— Ти си луд, приятелю. Желая ти късмет.

— Благодаря.

Трекслър погледна часовника си. Имаше на разположение най-много тридесет минути. Излезе от хижата, заключи я, хвърли куфара в багажника на колата и подкара надолу към планинското шосе, водещо към града. Но не сви към града, а се насочи към планината, към хижата на Соупи.

44.

По пътя към града Харис се обади в спасителната служба в планинския курорт. — Здравей Уес, тук е Дуейн. Знаеш ли къде е Джон Трекслър?

— Да. Беше в хижата си преди десет минути. Но мисли да изпревари бурята и да иде в Лидвил. Мисля, че си има приятелка там.

— Как мисли да отиде?

— По път 82. Все още е отворен. Защо?

— Имам двама посетители, които искат да го видят.

— Може да го изпуснете.

— Благодаря — каза Харис и оставил микрофона на радиотелефона на седалката.

Минаха покрай няколко къщи и на около миля след тях Харис намали.

— Това е пътят към хижата му — каза той. — На около миля нагоре и на стотина метра встрани. — Той погледна през страничното стъкло, докато завиваше, и добави: — Имаме късмет. Няма следи. Трябва все още да си е вкъщи.

— Има ли друг път оттук? — попита Кигън.

— Не, това е сляп път, който свършва в охранителната станция на Соупи Крамър.

— Колко далече се намира тя?

— Чатири-пет мили.

Харис превключи на ниска скорост и колата заръмжа.

— Откога познаваш Трекслър? — попита Кигън.

— О, Джони е по тези места вече от няколко години. Работеше в най-различни курорти. Поне пет-шест компании се опитаха да успеят в това начинание, но всички се провалиха. Сега е с планините и, изглежда, че ще се задържат.

— Как изглежда?

— Свестен човек. Всички го харесват. Страхотен скиор. Двамата със Соупи спасиха един екип катерачи, хванати в капан на връх Албърт миналата година. Бяха почти на върха, на четири хиляди и двеста

метра, във време по-лошо от това. Когато каза, че сте от Белия дом, помислих, че може би президентът ще им даде медал или нещо такова.

— Не съм чувал такова нещо — каза Кигън язвително, бръкна под мишницата си, извади пистолета си и провери пълнителя. Драймън направи същото. Харис ги изгледа изненадано и възклика:

— Какво става?

— Дуейн, трябва да бъда честен с теб — отговори Кигън.

— Ако Трекслър е този, който подозирате, че е, той е много, много опасен.

— Джон Трекслър?

— Точно така. Ще действаме по следния начин. В момента, в който отвори вратата, ще се втурнем и ще го вземем на прицел.

— Какво е направил?

— Като начало е убил трима души. Знаем го със сигурност — отговори Кигън.

— Боже Господи!

— Ами ако се съпротивлява? — попита Драймън. — Ако има оръжие?

Сърцето на Кигън биеше участено, но външно той беше спокоен.

— Ще му пръсна мозъка — отговори той, без да се колебае.

— Може би ще е по-добре да се обадя на шефа — нервно каза Харис. — Или да се върнем в града и вземем помощ.

— Не се тревожи за това — каза Кигън. — Той не ни очаква. Просто трябва да сме спокойни. Бъди любезен. Ако е отвън, представи ни като двама горски от областния участък в Денвър. Останалото е наша работа.

— Никога не съм правил нещо подобно — каза Харис. — Ние също — отговори Кигън.

Харис вешо караше по засипания със сняг път. Когато стигнаха отклонението към хижата на Трекслър, той спря и каза:

— Не виждам колата му.

Свали прозореца и провери пътя. Снегът валеше все по-силно и вятърът се усилваше. Харис слезе, клекна и провери следите. Водеха към планината.

— Странно, няма следи надолу. Отиват нагоре по склона — каза той.

— Всъщност какво има там горе? — попита Кигън.

— Горска станция. Соупи Крамър живее там. Но той мислеше да изпревари бурята и да се изкачи на Копърхед, в най-високата станция на спасителната служба — просто в случай че някой се загуби в планината.

„Той бяга — помисли си Кигън. — Някой го е предупредил и той бяга.“

— Колко добър е Крамър? — попита той.

— Дванадесет години е тук. Най-добрят.

— А ти колко си добър, Дуейн?

— Не съм толкова добър. Бива ме, но не съм като Соупи.

— Какво ще кажеш за Трекслър? — обади се Драймън.

— И той е дяволски добър — каза Харис. — Може да бъде и пръв, но това не го интересува. Обича спокойния живот.

— Пуши ли? — попита Кигън.

— Дали пуши? Да. Свива си цигари сам.

— Има ли запалка? — попита Драймън.

— Защо? Да, има.

— Златна запалка с вълча глава отгоре? — погледна го Кигън.

— Да — каза Харис изненадано. — Май го познавате доста добре.

— Познавам го — решително каза Кигън. — Какво ще кажеш? Да опитаме, а?

Харис поклати глава и се качи в колата.

— Бих опитал всичко — каза той. — Но тук имаме около двадесет и пет градусов наклон. Не мога да обещая нищо.

— Сигурен съм, че ще се справиш — каза Кигън.

Трекслър караше толкова бързо, колкото му позволяващо тесният стръмен път. Прехвърляше наум плана си и търсеше някакви пропуски в него. Пътят най-накрая започна да се изравнява, той набра скорост през гората и изведнъж изскочи на равно — на платото близо до върха на планината. Снежни вихри се виеха пред него, дебели плътни облаци падаха върху планинските върхове, предвещавайки силни ветрове.

„Какво има природата против мен?“ — мислеше си той. Първо прашната буря. Сега това. Но той не се оплакваше. Всъщност бурята щеше да му осигури прикритие. Трябваха му няколко дни и назряващата буря просто щеше да му ги осигури. Той спря близо до

хижата — до съседното езеро. Снежни вихри танцуваха по леда. Трекслър отиде право към ъгъла на къщата. Телефонният кабел бе прокаран покрай едната страна на хижата и влизаше в нея през една дупка в основата.

Трекслър отвори ножчето си и го сряза.

Заобиколи отпред и надникна през стъклото. Благодаря ти, Господи! Крамър все още беше вътре.

Снегът удряше предното стъкло. Харис се беше навел и се взираше напред. Черният форд лъкатушеше и се хълзгаше по стръмния черен път.

— Няма да успеем — каза Харис. — Трябват ни вериги.

— Давай докъдето може — каза Кигън.

Колата поднесе и задницата се хълзна надясно. Харис завъртя кормилото, но не беше достатъчно бърз. Задното колело излезе от пътя. Кигън се взря през прозореца. Под тях имаше някакво дере.

Харис натисна педала, опитваше се да потегли. Колелото бясно се завъртя, заизхвърля назад кал и сняг, опря в едно паднало дърво и хвана. От гумата и дънера почна да излиза дим — Харис продължаваше да натиска газта. Фордът леко се наклони, за момент сякаш щеше да се претърколи в дерето, после се изправи.

— Хич не ми се падаше в тая дупка — въздъхна Харис и изключи двигателя.

Кигън отвори вратата и изскочи навън. Бяха по-близо до ръба, отколкото му се бе сторило. Краката му потънаха в калния сняг, той се хвана за вратата, за да не падне в дерето. Бавно тръгна напред, вдигна ръка да защити очите си от студения сняг, шибан от силния вятър, който виеше в боровата гора. Мина покрай колата, после погледна към полузамръзналия поток в дерето. Три-четири метра. Изглеждаха му като сто. Погледна назад. Лявото задно колело на фонда беше наполовина извън пътя, заклинено в падналото дърво.

Харис също слезе и прецени ситуацията.

— Може и да успея да я измъкна — викна той в ухото на Кигън.

— Ако я върнем на пътя...

— Колко време се стига с кола дотам? — извика Кигън.

— Не можем да се изкачим по този път. Не и без вериги. Дори и тогава не се знае дали ще успеем.

— Колко далече е оттук?

— Поне миля.

— Ще вървим пеша.

— В тази буря? — викна Харис удивено и поклати глава. — В никакъв случай. Познавам тази местност по-добре от собствената си спалня, но при такава буря може да пропуснем хижата. Много е лесно да се загубиш. По дяволите, човече, може да замръзнем. Една миля в тази виелица е цяла вечност.

Кигън удари с юмрук по капака и извика:

— Дяволите да го вземат, почти сме го хванали! Той е само на една проклета миля пред нас!

— Добре де, хайде да влезем в колата и да помислим! — викна и Харис. Вмъкнаха се в колата, Кигън си свали ръкавиците и почна да топли с дъха си измръзналите си пръсти.

— Той няма да иде никъде в това време — каза Харис. — Двамата със Соупи ще се затворят горе и...

— Този тип няма да се затвори никъде — прекъсна го Кигън. — Аз го познавам. Той е от тези, които успяват. Той е посветил живота си на една цел. Той изпълнява задача. И в момента действа. Чуй ме какво ти казвам, Дуейн. Когато действа, е като локомотив!

— Виж сега, Трекслър е добър, но никой не може да кара ски през такава буря.

— Той може и ще го направи. И ние не можем да го спрем, понеже сме затънали тук и... — Кигън изведнъж се сепна. — Боже Господи! Знам какво ще направи. Харис, хващай радиотелефона. Кажи им да се свържат със Соупи Крамър веднага. Ако Трекслър се покаже в неговата станция, Крамър да го държи на мушка с пистолета. Той е много опасен човек.

— Няма да ми повярват!

— Тогава аз ще им го кажа. Жivotът на вашия Соупи зависи от това.

— Ки... — започна Драймън.

— Млъквай, Драй.

— Но...

Кигън се извъртя и го погледна.

— Какво?

Знаеше какво тревожи Драймън. Да предположим, че грешаха относно Трекслър? Да го държат на мушка с пистолет? Драймън се беспокоеше точно от това.

— Животът на един човек е изложен на риск, Драй — тихо каза Кигън.

Харис установи връзка с базовата станция, но приемането беше лошо. Атмосферните смущения пращаха в слушалката.

— База, тук е Харис. Мистър Кигън от персонала на Белия дом казва, че трябва да се обадите по радиотелефона на Соупи Крамър и да му кажете, че Джон Трекслър е опасен и да го арестува.

Радиото почна да пука и да щрака, после се чу:

— ...приемаме. Моля повторете...

— Господи, те не могат да ни чуят — каза Кигън.

Горският повтори съобщението. Атмосферните смущения затъмниха част от отговора, но те схванаха достатъчно от него.

— ...лър замина за Лидвил преди час... Соупи... Когаър-хед... хижата... радиотелефонът изключен.

Раменете на Кигън увиснаха.

— Той го прави отново — каза Кигън тихо.

— Какво прави? — попита Харис.

„Точно като в Дрю Сити — помисли си Кигън. — Веднъж успя и сега ще го направи отново.“

„Познавам те, копеле. Знам как мислиш. Винаги си готов да бягаш. Винаги да се измъкваш.“

— Какво прави? — повтори Харис.

— Изчезва — отговори Кигън.

Соупи Крамър се беше навел над голямата подробна карта, забодена на една чертожна дъска. Проследи с пръст един маршрут на изток, после на юг.

— През по-голямата част от пътя планината ще бъде между мен и вятъра — каза той. — Дотам са само шест мили. Трябва да успея да ги премина преди здрач.

— Е, далеч съм от мисълта да споря, но базата казва, че тази буря ще е страховта — каза Трекслър.

— Това е още по-голяма причина да се кача горе — каза Крамър и щракна с пръсти. — Хей, какво ни става? Та аз мога да се обадя по

радиотелефона и да им кажа да не се тревожат.

Трекслър се поколеба само за момент. Беше забравил за радиотелефона. Грешка, но не много сериозна. Беше време да направи следващия си ход.

Крамър отиде в съседната стая. Големите стъклени прозорци от трите страни на стаята гледаха към долината, сега неясна заради наветия в прозорците сняг.

Радиотелефонът беше на масата пред централния прозорец.

— Вече го бях изключил — каза Соупи и пусна захранването.

Трекслър мина зад него, наведе се, протегна ръка към крака си, измъкна камата от ножницата, завързана за глезена му, и каза:

— Там ти е грешката. Спасителят се обърна към него.

— Какво...

Ръката на Трекслър вече правеше мощен замах отдолу. Ножът се изви нагоре и се заби в стомаха на Крамър почти под гръденя кош. Дългото острие се вряза дълбоко и прониза сърцето.

Крамър изцъкли очи.

Трекслър го сграбчи за яката, завъртя го и го пусна по гръб на килима. Крамър въздъхна веднъж — когато Трекслър го настъпи по гърдите и извади ножа. После мушна острietо в гърлото на Крамър, точно под едното ухо, и го разряза. Кръвта бликна като фонтан. Трекслър бързо нави трупа в килима.

На една миля от хижата на Соупи горският надзирател Харис се размърда неспокойно. Трябваше да направят нещо.

— По дяволите! — каза Харис. — Ще се опитам да се върнем по хижата на Трекслър. Поне няма да измръзнем до смърт.

Започна да превключва бързо между първа и задна и заклати колата. Гумата се заби в падналото дърво и почна да се изтласква обратно на пътя, но изведнъж дървото поддаде и падна в дерето. Предницата на форда се вирна и се извъртя.

— Господи, падаме! — изрева Харис. Фордът се хълзна на една страна, обърна се наопаки и се свлече в дерето.

Трекслър превлече увитото в килима тяло на спасителя по стъпалата на хижата, отвори багажника на колата си и натъпка трупа вътре, после забързано се върна. Прегледа раницата на Крамър, намери

един колт и един пълнител с патрони и ги пъхна в собствената си раница. Вдигна раницата на Крамър и отнесе и нея в багажника. Затвори капака, качи се и подкара към езерото. Спря, отиде до леда и с една пръчка се опита да пробие дупка. Ледът беше прекалено дебел. Той бавно тръгна покрай езерото, докато забеляза едно голямо потъмно петно, широко около два метра. Замушка леда с пръчката, докато го проби. Беше дебел само един пръст. Забърза обратно към колата и я включи на скорост. Подкара с отворена врата към езерото, насочи я към тънкия лед, натисна силно педала на газта и се изтърколи на снега. Колата забави ход, завъртя се и Двадесет и седем чу как ледът изстена. Обърна се и погледна назад. Колата беше почти спряла. Ледът изстена отново, после се чу силен пукот — дори по-силен от първия, и предницата на колата хълтна в езерото. След миг колата изчезна. Само един огромен въздушен мехур изскочи през дупката.

Чуваше се само шумът на вятъра.

Трекслър отчупи една клонка от най-близкия бор, заличи следите по снега и забърза към хижата.

Кигън лежеше по гръб на вратата на колата. Тя се беше претърколила в дерето, но не бе стигнала дъното, а бе спряла над него, в един дебел бор. Харис висеше над него, главата му бе почти в ската му. Беше в безсъзнание. Кигън внимателно погледна над рамото си през прозореца. Гледаше право в дълбокото дере.

Помъчи се да размърда крака. Ребрата го боляха, но май нямаше нищо счупено. Десният крак на Харис обаче беше странно извит, заклещен между амбреажа и педала на спирачките.

Драймън лежеше по гръб на задната седалка, с колене, свити към гърдите. На челото му имаше огромна цицина.

— Как си? — попита Кигън.

— Нищо ми няма — каза Драймън, внимателно пипна челото си и отдръпна ръка. — Е, май ще имам главоболие.

— Харис е в безсъзнание. Как си с оказването на първа помощ?

— Минах курсовете в армията преди десетина години.

— Е, значи си по-добре от мен — каза Кигън, повдигна Харис с рамо и внимателно откачи крака му.

— Глезенът му е счупен — каза Кигън. — Костта стърчи. Трябва да го превържем и да го занесем поне до хижата на Трекслър.

Кигън внимателно натисна вратата откъм страната на Харис и се измъкна навън. Седна на склона и загледа нагоре към пътя. Колата изглеждаше сигурно закрепена в дървото. Промуши се покрай форда и насили багажника. Вътре имаше аптечка за първа помощ, одеяла, въже и голям сандък с инструменти. Той извади одеялата, аптечката и въжето и полека се върна до вратата.

— Имаме късмет. Отзад има достатъчно неща, та да открием болница. Превържи му глезена и го завий с одеялото, та да не изпадне в шок. Аз ще завържа това въже около дървото, за да можем да го издърпаме.

— Трябаше да сме мъртви, нали? — каза Драймън. — Трябаше да сме долу в потока.

— Но не сме — каза Кигън. Беше легнал по корем и подаваше аптечката и одеялата на Драймън. — Това дърво ще поддаде, ако не се измъкнем оттук, по дяволите.

— Значи побързай, приятел.

Драймън се пресегна през седалките, опъна крака на Харис, нагласи счупената кост с палци, сложи шина и я стегна с бинт толкова здраво, колкото можеше. През отворената врата нахлуваше сняг.

— Големи сме късметлии — мърмореше си Драймън под носа.

— Още малко късмет и току-виж ни затрупала някоя лавина. А може би Харис беше прав. Може би Трекслър се е зазимил там горе и ние...

— Да. Може и да ни пораснат криле и да излетим оттук. И може би ще успеем да се махнем от тази проклета кола, ако мъркнеш и го превържеш най-после.

— Готов съм де, готов съм.

В хижата на Крамър Трекслър трескаво се подготвяше за пътуването през планината към Копърхед. Внимателно прегледа всичко, после извади още един пуловер и подплатеното си с вълна яке, една скиорска маска и очила и сложи шапката на Крамър върху своята. Беше важно да му е топло на главата. Ако на главата му беше студено, температурата на тялото му съответно щеше да се намали. Той завърза раницата си, сложи си ръкавиците и тръгна в бурята.

Планинската верига се губеше в снежната виелица. Той можеше да вижда най-много на пет-шест метра напред. Познаваше пътеката, познаваше всички опасни стръмни и хълзгави места. На половин миля

надолу имаше пропаст. Почти сто метра. Не биваше да се приближава прекалено до нея.

Пъхна крака в кожените ремъци на ските и стегна кайшките.

Пътеката отначало беше полегата и права, после рязко извиваше надясно. Последните двеста метра бяха отвратителни — четиридесетградусов открит за вята на наклон. При този вягър едно подхълъзване означаваше падане на километър надолу. По склона не растеше нищо — нямаше дори тревичка.

Трекслър се усмихна, извика с пълни гърди „Хайл Хитлер“ и се спусна в бурята.

45.

Зазоряваше се. И все още валеше сняг. Трекслър се беше изкачил на Копърхед точно преди мрак, като последните двеста метра пълзя по корем от скала на скала, за да се предпази от свистящите ветрове. Щом влезе в заслона, той запали огън, нахрани се и спа цели осем часа. Никой нямаше да го последва тук горе, беше сигурен в това.

Стана доста преди зазоряване и беше готов да се спусне от другата страна на Копърхед щом се развидели. Преди зазоряване вятърът беше притихнал. В 6:30 той беше отново на път: внимателно се спускаше със ските, докато слънцето изгря над Соуотч. После, когато стана съвсем светло, се заспуска по-бързо, като се придържаше към високите гребени. Към обяд почти стигна връх Харвард — беше минал половината път. Но вятърът се беше засилил отново и го забавяше. Ръцете и краката му започнаха да се вкочаняват. Той влезе в един боров гъсталак и почна да върви, вместо да се пързали.

Последва момент на паника. Пред него, непосредствено отлясно, снегът се извиваше като козирка. Беше почти на ръба на урвата. Спра и огледа наклона; дишаше тежко. През ледените вихрушки отляво видя нещо. Отначало помисли, че са корените на някое паднало дърво. Но когато се доближи, разбра, че е пещера — зееща дупка в склона на планината. Проби си път към нея, пъхна раницата през отвора, свали си ските и също ги пъхна вътре. Събра малко съчки и клонки и пропълзя в дупката. Извади фенерчето и светна. Пещерата беше малка и на няколко метра навътре съвсем се стесняваше. Вятърът беше навял куп листа и клонки.

Той запали огън близо до входа, така че течението да изкарва пушека. Свали си обувките и чорапите и почна да си топли краката и ръцете на огъня. После си сложи нови чорапи. Хапна малко консервирано месо и един портокал и изпи почти цяла бутилка вода.

Мина един час. Снеговалежът намаля и вятърът смени посоката си. Навън стана по-светло. Но с промяната на посоката вятърът започна да навява пушека в пещерата. Трекслър стегна раницата си. Трябваше да тръгва.

Изведнъж чу нещо. Отначало беше само тихо ръмжене, почти пръхтене, сякаш кихаше куче. Трекслър стана и се взря в тъмната пещера. Измъкна една главня от огъня и я вдигна, за да освети пещерата. Не видя нищо. Пресегна се в раницата за фенерчето. После го чу отново. Този път по-силно, по-дълбоко и по-застрашително. Инстинктивно отстъпи назад, без да изпуска главнята. Бръкна с другата ръка в раницата и затърси фенерчето и пистолета.

После усети движение и изведнъж осъзна, че това, което се движи в мрака, е голямо. И че той му пречи. Разръчка огъня с главнята, без да спира да търси. Взираше се в мрака на пещерата. Чу се сърдит рев и в тъмната пещера се очерта една мечка гризли, събудена от зимния си сън от пушека. Беше сънена, но оголила зъби.

— Господи! — изрева Трекслър и хвърли главнята в муциуната ѝ. Трескаво зарови в раницата, напипа студения пистолет и го измъкна. В този момент мечката замахна с лапа и ноктите разпраха бузата му — три дълбоки бразди от скулата до челюстта. Той политна към входа на пещерата.

Извика от болка и разрита огъня към огромното животно. То отстъпи за момент и той вдигна пистолета, прицели се и стреля. Куршумът се заби в челото на мечката, точно над очите. Мечката нападна отново — надигна се над него като планина, а той стреляше ли, стреляше. Куршумите се забиваха в дебелото ѝ тяло без ефект. След всяко попадение тя изреваваше все по-силно и пристъпваше напред, а Трекслър лазеше заднишком, за да се махне от пътя ѝ.

Той бълсна едната ска и тя се прекатури и се хълзна навън. Трекслър отчаяно поsegна да я хване, но не успя: ската отскочи надолу по стръмната скала и изчезна.

Огромният звяр нападна отново, извисен над него; ревът му бутеше в пещерата. Трекслър вдигна пистолета и изстреля последния куршум. Той улучи мечката в окото и то се пръсна, главата на мечката се отметна назад. Тя бясно изрева и падна, а той се претърколи встрани. Звярът затисна краката му и застена.

Трекслър успя да измъкне единия си крак и почна да рита и да бълска умиращото животно, докато освободи и другия. Намери кутия с патрони, нервно зареди пистолета, почти го опря в главата на мечката и стреля още три пъти. После пусна пистолета и като стенеше от болка, изпълзя навън и изми трите раните на лицето си със сняг.

Вече не му беше студено. Адреналинът бушуваше във вените му. Той извади фенерчето си и освети склона. Ската я нямаше. Беше някъде в долината.

Имаше да извърви още десет мили.

Извади от раницата аптечката и огледалото и с тампон от бинт мацна йод върху раните. Сърчи се от острата болка. По окървавените му бузи се застичаха сълзи. Трекслър изрева като ранено животно. Ревът му отекна в клисурата.

Ламар Трамъл гасеше лампите нания етаж, когато кучетата се разляяха. Беше почти десет и снегът беше станал две педи. Кучетата лаеха като луди.

— Ламар? — извика жена му Мелинда от спалнята. — Какво им става на тия кучета?

— Не знам. Може да са надушили някоя мечка или пума.

— В тази буря?

Синът му Байрън, първокурсник в университета, също излезе от стаята си и викна:

— Кучетата лаят, татко.

— Чувам ги. Не съм глух.

Дъщеря му също подаде глава от вратата на спалнята си и попита:

— Какво дразни кучетата?

Байрън слезе нания етаж при баща си.

— Да взема ли уинчестъра?

Ламар — висок, слаб, опърен от вятъра мъж с рошава кафява коса, се усмихна.

— Е, къде ще стреляме тук? Ще вземам да убием някоя от кравите.

Кучетата, затворени в обора на топло, виеха и джавкаха. Ламар взе фенера, отиде до задната врата, отключи я, отвори и се дръпна назад. Зад него Байрън извика от изненада.

На вратата стоеше привидение: човек, покрит със сняг и лед. На краката му вместо ски бяха завързани борови клони, пръстите в ръкавиците му бяха разкривени и замръзнали. Две полудели очи се взираха в тях иззад скиорската маска. Човекът протегна ръка и се опита да каже нещо, после се строполи на прага.

Трекслър се събуди от някакво мокро и приятно докосване и отвори очи. Една хубава жена с изпito от суровия живот лице и дълга кафява коса почистваше раната му.

— Да не си ангел? — измърмори той. — Умрял ли съм? Тя топло се усмихна.

— Благодаря на Господа, че се събуди. — После се обърна и извика: — Ламар!

Един висок слаб мъж спокойно влезе в стаята, последван от две деца — момче и момиче.

— Как си? — попита мъжът.

— Не знам. Къде се намирам?

— В Питкин. На няколко мили от града.

— Питкин! — каза той с изненада. — Как съм се домъкнал дотук?

— Ние сме семейство Трамъл — каза Ламар. — Мелинда, Байрън, Трейси и аз, Ламар. Ти се появи на вратата ни преди час. Изплаши ни до смърт.

— Иска да каже, че беше страшна гледка — бързо поясни Мелинда.

— Обаче не можем да ти извикаме доктор — каза Ламар.

— Телефонът е прекъснат и всички пътища са затрупани с половин метър сняг.

— Аз почистих раните и ги превързах — каза Мелинда.

— Нищо друго не можем да направим.

— Ще се оправя — каза Трекслър. — Аз съм Кларк, Сам Кларк.

— Какво ти се случило? — попита Ламар.

— Карак ски под връх Харвард и ме хвана бурята. Намерих една пещера, почти се бях настанил вътре и се оказа, че си я поделяме с една мечка гризли.

— Боже мой! — извика Байрън. — Колко голяма беше?

— Байрън! — скара се майка му.

— Извинявайте — измърмори момчето.

— Няма нищо — каза Трекслър. — Аз извиках доста по-силно от теб, когато я видях. Изглеждаше по-голяма и от Кинг Конг. Трябва да се е задушила от пушека на огъня ми. Събуди се от зимен сън и налетя върху мен.

— Как се измъкнахте — попита момичето.

— Застрелях я с пистолета си.

— Божичко! — възклика Ламар. — Ти си убил гризли с пистолет?

— Имах късмет. Тя беше точно върху мен. Улучих я в окото.

— Оу! — извика Байрън явно впечатлен.

— Гладен ли сте? — попита Мелинда. — Мога да стопля малко яхния или да ви направя супа.

— Е, не стига, че ви събудих...

— Защо? — каза Трейси. — И без това няма да можем да излезем от къщи утре. Може да стоим цяла нощ и да си приказваме.

— Мистър Кларк трябва да си почине, Трейси. Трекслър мислеше само как да си възвърне силите. В зори трябваше да бъде на път. Само няколко часа. Трябваше му храна и малко сън.

— Една паница яхния... звучи много съблазнително — каза той.

— О! Чудесно — грейна Мелинда. — Ще подсиля печката. След минута ще ви нахраня.

— Просто не знам как да ви благодаря. Вероятно нямаше да съм жив, ако не се бях натъкнал на вашата къща.

— Така изглежда — каза Ламар. — Ще помогна за печката. Всички освен Байрън излязоха. Момчето се позабави на вратата.

— Почти щях да убия една гризли веднъж — каза то. — Горе, близо до Крестид Бат.

— С какво оръжие? — попита Трекслър.

— Уинчестър трийсет-нула-шест с мерник „Джонсън“. На баща ми е двадесеткалибра. Трябва да я видите. Спечели я в Деня на благодарността при състезанието на стрелба по пуйки преди две години. Със златни инкрустации на приклада. Искате ли да я видите?

— Разбира се — каза Трекслър с усмивка. — Сигурно е истинско съкровище.

46.

За четиридесет и осем часа имаше две бури с шестчасово прекъсване помежду тях. Телефонните линии все още не работеха и току-що бяха започнали да почистват пътищата. Кигън и Драймън, свили се поради сурвия вятър, бързаха по улицата към горската станция. Беше осем сутринта и слънцето току-що изгряваше над планините. Те бяха стояли затворени в хотелската си стая почти два дена. Джек Ланси, набит белокос горски пазач, беше вдигнал крака на бюрото си и пиеше какао.

— Как сте? — каза той. — Има кафе и какао на печката в другата стая. Не е като в Белия дом, но все е нещо.

— Как е глезнът на Дуейн? — попита Кигън.

— Малко по-добре днес, но по дяволите, счупването е много лошо. Ще го поболи доста време. Ти наистина си свършил хубава работа с тази шина, Драймън. Можеше да остане сакат за цял живот.

— Съжалявам, че го забърках в тази история — каза Кигън.

— Такава му е работата, мистър Кигън. Той се е сблъсквал и с по-лоши неща.

— Някакви новини от хижата на Крамър?

Ланси поклати глава.

— Това е истинска гадост. Не можем да се свържем по радиотелефона, а телефоните не работят. Не знам дали Соупи е тръгнал нагоре към заслона, или е останал в хижата. По дяволите, предполагам, че Трекслър също е в някое дере. Досега сигурно е станал на ледена шушулка.

— Де такъв късмет! — изръмжа Кигън. — Имате ли голяма карта на местността, Джек?

— В стаята с радиотелефона. Почти в истински размер. Отидоха при голямата карта — тя заемаше почти цялата стена, и Ланси посочи една точка с молива си.

— Ние сме тук, точно тук.

— Нека предположим, че е тръгнал със ски от хижата на Крамър, просто да предположим. Къде би отишъл, най-вероятно?

Ланси погледа картата няколко минути.

— Е, вероятно първо е отишъл в заслона на Копърхед. Оттам можеш да се спуснеш към всяко място, което искаш. По дяволите, има един куп малки селца, където може да е отишъл. Но той би отишъл на югоизток, за да избегне реката. Сигурно е някъде тук. Алмънт, Гънисън, Сапинеро.

— Какво е това? — попита Кигън като посочи начупената линия.

— Континенталният вододел.

— Определено би отишъл на юг, така ли?

— Би трябвало. Прекалено опасно е да тръгне на север.

— Сигурно е някъде тук долу — каза Кигън и коленичи да огледа картата.

— Говориш, без да мислиш — каза Ланси. — Това са трийсет мили. Трекслър не може да е карал ски трийсет мили в тази буря. Ако се е опитал, значи вече е труп.

— Какво би постигнал, ако се добере до някое малко градче? — каза Драймън. — Нищо. Никой не ходи никъде. Преспите са цял метър, пътищата са затворени.

— Едва късно снощи са изкарали снегорините и камионите за опесъчаване — каза Ланси.

— Аз ти казвам, че е някъде тук долу. Може би се укрива, но е тук долу.

— Откъде знаеш?

— Понеже си мисли, че никой няма да повярва, че може да го направи. И освен това всички си мислят, че е отишъл в Лидвил. Вероятно предполага, че е в безопасност.

— Е, по дяволите — въздъхна Ланси. — Имаме една кола с четворна предавка и с вериги. Хайде, ще вземем шерифа и ще видим дали можем да се изкачим до хижата на Крамър да хвърлим един поглед.

Шерифът беше огромен мъж, винаги готов да се усмихне, но с остри очи. Носеше карирана риза, груби панталони и грамаден овчи кожух, който го правеше да изглежда още по-огромен. Смачкана филцова шапка покриваше плешивата му глава. Той се качи на предната седалка до Ланси, извъртя се с известно усилие и подаде лапата си на Кигън и Драймън.

— Аз съм шерифът Сидни Дауд — каза той тихо. Кигън стисна огромната му ръка.

— Франсис Кигън от отдела за безопасност към Белия дом. Това е Джон Драймън, моят сътрудник.

— Отдела за безопасност към Белия дом, а? — каза Дауд. — Вие, момчета, вървите преди президента и проверявате нещата, така ли?

— Не — каза Кигън. — Ние сме от специалния отдел за разследване. — Той спря дотук с надеждата шерифът да спре да пита, но това беше самозалъгване.

— Какво е направил Джони Трекслър?

— Трябва да поговорим с него — каза Драймън. — Във връзка с едно текущо разследване.

— Позволих си да се обадя в Белия дом — каза Дауд. — Говорих с един човек на име Смит, който изглеждаше малко изненадан, че се намирате чак тук, но ми каза, че сте длъжностни лица и разследването е строго поверително. — Той мълкна за малко и добави: — Каквото и да означава това, по дяволите.

— Не искахме той да разбере за нас и да избяга — каза Кигън. — Но някой го е предупредил и точно това се случи.

— Не мисля, че има нещо подозрително в обаждането — каза Дауд. — Джеси, момчето на летището, чул да споменавате Джон и страшно се развълнувал. Той се обадил да разбере дали Трекслър по някаква причина ще ходи в Белия дом.

— Ясно — каза Кигън.

— Това е малък град, господа. Ключите не са нещо необичайно.

— Мислех си, може би да се отбием в хижата на Трекслър по пътя към планината, просто да я проверим — предложи Кигън.

— Мислите, че е отишъл горе в базовия лагер и е убил Соупи Крамър вместо да иде в Лидвил?

— Да така мислим — отговори Кигън.

— Дълбоко се съмнявам в това — каза Дауд и мълкна. Мълчаха, докато минаха през града и по шосето до пътя към базовия лагер. Снегорините бяха натрупали снега нависоко от двете страни на пътя. Веригите на колата дрънчаха ритмично. Ланси сви по планинския път, който водеше към хижите на Трекслър и Крамър, натисна два пъти амбреажа, включи на първа скорост и подкара нагоре с около десет мили в час. Колата пълзеше през снега, веригите пробиваха снега и

кишата до твърдата земя. Ланси взе завоя към хижата на Трекслър и обърна колата така, че да е с предницата към пътя.

Слязоха и тръгнаха към хижата. Кигън хвана Драймън за ръката и го дръпна малко назад, в дълбокия сняг.

— Намери една отвертка — каза той. — И свали дръжката на казанчето. С ръкавици.

— Дръжката на казанчето? — попита Драймън.

— Отпечатъци от пръсти, Драй. Никой не носи ръкавици, когато ходи да пикае.

Драймън за момент помисли и кимна:

— Прав си.

Хижата беше чиста и подредена. Кигън провери всички шкафове. Нямаше куфар. Записа си номера на един чифт обувки. Сложи в джоба си един гребен с няколко косъма. Ските и щеките на Трекслър бяха подпрени зад вратата.

— Не изглежда да е имал намерение да тръгне някъде със ски — каза Дауд.

— Искал е хижата да изглежда, сякаш е отишъл в града за няколко дни — каза Кигън. — Сигурен съм, че е мислил да използва ските на Крамър. Нещо друго не ви ли прави впечатление? Никаква снимка в стаята. Никакви лични вещи.

Дауд вдигна рамене.

— Е, Джони може да е особняк, но това още не значи, че е убиец.

— Като си помисля, той наистина беше малко странен — каза Ланси от кухнята. — Никога не даваше да го снимат, казваше, че това носело нещастие.

Ланси погледна в хладилника. Сладолед. Няколко консерви пушена херинга. Свински наденици. Тесто за палачинки. Три бутилки кленов сироп. Две опаковки „Милки уей“.

— Тези са от новите сладкиши — каза Дауд. — Никога не съм ги опитвал.

— Никога не съм предполагал, че Трекслър толкова обича да си похапва сладки — каза Ланси.

— А какво ще кажеш за това? — попита Дауд. Беше отворил един шкаф. Вътре имаше каса френско шампанско.

— Сладкиши и френско шампанско — каза Дауд. — Странни навици. Но това все още не го прави масов убиец.

Драймън дойде от банята и смигна на Кигън.

— Добре, хайде да идем горе до хижата на Крамър — каза Кигън.

Отне им почти четиридесет и пет минути да стигнат върха. Дауд излезе от колата и запали цигара. Намираха се на широка равнина почти на билото на планината. Хижата беше до ръба на една скала и гледаше към долината. Зад нея имаше голяма ливада с езеро, обградено с дебели борове. Зад дърветата започваха дълбоки клисури. Снегът бе покрил много от клопките на планината, но дори така тя изглеждаше страховита и опасна. Шерифът кимна към клисурата и каза:

— Аз бях доста добър скиор като млад. Израснал съм тук. По дяволите, роден съм на петнадесет мили оттук. Но и в най-добрите си дни и при най-яркото слънце не бих помислил да се опитам да премина това. А ти мислиш, че твоят човек го е направил в бурята?

Той поклати глава и си запроправя път през дълбокия до колене сняг към хижата. Кигън погледна страховитите склонове. Беше ли наистина възможно да се премине оттук? Съмнения започнаха да се прокрадват в ума му.

Хижата беше празна. Радиотелефонът беше изключен, без щепселт да е изваден от захранването, което беше общоприет похват. Раницата и ските на Крамър ги нямаше. Хладилникът беше празен. Ланси поклати глава.

— Тук няма нищо необичайно, мистър Кигън. Крамър е изчистил хладилника и е изключил радиотелефона. Взел е няколко чаршафа, нали разбирате, може би е мислел, че ще му потрябват.

— Чаршафи?

— Големи карти, като онази в моята канцелария.

— Хм — сви устни Кигън.

Ланси отиде в стаята с радиотелефона, завъртя телескопа към един висок връх на запад и погледна в окуляра.

— Това е Сноумес, най-големият връх — каза той. — Четири хиляди и триста. Билото Копърхед е от едната му страна. Елате да погледнете.

Кигън погледна през телескопа към една заснежена хижа, закътана от едната страна на планината. Очевидно беше пуста.

Шерифът влезе в оградената със стъкла стая и каза:

— Няма никаква кола.

Драймън се въртеше отвън около хижата. На ъгъла намери прерязания кабел на телефонната линия. Разрита снега и намери и другия край. Върна се в хижата.

— Ки?

— Да?

— Телефонният кабел е прерязан. Отвън, където влиза в хижата.

Кигън поклати глава.

— Аха! Телефонният кабел е прерязан, радиотелефонът е изключен. Раницата на Крамър я няма. И картите му...

— Почакай, вятырът може да е прекъснал кабела — каза Дауд. — Естествено Крамър е взел раницата си и е изключил радиотелефона. Всеки ще вземе карти, ако тръгне в такава буря.

— Да речем, че си прав — каза Кигън. — Но я елете с мен за малко.

Поведе ги навън, през дълбокия сняг до езерото.

— Първо на първо, ние знаем, че той е дошъл тук — почна Кигън. — Не е свил надолу към шосето, нали видяхме следите му. Второ, той не се е върнал обратно. Ние бяхме там долу в бурята, принудени да стоим в падналата кола до тъмно. През това време никой не би могъл да мине покрай нас. И така, защо е дошъл тук? И най-големият въпрос — къде е колата му?

Дауд го гледаше, дъхът му излизаше на пара. Кигън възбудено тръгна по замръзналото езеро.

— Моето предположение е, че колата на Трекслър е тук, в езерото. А Соупи Крамър вероятно е в багажника ѝ.

— Защо в езерото? — попита Дауд.

— Къде на друго място тук можеш да скриеш автомобил? — Кигън огледа широкото езеро. — Ако го пусне от някоя скала, лесно ще бъде забелязан. Но в това езеро? По дяволите, то ще си остане замръзнато с месеци. — Той мълкна за малко, после добави: — Освен това този тип има слабост към водата.

— И така, твоята теория е, че той е там някъде? — каза Дауд и кимна към назъбените заснежени планини.

— Да.

— Никой не може да кара ски в такава буря — поклати глава Ланси. — По дяволите, приятел, за тридесет и шест часа натрупа

половин метър.

— И пет метра да бяха, той пак щеше да тръгне, приятелю. Този човек е посветил живота си на една цел, шерифе. Той не е нормален. Той е подъл, хитър, издръжлив, изобретателен, предвидлив и напълно без съвест. Неприятно ми е да го кажа, но е почти непобедим.

Шерифът повдигна вежди.

— Казах „почти“ — криво се усмихна Кигън.

— Изглежда, май изпитваш и завист, и уважение към него — каза Дауд.

— Не, не ме разбирайте погрешно. Той ми е ясен. Няма начин да го уважавам. Аз мразя този човек толкова, че дори не мога да ви обясня. И ще ти кажа още нещо, шерифе: ще го преследвам и през вратите на ада, ако потрябва. Никога не ще успее да се откачи от куката. Аз ще унищожа този човек.

— И ти не ми изглеждаш съвсем нормален, Кигън — каза шерифът.

— Така излиза — отговори Кигън с кисела усмивка.

— Да си чел някога „Моби Дик“? — попита Дауд и си запали цигара.

Кигън се усмихна.

— Кой мислиш, че съм аз, шерифе? Капитанът или китът?

Един от помощниците на шерифа го извика от колата.

— Шерифе, търсят те по телефона. Ела се обади.

— Извини ме — каза Дауд и тръгна към колата. Говори по радиотелефона две-три минути, после с мъка тръгна обратно през дълбокия сняг. Изглеждаше обезпокоен.

— Мистър Кигън — каза той. — Признавам, че по пътя насам си мислех, че дъската ти хлопа, но си промених мнението.

— Какво се е случило?

— Имаме цяло семейство убити долу в Питкин. Мъж, жена и две деца, момче и момиче. Застреляни.

— Копеле гадно — гневно каза Кигън. — Колко далече е Питкин?

Дауд погледна на юг, надолу през сувората долина.

— През планината? Към тридесет и пет мили. В гласа му се долавяше страхопочитание.

Кацнаха на пистата в Гънисън, на около двадесет мили от местопрестъплението. Дауд неохотно се беше съгласил да лети с тях. Седеше на мястото на стрелеца зад Кигън и стискаше зъби, докато самолетът се носеше през каньоните под планинските върхове. Пътуването им отне половин час.

— Дръжте се — каза Драймън и насочи самолета надолу през един планински проход към тясната писта, разчистена от снега с булдозер. — Ако се подхлъзнем, ще ни дойде нанагорно.

Дауд се стегна и потрепери, но след няколко секунди самолетът изсвистя върху пресования сняг.

— Чудесно, Драй — каза Кигън с облекчение, когато подкараха към хангара и спряха. Очакваше ги един млад полицай, Джошуа Хогънбери. Значката му беше закачена на кокардата на една синя фуражка — единственото нещо, което наподобяваше униформа в дрехите му.

— Здравей, Джош — каза Дауд и го представи на Кигън и Драймън. — Съжалявам, че те накарах да дойдеш дотук в това време.

— Няма нищо, шерифе. Използваме всяка помощ, която ни се предоставя. Голям ужас е у Трамълови.

— Твои приятели ли са? — попита Драймън.

— Че как! Аз познавам Ламар, откакто съм се родил — каза полицаят, очевидно все още потресен от масовото убийство на семейство Трамъл. — Хубав човек. Тих, работлив. Добри деца, никога не са създавали проблеми. И жена му Мелинда беше хубава като пролетно цвете.

— Какво се е случило? — попита Кигън.

— Копелето просто застрелял Ламар и Мелинда както си седели. Ламар е четял вестник. Гръмнал го право през вестника. Застрелял Байрън и Трейси, децата, в гръб, докато са бягали.

— Кой ги е намерил?

— По щастлива случайност доктор Нютън се връщал от семейство Маккардълс, където се родило бебе, и видял предната врата отворена. Влязъл и ги намерил.

Къщата беше на пет мили извън града, между Гънисън и Питкин. Обикновена двуетажна тухлена постройка, издигната на трийсетина метра от пътя, който вече бе почистен. Имаше две щатски патрулни коли и една бърза помощ. Хогънбери спря до тях.

Трамъл и жена му бяха в дневната. Ламар бе направо разплескан на един стол, кървави парчета вестник бяха полепнали по дупката в гърдите му. Жена му се беше килнала на дивана — един изстрел от дванадесеткалибровата пушка беше отнесъл половината ѝ лице. Дъщерята лежеше по очи на стъпалата, в гърба ѝ имаше петсантиметрова дупка. Момчето беше точно отвън задната врата, заровило лице в пропития с кръв сняг. Тилт му бе отнесен.

— Боже мой! — промълви Дауд.

Претърсиха къщата методично, стая след стая. В банята нания етаж Кигън забеляза една кървава кърпа в кошчето за боклук. На нощното шкафче до леглото в спалнята имаше чаша, наполовина пълна с вода, и празно пакетче от сулфатиацол. Кигън зави чашата и пакетчето в една кърпа и ги пъхна в джоба на палтото си. Дауд и Хогънбери вече го чакаха на предната врата.

— Това май разбива твоята теория, че е убил Соупи, за да си създаде алиби, нали? — каза Дауд и запали цигара. — Не може да не е знал, че рано или късно ще му припишем и това.

— В никакъв случай. Аз ви казах, че той е изобретателен. Всичко, което трябва да направи, е да се измъкне от тези планини и да изчезне. Дотук успя да го направи. Очевидно е бил ранен по някакъв начин. Семейство Трамъл са му помогнали и той им се е отблагодарил, като ги е избил.

— Защо? Ние всички знаем как изглежда.

— За да си осигури време, шерифе. Вероятно е мислил, че ще минат четири пет дни преди някой да намери семейство Трамъл. През това време той е щял да бъде далече.

Кигън огледа заснежената околност.

— Предполагам, че се е смъкнал в Питкин със ски. Вероятно преди втората снежна буря. Наоколо няма никакви следи.

— Е, ако го е направил, значи все още е тук.

— Нека проверим.

— Мога веднага да ви кажа, че няма никакви непознати в Питкин — каза Хогънбери и лапна една щипка тютюн. — Аз живея там. Тук само да пръднеш на вечеря и всички разбират още преди да си стигнал до десерта.

— Тогава е тръгнал на юг, през тази гора.

— Трябва да е дяволски добър скиор — каза Хогънбери.

— Нали е дошъл дотук от Аспън — каза Кигън. — Тридесет и няколко мили във виелицата. Какво има на юг?

— Селида. През онази височина там, около двадесет мили. Трябва да е тръгнал на югоизток, да заобиколи връх Ентеро. Той е висок четири хиляди и двеста метра. По пътя е близо четиридесет мили.

— Колко голям е Селида?

— Е, доста голям град за тези места — каза Дауд. — Три-четири хиляди души. Дори имат малко летище, горе-долу колкото това на Джеси Менърс.

Кигън се загледа в шерифа.

— Имат си летище — каза той. — А самолети?

— Ами как, нали летищата са затова, Кигън — каза шерифът с усмивка.

— Искам да кажа, може ли да наеме някого със самолет да го закара, да речем, до Денвър?

— Ами да. Били Уиздъм — каза Хогънбери. — По дяволите, при добро заплащане може да те закара и на луната. Навремето правеше номера със самолета си по панаирите.

— Работят ли телефоните дотам? — попита Кигън.

— Да.

— Хайде да поговорим с този Уиздъм.

Хогънбери ги закара обратно до пистата в Гънисън. Дауд беше уредил един от неговите помощници да дойде с кола от Аспън и да го вземе — достатъчно беше летял този ден. Кигън и Драймън отлитаха на юг.

— Е, трябва да призная, че Джон Трекслър ни изигра всичките — каза Дауд. — Минава със ски тридесет и пет, четиридесет мили във виелицата, убива цяло семейство, минава със ски още петнадесет мили и наема лудия Били Уиздъм да го откара със самолет в Ню Мексико.

— И изчезва като капка вода в лятната жена — каза Кигън.

— Не би предположил, че ще прелети триста мили на юг вместо да направи логичното и да иде в Денвър, нали? — каза Драймън.

— Трябваше да го предвидя — каза Кигън. — Досега все още не е направил нещо логично.

— Ако бях по залаганията, бих заложил парите си на теб, Кигън — каза Дауд. — Ти го преследващ като ловджийско куче.

Влязоха в малкото летище и тъкмо преди Кигън и Драймън да слязат от колата, шерифът каза:

— Мистър Кигън. За мен беше удоволствие да работя с вас, макар и изтощително.

— Благодаря. Удоволствието беше наше. Доста ни помогнахте.

— Още нещо.

— Да?

— Предлагам ти една сделка.

— Сделка? — попита Кигън с любопитство.

— Ако ми изпратиш копия от кръвния анализ на онази кърпа и отпечатъците от пръсти върху чашата, няма да те арестувам, че си ми откраднал веществените доказателства — каза шерифът. — Точно сега нямаме отопление в затвора и ще бъде дяволски неприятно. Освен това не вярвам някой на юг от Денвър да знае какво да направи с един отпечатък от пръст, ако се намери такъв.

— Благодаря, шерифе.

— Желая ви късмет и на двамата. Надявам се да откриете това копеле.

— О, ще го открия. Можеш да разчиташ на това. Кигън погледна покритите с преспи планини. Siebenundzwanzig се укриваше някъде зад тях. И вече знаеше, че го преследват. Досега вероятно отново си бе променил самоличността. Но Кигън беше напоколебим.

— Бягай, копеле такова, бягай — каза той сякаш на себе си. — Аз ще бъда точно зад теб през целия път. Не спирай даже да си поемеш дъх. Ако го направиш, ще намериш смъртта си.

Две дни по-късно, на 1 септември 1939 година, Германия окупира Полша. Втората световна война започна.

47.

Кигън седеше в задната стаичка на „Розата“. Масата беше покрита с изрезки от вестници и списания. Беше наел две бюра да преглеждат периодичния печат и да му изпращат изрезки: едното на изток от Мисисипи, а другото на запад. Трябаше да търсят убийства, необикновени престъпления или нещо свързано с номер 27. Всеки ден пристигаха дебели пликове и той преглеждаше изрезките, търсейки нещо, каквото и да е, което да му подскаже местонахождението или действията на Двадесет и седем.

В бара влезе висок като върлина мъж и въпреки че беше просто един силует, очертан от слънчевата светлина, която струеше през вратата, Кигън веднага го позна.

Смит.

Това означаваше лоши новини.

Смит прекоси салона, седна, махна на Дребоська и каза:

— Може ли една чаша от най-хубавото ви бяло вино, моля?

— Как се измъкна от двата екипа? — попита Кигън.

— Хувър ги е привикал. Толкова е зает да събира подрывна информация, че са му необходими всичките му хора. — Той кимна към изрезките. — За какво е всичко това? Кигън му обясни.

— Той няма да направи нищо, което да го издаде — каза Смит.

— Той не е идеален — отговори Кигън. — Никой не е идеален. Ще направи грешка и когато я направи, аз ще разбера. Ако не я прочета или чуя, ще я почувствам. Аз мога да усетя как бие сърцето му. Мога да усетя потта върху дланите му. — Той рязко кимна. — Наистина ще разбера.

— Кигън, преследваш този човек сума ти време и все още си безкрайно далече от него.

— Грешиш, Смит. Бях само на три мили от него миналата седмица. Ще ти кажа какво знам за него. Той е висок. Рус. Вероятно има зелени очи. Намира се в чудесна физическа форма и е наистина чаровен. И има три лоши рани на лявата буза. Научихме това от пилота, който го е закарал в Албюкуерк. Носи златна запалка

„Дънхил“ с вълча глава на върха. Имам отпечатъци от пръстите му. Знаем, че е използвал името Фред Демпси. Този човек е като хамелеон. Може да променя самоличността си по-бързо, отколкото ти си сменяш шапката. Досега е убил поне осем души, знаем го със сигурност. Когато бяга, го прави така, че да изглежда, че е мъртъв. Уби един горски, Крамър, потопи тялото му в езеро и се спусна оттам със ски — тридесет и пет мили, повечето от които по време на буря. Убива едно четиричленно семейство, после преминава със ски още петнадесет мили и плаща на някакъв местен пилот-акробат хиляда долара да го зара в Албюкуерк, а не в Денвър, което би било логично. Той не действа логично. Ако не бяхме зад гърба му, щеше да се измъкне успешно. Същото е направил и в Дрю Сити.

— Но той наистина се е измъкнал, Кигън. Вече може да е навсякъде. Маскиран по всякакъв начин и с нови документи. И сега... знае, че някой го преследва.

— Това няма да го промени — каза Кигън. — Той е класически психопат, Смит. По дяволите, той убива и когато не е необходимо. Уби онова семейство в Колорадо: две деца, майка и баща, без изобщо да е необходимо. Всички в Аспън знаеха как изглежда.

Смит вдигна рамене.

— Не обича да оставя следи. В сферата на разузнаването това не е необичайно.

— Искаш да кажеш, че е простено? Смит се намръщи.

— Нищо не е простено, но и не е забранено. Тези неща се приемат, без да се казват. Пусни един човек на свобода по този начин и основната му цел ще бъде да оцелее. Той си има задача за изпълнение, той е вражески агент на свобода на две хиляди мили от родината си, на неприятелска територия. Ти какво би направил? Както и да е, въпросът е спорен, Кигън. Какво ще предприемеш сега? Ти си го загубил.

— Не знам, но те уверявам, че познавам този човек по-добре от всички. И ако някой може да го хване, това съм аз.

— Хувър ще се заеме с това по свой начин и когато реши, че има сметка — каза Смит сухо. — И честно, той гледа на този аспект с шпионажа като на шега. Точно сега неговият интерес към Двадесет и седем се свежда до това, че е заподозрян в масови убийства и бягство от закона.

— И какво? Ще оставим Хувър да покаже лицето му по пощите и във вестниците. Да оповестим случая? Наистина да започне преследване?

— Нямаме шанс — каза Смит. — Ако тревогата излезе фалшива, той ще се окаже в глупаво положение, а Хувър по-скоро би си отрязал крака, отколкото да се намери в глупаво положение.

— Ще ти кажа истината. Това вероятно по никакъв начин няма да даде резултат. Аз те уверявам в едно: Двадесет и седем си има план. Никога не остава без план. Сега, след като знае, че е преследван, съм сигурен, че пак си има план.

— Ами ако е пуснат в действие? — попита Смит.

— Не знам — вдигна рамене Кигън. — По дяволите, необходим ми е шанс. Ако не получа шанс, каквото и да трябва да направи, той ще го направи. И не ме питай какво може да бъде то. Достатъчно съм си напрягал ума да отгатна.

Смит въздъхна и отново отпи от виното.

— Виж, остави ги да си играят тяхната игра, аз ще играя моята — каза Кигън. — Какво имаме да губим?

— Просто е въпрос на време преди бюрото да разбере кой си ти и когато научи, Хувър така ще подскочи до тавана, че едвам ще го свалим.

— Очевидно Хувър не вярва, че човек може да се поправи.

— Шегуваш ли се? Ако зависи от него, той би забранил съдебните процеси и съдебните заседатели и би обявил нарушението на правилата за движение за федерално престъпление. Съжалявам, Кигън. Донован и аз сме впечатлени от това, което направи, но сега това е дело на ФБР. Ти си отстранен.

— Какво! — извика Кигън толкова силно, че всички в бара се обърнаха. Кигън стана. — Глупости!

— Съжалявам — каза Смит, — ФБР ще се заеме с това, понеже делото се отнася до беглец. Шпионажът няма нищо общо.

— Тогава ще продължа сам — каза Кигън злъчно. Смит се изкикоти и поклати глава.

— Как? Та ти нямаш откъде да започнеш.

Кигън не отговори. Той знаеше, че изрезките са почти безполезни, но те бяха последната му възможност.

— Разбира се — каза Смит, — има една възможност. Кигън го погледна подозрително.

— Каква възможност?

— Да подпишеш договор с Бюрото за съгласуване на информацията — каза Смит. — По този начин можем да оправдаем едно текущо разследване на основание, че го подозирате, че е вражески агент. Хувър се интересува от него точно сега само като от беглец.

— Смит, аз не съм шпионин. Не съм в системата на Донован.

— Приемат всякакви — каза Смит. — Освен това шефът и аз сме съгласни, че ти свърши дяволски добра работа като го проследи чак в Колорадо.

— Ти ми казваш, че ако се присъединя към тази нова разузнавателна агенция, ще мога да продължавам да се занимавам с това?

— Засега.

— И после какво?

— Ще бъдеш в нашия екип.

— И винаги на ваше разположение?

Смит бавно кимна.

— От Нова година ще открием курсове за обучение. Определили сме едно място в Бостън. Ще бъдат двумесечни. Надяваме се да ги изкараш. По дяволите, Кигън, погледни на нещата трезво: вероятно при всички случаи ще започнем война.

— Не и ако Siebenundzwanzig успее да я предотврати. Смит отвори куфарчето си, извади един договор и му го подаде.

— Помисли си все пак.

— А какво ще стане с Драймън?

— Не мисля, че ще можем да оправдаем използването на военен пилот и самолет повече. Във всеки случай той следва да бъде освободен след два месеца. Ще го върнат в предишната база и ще започне процедурата по уволнението му.

— Пълномощията?

— Ще трябва да се откажеш от пълномощията на Белия дом. След като завършиш курса в Бостън, ще имаш нови пълномощия от Бюрото за съгласуване на информацията.

— А междувременно Двадесет и седем е на свобода, а Франция и Англия са във война с Германия.

— ФБР е по петите му.

— С погрешно обвинение — изсумтя Кигън.

— Не ги подценявай. Може и да го хванат с информацията, която сме им дали. И определено имат средствата, които ти нямаш.

Кигън погледна договора, сгъна го и го прибра в джоба си.

— Ще си помисля.

— Чудесно — каза Смит с кисела усмивка. — Ще поддържаме връзка.

В кабинета си в главното командване в Мюнхен Адолф Хитлер стоеше пред една впечатляваща карта на Европа и гледаше самодоволно цветните стрелки, които обозначаваха неговата светкавична война, Blitzkrieg, с Полша. За две седмици войските му се бяха спуснали като щипки на изток през полския коридор, после на юг и на изток през Южна Полша, после обратно, за да се съединят със северните дивизии. Варшава беше обградена и разнебитена от двуседмичните опустошителни бомбени нападения.

Полша беше негова.

Той се засмя високо. Зад него Фирхаус тихо изръкопляска.

— Приемете поздравленията ми, майн фюрер. Сега целият свят разбра значението на Blitzkrieg.

Хитлер кимна категорично няколко пъти, очите му горяха трескаво.

— Точно както беше запланувано — тихо се похвали той. — Шестдесет хиляди убити, двеста хиляди ранени, седемдесет хиляди души пленени. А войната нямаше и три седмици.

— Следващата е Франция и после ще отблъснем британците оттатък Ламанша, а, майн фюрер?

От самото споменаване на Ламанша го заболя стамахът. Хитлер не вярваше, че вече притежава средствата, за да нахлуе в Англия.

— Никога не подценявай врага си, Вили — каза той и вдигна предупредително пръст. — Британците са издръжливи. Горди. Упорити. Те са експлоататори. Те са психологическа сила, опасваща целия свят. И са защитени от голям морски флот и много храбра авиация.

— Снабдявана от американците — добави Фирхаус.

— Точно така — каза Хитлер. — Ти разбираш накъде клоня, а, Вили?

— Да, майн фюрер.

— Колко бързо можеш да задействаш Siebenundzwanzig?

— Готов съм да наредя на подводницата да тръгне на юг, майн фюрер.

— Кой я командва?

— Капитан Франц Лайгер.

— Аха! — каза Хитлер и вдигна вежди. — У-17. А Siebenundzwanzig?

— Поддържаме връзка с него чрез обяви във вестника. Можем да го задействаме веднага.

Хитлер го погледна с подозрение.

— Ти си предвидил моето решение, Вили?

— Не напълно, майн фюрер — каза Фирхаус, не желаейки да накърни крехкото его на Хитлер. — При тази война Лайгер може да промени плановете си и да иде на друго място. Това може да е последната ни възможност. Хитлер се усмихна.

— Ти, разбира се, осъзнаваш, че операция Gespenst може да предизвика открита конфронтация с американците, нали?

— Във всеки случай те снабдяват британците. За да се намесят, им трябва заповед. Тоқу-що са одобрили осемдесет и пет милиона долара за нова авиация, повечето от която очевидно ще дадат на Съюзниците. Сега му е времето, майн фюрер. Колкото по-дълго забавим американците, толкова по-добре.

— Разбира се, разбира се, съгласен съм. Във всеки случай няма какво да губим. Кога ще стигне подводницата на място?

— Ще са необходими три седмици.

— И кога планираш да се изпълни задачата?

— Третата седмица на ноември. По време на техните празници по случай Деня на благодарността. Няма по-подходящо време.

Хитлер се усмихна и кимна.

— Добре, Вили. Ти свърши чудесна работа, също и Siebenundzwanzig. Задействай го веднага. Чакал е прекалено дълго време. Ние също.

Наблюдателната кула проряза гладката повърхност на морето като с нож и след малко подводницата тихо се показа на повърхността. Капитанът бързо се изкачи по стълбата, отвори люка и излезе в хладната септемврийска нощ, Двама офицери го последваха. Двама артилеристи се появиха от люка на палубата и заеха мястото си при 88 милиметровото оръдие. Никой не издаде звук.

Капитанът се взираше през бинокъла си в черното море. В тишината се чу дълбокият тътен на двигатели, после в мрака съмътно започнаха да се очертават кораби. Той ги преброи, усещайки, че на стотина метра от десния борд се е появила втора подводница, У-22.

— Малък конвой — прошепна капитанът. — Шест кораба. Нямат охрана.

— Да дам ли сигнал? — прошепна помощникът.

— Още не...

Както много от германските командири на подводници, Фриц Лайгер не беше нацист. Професионалист от военната флота, той малко се интересуваше от политика. Но като повечето германски офицери негодуваше срещу Версайския договор заради това, че беше потъпкал германската гордост и икономика, така че одобряваше войната с Великобритания и Франция. Той беше нисък, набит австриец с дебели мустаци и стоически характер. Познаваше опасностите на службата в подводниците, както и напрежението, което неговият екипаж щеше да преживее преди да приключи войната, така че имаше малко приятели сред хората си. Въпреки че беше честен и добросърден, той усещаше, че не може да си позволи лукса на другарството.

През първия месец на Втората световна война имаше петдесет и две Unterseeboote, действащи в Североатлантическия океан: подводници тип УИС с екипаж от четиридесет и четири души, едно-единствено палубно оръдие, две противовъздушни оръдия и пет торпилни цеви. Лайгер беше един от първите командири на подводници. Той беше спомогнал да се развие стратегията на група атакуващи подводници, като се проследяваха конвоите и се известяваха другите подводници, които после провеждаха нощни атаки на повърхността по британски кораби, които пренасяха самолети и оръжие от Америка за Великобритания. В първите двадесет и осем дни на войната групата атакуващи подводници беше потопила деветнадесет британски кораба. Лъскавата сива акула на Лайгер, У-17,

беше ликвидирана четири от тях, включително пътническия кораб „Атинянката“, който беше потънал с 1400 души пътници и екипаж, двадесет и осем от които американци.

Лайгер изведнъж спря да разглежда тъмнината и се наведе напред. Като фокусира отново бинокъла си той видя това, от което един подводничар се страхуваше най-много — кипящата бяла вода, която се разбиваше в носа на един британски торпеден катер, докато той кръжеше широко пред конвоя и после изправи курса си. У-17 се намираше точно на пътя му.

— Катер! — извика той надолу към командния пункт. — Пригответе се за потапяне.

И заедно с придружаващите го скочи през люка и през тясната тръба към командната палуба на подводницата.

— Дълбочина трийсет метра — нареди капитанът, щом слязоха.

— Не можем да рискуваме изстрел от повърхността. Вдигнете перископа.

Щом подводницата се уравновеси и перископът се издигна, той долепи очи до него. Торпедният катер беше на кръстчето, на хиляда метра, и бързо приближаваше. Сега капитанът можеше да вижда силуeta му ясно, докато той цепеше водите на океана към тях. Завъртя перископа, фокусира го върху конвоя и каза:

— Разстояние до целта.

— Шестстотин и петдесет метра — дойде отговорът.

— Първи? — каза той, без да се отделя от перископа.

— Да, капитане?

— Ще се заемем с предните два кораба. Изстреляй четири торпили, скорост тридесет и пет, после ще се потопим веднага на шестдесет метра и ще минем под конвоя.

— Под конвоя?

— Точно така. Катерът приближава бързо. Щом изстреляме торпилите, ще ни търси от тази страна на конвоя.

Първият помощник бързо кимна.

— Слушам.

Без повече да обръща внимание на катера, капитанът фиксира кръстчето върху първия кораб от редицата. Точно зад него, отчасти скрит в сянката му, имаше втори кораб. По план втората подводница

щеше да се заеме с последните два кораба от конвоя. Всяка подводница щеше да се измъква индивидуално.

— Разстояние? — попита капитанът.

— Петстотин метра.

— Прицел?

— Прицел готов.

— Свали перископа.

Тънката тръба се плъзна безшумно под палубата. Лайгер погледна часовник и започна да брои наум.

— Първи изстрел.

— Първи изстрел... първи изстрел извършен.

— Втори изстрел.

Изстреляха четири торпили, после капитанът заповядва:

— Дълбочина шестдесет метра. Десет градуса наляво. Пълен напред.

Подводницата се наклони рязко и зацепи водата. Момент по-късно чуха първата експлозия, после втората.

— Добре — каза Лайгер с усмивка. Почакаха и чуха звука на третата торпила да загъльхва.

— Пропусна — каза капитанът разочаровано. После четвъртата улучи.

Серия експлозии проехтя в морето — парните котли на първия кораб експлодираха. После избухна и вторият. Екипажът на подводницата стоеше по местата си, всички гледаха железния корпус, сякаш очите им можеха да проникнат през него, и се чудеха къде ли е британският торпеден катер.

После чуха плясъка на още четири торпили и още две експлозии.

— Добре — каза Лайгер. — У-22 уцели един. Тътенът от машините на конвоя нарастваше, докато минаваха под него. Подводницата беше изпълнена със звуци: боботене на двигатели; скърцаща стомана, когато първият кораб се потопи под вълните; стенещи стоманени площи, които се извиваха и пукаха от налягането на водата, докато разбитият кораб потъваше към дъното; тъпото „бум“ от атаките в дълбочина — катерът нападаше У-22.

В безопасност от другата страна на поразения конвой, Лайгер издигна У-17 на двадесет метра и вдигна перископа. Черното небе гореше. Два от торпилираните кораби все още плуваха, но горяха и се

бяха килнали. Останалите се бяха разпръснали и се опитваха да избягат. Зад тях, в ослепителната бяла светлина, сновеше катерът.

Лесно можеха да ударят още два. Имаше само един катер и той беше зает. Един от корабите, танкер, потънал във водата почти до ръба от тежината на превозвания петрол, се обърна и изведнъж се превърна в идеална цел. Беше само на петстотин метра.

— Заредена ли е задната цев?

— Да, капитане.

— Обърни на две трети... готови за стрелба... четиристотин метра... прицел... пети изстрел... пълен напред.

Наблюдаваше танкера през перископа и броеше секундите наум. Торпилата уцели. Целият кораб сякаш експлодира в един огромен, кипящ ад. Няколко секунди по-късно чуха експлозията и почувстваха как подводницата леко се заклати.

— Директен удар по средата! — извика той и екипажът зааплодира.

— Това е петролен танкер и гори на повърхността — продължи Лайгер. — Разцепи се по средата... и потъва. Долу перископа, първи. Обърни на двеста и седемдесет градуса, машинист... пълен напред.

Един час по-късно вече бяха в безопасност далече от поразения конвой и охраняващия го ангел. Екипажът беше притихнал и отчаян. Не бяха чули никакъв сигнал от У-22 и предполагаха, че е потънала.

— Браво, момчета, поздравявам ви — каза капитанът, за да повдигне духа на екипажа. — Ще поплаваме още половин час на двадесет метра дълбочина и после ще може да подишаме свеж въздух.

Той се върна в каютата си. След десет минути на вратата се показа радиотелефонистът.

— Съобщение, капитане.

— Да?

— Идва от Майката. Непрекъснато повтаря само едно: Всех святих.

Изражението на Лайгер почти не се промени. Той кимна.

— Благодаря.

Радиотелефонистът си тръгна, а Лайгер затвори и заключи врата на каютата си.

— По дяволите — изруга той, отвори сейфа и извади един плик, надписан Geheim и под него Gespenst.

— За какво, по дяволите, е всичко това? — сърдито изръмжа той. И извади разпорежданията за суперсекретна мисия, която знаеше просто под името „Призрак“.

Очите на Лайгер се свиха от любопитство и беспокойство. Изведнъж му нареджаха да отиде на юг, извън зоните на бойните действия. А в бистрите води на южноатлантическия океан една шейсетметрова стоманена риба можеше лесно да бъде забелязана от въздуха.

И за да станат нещата още по-лоши, по време на тази нова мисия той щеше да бъде подчинен на Die Seshs Fuchse, един разузнавателен отдел на СС. Лайгер мразеше СС и гестапо, както повечето военни в Германия. Той смяташе Хитлер и неговите близки приятели за главорези и психопати. А професор Вилхелм Фирхаус беше за него един от най-лошите. Въпреки че се бяха срещнали само веднъж, Лайгер беше изпитал мигновена антипатия към гърбавия разузнавателен шеф — този тип бе толкова жаден за победа, че беше загубил всякакво чувства за достойнство.

Лайгер се наведе над картите си и започна да изчислява разстоянието до крайния пункт на пътуването — източният бряг на Големия Бахамски остров. Подводницата вдигаше около седемнадесет възли скорост на повърхността, седем под водата, и ако беше необходимо, можеше спокойно да се потопи на дълбочина 120 метра. Можеха да стоят под водата до двадесет и два часа при „пълзящата“ скорост от четири възела.

Лайгер пресметна, че ако пътуват при максимална скорост по повърхността през нощта, а през деня под водата, за да не ги открият, и ако времето се задържи, пътуването от неговото местонахождение югоизточно от Гренландия до Големия Бахамски остров ще отнеме около седемнадесет дни. Имаше три седмици, за да извърши пътешествието.

— Да го вземат дяволите! — каза той, сърдит, че му е наредено да напусне бойните действия заради някаква глупава „разузнавателна“ мисия.

Бромли, Ню Хампшир, беше малко градче, с не повече от 2500 жители. Рано сутринта един старец с усилие вървеше през фоайето на единствения хотел в града. Косата му бе съвсем побеляла, лицето му

беше набръчкано като сушена слива. Дрехите му, въпреки че бяха спретнати и чисти, бяха с един номер по-големи и висяха — тялото му очевидно бе смалено от възрастта. Беше прегърбен и носеше очила с телени рамки. Подпираше се на бастун, понеже трудно движеше десния си крак — може би последица от удар.

— Добро утро, мистър Хемпстед — каза служителят на рецепцията.

— Здравей, Хари — отвърна Хемпстед с треперещ глас. — Има ли никаква поща днес?

Хари провери кутията с пощата, макар да знаеше, че е празна. Хемпстед беше от почти месец в хотела и всеки ден чакаше писмо от сина си, но досега не беше получил никаква поща.

— Съжалявам, няма — каза Хари.

Старецът се затъри през вратата и тръгна към трапезарията, както правеше винаги. По пътя спря до щанда за вестници и си взе „Ню Йорк Таймс“.

Двадесет и седем се гордееше със себе си. Маскировката му беше идеална. Бръчките по лицето му скриваха трите белега на бузата. Беше невероятно този, който го преследваше, да търси седемдесетгодишен старец в южната част на Ню Хампшир. Той се настани в едно ъглово сепаре на трапезарията, поръча наденица, франзела и кафе и отвори вестника на личните обяви.

Кодът беше Schlussel Drei, Код Три. Основното съобщение беше фалшиво и се разчиташе по цифрите в него — трябваше да се извади три от първия номер, да се прибави три към втория, да се извади три от третия и да се прибави три към четвъртия.

Двадесет и седем четеше обявите за хиляден път. И изведенъж сърцето му спря. На третата колона, по средата, беше съобщението, което беше чакал шест години.

„Чарли: Вземи 8 места за представлението на 14-и.
Ще се срещнем в 9 ч. вечерта на спирката на 86-а улица.
Елизабет.“

Двадесет и седем го декодира като 5,17,1800 (6 следобед) и 89.

5.17.1889 — рожденият ден на Хитлер.

„Боже мой! — каза си той. Наистина беше развлнуван. — Най-сетне!“

През последната седмица на октомври U-17 стигна източния бряг на Големия Бахамски остров и намери подходящо скривалище между храсталаците, надеждно скрита от зорките очи на щатските военноморски гранични катери, които патрулираха из океана. След като постави достатъчно наблюдателни постове, Лайгер реши да позволи на хората си лукса да плуват, да ядат прясна риба, плодове и яйца, които можеха да купят при предпазливи посещения в околните селца. Той беше уведомен, че ще трябва да остане в тези води около месец, така че реши да се придвижва всеки три или четири дни, нощем, и да търси ново защитено заливче или проток, където да се скрие.

Лайгер трябваше да изчака сигнал от кораба майка далече в морето, преди да отвори втората част от запечатаните разпореждания. Но сега, след като беше пристигнал благополучно на определеното място, той не можеше да чака повече. Заключи се в каютата си, отвори сейфа, извади плика и го скъса.

Прочете инструкциите бавно, пъхна листата обратно в плика и го върна в сейфа. Облегна се и въздъхна.

Mein Gott. Дързък план. Наистина безумен. И все пак... може би щеше да даде резултат.

48.

Сейфът беше в хранилището на Манхатънската национална банка и до него имаха достъп само двама — Двадесет и седем и куриерът от Ню Йорк. Куриерът щеше да остави съобщение, а Двадесет и седем трябваше да го вземе и да отговори същия ден.

Двадесет и седем взе автобуса до Ню Йорк и се регистрира в един скромен хотел. Реши да играе същата роля, въпреки че сега носеше костюм по мярка — заможен седемдесетгодишен адвокат или банкер. Ключът за сейфа беше една от най-строго пазените му лични вещи.

— Кутия 23476 — каза той.

— Име?

— Сван. — Бяха минали почти шест години, откакто беше използвал това име. Сега щеше да е за последен път.

— Да, мистър Сван. Подпишете тук, моля.

Той седна в малкото помещение, осигурено за клиентите с лични сейфове, и изследва съдържанието на малкия метален контейнер. Имаше един-единствен плик, съдържащ паспорт, шофьорска книжка, визитни картички и акт за раждане. Всичките удостоверяваха, че той е Джон Уорд Альнби Трети, роден през 1895 г. в Чикаго, Илинойс, брокер по вноса с офис в Сан Франциско.

Той отвори написаната на ръка бележка, която придружаваше документите.

„Ти си Джон Уорд Альнби Трети — пишеше в нея. — Ти си умерен и благовъзпитан. Работиш като брокер по вноса, роден си в Чикаго и работиш в Сан Франциско. Имаш офис на Хай Стрийт (приложени са визитки) и сметки в две банки с влогове от 20 000 и 30 000 долара, банковите книжа са приложени. Имаш и сметка в Манхатънската национална банка с влог от 50 000 долара. Пътувал си из цял свят през последната година и половина. Альнби е доста богат, много изискан и се облича по последната мода. Подпиши приложените банкови карти. Сменяме сейфа. Ключът е приложен. Старият сейф вече не е валиден. Направи си нова снимка за паспорт и остави един

екземпляр от нея в новия сейф. Ако ти е необходимо облекло, отиди при «Балабан» на Петдесет и трета улица. Ще влезем във връзка с теб за нови подробности.“

Двадесет и седем веднага отхвърли идеята да остави своя снимка в сейфа. Щеше да преобърне нещата, да нареди на човека за контакт да си остави снимката и да я използва, за да го разпознае. Така че остави своя бележка:

„Никаква снимка. Остави своята. Задачата, моля.“

Щом научеше каква е задачата, щеше да убие свръзката. Нямаше да рискува да бъде разпознат от никого. Подписа новата картичка, остави я на пазача и отиде в хотела. Извади кутията с гримовете и синия си бизнесменски костюм.

Свали си грима и перуката и почисти лицето си с колдкрем, после се изми и се погледна в огледалото. Белезите от ноктите на мечката все още личаха. Вярно, коричките бяха паднали и се виждаха само три тънки червени линии. Докато изучаваше лицето си, той реши как щеше да изглежда Джон Альнби.

Подряза косата си в остър шпиц, наточи бръснача и изчисти шпица. Отвори кутията с гримове и извади черна и сива боя за коса, лепило, материал за бакенбардите и светлосиви контактни лещи. После се захвани за работа.

На следващия ден Уорд Альнби, както той реши да се нарича в бъдеще, се върна в Манхатънската национална банка и провери новия сейф. В него имаше едно единствено листче с четири думи:

„Das Gespenst ist frei“

По този ли начин щеше да разкрие себе си свръзката? С фразата: „Призракът е на свобода“?

Той сгъна листчето, пъхна го в джоба си и върна кутията в сейфа. После отиде на горния етаж и се представи на вицепрезидентата на банката Реймънд Дентън — бледен нервен мъж с физиономия на подмазвач. Альнби не обичаше да му се подмазват, но сега, при новата му самоличност, това бе необходимо.

Лейди Пенелоп Трейнър, която току-що беше осребрила един чек, погледна през мраморното фоайе на банката и видя в офиса на Реймънд Дентън един хубав мъж. Очевидно тъкмо приключваха разговора си. Непознатият бе доста привлекателен. А и от начина, по

който Дентън му се подмазваше, личеше, че е важен клиент. Когато двамата станаха, тя тръгна към тях.

Дентън я видя и целият засия. „Подлизурко“ — помисли си тя, докато отвръщаше на усмивката му.

— Здравей, Реймънд — каза тя и протегна ръка.

— О, каква среща! Лейди Пенелоп, позволете да ви представя Уорд Альнби. Мистър Альнби е нов клиент на банката и ние много се радваме, че е при нас.

След няколко минути двамата с Альнби тръгнаха заедно към изхода.

— В Ню Йорк ли живеете? — попита усмихнато лейди Пенелоп.

— Да, наел съм апартамент в „Пиер“.

— Чудесно. Баща ми и аз имаме съседни апартаменти в „Уолдорф“. С какво се занимавате, мистър Альнби?

— С внос — каза той.

— Наистина? — каза тя. — Изкуство?

— Антики.

— Колко интересно!

— Зависи. За дълго ли сте тук? Доколкото разбрах, сте от Англия.

— Имаме къща край Лондон, но пътуваме доста, така че имаме постоянна резервация и тук. Всъщност аз помагам на баща си, сър Колин Уилоуби. Може би сте чували за него.

— Разбира се. Редовно чета статиите му. Великолепни са. Доскоро бяхте в Ориента, нали?

— Да.

— Наблюденията ви за политическата ситуация в Япония са много интересни. Наистина ли мислите, че ще можем да избегнем войната с тях?

— Е, безспорно трябва да опитате. Обстановката там е доста отчаяна, нали разбирате. Императорът, изглежда, наистина не знае какво става. В действителност страната е под контрола на дясната военна фракция. Армията и въздушните сили са доста силни, имат и много мощен военноморски флот.

Альнби се усмихна. Каква интелигентна и проницателна жена!

— Аз съм с кола — каза тя. — Качете се с нас, ако сте към хотела си. На път ми е.

— Мога ли да си позволя да ви предложа нещо за пие? Новият бар в Емпайър Стейт Билдинг е съвсем наблизо. Казват, че бил чудесен.

Тя погледна часовника си, после вдигна рамене.

— Много мило от ваша страна. Тъкмо имам на разположение един час.

Колата беше пакард последен модел. Очевидно сър Колин печелеше добре от статиите си.

В бара седнаха в едно сепаре и си поръчаха мартини. Тя го изучаваше внимателно. Уорд Алънби беше хубав мъж с бледосини очи зад очила със златни рамки. Черната му коса беше започнала да посивява. Беше и леко плешив, но с педантично подстригана брадичка тип „Принц Албърт“. Дрехите му бяха скъпи и стилни, обноските — безупречни. Беше интелигентен и добре информиран. Много интересен мъж.

Двадесет и седем също я преценяваше: жена към четиридесетте, добре поддържана, и все пак странно хладна и независима. Позата ѝ беше прекалено правилна, класическите ѝ черти прекалено идеални — от извития нос и бледозелените очи до сприхавата уста; червената ѝ коса беше сресана прекалено строго, очите ѝ също бяха прекомерно подозрителни. Снобка, прикриваща педантизма си с лустрото на изтънчеността. Беше страхотно добре информирана и досадно самоуверена, и небрежно споменаваше имена на известни личности. За някои може би била заплашителна. Двадесет и седем обаче видя в нея една разочарована и потисната жена от привилегированата каста, един узрял плод, една вдовица, чийто съпруг беше мъртъв от години. Чудесно разнообразие, докато изчакваше следващия ход на операцията.

След първото мартини минаха на второ, после на трето. Първият час мина, мина и доста от втория и той ѝ предложи вечеря в „Делмонико“. Тя го изгледа за миг с очи, омекнали от вермута и джина, после се усмихна.

— Защо не? Но първо трябва да се отбием в хотела ми. Трябва да се преоблека.

Апартаментът ѝ беше луксозен, съединен с още по-скъпия апартамент на баща ѝ. И все пак беше обикновен хотелски апартамент.

— Няма да се бавя — каза тя. — Искаш ли нещо за пие, докато се преоблека?

Той кимна и тя отиде до бара в ъгъла и му направи още едно мартини. Двадесет и седем отпи, кимна одобрително и каза:

— Чудесно е. Ти наистина си страхотна. Знаеш всичко, много си хубава и правиш страхотно мартини. Пълна си с изненади, лейди Пенелоп.

Той посегна и погали косата ѝ, после врата ѝ. Пристъпи поблизо, хвана лицето ѝ и нежно я целуна по устата. Тя отвърна жадно, като жена, невиждала мъж от години.

И наистина го желаеше отчаяно, усещаше, че той ще ѝ даде неща, липсващи в нейния иначе бурен живот. Но това можеше да почака. Когато той обви ръцете си около нея, тя зарови лице във врата му, после се повдигна леко и му прошепна в ухoto:

— Das Gespenst ist frei.

49.

Двадесет и седем се смая. Наистина ли тя беше неговата свръзка — тази богата английска благородничка, чийто баща, световноизвестен журналист, беше направил толкова много критични забележки на Хитлер? Той стоеше сащисан, докато лейди Пенелоп мина през стаята и отвори вратата към апартамента на баща си.

— Здравей, татко — каза тя.

Високосият, спретнат, безукорен англичанин влезе в стаята. Носеше червена кадифена роба и син шал. Беше хубав мъж с добре подрязани мустаци, маникюр и идеална подстрижка. Със стойка на военен. Излъчваше студенина и недостъпност. Значи това беше авторът на прочутите репортажи. Като ги гледаше един до друг, Альнби видя семейната прилика в болезнено вдървените пози, класическите черти и снобското излъчване.

Уилоуби му подаде ръка.

— Е, добре. Най-накрая се срещнахме. От дълго време очаквахме този момент.

— Сър Колин... — почна Альнби предпазливо, но британецът се наведе и изговори една пристрастна фраза:

— Willkommen Siebenundzwanzing, der Gespenstschauspieler.

Стиснаха си ръцете.

— И така... време е да дадем нашия принос за Третия райх, а? — каза Уилоуби с усмивка.

— Как ме познахте в банката?

— След като не остави снимка, аз наблюдавах кой ще влезе в хранилището. Имах бегла представа как ще изглеждаш като Джон Альнби, въпреки че трябва да призная, че брадата ме обърка. Всъщност просто имах късмет. Търсех човек, за когото спокойно бих могла да се сгодя.

— Да се сгодиш?

— Ще стигнем и до това — каза Уилоуби. — Знаеш ли, приятелю, ти ни изплаши, когато видяхме обявата във вестника и разбрахме, че бягаш. Какво се случи?

— Някой ме откри.

Уилоуби за момент пребледня, но бързо възвърна самообладанието си и попита:

— Как така?

— Хора от някакъв правителствен отдел, наречен „Безопасност към Белия дом“.

Уилоуби вдигна рамене.

— Сигурно нещо, свързано с охраната.

— Едва ли — каза Альнби. — Те знаеха името ми, адреса и професията. Първо попитали за шерифа, после един горски надзирател тръгнал с тях към хижата ми.

— Къде беше това?

— В Аспън, Колорадо.

— Какво правеше там?

— Работех в скиорските бази. Картотекирахме пътеки, правехме базови лагери, патрулирахме за лавини. Беше хубава работа, докато не се появиха тези двамата от Вашингтон.

— Как се измъкна? — попита лейди Пенелоп. Альнби я погледна за момент, после се усмихна.

— Доста трудно.

— Какво искаха тези двамата от Вашингтон? — попита лейди Пенелоп.

— Нямам представа. Не ги изчаках, за да разбера.

— Е, няма значение — каза Уилоуби и се ухили. — Справил си се и сега си тук. Времето дойде. Готов ли си, хер Сван?

— Не Сван, Уилоуби — каза Двадесет и седем строго. — Името ми е Альнби. Изтрий Сван от паметта си. Той повече не съществува. И забрави германските изрази. Ти си англичанин, аз съм американец.

— Да, да, разбира се — каза притеснено Уилоуби. — В бъдеще ще съм по- внимателен.

— Дано — каза Альнби. — И така... какъв е този план, който чакахме шест години?

— Да идем в моя апартамент. Всичко е там. Всъщност работата е много проста...

Влязоха в апартамента на сър Колин. За разлика от хотелското обзавеждане в стаята на лейди Пенелоп, неговата гостна беше явно допълнително преправяна — имаше дъбова ламперия и кожени

мебели. На едната стена висеше голяма картина на Дега. Альнби я погледна и каза:

— Ранният период.

— Разбираш си от работата, Джон — засмя се сър Колин.

— Уорд. Предпочитам да ме наричат Уорд. Джон е много обикновено.

— Добре, Уорд.

— Навремето притежавах един Дега — каза Альнби. — Преди години. Сега е собственост на Вили Фирхаус.

— Ще ми помогнеш, нали? — каза Уилоуби и отиде до картината. С помощта на Альнби я свали, обърна я и я опря на стената. Взе един нож за писма, разряза хартията на гърба и я свали. Под нея, залепени за задната страна на картината, имаше две карти и подробен план. Едната карта беше на източното крайбрежие на САЩ, другата беше по-малка, но по-подробна. Една стрелка сочеше към брега на Джорджия близо до границата с Флорида.

— Трябва да отидем тук — каза Уилоуби и прокара пръст по подробната карта към град Брънзуик, Джорджия. — На петдесет мили на север от границата на Флорида има един остров, Джекил Айланд. До него много лесно се стига дори с лодка. Точно на север от него е остров Сейнт Саймън. Разделя ги един пролив, широк около четвърт миля. Джекил има доста интересна история. Между другото, последният робски кораб, дошъл в тази страна, е разтоварил товара си на него. Няма да ти досаждам с още исторически данни, но ще ти кажа, че сега там е най-богатият, най-затвореният частен клуб в света. През 1885 година една група от най-богатите мъже в Америка купили острова и основали частно място за забавления. Дж.П.Морган, Маршал Фийлд, семейство Вандербилт, Джордж Пулман, Джеймс Хил, Ричард Крейн, семейство Гудиър, семейство Астор, Рокфелерови, Дожузеф Пулицър, разбираш какво искам да кажа. Най-богатите, най-влиятелните мъже в Съединените щати. Списъкът продължава.

Той мълъкна за ефект. Альнби се наведе над картата.

— През годините те са изградили великолепен клуб, две постройки с апартаменти и няколко, както ги наричаме на шега, „вилички“ — продължи Уилоуби. — Пъrvите са били относително скромни. Но с времето тези така наречени вилички стават все по-екстравагантни. От началото на трийсетте години една постоянна

група, състояща се от двадесет и седем семейства, ходи там всяка година за Деня на благодарността и стои допреди Великден. Пени и аз за първи път отидохме там като гости на семейство Вандербилт. Оттогава ходим често. Още първия път ми мина през ума, че ще бъде относително пристрастна работа да отмъкнем един-двама от тях. После размислих още. Защо да не ги отмъкнем всичките? Дадох идеята на Фирхаус и той я сподели с фюрера, който останал очарован.

Уилоуби се обърна към Альнби. Очите му горяха от вълнение.

— Това се охранените прасета на американската индустрия. Само си помисли, Уорд... ръководителите на американската промишленост, някои от най-богатите и най-влиятелни фамилии в Америка, с милиарди долари в чуждите банки... всички заедно по едно и също време и на едно и също място, изолирани от континента, буквально незашитени... Петролът, стоманодобивната промишленост, въгледобивът, транспортът, пресата, превозът, оръжейната промишленост, мунициите, автомобилите, банките. Стоковият пазар! Боже Господи, Альнби, това са хората, които ще създадат арсенала на Америка, ако тя тръгне на война с нас. Фактически те вече снабдяват Англия със средствата да се бие с нас.

Альнби запали цигара със златната си запалка и пак се наведе над картата. Лицето му беше безизразно.

— Планът е прост — продължи Уилоуби. — Ние сме поканени там за откриването на сезона. В този момент една подводница чака до Големия Бахамски остров, приблизително на двеста мили на юг. Тя ще доплува до брега през нощта на 23 ноември...

— Деня на благодарността? — попита Альнби.

— Точно така. Подводницата ще акостира на яхтовия вълнолом и ние ще вземем двадесет и седем заложници, двадесет и седем от най-богатите хора в тази страна, и ще ги закараме на Големия Бахамски остров. Ще преговаряме с Рузвелт. Ако САЩ останат напълно неутрални, когато войната свърши, ще ги пуснем.

— А как ще ги откараме оттам?

— Друга подводница ще ни пресрецне в Адрас. Заложниците ще бъдат разделени на две групи, за да не се претъпват подводниците. Ще ги закараме до един кораб в Атлантическия океан и оттам един бързоходен пароход или самолет ще ги откара в Испания. Ще ги имаме на наша земя до... седем дни.

— И това е твоя идея? — попита Двадесет и седем. Уилоуби кимна. Може би очакваше одобрение, но не последва никаква реакция. Човекът, който сега се казваше Альнби, отиде до бюрото и седна.

— Подводницата вече чака — каза Уилоуби. — Кодовото съобщение, което ще й пратим, е в този плик. С шифър три. Дори аз не знам какво е.

И подаде плика на Альнби.

— И кога ще направим това? — попита той.

— Частният влак тръгва след десет дни. Пътуването дотам ще продължи пет дни. Времето е идеално. Полша е наша. Франция е в смут. Британците имат четири дивизии във Франция по западните граници. Ако Америка бъде неутрализирана, Франция и Англия ще трябва да просят мир.

— Това е прекалено оправдяване на нещата.

— В никакъв случай. Вермахтът е готов да нахлуе. И ще завари Англия по долни гащи...

— А ние ще държим в ръцете си индустрисалната и финансова мощ на Америка, така ли?

— Точно така.

— И какво превърна в такъв нацист такова тесногръдко британско копеле като теб, Уилоуби? — монотонно каза Альнби. Лицето му все още беше безизразно.

Уилоуби се изкиска и седна на един стол.

— За първи път интервюирах фюрера през 1927 година — каза той. — Тогава той беше едно нищо — но аз усещах силата му! После прочетох „Майн кампф“. От години работех за евреи, години наред бях експлоатиран от тях. С империята е свършено, Альнби. Онзи педераст, Едуард, пристана на една американска курва. Канада я няма. Индия ще се отдели. Просто въпрос на време. Какво сме ние? Една империя, умираща от гангrena и управлявана от мекушави мухловци. Трябва ли да продължавам?

Альнби бавно поклати глава и попита:

— А ти, Пенелоп?

— Че какво е направила Англия за мен? — студено каза тя.

Двадесет и седем запали нова цигара.

— Какво е моето прикритие?

— Е, нали ти и Пенелоп сте сгодени — каза Уилоуби с почти дяволита усмивка. — Ще го известим тук на коктейл само две вечери преди да тръгнем и по този начин няма да има време никой да провери твоето минало. Ако изобщо някой пожелае, в което се съмнявам. Ще пътуваме в личния вагон на Ендрю Гахагън. Влакът е от дванадесет частни вагона. Ще напиша статия за предстоящата сватба — родителска гордост и така нататък. Дори някой от пресата да започне прекалено внимателно да изследва миналото ти, ще бъде късно. Вече ще бъдем в Джорджия.

— И каква ще бъде нашата история? — попита Двадесет и седем лейди Пенелоп.

— Срещнала съм те при последното ни пътуване на изток — каза тя. — Влюбили сме се в Хонконг и ти си ме последвал дотук. Всичко е много романтично.

— Ще те приветстват с отворени обятия — каза Уилоуби. — Открай време пиша любовни истории за това място, така че буквально ще се разтопят. Ще видиш, че много богатите са почти толкова суетни, както другите, а може би и повече.

— Кажи ми нещо повече за плана. На ми чети лекции за човешката природа.

— Прав си. Островът е малък, в най-широката си част е само две мили и е около пет мили дълъг. Вилите са групирани около клуба на по-малко от сто метра от пристанището, а то е достатъчно дълбоко, за да дойде нашата подводница. И да вземе тридесет души на борда.

— Нали каза двадесет и седем.

— Е, нали ти, аз и Пени също трябва да си тръгнем. Аз ще действам като посредник.

— Окей. — Той пак погледна картата. — И така, ще присъстват двадесет и седем милионери, техните жени и гости, това ли е?

— Всъщност тридесет и двама. Когато замислихме този план, всяка година на острова ходеха двадесет и седем постоянни посетители и техните близки и гости. Оттогава нещата малко са се променили.

— И ние ще вземем двадесет и седем от тях?

— Ето го списъка — каза Уилоуби. — Може да си изберем. Но моето мнение е, че тридесет души е лимитът.

Двадесет и седем взе списъка и го прегледа.

— Колко разпръсната ще бъде тази смесена група?

— Всъщност на няколко декара. Но всички ще бъдат в трапезарията точно в осемнадесет часа и тридесет минути за вечеря. Това е голямата вечеря за годината и според клубното правило всеки трябва да бъде в клуба.

— Колко общо ще бъдат на вечерята?

Уилоуби пошумоли из книжата в папката и отдели един лист.

— Това е списъкът на всички членове и техните гости. Тридесет и двама членове, техните жени, деца, бавачки и секретарки, общо сто и дванадесет. И тридесет и трима гости. Това прави сто и четирийсет и пет души за вечерята.

— Осемнадесет маси?

— Не. Бавачките, секретарките и по-малките деца ще ядат в трапезарията за персонала. Тя е съседна на главната трапезария, точно тук. — Уилоуби посочи една по-малка стая на плана. — Всъщност трапезарията има дванадесет маси за по осем души.

— Така, значи ще трябва да покрием две трапезарии.

— Но свързани една с друга.

— Какво ще кажеш за охраната?

— Само пазачи през нощта. Наблюдават брега да не би да дойде някоя лодка.

— Колко души.

— Трима.

— Персонал?

Уилоуби прелисти папката.

— Персонал в кухнята — седем; келнери — двайсет...

— Двайсет!

— По един за всеки две маси.

— Не са ли прекалено много?

— Е, богаташите си имат свои навици.

— Това също ще се промени — каза Альнби с усмивка. Уилоуби продължи:

— Кухненският персонал и келнерите — двадесет и седем; пазачи — трима, плюс двама радиотелефонисти, един на телефонната централа и местния инженер. Учителският персонал, прислужниците и чистачите заминават в шест часа с лодка за материка.

— Това са тридесет и четирима души, без да броим богаташите.

— Правилно.

— Значи общо сто седемдесет и девет?

— Да, но всичко, което трябва да се направи, е да се извика подводницата по радиотелефона и да се поддържа редът, докато тя пристигне.

— Наивно.

— Наивно? — обиди се Уилоуби.

— На този остров има телефoni и радиотелефони. Те трябва да се обезвредят. Има трима пазачи. Трябва да се обезвредят. Ще има около сто и петдесет души в трапезарията, без да броим, че някой може да е болен и да си остане вкъщи тази вечер. Ще трябва да покрием сто и петдесет души, докато подводницата пристигне.

— Аз... не съм много добър в...

— Ще ви кажа какво ще направим — остро каза Алън-би. — Това е моя операция и ще я проведем по моя начин. Вие двамата ще правите точно каквото ви кажа. Ясно ли е?

— Затова си избран за тази работа, Сван. Ти...

— Алънби, по дяволите! Името ми е Алънби. Сван не съществува!

— Разбира се, разбира се — запелтечи Уилоуби. — Глупава грешка. Повече няма да се повтори.

— Гледай да не се повтори. Не искам цялата работа да пропадне заради някакъв глупав гаф като този.

— Казах, че съжалявам. Няма да се повтори.

— Така — каза Алънби, отстъпи от картата, но продължи да я гледа със скръстени на гърдите ръце. — Ние трябва с голи ръце да превземем целия остров и да държим като заложници почти сто и петдесет души, докато пристигне подводницата.

— Не може да рискуваме да посветим още някого в този план — каза Пенелоп. — Още от началото най-много се страхувахме от евентуално изтичане на информация. До този момент само шест души знаят за това. Ние тримата, Фирхаус, Адолф Хитлер и сега вече командирът на подводницата. Ако посветим още хора, шансовете за неуспех ще се увеличат.

— Неуспех? — грубо каза Алънби. — Няма да има неуспех! Аз очаквах тази задача цели шест години. Ще убия всеки, кonto я изложи

на опасност, всеки, който се опита да ми попречи — и това включва и вас двамата. Ясно ли е?

— Напълно — каза тя.

— Ще ти припомня — каза Уилоуби, — че това е мой план. Ако не бях аз, на първо място ти нямаше да бъдеш поканен на острова...

— И ще ти припомня, че ако трябва, ще отида на острова и ще извърша операцията без вас и вашата проклета покана. Сега слушайте. Ще направим две промени в плана. Първо, ще убием един от милионерите преди да си тръгнем...

— Какво!

— Ще изберем един от тях, важен, но не от решаващо значение. По този начин ще разберат, че сме сериозни. Второ, ще разделим тези хора по двойки и ще ги разпръснем по подводницата. После ще уведомим Рузвелт, че всеки път, когато британците потопят германска подводница, те всъщност убиват двама американски милионери. И всеки път, когато двама умрат, ние ще ги информираме. Това е начинът, по който трябва да се играе тази игра. — Той се обърна към Пенелоп.

— И така, какво ще направим с пръстена, мила?

Уилоуби бръкна в джоба на робата си, извади една малка черна кутийка и я отвори. В леглото от кадифе светеше голям синкав диамант.

— Това ще бъде подходящо. Два карата, идеална обработка. Направо от колекцията на „Тифани“.

— Колко съм похарчил за него?

— Само тридесет хиляди.

— Альнби най-накрая се усмихна, хвана ръката на Пенелоп, сложи пръстена върху пръста ѝ, притегли я към себе си и я целуна грубо по устата. После ухилено каза:

— За славното ни съвместно бъдеще, мила.

50.

Альнби седеше на едно паднало дърво на северния бряг на остров Джекил, взираше се през бинокъла си и разглеждаше остров Сент Саймън, отдалечен на половин миля на север. Времето през деня беше приятно, но вятърът беше започнал да се променя от югоизток и въздухът бе станал по-свеж. Прогнозата беше идеална за целите им — от североизток се придвижваше буря, която щеше да им осигури безлунна дъждовна нощ по време на отвличането. Двамата с Пенелоп бяха яздили две мили до северния бряг; сега тя седеше до него с разтворена карта. Имаше няколко дребни неща, които Альнби искаше да провери и да запомни. Въпреки че преминаването през провлака, разделящ двата острова, беше проблем на капитана на подводницата, Альнби искаше да провери всичко. Хорас Макълуейн, капитан на една от яхтите, спрял на пътя към Палм Бийч, за да свали двойка пасажери, им беше обяснил особеностите на острова още първата вечер, след като бяха пристигнали: как протокът, който минаваше през пролива между островите, бил дълбок трийсет метра и се извивал около едната страна на остров Джекил в широк залив, който осигурявал лесен достъп за яхти като „Алва“ на семейство Вандербилт и „Корсар III“ на Дж. П. Морган; колко идеално бил разположен островът, защото дори и по време на буря протокът бил относително спокоен и лесен за маневриране; как фарът на Сейнт Саймън бил идеален ориентир, когато се влизало в пристанището.

Альнби насочи бинокъла си надясно и провери фара, после загледа отново залива.

— Къде е станцията на бреговата охрана? — попита Пенелоп.

— На цели две мили по плажа, откъм океана — отговори Альнби. — Имат само една малка спасителна лодка. Съмнявам се, че ще излязат в морето по време на бурята, освен ако някой е в опасност.

Той продължи небрежно да изучава протока. Усмихна се на себе си и каза:

— Чудесно. Цялата работа няма да отнеме повече от час и ще пътуваме в лошо време почти до Бахамските острови.

Альнби беше нервен, откакто беше установил контакта си с Уилоуби и Пенелоп преди две седмици. Имаше коктейл, на който го представиха на хората със синя кръв и цяла седмица опаковане на багажа и изчакване преди влакът да потегли. Чак след като дългият частен влак тръгна, Альнби се отпусна. Не можеше да си представи по-безопасно място от луксозния милионерски влак, пътуващ на юг към най-изолирания частен клуб в света.

Пътуването беше истинско удоволствие и същевременно запознанство с разглезения свят на привилегированите богаташи. Частните вагони бяха чудо на практичността. Всеки квадратен сантиметър беше оползотворен. В двайсетметровия вагон бяха побрани приемна, кухня, столова, две луксозни купета, спалня и три тоалетни. Изисканата обстановка — дан на старото време, съседстващо с всички модерни удобства, като се стигне до електрическите вентилатори, понеже пушекът и пепелта от локомотива правеха отварянето на прозорците опасно и неудобно. Всеки от дванадесетте частни вагона беше уникален. Имаха само едно общо нещо — разточителната елегантност. Альнби използва пътуването, за да опознае богатите си жертви. В следобедите или след вечеря сядаше с тях на чаша скъпо уиски и наблюдаваше как дори тези безкрайно влиятелни хора се борят за власт и превъзходство. Помежду си. Разговорите се въртяха около надвисналата война и необходимостта Америка да не се намеси в нея. За Альнби бързо стана очевидно, че повечето от милионерите искат Америка да остане неутрална. Той слушаше и изучаваше тези хора, които владееха индустрията и финансите на страната. Състояния — или големи състояния — можеха да се направят чрез снабдяване на съперниците от двете страни, без активно да се намесваш във войните, които сега бушуваха и в Китай, и в Европа.

Последната вечер бяха гости на Грант Пибоди, индустрисаец от Масачузетс, който произвеждаше сачмени лагери и имаше вагон с най-разкошната трапезария във влака. Тя беше цялата в огледала, с червени тапети, с лъсната дървена ламперия, кристален полилей, позлатени аплици, златни разклонени свещници и мебели в стил Луи XIV. При всяко спиране се осигуряваха свежи цветя. Храната беше истинско удоволствие за познавачите: по избор супа от стриди или сладководна костенурка, сърнешко месо, фазан или пържена съомга, няколко вида

зеленчуци, специално сухо шампанско „Piper-Heidsieck Brut“ и „G.H.Mumm“ и пресни плодове за десерт.

По време на яденето Алънби тихо си представяше как този разглезн, свикнал да задоволява прищевките си милионер щеше да се справи с опасността, горещината, неудобствата, миризмите, теснотията и гранясалата храна на патрулиращата подводница.

Всяка нощ по време на петдневното пътуване Алънби, Пенелоп и сър Колин се събираха в купето на Уилоуби да обсъдят поотделно всеки милионер и да преработят списъка на двадесет и седемте души, които щяха да отвлекат.

Сега, седнал на плажа, той предвкусваше изпълнението на задачата си и собствената си сила. Съдбата на най-богатите хора в Америка буквально беше в ръцете му.

Пенелоп изведнъж потрепера.

— Студено ли ти стана? — попита Алънби.

— Не, просто си мислех за подводницата. Тя ме ужасява.

— Не се тревожи. Лайгер е най-добрият капитан от цялото командване на подводниците.

— Изглежда, съм предразположена към клаустрофобия.

— Е, по-добре гледай да го превъзмогнеш до утре вечерта — грубо отговори той.

Той и Пенелоп бяха тема за разговори на острова. Като истински влюбени те скитаха около малкия жилищен комплекс, ръка за ръка, усмихнати и мили, и си шепнеха, само че това, което си шепнеха, трудно можеше да се нарече любовен разговор. Алънби наблюдаваше всеки аспект от живота на този усамотен основ, защото държеше всяка фаза от операцията да бъде съобразена с мястото, нравите и времето.

Бяха открили къде се намира стаята с радиотелефона, също и телефонната централа и оръдейната стая — повечето от ловните оръдия бяха в заключени стъклени шкафове. Бяха разучили достъпа до пристанището, разстоянията от едно място до друго, индивидуалните особености на всички. Предишната нощ бяха разчертали маршрута на тримата пазачи, които не бяха въоръжени.

Алънби се наведе и погледна картата. Вече бяха преминавали пеша всички необходими разстояния. Пристанището за яхти, което сега беше празно, се намираше на двеста метра от трапезарията в

клуба. Стаята с радиотелефона беше на сто метра отатък клуба, в съседство със закритите тенискортове. Пазачите обикаляха предимно пристанището и проверяваха и клуба по веднъж на час.

Той щеше да действа след 6:30, когато всички щяха да са в трапезарията. Трябаше да обезвреди тримата пазачи и радиотелефониста, да повреди радиотелефона и телефонната централа и да се върне да завладее трапезарията до 7:30, когато подводницата вече щеше да е на пристанището. После щеше да държи всички на мушка, докато патрулът от подводницата дойде на брега да му помогне да закарат заложниците на борда. Не можеше да разчита на Уилоуби или на Пенелоп за нещо друго освен да държат кухненските работници, децата и прислужниците в главната трапезария точно до 7:30.

Погледна часовника си. В десет радиооператорът щеше да затвори станцията за през нощта. Той щеше да се промъкне при радиотелефона и да предаде съобщение на подводницата:

„Едно-седем... Призракът възкръсна.“ Декодирано: „У-17... всичко е готово за 19:30 утрe“.

В един през нощта Кигън и Ванеса бяха в кухнята и правеха гарнитурата и плънката за пуйката в Деня на благодарността. Бяха решили да поканят Мерилин и съпруга ѝ. Драймън вече беше тук — обясни, че щял да им погостува няколко дни.

— Трябаше да се откажа от самолета, но това все още не значи, че трябва да се отказвам от бара и ролс-ройса, нали така?

И по този начин се беше самопоканил.

— Сигурен ли си, че това не може да почака до утрe? — попита Ванеса.

— Това е стара семейна рецепта — отговори Кигън. — Трябва да втасва цяла нощ. — Той пъхна ръце в тестената смес и започна да я мачка. — Обещавам ти, че яденето, което ще изпека за утрe, ще накара готвача на остров Джекил да изглежда като мияч на чинии. Ще си доволна, че остана тук.

— Аз вече съм доволна, че останах тук. — Тя обви ръце около раменете му.

— Тъкмо е време да се стоплим — каза той, обърна главата си и я целуна. — Сигурна ли си, че не съжаляваш за старото време?

— Тази година ще бъдат тридесет и осем или тридесет и девет плюс гостите — каза тя. — Истинска лудница.

— Аз сигурно щях да пасна добре — каза Кигън. — Щях да се разхождам по къси гащи и да събирам топките за голф.

Тя го погледна закачливо.

— Можеше да пофлиртуваш с дамите.

— Да, разбира се.

— Има една, лейди Пенелоп Трейнър. Хваща окото.

— Какво работи мъжът ѝ? Да не доставя злато за хазната?

— Не мъжът ѝ. Баща ѝ. Той е журналист. Тя пътува с него навсякъде. Ако не беше толкова стар, щях да ги заподозра в кръвосмешение.

— Голяма мръсница си, Вани.

— Знам — каза тя през смях. — Всъщност едва ли ще имаш шанс с нея, тя си е намерила обожател и вече е сгодена. — Тя повдигна вежди и го погледна високомерно. — Джон Уорд Алънби Трети.

— Трети, не по-малко?

— Идеалната двойка. Съюз, породен от скуча. На коктейла беше толкова скучно, та чак греховно.

— Помислих си, че са твои стари приятели.

— Тя е... е, не стар приятел. Тя и баща ѝ идват на острова от години. Обикновено гостуват на Грант Пибоди. Всички глезят стария Уилоуби заради колонката, която списва за вестниците. Тя е доста готина мацка, но много студена.

— Как се казва старият ѝ баща?

— Уилоуби. Сър Колин Уилоуби.

Той отиде до мивката и си изми ръцете.

— По дяволите, познавам ги! Срещнах ги веднъж... Боже Господи, сигурно е било през лятото на трийсет и четвърта. Мисля, че беше на конните състезания във Франция. Съпругът ѝ е бил военен... бил е летец изпитател. Преби се.

— Точно така, тя е вдовица. Е, както и да е, вече не е като едно време.

— Едно време? Ти току-що навърши тридесет, мила, какво значи „едно време“?

— О, знаеш какво искам да кажа. Старата тайфа беше весела. Щеше да ги харесаш. От шестгодишна до шестнайсетгодишна си

прекарвах чудесно. Ходехме за Деня на благодарността и се връщахме за Великден. Имахме си училище, собствени учители. Никой никога не бързаше. Всички бяха приятелски настроени и се погаждаха. Е, имаше и глупави препирни. Спомням си веднъж чично Били и Винсънт се скараха ужасно, защото Винсънт беше закотвил яхтата си пред Вандербилтови и им развалил гледката. Такива глупости.

— Знаеш ли, Вани, все забравям колко си червива с пари.

— Виж ти кой го казва!

— Не, аз говоря за много богатите. Като Астор, Вандербилт, тези хора притежават половината свят. И твоят баща е един от тях. Колко от тези богаташи са от „старата тайфа“, както се изразяваш?

— Е, да видим. Беше Корнелиус Ли, мистър Морган...

— Дж. П. Морган?

— Младши — каза тя.

— Господи! А цар Мидас идваше ли? Тя се изкикоти.

— Не, но идваха Гудиърови, Ед Гулд Младши, Чарли Морис, Рокфелерови, мистър Джим Хил...

— Плюс тези парвенюта лейди Пенелоп и как му беше името...

Трети.

— Трудно може да се каже, че са парвенюта. Уилоуби има рицарско звание.

— По дяволите, половината водопроводчици в Англия имат рицарско звание — каза Кигън.

— Е, бих казала, че и двамата прекомерно се хвалят, че познават видни личности. И новият годеник не пада по-долу.

— Наистина? И какви имена споменава пък той?

— Какво ще кажеш за Уелския принц?

— Искаш да кажеш Едуард, този, дето се оттегли?

— Да.

— И по какъв начин един човек се хвали, че познава предишния крал на Англия?

— Е, възхищавахме се на запалката му и той небрежно посочи, че му е подарък от принца.

— И какви запалки раздава принц Едуард като подарък? — Кигън отново почна да меси тестото.

— Златни, разбира се.

— Нещо друго? Бих искал да знам — просто в случай, че направя услуга на Еди.

— Мисля, че беше „Дънхил“ — каза Вани. — Да. Точно така. „Дънхил“. С вълча глава на върха. Беше наистина доста...

Сърцето му подскочи и той я прекъсна:

— Слушай... — Гласът му напрегнат. — Този човек със запалката... има ли три белега на едната буза?

— Три белега? — Тя погледна тавана, като се опитваше да си го представи. — Той има брада. — Не мога да кажа. Ки, какво ти става?

— Господи! Тази стара тайфа, за която казваш, че ходи в Джекил, колко души са, Вани? Точно. Колко семейства?

— Точно? Ами чично Джо, после...

— Боже мой, трябва ли да ги броиш един по един? Тя затвори очи и се съсредоточи.

— Момент, чакай малко... двадесет и пет... двадесет и шест... и старият Крейн, казвахме му чично Клоузетко. Цялата му вила има златна арматура в баните и...

— Били са двадесет и седем?

— Доколкото си спомням...

Но Кигън всъщност не се интересуваше от отговора. Умът му препускаше бясно. Двадесет и седем милионери на изолиран остров до брега на Джорджия...

— Боже мой, това е! — извика Кигън. — Това трябва да е! Още веднъж, как му беше името?

— На кого?

— Този, който се жени... — Той мълкна за момент. — Господи, те също трябва да са в играта. Те са го измислили! Те са връзката!

— Ки...

— Боже, това вероятно е било идея на Уилоуби!

— Франсис, за какво говориш?

„Двадесет и седем от най-богатите хора в Америка — каза си той. — Боже мой, това ли е?“

Вече не мислеше за имената им, мислеше за техните асоциации: стоманодобив, железопътен транспорт, доставки, преса, стоков пазар, петрол, автомобилна индустрия, въгледобив, банките, недвижимо имущество. Всичко беше вътре, цялата промишленост, целите Щати!

Двадесет и седем от най-богатите, най-могъщите хора в страната. Хората, които контролираха почти всеки аспект от бизнеса и банковото дело. Изолирани на един остров две мили широк и пет мили дълъг.

Двадесет и седем!

Двадесет и седем милионери! Siebenundzwanzig трябваше да неутрализира Америка — и щеше да го направи като хване тези двадесет и седем души и ги държи заложници на острова!

Но... така нямаше да се получи. Не можеше. Един човек не можеше да държи целия остров в плен. Глупава идея.

Освен ако планираше да ги вземе от острова...

Той извади един атлас. Островът беше само малка точка на картата. През следващите тридесет минути Кигън беше на телефона. Но в един часа през нощта, при това точно преди празник, не можа да се свърже със Смит и накрая се отказа.

Никой друг нямаше да му повярва. Той нямаше пълномощия.

Оставаше само една възможност.

Драймън спеше дълбоко, когато Кигън нахлу в стаята му с чаша черно кафе и два аспирина. След него влезе Ванеса.

— Бепи, ставай!

Драймън беше мъртъв за света. Дори не изпъшка. Кигън грубо го разтърси.

— Драймън! Тревога!

— Мм? — измърмори пилотът, без да отваря очи.

— Кафе в леглото — сладко каза Ванеса.

Драймън се извъртя и погледна с наполовина отворени очи.

— Колко е часът?

— Късно е — каза Кигън. — Ето, изпий тези аспирини с кафето.

Ще се почувстваш много по-добре.

— Махайте се. Днес е празник.

— Чуй ме, Драй. Събуди се!

— Добре де, добре — промърмори пилотът.

— Буден ли си?

— Буден съм.

— Бепи, знам какво означава Двадесет и седем. Знам кой е той, къде се намира и какво ще направи.

Мътните очи на Драймън почнаха да се избистрят. Той погледна Кигън.

— Да не си прекалил с шампанското?

— Чу ме добре, приятел. Той е на остров Джекил, до брега на Джорджия. Казва се Джон Уорд Алънби Трети.

— Аха. И какво ще направи?

— Ще вземе за заложници двадесет и седем от най-богатите мъже в Америка.

— Господи, Ки! Това са глупости. Един и половина през нощта и ти си решил да си правиш шеги.

— Никога не съм бил по-сериозен. Помниш ли, че ти казах, че Вани е поканена в Деня на благодарността да пътува с богаташите, нали?

— Да.

— Е, те не са просто богаташи. Те контролират транспорта, железопътните линии, петрола... Боже Господи, ако и когато започнем война, тези хора ще управляват нашата военна машина. И те са на един остров до брега на Джорджия. Помисли за това, Бепи. Те стоят в океана без защита и нашият приятел Двадесет и седем е сред тях.

— Как дойде до това...

— Слушай, капитане, не мога да се свържа със Смит. Всеки, който може да помогне, е в отпуска. ФБР ще ми се изсмеят в лицето, ако им кажа това. Ако им позвъня, ще ми затворят телефона. Трябва да прелетим дотам.

— По дяволите, Ки, с това е свършено. Ние не се занимаваме със случая. Ти дори нямаш никакви пълномощия. Всичко, което имаш, е тази въображаема история. Аз съм в отпуск и след някой месец ще бъда цивилен гражданин. И ние нямаме самолет! Забрави ли, че трябваше да го върна на Воненновъздушните сили?

— Изпий си кафето. Нищо не е свършило, приятелю. Предстои ни пътуване със самолет.

— Това е на хиляда мили.

— Около седемстотин и петдесет по права линия.

— Какво ще правим, ще скочим от покрива и ще махаме с ръце ли?

— Трябва ни самолет.

— Къде ще намерим самолет в Деня на благодарността? И всъщност кой ще ни заеме самолета си? Аз не познавам никой, който да дава под наем самолети.

— Хайде, помисли. Все трябва да познаваш някого, Бепи...

Фармингдейл дори не беше градче — просто няколко къщи на кръстопът. И един хангар, по-точно барака от шперплат и гофрирана ламарина. През унилите ниви беше прекарано нещо като тясна алея.

— Това е пистата — каза Драймън.

— От колко време познаваш това момче? — попита Кигън.

— Летяхме заедно известно време. Отнесе покрива на Офицерския клуб в Панама Сити и доживотно го прехвърлиха в наземния персонал. Е, и той се разкара.

— Нямале ли някой нормален пилот във Военновъздушните сили, Бепи?

— Чувал съм, че имало един в Уестовър Фийлд, но това е само слух.

Барни Гарисън ги чакаше в една малка стаичка до вратата на хангара, сгущен между една нафтова печка и старо счупено бюро.

— Бепи, копеле такова! Изобщо не съм мислил, че ще те видя отново!

— Как я караш, Лупинг? — каза Драймън, стисна високия си луничав бивш колега с мечешка прегръдка и после го запозна с Кигън.

— Не мога да се оплача. Занимавам се малко със земеделие, малко с пръскане с препарати. Оправям се. По-добре е, отколкото да слушам глупостите на разни сухопътни офицери. Изненадан съм, че все още си играеш на войници, момче.

— Аз съм в отпуск преди уволнение. Точно след Коледа заминавам за Китай.

— Ще летиш с Шано? Драймън кимна.

— Трябва да си помислиш за това, Лупинг. Заплатите са големи. Имат самолети Р-40. Ще бъде като пикник.

Гарисън изсумтя и поклати глава.

— По дяволите, мислех си, че вече си поумнял. Китай, глупости! Банда тъпанари. Е, ела да хвърлиш поглед на бракмата.

Той отиде до вратата към хангара, изтри с ръка едно кръгче в мръсния прозорец и гордо заяви:

— Ето я.

„Бракмата“ беше боядисан в синьо и жълто РТ-17 — едномоторен биплан с кабина от шперплат. Изглеждаше като антика от

Първата световна война. Кигън го гледаше подозително.

— Имаш късмет. Току-що свалих резервоарите за пръскане, за да ги почистя през зимата. Регулирах мотора и подмених всички кабели. Абе качваш се и летиши.

— Колко може да вдигне?

— При малко попътен вятър... сто и петдесет. Драймън се обърна към Кигън и се начумери.

— Това прави шест часа в кабина без отопление, а температурата горе е около петдесет по Фарейнхайт.

— Направо си замръзва човек — обади се Гарисън.

— Радиотелефон има ли?

— Не. Никога не съм използвал.

— Вътрешна връзка?

— Има тръба, по която можеш да викаш напред и назад. Работи чудесно. Къде казвате, че отивате?

— Брънзуик, Джорджия.

— Къде, по дяволите, е това? — попита Гарисън и измъкна чекмеджето на бюрото. Дъното изпадна и по целия под се разпилиха стари мазни карти и схеми.

— Към Флорида — каза Драймън.

Гарисън коленичи и запреравя картите, докато намери достатъчно, та да сглоби маршрута на пътуването.

— Ето го — каза той. — Я, имали и писта. А тук има малка морска база. Точно по маршрута ви.

— Не можем да прелетим над морска база без радиотелефон — каза Драймън. — Ще си помислят, че ги атакуваме.

— С това! — каза Кигън, като посочи биплана.

— Какво е времето на юг?

— Хубаво е, докато стигнем Южна Каролина. После ще почнем да гоним една дъждовна буря или обратното. Тя се движи на юг покрай брега, ако се вярва на бюрото за прогноза на времето.

— Е — каза Гарисън доста сериозно, — понякога улучват. Какъв таван имате?

— Триста метра и две мили видимост.

— По-добра, отколкото в Колорадо — каза Кигън.

— Не ми говори за Колорадо. Ако Господ не беше сложил този проход там, сега щяхме да сме част от пейзажа. — Драймън поклати

глава. — Господи, Ки, не можем ли някога да летим донякъде в хубаво време?

— Какво ще кажеш за ветровете?

— Ако бурята продължи да се движи по този начин, двадесет до тридесет мили в час.

Гарисън Задъвка една клечка за зъби и се замисли. После се наведе към Драймън.

— Слушай, нямам достатъчно застраховка за тази щайга да покрия и едната гума. Сигурен ли си, че този човек си заслужава... искал да кажа, ако нещо се случи с моя самолет...

— Ще ти купя нов — каза Кигън.

— И ще го направи — каза Драймън.

— Окей, щом ти казваш, Бепи — каза Гарисън, въпреки че в тона му все още се долавяше скептицизъм. Той погледна картите и вдигна рамене. — По дяволите, може пък и да успеете.

51.

Когато спряха в Хамптън, Вирджиния, да заредят, Драймън провери времето. Бурята се беше засилила и вилнееше над брега. От нос Фиър в Северна Каролина съобщаваха за облачно небе и периодични валежи. Метеорологичното бюро предсказваше, че бурята ще достигне северния бряг на Джорджия горе-долу по същото време, когато те щяха да се доберат дотам.

— Духа откъм морето и се е насочила право на юг — каза Драймън като провери картата си. — Ако имаме късмет, ще преминем точно след нея.

— А ако нямаме? — попита Кигън, докато се качваха в раздрънкания стар биплан.

— Ще видим голям зор — промърмори Драймън.

Лайгер бавно въртеше перископа и наблюдаваше крайбрежната ивица. Върби и борове чак до плажа. Нищо друго.

— Хубава страна — каза той, без да се обръща към никого. — Изглежда топла. Не е като у нас. Пищна. Много пищна. Дърветата растат чак до морето. Знаеш ли какво си мисля — обърна се той към главния механик. — Мисля си, че ще е хубаво да докарам жена си на пикник точно ей там. Само на шест километра. Хвърли и ти един поглед.

— Гора, която расте чак до плажа — каза механикът. — Винаги ли е така зелена?

— Не знам — каза Лайгер. После се обърна към навигатора. — Фриц, какво е местонахождението ни в мили?

— Двадесет и девет южно от остров Джекил, капитане.

Лайгер пак хвана перископа и огледа хоризонта. Вятърът се усилваше, заоблачаваше се. На една миля от пристанищния залив имаше два рибарски кораба. Далече зад тях, от дясната страна, видя един танкер, излегнат в морето като дебела черна котка. Явно натоварен с петрол. И се движеше към открито море. Към Англия.

— Разстояние — каза той.

— Четири хиляди метра.

Удобен прицел. Но разпорежданията му забраняваха да напада и потапя вражески съдове. Той изпсува наум и погледна часовника си. Два и двадесет. Имаше на разположение пет часа да заеме позиция.

— Дълбочина петнадесет метра, пълен напред. Поглеждайте през перископа и ако видите самолети, слезте на седемдесет метра. В тези морета никога няма да ни забележат на такава дълбочина.

— Слушам.

— Трябва да стигнем устието на протока навреме — каза Лайгер.

Алънби седеше в стаята си и преглеждаше списъка, който беше съставил. Беше решил да убие един човек — Грант Piбоди — преди заминаването. Това щеше да бъде резултатен шок за нервната система на заложниците.

Щеше да започне точно в 6:30. Планираше да се върне в трапезарията в 7:25. Ако подводницата дойдеше навреме, щеше да се разправя с неизбежната истерия в трапезарията само пет минути. Ако нещата излезеха извън контрол, щеше да убие Piбоди веднага и по този начин щеше да въведе ред.

Адреналинът в кръвта му бушуваше. Той потри ръце и се усмихна. Три часа. Три часа и той щеше да бъде на път за родината с най-скъпата плячка, предлагана някога на фюрера.

Бурята изглеждаше като черна стена пред тях. Облаците се издигаха до шест хиляди метра, някои дори още по-високо, като пушещи, излизящи от комин. Светковици браздяха плоските дъни на зловещите буреносни облаци и се сипеха върху земята през поройния дъжд. Дърветата се бяха превили почти до земята.

Кигън гледаше картата в ската си и направляваше полета, като докладваше на Драймън през тръбата за разговори. Бяха минали над остров Осабоу и наблизаваха Сейнт Катерин на тридесет мили от целта им. Най-трудните тридесет мили. Вятърът започна да блъска малкия самолет, дъждътшибаше шперплатовия покрив.

Драймън натисна лоста напред и се спусна на двеста и петдесет метра, за да мине под облаците. Бяха заредили в Чарлстън, така че горивото не беше проблем. Той натисна регулатора на газта докрай, за да поддържа скоростта.

Минаха над края на остров Сейнт Катерин и изведнъж бяха пометени към сушата от бушуващия вятър.

— Летял съм в доста рисковано време, Ки, но за първи път съм на хвърчило от папиемаше в такъв вятър! — извика Драймън в тръбата.

— Вярвам ти — отговори Кигън. — Но нали си бесен!

— Е, след днешния ден може наистина да побеснея.

— Не забравяй обаче, че съм зад теб.

— Много смешно.

Вятърът тласна малкия самолет като лист в едно въздушно течение и го запокити към земята. Драймън успя да го овладее и го изправи на сто и петдесет метра.

После през бушуващия вятър Драймън чу как нещо се разцепи и видя плата на крилата да се съмква и да полита назад. Подпорите се затресоха. Една обтягаща лента се скъса с дрънчене, отплесна се и удари корпуса.

— Господи, Ки, разпадаме се! — извика Драймън в тръбата. — Търси чисто място, трябва да кацнем.

Още една лента се скъса. Една от подпорите на крилото се счупи. Още плат се откачи от крилото и лудо заплюща.

Кигън търсеше през вятъра и мъглата открито място. Бяха над крайбрежния път — двупосочна асфалтова лента с борови дървета отстрани. Пътят беше пуст с изключение на един малък камион, който си проправяше път през силната буря. Фаровете му едва се виждаха пред дъжда. На изток имаше пуста блатиста местност, следваше океанът.

— Падаме! — извика Драймън.

Самолетът изведнъж се наклони на едно крило, моторът заглъхна. Около тях пращаха мълнии. Докато Драймън се бореше с лостовете, подпората на крилото се откачи и вихърът я отнесе. Крилото, останало само на една подpora и две обтягащи ленти, започна да се тресе. Летяха почти на височината на дърветата, оставени на милостта на бушуващата буря. Внезапно покривът на кабината също се разпадна на отломки от стъкло и дърво и вятърът го отнесе. Кигън едва успя да се наведе.

— Кацам! — извика Драймън.

— Къде?

— В края на блатото. Стегни си колана и се дръж, след малко ще се откачи и крилото!

Летяха почти над земята.

Колелетата забърсаха върховете на дърветата и почти се откачиха. Крилото пропука. С последно мощно усилие Драймън изтегли лоста назад, надявайки се да изправи нещастния самолет.

Той се плъзна по високата трева и заби нос в тресавището. Дясното крило се откъсна, резервоарът, намиращ се в горното крило над кабината, се разцепи. Вода, кал и бензин изпръскаха всичко. Самолетът се преобърна и спря.

Кигън, зашеметен, но невредим, погледна мочурливата земя пред себе си. Хвана се за нещо, разкопча колана си и се измъкна в дълбоката до прасците мътна вода. Моторът избухна в пламъци с едно тъпо „пам“.

— Драй! — надвика ревящата буря Кигън и заджапа през тресавището към предната част на самолета. Драймън висеше с главата надолу, кракът му беше заклещен в педалите, ръцете му висяха отпуснати. Кигън го подпра с рамо, пресегна се и разкопча колана. Паднаха в блатото. Пламъците плъзнаха по мокрия корпус към резервоара. Кигън сграбчи Драймън през раменете и го повлече настани. Пламъците стигнаха до бензина и резервоарът експлодира. Кигън бутна Драймън в блатото и се хвърли върху него. Самолетът се разхвърча на парчета, които западаха около тях. Във вихъра за миг се изви огнено кълбо, после остана само смрад и пушек.

Кигън се изтърколи от Драймън, коленичи и го обгърна. На челото на Драймън имаше дълбока рана, кракът му беше гротескно извит.

— Бепи! — извика Кигън. Драймън изпъшка и отвори очи.

— Живи ли сме?

— Почти.

— Какво стана със самолета на Лупинга?

— Няма го вече.

Драймън се усмихна, после се стегна от болка и изпъшка:

— Хубаво приземяване.

— Отървахме се и тоя път.

През бушуващия вятър Кигън чу шума на мотор, после видя светлините на фарове. Един камион — може би същият, над който бяха

прелетели — се клатушкаше по калния път и спря на края на блатото. Шофьорът отвори вратата, наведе се навън в дъжда и извика:

— Има ли някой жив?

— Да, но ни трябва помощ — извика Кигън, стана и изправи и Драймън. С усилие тръгнаха през мочурището към камиона.

— Леле, леле! — каза шофьорът, загледан в останките на PT-17 на Гарисън Лупинга.

Клиниката беше едноетажна тухлена сграда с лаборатория, два кабинета, чакалня и две болнични стаи със съседни бани. Кигън влезе в умивалнята да се почисти, а докторът, Бен Галоуей, нисък жизнерадостен мъж, се зае с Драймън. Кигън се погледна в огледалото. Дрехите му бяха мокри и кални. Панталоните му се бяха скъсали на едното коляно, на рамото имаше петно кръв — кръвта на Драймън. Но беше невредим с изключение на няколко натъртвания.

Той почисти, доколкото можа, дрехите си с една кърпа и се върна в чакалнята. Шофьорът на камиона, който ги беше докарал, си беше отишъл, но в чакалнята седеше един висок слаб мъж и нервно пушеше цигара.

— Добре ли си? — попита той.

— Добре съм.

— Никога не съм срещал човек, който да се е отървал от самолетна катастрофа.

— Пилотът ми е добър.

— Той ли е вътре? — попита мъжът и посочи с палец стаята за преглед.

Кигън кимна.

— Как е?

— Не знам.

— Бен е добър доктор. Ще го оправи. Аз съм Томи Смут. Жената току-що роди момче. Бях вътре с нея, когато дойдохте.

— Честито — каза Кигън и му стисна ръката. — Аз съм Франк.

— Закъде бяхте тръгнали?

— Брънзуик. Всъщност за остров Джекил. Знаеш ли го?

— Разбира се. Аз работя в пристанището.

— Познаваш ли някого с лодка? Трябва да отида дотам.

— Какво? Тази вечер?

- Колкото се може по-скоро.
- Как ще се добереш да Брънзуик?
- Проклет да съм, ако знам. Тук едва ли има таксита, нали?
- Смут се разсмя от сърце.
- Такси? По дяволите, повечето хора тук дори не са чували за такси. Защо ще ходиш на Джекил?
- Имам много важна среща. Смут помисли малко, после каза:
- Е, дъждът понамала, но идва още една буря. Виж, докторът иска жена ми да прекара нощта тук. Ако е наистина важно, мога да те закарам до Брънзуик.
- Страшно е важно.
- Е, тогава готово. За половин час сме там. Но да намерим лодка... трябва да си помисля малко.
- Доктор Галоуей излезе от кабинета. Бършеше ръцете си в една раирана кърпа. Беше вежлив човек, с кротки очи и тих глас.
- Е, имахте късмет — каза той благо. — Клиниката беше затворена за празниците, но бебето на Луси Ан не можеше да чака до утре.
- Просто нямам думи да ви изразя благодарността си.
- Няма нищо. Просто се радвам, че бях тук, мистър Кигън.
- Наистина имахме голям късмет — каза Кигън. — Случи се да ни видят от камиона, че падаме. Драймън ни приземи в блатото, иначе щяхме да се пребием. Как е той?
- Счупен глезен. Две счупени ребра. Сътресение. Ребрата не са повредили вътрешните органи. Малки фрактури. Но го нагласихме хубаво. Е, известно време ще го боли малко.
- Мога ли да говоря с него?
- Да. Но му дадох успокоително и скоро ще заспи, така че побързайте.
- Кигън влезе в малката болнична стая. Драймън лежеше опънат под един чаршаф, главата му беше бинтована.
- Бепи, чуваш ли ме? — каза Кигън, като се наведе над него.
- Очите на Драймън трепнаха.
- Мм? — попита той сънено.
- Аз съм Кигън. Чуваш ли ме?
- Защо? В Китай ли си? Кигън се засмя.
- Не. И двамата сме в Дериън, Джорджия.

— Дериън? А... колко е далече?

— Около петнадесет мили от Брънзуик. Ще ме откарат с кола дотам. Ти ще се оправиш, приятел. Само бъди спокоен. Ще се върна, когато свърша работата.

Очите на Драймън лудо се завъртяха в орбитите — опитващ се да фокусира погледа си.

— Чувствам се страховитно, Ки.

— Да, докторът ти даде малко успокоително.

— Какво стана със самолета? Загубихме ли го?

— Ти се справи чудесно. Самолетът не издържа.

— О... горкият Лупинг...

— Не се тревожи за самолета, окей? Ще му купим нов. Само се успокой.

Драймън затвори едното си око и се опита да го фокусира с другото.

— Кво ми има? — Речта му ставаше по-нечленоразделна с всяко изречение.

— Счупен крак, две пукнати ребра. Ще се оправиш, Бепи. Аз ще се върна преди да се събудиш.

— Нали няма да ми отнемат разрешително за летене?

— Само през трупа ми.

Драймън се усмихна. Очите му се завъртяха като на пиян.

— Не говори така...

И двамата се засмяха.

— Трябва да вървя, приятелю — каза Кигън. — Ти поспи. Ще бъда тук, когато се събудиш.

— Ки...

— Да?

— И... внимавай, нали?

— Разбира се.

— Съжалявам, че... И заспа.

Дъждът ги настигна, когато излязоха от Брънзуик. Единствената светлина идваща от фаровете и се отразяваше в чакълената настилка. Кигън погледна часовника си. Седем без петнайсет.

— Единственият човек, достатъчно луд да иде до Джекил в нощ като тази, е Тъли Мойс — каза Смут. — Той е ловец на скариди и

живее ей там, до блатото. Но пътят може би е наводнен.

— Закарай ме колкото се може по-близо до къщата му и ми я посочи — каза Кигън, бръкна в джоба си, извади една пачка банкноти, отдели три стодоларови и ги сгъна в шепата си. В синята светлина на светковиците видя широкото блато и една къща, сякаш замислена над залива. Зад нея, през протока, трябваше да е остров Джекил. Имаше прилив и тесният черен път, който водеше към къщата, беше започнал да се наводнява.

— Остави ме тук, Томи. Ще стигна пеша. Нали не искаш да закъсаш тук в блатото, докато бебето те чака? Просто не знам как да ти благодаря.

— Южно гостоприемство, Франк. Господ беше добър към мен тази вечер и аз просто му го връщам.

Стиснаха си ръцете и Кигън пъхна банкнотите в шепата на Смут. Младият мъж поклати глава и понечи да му ги върне.

— Томи, повярвай ми, тази вечер ти направи на много хора голяма услуга. Те са за бебето от мен. Благодаря ти още веднъж.

Той хлопна вратата и заджапа по калния път към къщата на Тъли Мойс. Тя беше дървена, вдигната на подпори. Под стрехите и по балкона висяха капани за омари, рибарски мрежи и навити тежки въжета. Кигън почука на вратата и след миг му отвори един висок слаб загорял мъж със сива брада и опредяваша коса.

— Мистър Мойс? — каза Кигън. — Казвам се Франк Кигън. Аз съм от Службата за безопасност към Белия дом. Мога ли да поговоря с вас?

Мойс го погледна недоверчиво. Кигън беше мокър до кости.

— Май здравата си го загазил, мистър Кигън — каза Мойс. — Влез. Имаш ли никакви документи за самоличност?

— Мистър Мойс, всичко, което имам, е най-невероятната история, която си чувал. И освен това ще ти поискам страхотна услуга.

52.

Мойс го изслуша, разсмя се от сърце, извади една бутилка бренди, сложи две водни чаши на масата и ги напълни. — И така, ти си пребродил целия път дотук в тази буря, за да ми разкажеш тази небивалица? — Той вдигна чашата си за наздравица. — За дързостта, която очевидно не ти липсва, Кигън.

Дневната беше задръстена с риболовни принадлежности, стари мебели и вехтории. Имаше няколко снимки на едно момче — първо като малко, почти бебе, после поот-расло. На последната беше с шапка и студентско наметало, очевидно при дипломирането му. Имаше и снимки на сурова наглед жена. Но по нищо не личеше, че някой от тях живее в къщата.

— Мистър Мойс…

— Тъли.

— Тъли, знам, че моят разказ звуци глупаво, но повярвай, че е истина. Дойдох тук, понеже Том Смут каза, че ти си достатъчно луд да ме закараш до остров Джекил.

— В тази буря?

— Точно сега.

— Не говориш сериозно.

— Никога през живота си не съм бил по-сериозен. Ако ти не искаш, можеш ли да ми кажеш някой друг, който може да го направи?

— Не — каза слабият мъж и почеса брадата си.

— Защо не?

— Телефоните не работят. Не работят вече от няколко часа. Не мога да позвъня на никого, дори и да искам. Освен това, ако трябва да позвъня на някого, това ще е бреговата охрана. Те няма да ти повярват, но поне няма да ми се изсмеят. С две думи — не можем да позвъним на никого и ти не можеш да се върнеш в града. Той е на повече от две мили и досега водата по пътя е стигнала до над коленете.

— Тъли, аз ще отида на този остров, ако трябва дори с плуване.

— Виж сега, Кигън, аз си ям вечерята по случай Деня на благодарността. Аз и Челси…

Той посочи черната котка, която се бе свила пред огнището.

— Тъли, закарай ме до острова и ще те взема до Ню Йорк и ще ти купя за вечеря най-хубавата пуйка, която си ял през живота си.

— Аз ям скумрия, Кигън... как каза, че ти било малкото име?...

— Франк. Франк Кигън.

— Аз ям скумрия, Франк. Не ям нищо, което има пера и хвърчи в небето.

— Добре де, каквото поискаш. Господи, ще ти купя скумрия за цяла година! Ето, виж...

Той извади пачката пари, отброя десет стодоларови банкноти и ги плесна на масата.

— Това достатъчно сериозно ли е за теб? Мойс разгледа внимателно банкнотите.

— Това са хиляда долара!

— Прав си.

— Ти ми предлагаш хиляда долара, за да те закарам там? — Той посочи с палец към остров Джекил.

Кигън кимна.

— Правителството сигурно ви плаща много добре, момчета. — Мойс отпи още една гълтка от брендито, после стана и хвърли един пън в огъня.

— Знаеш ли, моят син почина в една нощ като тази. Играели си на дърпане с лодки в протока. Момчетата спорели чия лодка е по-яка и завързали две за кърмите искали да видят коя ще тегли другата. Нещо като надбягване с коли.

Той отиде до прозореца, наведе се и погледна през един месингов телескоп. Насочи го към Джекил и почака някоя светкавица да освети залива.

— Беше преди почти четири години. Вечерта след като се дипломираха, той и неговият приятел Джими Уерц пили няколко бири и почнали да се предизвикват. И решили да го направят.

Той продължаваше да гледа през окуляра. Морето се беше покачило с половин метър. Вятърът беше вероятно двадесет и пет възела.

— Морето беше придошло с половин метър, точно както сега. Джими издърпал кърмата на Рей надолу, нахлула вода и лодката се преобърнала. Рей бил хванат в капан в кабината. Изплува след два дни

на Кингс Уей Бийч. Лодката все още е там долу. На трийсет метра на дъното на пролива.

Той се върна до масата и допи брендито си.

— Жена ми почина миналата година. Така и не можа да преживее тази нощ. Почти не ядеше. Направо се стопи. Мисля, че наистина умря от мъка. Бяхме женени двадесет и шест години.

— Моите съболезнования — каза Кигън. — Знам какво значи да загубиш човек, когото обичаш. Моята годеница беше закарана в концентрационен лагер от нацистите. Убиха я там.

Мойс не отговори, само го погледна.

— Аз разбрах за този нацистки агент, Двайсет и седем, от брат ѝ — продължи Кигън. — Той ръководи едно съпротивително движение в Германия. Отначало никой не ми вярваше. Мислеха, че съм смахнат, също както и ти. Но аз знаех, че брат ѝ няма да ме измами...

Той обясни как беше разкрил Фред Демпси и по-късно Трекслър в Колорадо, описа и сцената с убитото семейство.

— Виж нещата по този начин, Тъли. Ако казвам истината, какво по-удобно време да се отвлекат тези хора? Сега е празник. Всичко е затворено. Тъмно е като в рог. И този човек е на острова от събота или неделя...

— От понеделник сутринта. Видях ги да пристигат...

— Окей, от понеделник сутринта. Работата е, че той няма да чака цяла зима да отвлече тези хора. Ще го направи бързо... а вече е там повече от четири дни.

Той пресуши чашата си. Мойс го гледа дълго, без да проговори, после му наля още една чаша.

— Благодаря, пих достатъчно — каза Кигън.

— Изпий го, ще ти дойде добре. Дотам има по-малко от миля, но ще бъде трудно и мокро.

— Искаш да кажеш, че направихме сделката?

— Имаш ли представа как се управлява лодка?

— Не и такава.

— Различаваш ли ляв и десен борд?

— Е, това мога.

— Ами тогава... — Той сви десетте банкноти. — Въщност моето не е кой знае каква вечеря. Освен това ми предлагаш нещо много по-лесно от лова на скариди и дяволски по-доходно.

Богаташите вече се събираха в клуба. Жените бяха в официални рокли, а мъжете в смокинги и фракове. Настроението беше жизнерадостно въпреки бушуващата буря.

— Това е то да си на пустинен остров — шегуваше се Грант Пибоди, застанал с още неколцина под широката веранда, която обграждаше клуба.

Двадесет и седем ги наблюдаваше от мрака, скрит зад група дървета. В краката му лежеше единият от пазачите. Сърцето му беше прободено от СС камата на Двадесет и седем. Вторият пазач плуваше с лицето надолу в залива с прерязано гърло. Третият тъкмо извършваше обиколката си. Сгущен в бурята, той тичаше от вила на вила и псуваше лошото време. Беше гладен и очакваше вечерята. Пазачите се хранеха чак като другите свършеха. Накрая намери подслон за малко в бараката с радиотелефона. В трепкащите блясъци на светковиците двамата с радиооператора видяха, че някой ги гледа през мокрия от дъжда прозорец. След миг човекът влезе.

— Стреснахте ни, господине — каза пазачът. — Изглеждахте като призрак в тая буря.

Човекът, който наричаше себе си Альнби, се усмихна и каза:

— Аз наистина съм призрак. И тримата се засмяха.

— Очаквате съобщение ли? — попита радиооператорът. —

Трябва да ви кажа, връзката е много лоша и...

Двадесет и седем мина зад него, хвана го под брадичката и за темето и му счупи врата. Пазачът, зяпнал от изненада, гледаше как главата на оператора тупва на масата. Ръката на Альнби се стрелна към него и камата се заби под гръденния му кош и се вряза дълбоко в гърдите му.

Главата на пазача клюмна на рамото на Альнби. Нацисткият агент бълсна мъртвото тяло на пода и се зае с работата си.

Разглоби радиотелефона, после изтича през комплекса до телефонната централа. Тя беше празна, тъй като телефоните не работеха от часове. Той преряза телефонните линии просто за по-сигурно, после провери двата си пистолета и погледна часовника.

Седем и двадесет. Добър разчет на времето. Втурна се обратно към клуба и стигна до прозорците точно когато всички — дори хората от кухнята, се бяха струпали в салона. Лейди Пенелоп тъкмо щеше да

влезе с една торта със запалени свещи. Алънби бълсна остьклената врата и влезе.

Гостите го изгледаха с изненада. Той беше мокър до кости, косата му бе залепнала на челото. Изглеждаше като привидение.

— Боже Господи, какво се е случило с теб? — попита Пибоди.

Алънби извади пистолет и стреля в тавана. По пода се посила мазилка. Чуха се писъци.

— Всички да мълкнат! — нареди Алънби, но в стаята цареше хаос. Той вдигна пистолета към полилея и изстреля няколко куршума. Кристалът сякаш експлодира. Куршумите скъсаха веригата, която крепеше огромния полилей, и той с тръсък падна върху една маса и я смаза.

— Казах да мълкнете! — повтори Алънби. В стаята стана тихо.

— По дяволите, какво правиш? — почна Пибоди. Алънби го погледна, насочи автоматичния пистолет право към гърдите му и каза съвсем сериозно:

— Седни, Пибоди, или ще те убия на място.

Капитан Лайгер държеше подводницата на десет метра дълбочина. Наблюдателната кула беше точно под повърхността. Минаха покрай североизточния край на остров Джекил и навлязоха в дълбокия проток.

Лайгер завъртя перископа и го насочи към мрачния, замислен бряг на острова. Пресмяташе разстоянието. Щеше да държи курс съответно на запад на петстотин метра от брега, докато достигне северозападната част на острова, после да излезе на повърхността и да остане в залива. Пристанището за яхти беше на неколкостотин метра южно.

Трябваше да се появи в последния момент, така че нямаше как да провери залива и протока. Ако обаче го беше направил, щеше да види как дванайсетметровата лодка на Тъли Мойс „Доли Д.“, се носи по развълнуваната вода към същата цел.

На борда на „Доли Д.“ Кигън зареди автоматичната пушка на Мойс, после провери пистолета си и пъхна двата резервни пълнителя в джоба на якето си.

— Решил си да убиеш този човек, Франк, така ли? — попита Мойс.

— Не мисля, че ще се оправя с него по друг начин. Той не е от тия, които се предават.

— Имаш ли някакъв план?

— Не. Искам да стигна до острова и адски се надявам да го изненадам.

Докато влизаха в залива, една ярка светкавица за миг го освети целия. В ослепителната до бяло светлина Мойс видя някаква черта на повърхността на петдесет метра пред тях. Малки вълнички прибягваха срещу вълните, гонени от вятъра. Той се взря в тъмнината. Друга светкавица разцепи небето, после още една. В проблясващата светлина на бурята вълничките станаха вълни, после изведенъж наблюдалната кула на У-17 изскочи над повърхността.

— Боже всемогъщи! — извика Мойс. — Една проклета подводница само на петдесет метра от нас!

Кигън също видя сивата кула, издигната над водата. Зад нея беше остров Джекил и пристанът за яхтите.

— Още не са ни видели — изрева Кигън.

— Насочват се към пристанището на остров Джекил! — викна Мойс.

Носът на подводницата изскочи на повърхността и дългото като кит чудовище се насочи право към пристанището. „Доли Д.“ летеше към нея.

Нямаше начин да се върнат обратно. Ако се опитаха да избягат, подводницата щеше да стреля и да ги направи на парчета. Но ако задните резервоари за балансиране бяха все още пълни, Мойс можеше да опита друго. При късмет един удар по наблюдателната кула можеше да я преобърне и ако люковете бяха отворени, подводницата щеше да се наводни и да потъне. Достъпът до пристанището беше дълбок дванайсет метра и тежката рибарска лодка щеше да мине над нея.

Решението на Мойс беше мигновено. Той даде пълен напред и извика на Кигън.

— Ще бълсна това копеле! Дръж се.

Мойс включи прожектора точно когато люкът се отвори и двама немци се покатериха на палубата. Изплашени, те се обърнаха и видяха блестящото око да се приближава към тях. Единият се затича към

картечницата пред командния пункт. Кигън видя нещо бяло да се показва в кулата — глава с бяла шапка с козирка. Капитанът ли беше това? Който и да беше, очите му се разшириха от изненада и той зарева някакви заповеди. Първите двама издърпаха мушамата от тежката картечница на палубата и я заредиха. Кигън изтича напред по плъзгавата палуба, подпра автоматичната пушка на перилото и изстреля два откоса. Първият мина високо над картечаря, но вторият го улучи през гърдите. Ръцете му хвръкнаха над главата и той падна назад. Вторият немец обаче успя да завърти картечницата и изстреля един продължителен откос в кабината.

Прозорците се пръснаха. Стъкла и парчета дърво захвърчаха около Мойс. Той натисна с тяло кормилото на лодката, за да я стабилизира, но след миг втори откос прониза малката кабина и един куршум се заби в рамото му. Той извика гневно — вик на предизвикателство, не на болка.

Лайгер виждаше само призрачната светлина през проливния дъжд. Светкавица раздра отново небето и в отблъсъка ѝ той видя очертанията на тежката рибарска лодка само на десетина метра. Бяха почти до пристанището, но капитанът разбра, че няма да успеят да стигнат до него.

Понечи да се спусне в кулата и да даде заповед да се потапят, но в същия миг „Доли Д.“ връхлетя върху подводницата и се вряза в наблюдателната кула. Лайгер посегна към капака на люка, но не успя да го достигне и падна с главата надолу през тясната кула в командната каюта. Железният корпус на У-17 раздра дъното на „Доли Д.“ и го разцепи. Но подводницата беше вече смъртно ранена. Сблъсъкът беше отворил една нащърбена пукнатина по дълбината на кулата, подводницата се беше килнала на една страна и продължаваше да се накланя. Сирената за бедствие пищеше. Мъжете крещяха. Морето нахлюваше през двата отворени люка и цепнатината в кулата. Единственият останал картечар на палубата падна във вълните на залива.

Всичко незакрепено се разхвърча. Хората изпадаха. Светлините запримигваха. Сащисаният капитан почувства студената вода, която нахлюваше през отворения люк. Подводницата продължаваше да се върти. Искри изскочаха от разбитите лампи.

После бушоните гръмнаха и подводницата потъна в мрак — една гробница, изпълнена с ужасени викове и клокочене на вода.

Рибарската лодка застърга страховито по подводницата и увлечени от силата на удара, и двете се забиха в кея. Гредите изпускаха и започнаха да се чупят като клечки. Кигън политна към парапета. Някакво въже изсвистя покрай ухото му. Рибарската лодка се издигна високо над водата, плъзна се над подводницата и забоде нос в разбитата платформа на кея. Нейната тежест и водата, която нахлуваше в подводницата, запратиха смъртно ранената желязна риба към дъното, в тинята и наносите.

В подводницата цареше хаос. Екипажът се бълскаше в тъмнината, всички викаха, но вместо въздух в дробовете им нахлуваше вода. Постепенно всичко стихна. У-17 лежеше в тинята на десет метра дълбочина.

Кигън се изправи и се запрепъва към кабината на лодката. Тъли Мойс беше проснат върху кормилото — все още го стискаше. Кигън се спусна към него, видя дупката от куршум в рамото му, видя и една дълбока рана над окото и клекна да му помогне. Но рибарят го пропъди с ръка.

— Иди си свърши работата, Франк — каза той. — Все още не съм умрял.

Кигън взе пистолета от колана на Мойс, затича се към носа и скочи върху мокрите дъски на кея. След секунди беше на калния бряг. Видя някакво движение отляво и се хвърли към едно дърво. Небето се раздра от светкавица и той видя немския картечар да се катери по брега. Бурята вилнееше. Немецът изпълзя на твърда земя и побягна.

— Стой! — извика Кигън, но вятърът отнесе думите му. Американецът затича след немеца, като криволичеше между дърветата.

В трапезарията на клуба цареше хаос. Уилоуби, с очи изскочили от страх, гледаше през прозорците. В ярките блясъци на светкавиците видя първо подводницата, после блестящия бял фар, после чу силния сблъсък.

— Боже мой! — извика той. — Подводницата се разби!

— Млькни — викна Двадесет и седем. Обърна се, насочи пистолета към Грант Пибоди и изръмжа: — Не мърдайте или ще убия

Пибоди.

— Не можеш да ни убиеш всичките! — викна Piбоди.

— Вярно, но ако някой помръдне, ти ще си първият, който ще умре.

Той се върна до прозореца и погледна навън. В бурята видя някой да тича към трапезарията. Зад него се виждаше носът на рибарска лодка, странно наклонен към кея. Никаква следа от подводницата.

Кигън преследваше немския моряк през бурята, но Картечарят пръв стигна до клуба, изкатери се на терасата и нахлу вътре през една от френските врати. Кигън беше на пет-шест метра зад него. Когато морякът се втурна в трапезарията, Двадесет и седем се завъртя — и го простреля два пъти в гърдите. Чак след като тялото му се прегъна и падна на пода, някогашният актьор разбра какво е направил. В стаята избухнаха тревожни викове. Двадесет и седем погледна през отворената врата. За секунда, при една светкавица, видя Кигън сгущен в дъжда, видя го да вдига ръка и чу пистолетен изстрел. Куршумът одраска бузата на Двадесет и седем и отнесения край на ухото му. Той стреля няколко пъти към мократа фигура. Но Кигън вече беше изчезнал в мрака. Уилоуби, напълно объркан, гледаше мъртвия немец.

— Боже мой! Ти уби един от нашите!

— Глупак такъв, с подводницата е свършено.

— Не — извика англичанинът. — Не, не може да бъде! — и тръгна към вратата. С животинско ръмжене Альнби изстреля един откос в Уилоуби. Куршумите раздраха гърдите на англичанина и го повалиха върху една маса, отрупана с чинии и чаши. Всички сякаш полудяха и се втурнаха към задните врати. Двадесет и седем разбра, че е изгубил контрол върху ситуацията. Но неговият съперник беше там някъде, в тъмното, а той представляваше идеална мишена в ярко осветената стая. Альнби сграбчи един стол, хвърли го през един прозорец и изскочи след него.

Момент по-късно мокрият Кигън влязъл в трапезарията, вдигна ръка и викна на тълпата:

— Казвам се Кигън, от Службите за сигурност. Моля... всички останете в тази стая. Ако излезете навън, ще объркате нещата още повече. Ако той се върне, убийте го. В рибарската лодка на пристана има ранен човек. Необходима му е помощ. — Погледна към лейди Пенелоп Трейнър и добави: — И не сваляйте очи от нейно благородие.

И изскочи през разбития прозорец след Двадесет и седем.

Автоматичният пистолет затрака. Кигън се скри зад едно дърво. Втори откос се заби в дървото. Кигън се хвърли на земята и стреля няколко пъти в дъждовния мрак, после скочи, изтича до стената на клуба и се сви в тъмнината. Напрягаше слух, но чуваше само тътена на гръмотевиците и плясъка на дъжда. Промъкна се до ъгъла и зачака някоя светкавица да освети градината.

Двадесет и седем се придвижваше между дърветата тихо като лисица. Стигна до закрития тенискорт и намери вратата. Тя беше заключена. Разби стъклото с лакът, пресегна се, отключи и хълтна вътре.

Кигън чу звъна на счупеното стъкло и забърза натам. Видя вратата и се запрокрадва към нея, като се притискаше към стената. Щом я стигна, протегна ръка и стреля два пъти. Мигновено последва откос на автоматичния пистолет на Двадесет и седем. Куршумите се забиха в касата. Очевидно Двадесет и седем беше някъде в закрития kort. Кигън се наведе и се хвърли в тъмното помещение. Посрещнаха го изстrelи. Той усети пареща болка в рамото. Но не спря, а тихо притича по пода и се спотай в тъмнината до масата на съдията. Ослуша се. Пипна си рамото и отдръпна ръка от болка. Куршумът беше пробил мускула и беше излязъл от другата страна.

Загледа се в тъмнината. Помещението изглеждаше зловещо с мрежата за тенис, опъната от едната до другата страна, и тъмните ъгли, които предлагаха подслон на врага му.

Но къде ли беше той?

Двадесет и седем се беше спотаил в отсрещния ъгъл и чакаше в тъмнината, също така твърдо решен да се избави от Кигън. Целият трепереше от потискан гняв. Нима беше изминал толкова дълъг път, беше чакал толкова години, за да се провали? В ума му се зароди нов план. Операцията не беше напълно загубена. Първо щеше да убие натрапника. Да, щеше да го елиминира и да се върне в клуба. Там щеше да убива милионерите янки, докато му свършат патроните, после щеше да преплува до блатото отсреща и да се добере до континента. Все още имаше пари в Ню Йорк. При добър късмет можеше да се върне в Германия.

Но първо най-важното. Къде беше американецът?

На няколко метра от него Кигън проверяваше запасите си. От плющенето на дъжда не можеше да чуе дишането на врага си.

Бавно бръкна в коша до съдийското място, взе една топка за тенис и я хвърли. Куршумите се забиха в стената. После изведнъж изстрелите спряха. Чу се непогрешният звук на метал в метал — ударникът удрише на празно. Вбесен, Двадесет и седем хвърли празния пистолет през стаята. Кигън грабна коша с топките за тенис и го хвърли към нациста. Топките заподскачаха в краката му, отскачаха от стените, объркваха го. Двадесет и седем видя Кигън да се надига зад масата и тръгна към него, но стъпи на една топка, после върху друга и се олюя. Кигън изскочи от тъмнината, бълсна го с рамо в корема и заедно излетяха през стъклена стена в калта отвън.

Ярост помъти разума на Двадесет и седем. Беше побеснял от гняв и разочарование. Господи, нима целият великолепен план щеше да се провали тук, в тази кал?

Никога!

Ако не друго, поне щеше да убие този янки.

Двадесет и седем поsegна към прасеца си, измъкна камата и когато Кигън скочи към него, замахна. Острието се вряза в бузата на Кигън, разпори я до очната кухина и се удари в черепа. Кигън изрева от болка, причерня му. Но той беше прекалено близо до целта, беше изминал прекалено дълъг път. Нямаше, не биваше да се провали. Болката беше нищо в сравнение с болката на Джени и болката на жертвите на Двадесет и седем. Кигън сграбчи китката на шпионина, изви я, чу как костта пукна... и камата падна. Той нанесе съкрушителен удар в лицето на Двадесет и седем, после още един и още един, докато немецът не падна и не се претърколи встрани. В светлината на мълниите Двадесет и седем видя Кигън да го гледа със здравото си око. Лицето му беше изкривено от омраза и ярост.

Двадесет и седем се отгласна от земята, замахна с крак и изрина Кигън в корема така, че му изкара въздуха и го отхвърли към стената. Кигън падна на колене. Двадесет и седем се приближаваше към него. Със замъглен поглед американецът видя блестящото острие на ножа в калта: дръжката беше само на сантиметри от ръката му. Стисна я и когато Двадесет и седем го сграбчи за рамото, замахна. Острието блесна и Кигън усети как се врязва в месо.

Siebenundzwanzig изпища от болка и се люшна назад, стисна гърлото си, удари се в едно дърво и грохна в основата му. Кигън извади носната си кърпа и я притисна към пулсиращото си око. С мъка се изправи и погледна надолу към Siebenundzwanzig.

Болка раздираше тялото на Двадесет и седем; горещ огън пълзеше от гърлото му към пръстите на ръцете и краката. В нащърбената светлина на светкавиците той за пръв път видя врага си лице в лице. Опита се да извика, но гласните му струни бяха прерязани. Не можеше да диша. Солена кръв беше напълнила устата му. Целият се беше вцепенил.

Устата му мълчаливо се отвори в последния му опит поне с думи да изрази омразата си. Нищо не се получи.

Нацистът изви гръб към дървото, мъчейки се да си поеме дъх. Мъчителното му хръптене се задави в собствената му кръв. Краката му се мятаха в калта, после започнаха да треперят неудържимо и накрая се изпънаха. Той се вдърви и извика — едно сподавено, жалко, животинско скимтене. После падна настрани в калта.

Кигън погледна надолу към мъртвия си враг. Устата на Двадесет и седем зееше отворена. Дъждът прлискаше върху изцъклените му очи. Кръв се стичаше в тъмните локви около лицето му. Кигън се олюя и се подпра на стената на тенискорта. За първи път през тези прекалено много години можеше да въздъхне с облекчение.

С мъка стигна до клуба и влезе залитайки в трапезарията. Напоената с кръв кърпа беше притисната към окото му, рамото му също беше прогизнало от кръв, ръката му все още стискаше здраво камата.

— Извикайте доктор — каза някой.

Кигън не се спря, а премина през обърканата тълпа и отиде до лейди Пенелоп Трейнър. Тя го погледна със страх. Той вдигна ръка и замахна. Камата се заби в масата и затрептя. Струйка размита кръв блестеше върху мокрото острие. Лейди Трейнър гледаше мрачно оръжието, гледаше свастиката и инициалите на СС — символите на изчезналата ѝ мощ.

— Съжалявам, лейди Пенелоп — грубо каза Кигън. — Сватбата се отменя.

ЕПИЛОГ

АВСТРИЯ: 7 май 1945 г.

Джипът караше бързо по черния път към изгорелите останки на замъка и вдигаше облаци прах. Един американец в износено кожено яке с майорски златни листа на раменете и армейска офицерска шапка, килната към тила, седеше до шофьора. Нищо друго униформено нямаше върху него. Панталоните му бяха от кафяво рипсено кадифе, а ризата му от тъмносиня вълна. Черна превръзка покриваше дясното му око, под нея се подаваше тънък белег и минаваше през бузата му.

На задната седалка се беше облегнал един чернокос мъж с брада. Беше с тъмни работни панталони, черен пулover и вълнен каскет. Пушката му лежеше небрежно върху коленете.

Покрай пътя имаше жалки останки от Третия райх. Изгорели немски танкове, служебни коли, един-два мотоциклета лежаха изоставени в канавките. Няколко уморени, но усмихнати войници, седнали покрай банкета, отдадоха вяло чест на майора с превръзка на окото, когатоджипът премина.

Радиото беше включено на предаването за въоръжените сили. Водещият бърбореше възбудено от цял час и дори вече беше прегракнал.

— Точно така, чуйте всички, всичко свърши! Войната в Европа свърши. В два и четиридесет и една минути сутринта Германия безусловно се предаде. Запомнете този ден, момчета, това е Денят на Освобождението! Седми май, 1945 година, денят, в който спечелихме войната...

Майорът се наведе напред и изключи радиото.

— Ех, майор Кигън — каза шофьорът. — Войната свърши.

— Не е свършила, докато не свърши всичко — отговори Кигън.

Брадатият мъж на задната седалка не каза нищо. Гледаше право напред. Сержантът сви към древния немски замък, вкара джипа през една тясна арка и спря пред широка мраморна стълба. Кигън и

спътникът му изскочиха от джипа и тръгнаха нагоре по стъпалата. Над вратата се вееше американското знаме.

На готическата постройка не ѝ беше провървяло по време на сраженията южно от Мюнхен. Прозорците ѝ бяха изпочупени и закрити със съдран брезент. Едното крило на замъка беше бомбардирано и сега лежеше в рзвалини. Покривът беше изгорял, а фасадата беше осаждена. Един ефрейтор от военната полиция погледна подозително импровизираната униформа на Кигън и листата върху раменете му, преди най-накрая да се реши да отдаде чест.

— Ефрейтор, аз съм майор Кигън. Това е моят помощник. Мисля, че ме очаквате.

Щом чу името, ефрейторът се изпъна.

— О, да, сър. Насам, сър.

Той поведе двамата мъже към мрачната вътрешност на замъка. Таваните се извисяваха над високия мраморен коридор. Огромното стълбище свършваше рязко точно преди да достигне първия етаж. Една зееща дупка в стената зад него беше закована с дъски.

— Направо са го сринали — каза Кигън.

— Някакъв немски генерал използвал този замък за команден пункт — каза ефрейторът. — И една ескадрила от P-51 наистина го направи на лай... извинете ме, сър.

— Можеш спокойно да казваш „лайно“ пред мен, ефрейтор — каза Кигън. — Отдавна съм пораснал.

— Да, сър.

— Какво стана с генерала?

— Чух, че едва го отлепили от стената. Намерихме стареца да се крие в избата. Беше голяма гледка.

Стигнаха почти до края на сградата. Ефрейторът кимна към една врата.

— Там вътре, сър.

— Благодаря. Поздравявам ви, ефрейтор.

— За какво, сър?

— За това, че спечелихме войната, момче — каза Кигън и влезе в стаята.

Беше бивша библиотека, въпреки че едната стена беше отнесена. Навсякъде бяха разхвърляни книги. Другите две стени бяха здрави, с

рафтове до тавана, а четвъртата представляваща огромен прозорец, който никак си беше оцелял в бомбардировката. Една стълба на колела осигуряваше достъп до най-горните лавици.

В ъгъла имаше армейско походно легло, застлано със сивкавозелено армейско одеяло. Единственото друго нещо в стаята беше едно огромно, издялано ръчно дъбово бюро. И то беше невредимо като прозореца зад него.

Възрастният човек седеше прегърбен зад бюрото сред две купчини книги и четеше. Явно си водеше бележки в един военен бележник. Разрошената му коса беше рехава и чисто бяла, очите му бяха хълтнали. Имаше нужда от бърснене. Старческите му рамене бяха наметнати с голям плетен шал. Той погледна унило как Кигън и помощникът му пресичат стаята, разритвайки нападалите книги по пътя си, и пак наведе глава. Кигън спря пред бюрото. Брадатият мъж остана в сянка.

— Професор Вилхелм Фирхаус? Възрастният мъж вдигна поглед.

— Да?

— Вие сте арестуван, професоре.

— Но аз съм под арест вече цяла седмица, майоре.

— Не, ти беше задържан. И от днес вероятно щеше да бъдеш освободен, след като си цивилен гражданин и войната свърши. Но аз имам заповед за твоя арест. Точното обвинение е предумишлено убийство.

— Моля за извинение?

— Убийство, професоре. Ти си цивилен и си обвинен, че си убил цивилен гражданин.

— Кого?

— По-точно Джени Гулд.

— Джени... — Той поклати глава като се мъчеше да си спомни.

— Сестрата на Аврам Волфсон.

Фирхаус смяяно вдигна поглед. Очите му се присвиха.

— Черната лилия?

— Точно така. Ти изпрати сестра му в Дахау и там тя беше убита.

— И вие ме обвинявате в това? — каза немецът почти с насмешка.

— Точно така. Не само те обвиняваме, Фирхаус, но аз възнамерявам да те видя осъден и обесен.

— Аз не съм убил никого!

— Ти я изпрати в Дахай, за да умре.

— И кои са вашите свидетели?

— Единият е нейният брат. Може би е време да се срещнете. Ти дванадесет години се опитваше да го убиеш. Ав?

Брадатият мъж пристъпи от сянката в светлината, нахлуваща през прозореца.

— Професоре, това е Аврам Волфсон.

Фирхаус реагира със смесени чувства: изненада, омраза, любопитство. Страх.

— Джени Гулд беше негова сестра. Тя беше арестувана и накрая убита след твой опит да я накараш да го издаде.

Фирхаус отново съсредоточи вниманието си върху Кигън.

— Ти кой си? — каза той със страхопочитание. — Познавам ли те?

— Срещнахме се веднъж, Вили. В една сауна.

— В сауна? — Той разучаваше лицето на Кигън.

— Тогава нямах превръзка.

Но Фирхаус не разпозна Кигън. Кигън извади пакет цигари и му предложи една.

— Може би една цигара ще те успокои и ще размърда паметта ти.

Той извади златна запалка с вълча глава, показва я отблизо на Фирхаус, после отвори капачката ѝ и я запали. Фирхаус погледна запалката, после пак погледна Кигън.

— Нося я за късмет, Вили. Носих я с мен през цялата тази мръсна война. Всеки път, когато имах трудни моменти, я търках с пръст за късмет.

Кигън и сега потърка едната ѝ страна с палец и се усмихна. Фирхаус не каза нищо. Продължаваше да гледа запалката.

— Доста красива, нали? Според лейди Пенелоп ти си дал това на актьора. И тъкмо това го уличи. Ето откъде съм я взел, Вили. От Siebenundzwanzig през нощта, когато го издирих и го убих. И знаеш ли кой ме осведоми, Вили? Аврам Волфсон.

Вниманието на Фирхаус се пренасяше от Волфсон към Кигън, после към запалката. И обратно.

— Помисли върху това. Вие, германците, обичате иронията, така че помисли за иронията тук. Ти изпрати Джени Гулд в Дахау заради Черната лилия и Черната лилия беше причината за провала на Двадесет и седем — а сега и за вашия.

— Кой... си... ти? — дрезгаво каза Фирхаус.

— Аз съм човекът, чиято годеница ти уби. Аз съм човекът, когото ти пропъди от Германия. И човекът, който провали задачата на Siebenundzwanzig.

Разпознаването изведнъж промени изражението на нациста.

— Кигън — прошепна той сякаш на себе си. — Ирландеца.

— Много добре, Вили — каза Кигън и в гласа му прозвучава острота. — Издържа изпита. Аз преследвах Двадесет и седем почти цяла година. И още шест години чаках този ден. Съмняваш ли се, че ще те преследвам до гроб? Ако си мислиш, че като се скриеш зад цивилно сако и вратовръзка, ще си спасиш живота, ти си луд. Ти си също толкова виновен, колкото Химлер и Гьоринг и останалите мръсници. Ето защо е важно да те разобличим.

Обърканият професор потърка бузата си с опакото на ръката си и попита:

— Как ме откри?

— Чрез един твой стар приятел, Данцлер. От Дахау. Отидохме там, когато освободиха лагера. Аврам убеди Данцлер да издаде местонахождението ти.

Очите на Фирхаус се изцъклиха, когато Волфсон пристъпи поблизо. Той виждаше пред себе си човека, когото Хитлер бе мразил с патологична ярост. Волфсон го гледаше безизразно.

Раменете на Фирхаус увиснаха. Нещата си дойдоха на място. Беше имало толкова много убийства. Толкова много екзекуции. И сега всичко това му се връщаше.

— Значи така, Кигън? Възмездие?

— Не, това е заради мен, Фирхаус. Така че да мога да приключка с тези дванадесет години и да се върна вкъщи при жена ми, Ванеса, и при моята малка дъщеря Темпъл, и да се радвам на останалата част от живота си. И заради такива малки чудовища като теб. Има толкова големи риби, че никога нямаше да стигнат до теб. Ти щеше да бъдеш

освободен. Но аз знам какво представляваш ти, Фирхаус. Знам как нашепваше в ухото на Хитлер своите мърсotии. Убийството на актьора беше самозащита. Но ти, ти си главният виновник.

— Значи ти дори знаеш кой е той, а?

— Разкрих го с помощта на някои приятели от военното разузнаване и някои стари вестници. Виждаш ли, започнах да познавам това момче, както познавам себе си. Един от неговите трикове беше да накара всички да повярват, че е мъртъв, когато искаше да изчезне. Така... първо прегледахме архивите, които хванахме в Берлин, и открихме кога е бил вербуван. След това беше лесно. Аз почнах да преглеждам вестниците и да чета некролози, като се надявах, че някъде може да изскочи нещо. И после изведнъж то ме гледаше с големи букви: „АКТЬОР УМИРА В ПЛАНИНАТА ПРИ АВТОМОБИЛНА КАТАСТРОФА“. Човекът без лице. Най-големият актьор на Германия. Човекът, който говореше шест езика...

— Значи затова е всичко. — Фирхаус поклати глава. Не можеше да повярва. — Тя беше една жена измежду шест милиона. Един момент във времето.

Кигън се обърна към Волфсон.

— Ще ни извиниш за минута, нали, Ав? Високият боец от съпротивата напусна стаята.

— Това е официална заповед — каза Кигън, като постави един сънат лист на бюрото. — Ти си цивилен гражданин, Фирхаус. Това не е заради геноцид или някое от тези големи, големи престъпления спрямо човечеството. Това официално те обвинява в едно-единствено убийство. И аз искам да те видя осъден и ще бъда на предния ред, когато опънат въжето на шията ти. Разбира се, не знам дали можеш да разбереш това. Надявам се да можеш. Вие убихте толкова много хора, че повече не можете да разберете ценността на един-единствен живот. Освен може би на своя собствен.

Фирхаус не отговори. Гледаше мръсните си нокти.

— От друга страна, искам да си отида вкъщи — каза Кигън и извади от джоба си един немски Р-38. Очите на Фирхаус се присвиха и бавно се изпълниха със страх.

— Не искам да вися тук и да ги чакам да стигнат до твоя процес — каза Кигън. — Вече достатъчно съм чакал.

— Не вярваш ли в това, че трябва да прощаваш на враговете си, ирландецо? — нервно каза Фирхаус.

— Вярвам в старата ирландска поговорка, Вили. Прости на враговете си — но първо си отмъсти.

Той извади пълнителя, увери че, че пистолетът е празен, сложи го на масата и пусна до него един патрон. После прибра пълнителя в джоба си.

— Auf wiedersehen, Вили — каза Кигън и излезе от стаята.

Фирхаус гледаше след него. После огледа стаята, войнишкото легло в ъгъла и накрая се взря в пистолета на бюрото.

Кигън и Волфсон тръгнаха по мраморния коридор.

— Мислиш ли, че ще издържи, ирландецо? — попита Волфсон.

— Обвинението в убийство ли?

— Да.

— Съмнявам се.

— Мислиш, че ще се измъкне на свобода?

— Не. Не мисля, че ще се измъкне на свобода, Ав.

— Тогава какво?

В този момент проехтя изстрел.

— Боже Господи! — извика ефрейторът и хукна към библиотеката.

Кигън и Волфсон излязоха от замъка и се качиха в джипа.

— Окей — каза Кигън. — Сега вече всичко свърши. — И се наведе и пусна радиото. — Настъпи тази кола обратно до Мюнхен — нареди той на шофьора. — Увеселението е за моя сметка.

Същият водещ все още бърбореше радостно:

— Връщаме се вкъщи, момчета! Връщаме се вкъщи! И ето една класическа песен от човек, който ние всички бихме желали да празнува с нас днес. Безсмъртният Глен Милър и една песен, която се е превърнала в химн за всички нас от тази страна на океана.

Кигън се облегна, а когато песента започна, запя заедно с певеца:

*Не сядай под ябълката
с друг освен с мен,
с друг освен с мен,*

не, не, не.

*Не сядай под ябълката
с друг,
докато не се върна*

вкъщи...